

những chàng trai năm ấy

To all the
boys I've loved
before

TỜ SÁCH CÙNG BẠN
TRUYỀN THÔNG
HUA HE
THIỆN
ĐƯỜNG

Jenny Han

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Phần 2

Chú Ý Chú Ý

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Josh là bạn trai của chị Margot. Nhưng cả gia đình tôi đều quý anh ấy, tôi nghĩ thế. Khó có thể nói ai yêu quý anh ấy hơn cả. Trước khi là bạn trai của Margot, anh ấy chỉ là Josh. Anh ấy luôn quanh quẩn quanh đây. Không hẳn thế. Ý tôi là, anh ấy chuyển về khu này năm năm trước, nhưng chúng tôi cảm giác như thể anh ấy ở đây lâu lắm rồi.

Bố tôi quý Josh vì anh ấy là con trai trong khi đó xung quanh bố chỉ toàn là con gái. Đúng hơn là: Xung quanh bố toàn là phụ nữ. Bố là bác sĩ sản khoa, và bố của ba cô con gái, thế nên trong thế giới của bố chỉ toàn nữ, nữ và nữ mà thôi. Bố thích Josh ở điểm nữa là anh thích truyện tranh và sẵn sàng đi câu cá với bố. Ừ thì bố cũng từng đưa chúng tôi đi câu cá, và trong khi tôi khóc um lên khi giày dính bùn bẩn thì chị Margot khóc vì bị ước sách còn Kitty khóc đơn giản nó còn bé quá.

Kitty quý Josh vì anh ấy luôn sẵn sàng chơi bài với con bé như thể chẳng bao giờ biết chán. Hoặc ít ra là anh ấy tỏ ra như thế. Kitty và Josh có một quy ước: người thua phải làm bánh sandwich bơ-lạc-gìòn nướng không có lớp vỏ cứng bên ngoài. Kitty mà! Và tất nhiên là bơ lạc thì lấy đâu ra mà giòn được, nên Josh sẽ nói con bé chuyển sang lựa chọn khác. Nhưng Josh sẽ làm nũng tới khi Josh cảm thấy bất lực, và anh sẽ chạy ra ngoài và mua lấy thứ gì đấy cho con bé. Bởi vì đơn giản anh ấy chính là Josh.

Nên nếu tôi phải nói tại sao Margot lại yêu anh ấy, tôi sẽ trả lời là "Bởi vì tất cả chúng tôi đều yêu anh ấy."

Chúng tôi đang ở phòng khách, Kitty đang dán hình của mấy chú chó lên trên một tấm bìa lớn. Xung quanh nó toàn giấy và các mẫu cắt dán. Nó tự nói với mình, "Nếu bố hỏi mình về quà giáng sinh thì mình sẽ trả lời bố, "Bố mang về cho con một trong những chú chó này nhé và thế là cả nhà ta cùng vui"."

Margot và Josh ngồi trên ghế sa-lông, tôi thì nằm dưới sàn, xem ti vi. Anh Josh đưa tôi bát bỏng ngô và tôi cố gắng bốc thật nhiều.

Đến mục quảng cáo nước hoa: Một cô gái chạy trên đường phố Paris trong một chiếc váy dây màu hoa phong lan, cái váy mỏng như tờ giấy ăn. Tại sao không phải là mình trong chiếc váy mỏng mảnh ấy dạo khắp Paris vào mùa Xuân? Nghĩ đến đó tôi bật dậy, và hóc luôn một hạt bỏng ngô trong họng. Vừa sặc, tôi vừa lào khào, "Chị Margot, hãy đi Paris vào kỳ nghỉ Đông đi!". Tôi đang cố hình dung mình xoay xoay trong bàn tay một chiếc bánh macaron" vị hạt dẻ cười và trên tay kia một cái macaron vị quả mâm xôi.

Mắt chị Margot sáng lên. "Nhưng em nghĩ bố đồng ý không?"

"Tất nhiên rồi, đây là chuyến đi khám phá văn hóa cơ mà. Bố sẽ phải cho em đi". Nhưng đúng là bố chưa bao giờ cho tôi đi một mình. Tôi chưa bao giờ ra khỏi Mỹ. Liệu chị Margot sẽ gặp tôi ở sân bay hay là tôi tự tìm đường về nhà nghỉ nhỉ?

Dường như đọc được lo lắng trong mắt tôi, anh Josh động viên "Đừng lo. Bố em sẽ đồng ý thôi, nếu em đi cùng anh."

Tôi chỉ có thể đợi vỡ òa. "Yeah! Chúng tôi có thể ở nhà nghỉ và chỉ ăn bánh ngọt với phô mát hằng ngày."

"Chúng ta còn có thể đi thăm mộ của Jim Morrison nữa!, Josh thêm vào.

"Chúng ta có thể đến cửa hàng nước hoa và yêu cầu loại nước hoa với mùi hương của chúng ta nữa!" Tôi sung sướng lên còn Josh thì lại khịt mũi.

"Ừm, anh chắc chắn là "nước hoa với mùi hương của chúng ta" sẽ đắt bằng một tuần ở nhà nghỉ đấy". Josh dè dặt, rồi thúc nhẹ Margot, "Em gái em bị ảo tưởng của người nổi tiếng rồi."

"Con bé là người sành điệu nhất trong ba đứa tụi em mà lì," chị Margot đồng tình.

"Thế còn em thì sao?", Kitty lên tiếng.

"Em ấy hả?" Tôi đùa cợt. "Em là người kém tinh tế nhất đấy cô bé. Chị toàn phải nhắc em rửa chân mỗi tối, và em rất ít khi tắm".

Mặt con bé nóng lên và đỏ lựng. "Em không nói về việc ấy bà chị ngờ nghệch ạ. Em nói về Paris cơ."

Tôi khoát tay. "Em còn quá nhỏ ở nhà nghỉ."

Kitty bò tới chỗ Margot và ngồi lên đùi chị ấy, cho dù nó đã chín tuổi và tuổi này quá lớn để ngồi lên đùi người khác. "Margot, chị sẽ cho em đi cùng, đúng không?"

Thơm vào má Kitty, Margot dịu dàng: "Có thể, khi cả nhà mình đi du lịch".

"Em và Lara Jean và bố đều có thể đi mà."

Tôi cau mày. Đó không phải là chuyến du ngoạn Paris mà tôi tưởng tượng. Với qua đầu Kitty, anh Josh nói "Chúng ta bàn chuyện này sau", và giơ tay lên, ra hiệu đồng ý.

Tối hôm đó, sau khi Josh về, bố và Kitty đã ngủ, chúng tôi ngồi lại trong bếp, Margot đang ngồi với máy vi tính, còn tôi ngồi cạnh chị, cuộn bột làm bánh bích quy rồi nhúng chúng vào bột quế và đường. Tôi đang làm bánh bích quy để làm lạnh với Kitty. Vì lúc này, khi chúc con bé ngủ ngon, Kitty quay mặt, không thèm nói chuyện với tôi vì ảm ức việc tôi không muốn cho nó đi Paris cùng. Thế nên tôi định để lên đầu giường con bé một ít bánh bích quy mới làm, và nó sẽ tỉnh dậy khi ngửi thấy mùi bánh.

Margot đang im lặng một cách tuyệt đối, bỗng ngược nhìn lên từ máy tính, nói "Chị với Josh vừa chia tay tối nay, sau bữa tối."

Tôi đánh rơi luôn miếng bột đang làm dở vào trong bát đường.

"Ý chị là, lúc tối nay", chị nói. Mắt chị không đỏ, chị cũng không khóc, tôi đoán thế. Giọng chị vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì.

Nếu ai đó nhìn thấy chị lúc này sẽ nghĩ là chị hoàn toàn ổn. Mà bởi vì Margot luôn tỏ ra bình thường, kể cả khi chị không như thế.

"Em không hiểu sao anh chị lại chia tay. Chị sẽ đi học nhưng không có nghĩa là chị sẽ chia tay người yêu", tôi nói.

"Lara Jean, chị sẽ đi Scotland, không phải là trường Đại học Virginia. Saint Andrews cách đây bốn nghìn dặm." Nâng gọng kính chị nói thêm, "Nên có điều gì quan trọng nữa đâu?"

Tôi hoàn toàn bất ngờ khi nghe nói vậy. "Điều quan trọng chính là Josh. Josh yêu chị hơn tình yêu mà tất cả những chàng trai khác có thể dành cho một cô gái!"

Margot quay mặt nhìn tôi. Chị nghĩ tôi đang kịch tính hóa vấn đề, nhưng tôi không hề. Tôi nói sự thật rằng Josh yêu Margot rất nhiều. Anh ấy chưa bao giờ với những cô gái khác.

Rồi đột nhiên chị nói, "Mà em biết mẹ từng nói với chị điều gì không?"

"Điều gì cơ?" Tôi quên hẳn về Josh, hay tôi sắp bị xe đâm, tôi sẽ luôn lắng nghe nếu là chuyện về mẹ. Tôi luôn muốn có tất cả những chi tiết, tất cả những hồi tưởng của Margot về mẹ. Tôi vẫn may mắn hơn Kitty. Con bé không nhớ gì về mẹ nếu như chúng tôi không kể. Nên chúng tôi kể cho nó rất nhiều, lặp đi lặp lại, và những câu chuyện thậm chí đã thành của nó rồi. "Chị nhớ hồi ấy không...." nó sẽ nói, và rồi nó sẽ kể lại câu chuyện như thể nó đã ở đó và không phải là một đứa trẻ 9 tuổi.

"Mẹ nói với chị đừng bao giờ đi học đại học khi có bạn trai. Mẹ không muốn chị khóc trên máy bay khi gọi điện cho bạn trai, và nói không thay vì có."

Scotland là nơi Margot chọn, tôi đoán thế. Một cách vô thức, tôi nhét mẩu bột bánh quy vào mồm.

"Em không nên ăn bột sống như thế," Margot gắt lên.

Tôi chẳng quan tâm. "Josh sẽ không ngăn đường chị. Anh ấy không phải là người như thế. Chị nhớ hồi chị vận động cho chức Chủ tịch Hội học sinh không, anh ấy đã làm quản lý cho cuộc vận động? Anh ấy là người ủng hộ lớn nhất của chị!"

Lúc này, Margot chẳng nói thêm được điều gì cả. Tôi đứng dậy choàng tay qua cổ chị. Chị nghiêng đầu về phía sau, cười thủ thỉ "Chị ổn mà". Nói thế nhưng chị hoàn toàn không ổn, tôi biết.

"Lúc này chưa khuya lắm. Chị có thể chạy sang nhà anh ấy và nói với anh ấy là chị đã thay đổi ý kiến."

Margot lắc đầu. "Chuyện xong rồi, Lara Jean." Tôi không nói thêm nữa, và Margot đóng laptop. "Khi nào thì mẻ bánh đầu tiên nướng xong?"

Chị thấy đối."

Tôi nhìn vào đồng hồ hẹn giờ trên tủ lạnh. "Bốn phút nữa," Tôi ngồi xuống, nói thêm: "Em không quan tâm những điều chị nói, Margot. Chuyện của hai người chưa chấm dứt đâu. Chị vẫn còn yêu anh Josh nhiều lắm,"

Margot lại lắc đầu. "Lara Jean", Margot nói giọng rất kiên nhẫn, làm cho tôi có cảm giác mình là một đứa trẻ con còn chị là người đàn bà bốn hai tuổi thông thái.

Tôi lấy một chiếc bánh quy, đưa qua đưa lại dưới mũi Margot. Chị lưỡng lự rồi há miệng. Tôi đút bánh cho chị như trẻ con. "Chờ xem, chị với Josh sẽ quay lại với nhau ngày mai, hoặc ngày kia." Nói là thế nhưng tôi biết chẳng có chuyện đó đâu. Margot chẳng phải tuýt người hay thay đổi, any chia tay mai quay lại. Khi chị đã quyết định, nghĩa là quyết định. Không bàn tán thêm, không nổi tiếc. Giống như lúc chị nói: Khi chị đã xong, tức là chị đã xong.

Tôi ước (điều mà tôi đã ước quá ư nhiều lần rồi) thôi có thể giống Margot. Vì thì thoảng tôi thấy mình chả quyết đoán già cả.

Tối khuya, tôi rửa đồ nướng, để bánh quy vào đĩa, mang vào đặt ở đầu giường Kitty, rồi về phòng mình. Tôi chẳng bật đèn. Tôi đi thẳng đến cửa sổ. Đèn nhà Josh vẫn sáng.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Buổi sáng hôm sau, lúc chị Margot đang chuẩn bị cà phê cho bố còn tôi đang cho ngũ cốc vào bát, tôi nói với chị điều tôi nghĩ cả sáng. "Em sẽ nói cho chị muốn cho chị biết là bố và Kitty sẽ buồn đấy nhé!" Trước đây, khi tôi và Kitty đang đánh răng, tôi đã muốn nói sự thật cho con bé, nhưng nó vẫn giận tôi từ hôm qua, thế nên tôi đành im lặng. Nó còn chẳng thêm cảm ơn tôi vì những chiếc bánh quy, dù nó đã ăn hết và chỉ để lại vụn bánh.

Margot thở dài. "Vậy chị phải tiếp tục yêu Josh bởi vì em, bố và Kitty?"

"À không, ý là em bảo chị thế thôi."

"Không hẳn là anh ấy sẽ không còn qua nhà mình thường xuyên sau khi chị đi."

Tôi cau mày. Tôi chưa bao giờ nghĩ là Josh sẽ ít đến nhà hơn khi chị Margot không có nhà. Anh ấy vẫn đến nhà tôi thường xuyên trước khi gặp với chị Margot, nên tôi thấy chả có lý do gì mà anh không tiếp tục qua đây. "Anh ấy có thể vẫn đến," tôi nói. "Vì anh ấy rất yêu quý Kitty."

Margot bật máy pha cà phê. Tôi cẩn thận quan sát chị. Tôi cẩn thận quan sát chị vì trong nhà chỉ có Margot là người pha cà phê sáng, còn tôi thì không. Giờ thì chị ấy chuẩn bị đi học (còn có sáu ngày nữa thôi), nên tốt nhất là tôi cũng nên học cách dùng máy pha cà phê. Quay lưng ra, Margot nói với tôi, "Chắc chị không nói chuyện chia tay cho bố và Kitty biết đâu."

"Ừm, em nghĩ họ sẽ biết khi anh Josh không đến tiễn chị ở sân bay, Gogo." Gogo là tên tôi đặt cho Margot, giống như tên loại bột Go-go. "Chị thường cho bao nhiêu nước và cà phê khi pha?"

"Chị sẽ viết cụ thể cho em," chị trấn an tôi. "Trong quyển sổ ấy."

Ở trên tủ lạnh chúng tôi có một quyển sổ ghi chép cho cả nhà. Tất nhiên nó là sáng kiến của chị Margot. Trong quyển sổ có những số điện thoại quan trọng, lịch làm việc của bố, lịch đưa đón đi học của Kitty. "Chị nhớ ghi số của cửa hàng giặt là khô mới vào nhé," tôi nói.

"Ừ, chị biết rồi." Margot cắt chuối bỏ vào ngũ cốc, từng miếng mỏng một cách hoàn hảo. "Josh sẽ không đi ra sân bay với cả nhà mình đâu. Em biết là chị cảm thấy thế nào khi chia tay." Chị ấy sẽ làm biểu cảm kiểu đáng sợ ấy.

Tôi biết điều đó.

Khi Margot quyết định đi học đại học ở Scotland, tôi cảm thấy mình như bị phản bội. Mặc dù tôi biết chị sẽ đi học đại học ở một nơi xa. Tôi thậm chí còn biết chị muốn đi Scotland họ Nhân chủng học, vì Margot là cô gái với những tấm bản đồ, những quyển sách du lịch và những kế hoạch. Việc chị ấy rời xa chúng tôi là một điều tất yếu.

Nhưng tôi vẫn bực mình với chị, dù chỉ một tẹo thôi. Dù tôi biết đó không phải là lỗi của chị. Chị đi, trong khi chúng tôi vẫn nói với nhau rằng chúng tôi là những cô gái nhà Song mãi mãi. Chị Margot dẫn đầu, tôi ở giữa và cuối cùng là bé Kitty. Trên giấy khai sinh, Kitty tên thật là Katherine, chúng tôi gọi em là Kitty. Thi thoảng chúng tôi vẫn gọi em là Kitten, vì lúc em mới sinh giống hệt một con mèo gầy và không có lông.

Chúng tôi là ba cô gái nhà Song. Trước đây con cố ấy là bốn: Mẹ tôi, Eve Song. Bố gọi mẹ là Evie, chúng tôi gọi mẹ là mẹ và mọi người gọi mẹ là Eve. Song là họ của mẹ trước khi lấy bố. Còn họ của bọn tôi là Covey, đọc là Cô-vêi. Chúng tôi là những cô gái nhà Song chứ không phải Covey vì mẹ từng bảo, mẹ là con gái nhà Song và Margot nói chúng tôi cũng là con gái nhà Song giống mẹ. Cả ba chúng tôi đều có Song là tên đệm, và chúng tôi giống Song hơn là Covey, giống người Hàn Quốc hơn là người phương Tây. Ít ra là tôi và chị Margot; Kitty trông giống bố hơn: Tóc em mà nâu nhạt giống màu tóc bố. Mọi người nói tôi giống mẹ nhất, còn tôi thì nghĩ Margot giống mẹ hơn, vì chị có gò má cao và đôi mắt đen. Đã gần sáu năm từ ngày mẹ mất, nhưng đôi lúc tôi vẫn có cảm tưởng hôm qua mẹ vẫn ở đây, đôi lúc nghĩ đó chỉ là giấc mơ và mẹ chưa bao giờ ở đây cả.

Sáng hôm ấy mẹ đang lau nhà; sàn nhà bóng lộn, thơm mùi chanh của nước lau nhà. Có chuông điện thoại, nên mẹ chạy ra để nghe, và mẹ ngã. Mẹ đập đầu xuống sàn, và mẹ bất tỉnh. Nhưng mẹ tỉnh dậy và mọi thứ dường như rất ổn. Đó chỉ là một "khoảng tỉnh" theo thuật ngữ y học. Một lúc sau mẹ nói đau đầu, rồi đi nằm trên đi văng và mẹ chẳng bao giờ dậy nữa.

Chị Margot là người duy nhất phát hiện tình trạng của mẹ lúc ấy. Chị mười hai tuổi. Chị làm tất cả: Chị gọi 911; chị gọi bố; chị trông Kitty, lúc ấy con bé mới ba tuổi. Tôi thì bật tivi lên và ngồi cùng Kitty trong phòng của mấy chị em. Tôi chẳng làm được gì hơn. Và tôi cũng chẳng biết là tôi phải làm gì nếu không có Margot lúc ấy. Chị ấy hơn tôi có 2 tuổi, nhưng tôi tin cậy chị ấy hơn ai hết.

Khi mọi người biết bố tôi gà trống nuôi con, một mình với ba cô con gái, họ nghiêng đầu kính trọng, theo kiểu "Sao ông ấy có thể quán xuyến mọi việc được như thế/" Sao bố có thể lo lắng được cho ba chúng tôi ư? Câu trả lời là Margot. Chị ấy thu xếp tất cả từ đầu, một cách chi tiết, có kế hoạch, ngay hàng thẳng lối như người ta vẫn nói.

Chị Margot là một cô gái mẫu mực, và tôi nghĩ Kitty và tôi lúc nào cũng noi gương chị ấy. Tôi chưa bao giờ nói dối, uống say hay hút thuốc, thậm chí chưa bao giờ có bạn trai. Chúng tôi trêu bố vì ông ấy thật may mắn vì chúng tôi là những cô gái ngoan. Nhưng thực sự chúng tôi may mắn. Bố là một người tuyệt vời. Bố luôn cố gắng. Bố không lúc nào cũng hiểu chúng tôi, nhưng bố luôn cố và điều đó quan trọng nhất. Bộ ba nhà Song chúng tôi có một thỏa hiệp, dù chẳng bao giờ nói ra: Phải làm cho cuộc sống của bố càng đơn giản càng tốt. Không, thực ra nó chẳng phải thỏa ước ngầm đâu vì tôi chẳng biết bao nhiêu lần Margot nhắc, "Trật tự nào, để bố nghỉ một lúc rồi bố còn quay lại bệnh viện", hoặc "Em đừng làm phiền bố như thế, tự làm đi!"

Tôi từng hỏi chị Margot nghĩ gì nếu mẹ còn sống. Ví dụ như là bọn tôi sẽ tổ chức lễ như bên nhà ngoại chứ không chỉ có lễ Tạ ơn và Năm mới như lịch phương Tây? Hoặc là...

Margot trả lời tôi không chút chần chừ. Đây là cuộc sống của chúng tôi; chẳng có ích gì nếu tôi cứ hỏi "nếu như". Không ai có thể trả lời chúng tôi. Tôi đã có suy nghĩ theo cách của chị, nhưng khó có thể chấp nhận nó. Tôi vẫn nghĩ nhiều về nếu như và những phương án khác.

Bố và Kitty xuống nhà cùng một lúc. Margot rót cà phê đen cho bố, còn tôi thì rót sữa vào bát ngũ cốc cho Kitty. Tôi đẩy bát ra trước mặt con bé, nhưng nó quay đầu lại và chạy ra mở tủ lạnh lấy sữa chua. Rồi nó chạy vào phòng khách ăn sữa chua rồi xem ti vi. Nó vẫn giận tôi.

"Hôm nay bố sẽ đi siêu thị Costco, nên các con viết cho bố một danh sách những thứ các con cần nhé," Bố vừa nói vừa nhấp một ngụm cà phê. "Bố định mua ít bít tết kiểu New York cho bữa tối. Chúng ta có thể nướng ở ngoài vườn. Bố lấy thêm cả một phần cho Josh nữa nhỉ?"

Tôi nhìn về phía chị Margot. Chị ấy định mở miệng nói gì đó rồi lại thôi. Rồi chị nói, "Không bố, bố chỉ lấy cho bốn người nhà mình thôi."

Tôi nhìn chị quở trách, và chị lờ đi. Tôi chưa bao giờ thấy Margot lúng túng cả. Nhưng tôi nghĩ khi vấn đề là của trái tim thì không thể tiên đoán được hành động hay cách cư xử của bất kỳ ai.

smCK

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngày cuối cùng của mùa hè và ngày cuối cùng ở nhà của Margot. Có thể chuyện Margot và Josh chia tay không phải là chuyện tồi tệ một trăm phần trăm; mà vì thế mà chị em tôi có thêm nhiều thời gian với nhau. Tôi chắc chắn là chị Margot đã tính toán đến chuyện này. Tôi chắc chắn đây là một phần trong kế hoạch của chị.

Chúng tôi đang lái xe ra khỏi ga ra thì nhìn thấy Josh chạy ngang qua. Anh ấy bắt đầu tập chạy nhanh từ năm ngoái, và vẫn tiếp tục giữ đến bây giờ. Kitty hét to, nhưng cửa xe đều đóng và thực tình cũng chả có ích gì vì anh ấy giả vờ không nghe thấy gì. "Quay lại đi," Kitty giục Margot. "Có thể anh Josh muốn đi cùng chúng ta."

"Hôm nay là ngày của các cô gái nhà Song mà em," tôi nói với con bé.

Bọn tôi dành trọn thời gian buổi sáng trong siêu thị, chọn những thứ cuối cùng trước khi chị Margot lên đường, như ngũ cốc Honey Nut Chex, chai lăn nách và dây buộc tóc. Chúng tôi cho Kitty đẩy xe để con bé có thể chơi trò chơi cùng với xe đẩy: Đầu tiên là chạy lấy đà, sau đó là đẩy xe như thể con bé đang đẩy một chiếc xe ngựa. Margot cho con bé chơi như thế một vài lần rồi dụ nó dừng chơi để không làm phiền đến những khách hàng trong siêu thị.

Sau đó chúng tôi về nhà chuẩn bị bữa trưa với salad thịt gà và nho xanh. Đã đến giờ thi bơi của Kitty. Chúng tôi gói sandwich phô mát và thịt hun khói, và một ít salad hoa quả và mang cả laptop của Margot để xem phim, vì buổi thi kéo dài đến tận tối. Chúng tôi còn làm hẳn một cái băng

cổ vũ, Cố lên Kitty! Cố lên! Tôi còn vẽ cả một con chó con lên đó. Bố không đến được vì vướng ca đờ đẻ bệnh viện. Theo như lời bào chữa của bố thì em bé rất đáng yêu. (Đó là một bé gái, được đặt tên là Patricia Rose theo tên của bà nội và bà ngoại bé. Bố luôn cố để ý tên và tên đệm của các bé sơ sinh cho tôi. Vì đó là điều đầu tiên tôi hỏi bố sau mỗi ca đờ đẻ).

Kitty rất vui vẻ khi nó giàng ruy băng chiến thắng cho hai giải nhất và một giải nhì, thế nên nó quên hỏi Josh ở đâu cho đến khi chúng tôi lên xe trở về nhà. Con bé ngồi ghế sau, quần khăn tắm quanh đầu và đội ruy băng qua tai trong như khuyên tai vậy. Rướn lên ghế trước, con bé hỏi, "Này các chị, nhưng tại sao anh Josh không đến buổi thi của em?"

Thấy Margot lúng túng, tôi trả lời thay. Có lẽ điều duy nhất tôi khá hơn Margot là nói dối. "Anh Josh phải làm việc ở cửa hàng sách. Anh ấy đã rất muốn đến tối nay." Margot nắm tay tôi cảm kích.

Trề môi ra, Kitty meo máo, "Đây là lần thi cuối cùng. Anh ấy hứa sẽ đến xem em bơi."

"Anh ấy cũng không biết trước là phải làm việc tối nay," tôi vỗ về con bé. "Anh ấy không thời ca trực ở hiệu sách được bởi vì đồng nghiệp anh ấy có việc gấp."

Kitty gật đầu một cách miễn cưỡng. Con bé hiểu thế nào là những ca trực khẩn cấp.

"Hay chúng ta mua ít bánh custard đông lạnh đi," Margot đột nhiên nói.

Kitty sung sướng, quên luôn Josh cùng với ca trực tưởng tượng kia. "Yeah! Em muốn một chiếc ốc quế. Em có thể lấy một chiếc ốc quế với hai viên bánh không? Em muốn loại bạc hà và lạc caramen giòn. À không, kem hoa quả bảy màu và kem socola Double Fudge. Mà không, chờ em đã..."

Tôi quay người về phía Kitty. "Em không thể ăn hai viên kem với ốc quế được," tôi bảo con bé. "Em chỉ có thể được ăn hai viên nhưng trong cốc thôi, chúng không cùng với ốc quế."

"Có mà chị em ăn được. Tối nay em ăn được em đang đói lắm!"

"Được rồi nhưng em nhớ là ăn hết sạch đấy nhé!" Tôi ngoắc ngón tay ra hiệu là điều kiện đã được đồng ý, khiến cho con bé đảo mắt và cười khúc khích.. Tôi thì tôi gọi sô-cô-la có quả cherry với ốc quế có đường, món tôi vẫn thường ăn.

Margot lái vào khu vực bán hàng drive-thru. Trong khi chờ đến lượt tôi nói, "Em cá là ở Scotland không có custard đông lạnh.."

"Chắc là không có," Margot trả lời.

"Vậy là chị không được ăn thêm món này tới tận lễ tạ ơn," tôi nói.

Margot nhìn thẳng. "Giáng sinh," chị nói. "Lễ Tạ ơn quá ngắn để bay gần ấy quãng đường về đây, em hiểu không?"

"Thế thì lễ Tạ ơn sẽ rất tệ!" Kitty bĩu môi.

Tôi chẳng nói thêm gì. Chưa có lễ Tạ ơn nào mà chúng tôi vắng Margot. Chị ấy lúc nào cũng làm gà quay, nấu súp lơ và làm kem hành. Tôi thì làm bánh bí đỏ với hạt hồ đào, và cả khoai tây nghiền nữa. Kitty thì nếm các món ăn và dọn bàn ăn. Tôi không biết cách quay gà. Cả bà nội và bà ngoại tôi đều sẽ đến, và bà nội Nana yêu quý Margot nhất trong ba đứa. Bà bảo Kitty làm cho bà mệt và tôi thì lúc nào cũng mơ mộng đầu đầu.

Tôi đột nhiên cảm thấy choáng váng, khó thở và thậm chí chẳng còn thèm quan tâm đến bánh custard mà tôi muốn lúc trước. Không, tôi không thể tưởng tượng một lễ Tạ ơn mà không có Margot. Tôi chẳng biết ngày thứ hai tuần tới sẽ ra sao khi vắng chị. Tôi biết các chị em gái thường hay

chành chợ với nhau nhưng Margot là người gần gũi với tôi nhất trên thế giới này. Làm sao những cô gái nhà Song có thể thiếu Margot?

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chris là đứa bạn thân nhất của tôi, có thói quen hút thuốc lá và hẹn hò với các bạn trai, bất kể quen hay không. Nó đã bị đình chỉ học đến hai lần. Một lần nó còn phải ra trước Hội đồng kỷ luật vì việc trốn học. Tôi còn chả biết từ "trốn học" nghĩa là gì đến khi quen Chris. Ở Mỹ khi bạn trốn học quá nhiều tiết, bạn sẽ gặp vấn đề về kỷ luật.

Tôi khá chắc là nếu tôi và Chris bây giờ gặp nhau, chắc chả bao giờ tôi và nó có thể thành bạn được. Chúng tôi khác nhau hơn cả khái niệm về sự khác biệt. Nhưng không phải lúc nào cũng thế. Hồi bọn tôi học lớp 6, Chris chẳng ưa hoạt động, thích ngủ lại qu đêm và sẵn sàng thức cả đêm xem phim của John Hughes, giống hệt tôi. Nhưng lên lớp 8 thì nó bắt đầu lén ra ngoài khi bố tôi đã ngủ để gặp bọn con trai mà nó quen ở khu mua sắm. Rồi nó về nhà lúc trời bắt đầu hửng sáng, Tôi lúc nào cũng thấp thỏm đợi nó, sợ rằng Chris sẽ không về kịp trước bố thức dậy. Thế mà nó lúc nào cũng về đúng giờ.

Chris không phải là loại bạn mà bạn có thể gọi hằng đêm và ăn trưa cùng hằng ngày. Chris giống như một con mèo hoang, đến rồi đi khi nào nó muốn. Nó không thích lúc nào cũng ở một nơi hay luôn ở cùng một người. Có vài lần tôi không gặp nó tận mấy ngày, thế rồi nửa đêm, khi tôi nghe tiếng gõ cửa sổ phòng mình, thì y như rằng chính là Chris đang co rúm tên cây ngọc lan. Vì thế mà tôi thường không khóa cửa sổ để cho nó còn trường vào nếu cần. Chris và Margot thì lại không chịu nổi nhau. Chris nghĩ rằng chị Margot thì quá cứng ngắt, còn Margot cho rằng Chris lưỡng tính. Chị nghĩ Chris lợi dụng tôi; còn Chris nghĩ chị quản lý tôi. Tôi nghĩ

hai người đều có phần đúng. Nhưng, một điều quan trọng và cũng là thực tế mà không phải ai cũng có thể nhận ra, đó là tôi và Chris hiểu nhau.

Chris gọi tôi khi đang trên đường tới nhà tôi; nói rằng mẹ nó là loại phụ nữ hư hỏng và nó muốn sang nhà tôi khoảng mấy tiếng và hỏi rằng chúng tôi liệu có gì đó để ăn.

Chris và tôi đang ăn dở món gnocchi thừa từ bữa trước trong phòng khách khi Margot vừa đón Kitty về từ buổi liên hoan thịt nướng cuối năm với đội bơi của nó. "Ơ này," chị nói, rồi chỉ vào cốc cocacola ăn kiêng của Chris đang đặt thẳng trên bàn mà không lót ly ở dưới. "Em có thể làm ơn đặt trên tấm lót ly không?"

Khi chị đi lên tầng trên, Chris quay sang tôi cắn nhả, "Khiếp quá! Sao chị mà ghê gớm thế?"

Tôi đặt tấm lót ly xuống dưới cốc của nó. "Hôm nay mà nghĩ ai cũng ghê tởm."

"Thì rõ, ai cũng kinh khủng!" Chris nhìn lên trần. Nó nói to "Bà ấy phải hạ hỏa đi!"

Margot hét lên từ phòng, "Chị nghe thấy rồi đấy!"

"Em nói cho chị mà!" Chris cũng hét lớn rồi ăn miếng gnocchi cuối cùng. Tôi thở dài, "Chị ấy sẽ đi học."

Chris nói mĩa mai. "Ồ thế Josh cũng đi cùng chị ấy à, giống như kiểu đi thả nển cho chị ấy hằng đêm, cho đến khi chị ấy quay về nhà?"

Tôi lưỡng lự. Dù không chắc chắn là chuyện chia tay có còn là bí mật hay không, tôi biết chắc là chị Margot không muốn cho Chris biết chuyện cá nhân chị. Nên tôi trả lời là, "Tao không biết."

"Đợi chút nào, bà ấy bỏ Josh rồi à?" Chris nói như ra lệnh.

Tôi gật đầu một cách miễn cưỡng. "Nhưng mà đừng hỏi chị ấy gì nhé," tôi cảnh cáo nó trước. "Chị ấy vẫn đang buồn."

"Margot? Buồn?" Chris gõ móng tay. "Bà ấy chẳng có tí cảm xúc nào, đâu như chúng ta."

Nó cười nhăn nhăn. Răng nanh của nó nhọn. Khiến Chris trông giống như lúc nào cũng bị đói. "Đúng vậy."

Chris là người lúc nào cũng thể hiện cảm xúc thật. Và nó hay hét. Nó nói đôi khi phải hét để thể hiện cảm xúc; vì nếu không; cảm xúc sẽ mưng mủ trong người bạn. Có lần nó hét trong siêu thị khi bà vô tình giẫm lên chân nó. Tôi thì tôi cho rằng chẳng có dự nguy hiểm nào nếu cảm xúc của nó mưng mủ kiểu đó.

"Tao không thể tin là mấy hôm nữa chị ấy đi rồi", tôi nói, đột nhiên khịt mũi.

"Lara Jean, có phải chị ấy chết đâu. Có gì đâu mà lu loa lên." Chris kéo dây quần sóc đỏ. Cái quần ngắn quá nên khi ngồi lộ cả quần trong, cũng màu đỏ. "Thật ra tao nghĩ thế là tốt cho mà. Giờ là lúc mà phải làm việc của mà và không phải làm việc theo những lời dạy bảo của nữ hoàng Margot nữa. Đây là năm cơ sở của mà nhóc ạ. Và mà sẽ làm tốt thôi. Qua lại với bọn con trai, sống cho mà một chút, hiểu không?"

"Tao luôn sống cho tao mà," tôi nói.

"Ừ, trong nhà dưỡng lão." Chris cười, và nhìn tôi chăm chăm vào nó.

Margot từng làm tình nguyện viên trong viện dưỡng lão Belleview khi chị mới có bằng lái xe. Công việc giúp tổ chức tiệc cooktails cho những người sống trong trại. Tôi cũng giúp chị mấy lần. Tôi sắp đậu phụng vào

đĩa và rót đồ uống, còn Margot thì thoải mái chơi đàn. Nhưng chị thường bị cô Stormy tranh phần mất. Stormy là diva của Belleview. Cô ấy là người nắm quyền ở đây. Tôi thường thích nghe chuyện của cô. Còn cô Mary, người không khéo lắm trong gia tiếp vì bị mất trí, lại dạy tôi cách đan len.

Giờ ở Belleview có một tình nguyện mới, nhưng tôi biết ở đây càng đông người thì càng vui, vì chẳng khi có ai đến thăm hỏi người trong trại. Tôi nên quay lại đây bởi vì tôi nhớ không khí ở đây. Nên tôi càng không muốn Chris mĩa mai về trại.

"Những người ở đó sống lâu hơn tất cả mà những người chúng ta quen cộng lại," tôi kể với nó. "Có một bà lão tên là Stormy, bà ấy ngày xưa là người tình của cánh lính trong quân đội. Bà ấy thường nhận hàng trăm lá thư từ những người lính, những người ấy nói là yêu bà. Và có một cựu chiến binh mất một chân đã gửi cho bà ấy hẳn một cái nhẫn kim cương!"

Chris bỗng nhiên tỏ vẻ thích thú, "Thế bà ấy còn giữ nó không?"

"Có", tôi nói. Tôi nghĩ việc bà ấy giữ lại cái nhẫn dù chẳng có ý định cưới ông cựu chiến binh đó thì thật là không tốt. Nhưng bà ấy đã cho tôi xem cái nhẫn, nó thực sự đẹp. Nó làm bằng kim cương hồng một loại quý hiếm. Tôi cá là nó rất có giá trị!

"Tao nghĩ bà ấy cừ đấy," Chris nói một cách ghen tỵ.

"Thế thì mày nên đến Belleview với tao vài lần," tôi đề nghị "Chúng ta có thể tham gia tiệc cooktails cùng với họ. Ông Perelli thích nhảy với những cô gái mới quen. Ông ấy sẽ dạy mày cách nhảy fox trot".

Chris làm mặt sợ hãi giống lúc tôi rủ nó đi chơi ngoài bãi rác thành phố. "Không tao cảm ơn. Thế hay tao đưa mày đi nhảy?" Nó lấy tay ấy cầm hướng lên phía trần nhà. "Khi nào chị mày đi khỏi thì chúng ta sẽ có rất nhiều cuộc vui thật sự. Mày lúc đấy, tao lúc nào cũng thích vui vẻ."

Đúng thế, con nhỏ Chris là đứa chơi bời. Thi thoảng hơi quá giới hạn, nhưng tóm lại là vui vẻ.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đêm trước ngày chị Margot đi, ba chúng tôi ru rú trong phòng để giúp chị chuẩn bị nốt những thứ cần mang đi. Kitty soạn đồ dùng tắm rửa, gói gọn trong một túi nhỏ gọn gàng. Margot thì đang chọn xem nên mang chiếc áo khoác nào đi.

"Theo em chị nên mang cả áo dạ và áo phao hay chỉ áo dạ thôi?" Chị hỏi.

"Cái áo dạ thôi," tôi trả lời. "Áo dạ chị mặc kiểu gì cũng được, cả dịp lịch sự hay ngày thường." Tôi nằm trên giường chỉ đạo việc dọn đồ. "Kitty, em nhớ kiểm tra kỹ xem nắp lọ nước hoa hồng đã đóng chưa nhé!"

"Nó còn mới nguyên mà, nên nắp chặt lắm!" con bé găm gù, dù thế nó vẫn kiểm tra lại.

"Ở Scotland trời lạnh sớm hơn ở đây," Margot vừa nói vừa gấp áo để trên cùng chiếc va li. "Thế nên chị nghĩ sẽ mang cả hai."

"Thế chị hỏi em làm gì trong khi chị đã quyết định trước rồi," Tôi bực dọc. "À mà chị nói chị sẽ về nhà trong dịp Giáng sinh. Nghĩa là chị sẽ về, đúng không?"

"Ừ, chị sẽ, nhưng chỉ khi nào em thôi cái kiểu trẻ con ấy đi," Margot trả lời.

Thật lòng mà nói Margot chưa bao giờ phải đóng nhiều đồ như thế cả. Chị ấy cũng chẳng cần nhiều. Nếu là tôi, tôi sẽ mang theo hết tất cả đồ đạc

của mình. Margot thì không, nên đồ trong phòng chị vẫn còn nguyên, gần như thế.

Margot ngồi cạnh tôi, và Kitty trèo lên ngồi ở mép giường. "Mọi việc đang thay đổi," tôi thở dài.

Gia làm mặt méo, chị choàng tay qua vai tôi. "Chẳng có điều gì thay đổi cả, chẳng có gì hết. Chúng ta vẫn là những cô gái nhà Song mà, em nhớ không?"

Bố đã đứng ở cửa từ lúc nào. Bố gõ cửa dù rằng cửa đang mở và chúng tôi trông thấy ông. "Bố xuống chuẩn bị xe," bố nói. Chúng tôi nhìn bố từ trên giường trong khi bố kéo một cái va li xuống tầng dưới, rồi quay lên lấy thêm một chiếc nữa. Bố nói cụt lùn, "Mấy đứa cứ ngồi đấy, không phải lo."

"Vâng thưa bố, bọn con không làm gì đâu," chúng tôi đồng thanh.

Từ mấy tuần nay bố ở trong trạng thái "quét dọn để đón chào mùa xuân" mặc dù xuân thì chưa tới. Nghĩa là bố đang dọn bỏ mọi thứ-cái máy làm bánh mì mà chúng tôi chẳng dùng, đĩa CD, khăn cũ, máy đánh chữ cũ của mẹ. Chúng sẽ được mang đến Goodwill, cửa hàng bán đồ cũ. Một bác sĩ tâm lý hay ai đó có thể thấy rằng bố làm thế là do Margot đi học đại học, còn tôi thì chẳng giải thích được. Nhưng gì thì gì, việc vứt đồ này làm cho tôi thấy khó chịu. Nên tôi phải hai lần bảo bố tránh xa bộ sưu tập kỳ lân bằng thủy tinh của tôi.

Tôi gối lên đùi chị Margot. "Thế chị sẽ về nhà đợt Giáng sinh đúng không nào?"

"Ừ"

"Em ước gì được đi cùng chị." Kitty thêm vào. "Chị dễ tính hơn Lara Jean."

Tôi véo con bé một cái.

"Đấy, chị thấy không?" Kitty phụng phịu.

"Lara Jean sẽ hiền hơn mà," Margot nói, "Miễn là em biết cách cư xử với chị ấy. Cả hai đứa phải chăm sóc bố. Đừng để bố làm việc quá nhiều vào ngày thứ bảy. Nhớ nhắc bố mang xe đi kiểm tra tháng sau. Và mua cả giấy lọc cà phê nữa- Em toàn quên mua giấy lọc thôi."

"Vâng, thưa huấn luyện viên." Tôi và Kitty cùng trả lời. Tôi sẫm soi Margot xem trên mặt có nét buồn bã hay sợ sệt hay lo lắng, một biểu cảm gì đấy cho thấy chị đang lo lắng khi xa nhà, hay chị ấy sẽ nhớ bọn tôi như bọn tôi nhớ chị. Nhưng tôi không thấy biểu hiện gì đặc biệt hết.

Cả ba đứa ngủ trong phòng Margot tối hôm ấy. Như thường lệ, Kitty ngủ sớm nhất. Tôi nằm trong bóng tối nhưng mắt vẫn thao láo. Tôi chẳng ngủ được. Cái suy nghĩ đêm mai Margot không còn ở nhà khiến tôi khó mà vượt qua được. Tôi ghét sự thay đổi hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Trong bóng tối Margot hỏi tôi, "Lara Jean,..em đã từng nghĩ là em yêu ai đó chưa? Yêu thật lòng ấy/"

Chị hỏi tôi trong lúc đang suy nghĩ về ngày mai. Tôi chẳng có câu trả lời cho câu hỏi của chị. Tôi đang cố nhớ ra một chuyện tình nào đó nhưng chị lại hỏi tiếp.

Giọng đầy ao ước, chị nói, "Chị thì chị muốn có nhiều hơn một cuộc tình. Chị nghĩ là mình đã yêu ít nhất hai lần hồi học trung học." Xong chị thở dài và thiu thiu ngủ. Margot thường bắt đầu giấc ngủ kiểu ấy, một cái thở dài giống như trong giấc mơ và chị nhắm mắt đến xứ sở thần tiên của riêng chị.

Tôi tự nhiên choàng tỉnh dậy và không thấy Margot. Bên cạnh tôi chỉ có Kitty đang cuộn mình như cái kén. Trời tối om; có mỗi ánh trăng len vào

phòng qua tấm rèm cửa sổ. Tôi trường ra khỏi giường, tiến lại gần cửa sổ. Tôi bắt đầu thở mạnh. Ngoài kia, tôi nhìn thấy Josh và Margot đang đứng ở trên đường. Chị quay lưng, mặt hướng về ánh trăng. Josh thì đang khóc. Họ cũng không chạm vào nhau. Khoảng cách ấy giữa hai người cũng làm cho tôi hiểu là Margot không thay đổi quyết định của mình.

Tôi kéo rèm lại và cố quay lại giường, nơi có Kitty đang ngay giữa. Tôi kéo nó lại vài centimet để giữ chỗ cho Margot. Tôi ước giá như tôi chẳng nhìn thấy những điều đang diễn ra. Vì nó quá là riêng tư. Quá thật. Và chỉ nên là bí mật của hai người mà thôi. Thế nên, nếu có cách nào không nhìn thấy cảnh lúc này, thì tôi cũng sẵn sàng làm theo.

Tôi trở người nằm nghiêng và nhắm mắt lại. Cảm giác có một cậu con trai khóc vì mình thì như thế nào nhỉ? Mà không phải là bất cứ cậu con trai nào. À Josh, Josh của chúng tôi.

Nhớ lại câu hỏi của chị lúc nãy, câu trả lời câu tôi cũng sẽ là: Em cũng đã từng yêu. Chỉ một lần thôi. Với Josh, Josh của chúng ta.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chuyện Margot và Josh yêu nhau là như thế này. Tôi kể cho các bạn nghe như Josh kể cho tôi nghe lần đầu tiên.

Đó là khoảng tầm hai năm trước. Chúng tôi đang học ở thư viện. Tôi đang làm bài tập về nhà môn Toán; Josh thì giúp tôi vì anh ấy giỏi Toán. Chúng tôi cúi đầu vào sách, gần tới mức tôi có thể ngửi được mùi xà bông tắm anh dùng sáng nay. Mùi "Mùa Xuân Ai Len."

Rồi anh nói, "Anh cần lời khuyên của em về một vấn đề. Anh thích một người."

Trong một giây, tôi nghĩ người ấy chính là tôi. Tôi nghĩ anh sắp sửa nói với mình điều đó. Tôi đã hy vọng lắm. Đây là từ lúc bắt đầu năm học. Cả tháng Tám chúng tôi đi chơi với nhau hằng ngày, lúc thì có chị Margot, lúc chỉ có tôi và Josh, vì Margot có chương trình thực tập cho nhà máy Montpelier ba tuần. Chúng tôi thường xuyên đi bơi. Da tôi rám nắng cũng do đi bơi đợt ấy. Cho nên tôi gần như chắc chắn anh thích tôi.

Nhưng tôi thấy cách má anh ửng đỏ, rồi anh nhìn một cách vô định, tôi đã hiểu tôi không phải là người ấy.

Trong đầu tôi tự lọc ra một danh sách các ứng cử viên. Đây là một danh sách rất ngắn. Josh có nhiều bạn gái; bạn thân nhất của anh ấy là Jersey Mike, chuyển đến từ New Jersey từ hồi cấp hai, và một người nữa là Ben, và chỉ ngần ấy thôi.

Đấy cũng có thể là Ashley, một thành viên mới trong đội bóng bầu dục. Có lần anh nói cô ấy là một trong những cô gái xinh nhất khối 11. Nên tôi tiện thể bắt anh nhận xét xem ai là người xinh nhất của từng khối. Cho khóa mới vào, khóa tôi học, anh ấy bầu cho Genevieve. Tôi cũng không ngạc nhiên về lời nhận xét này nhưng tôi thấy tim tôi bị véo nhẹ một cái.

Đấy cũng có thể là Jodie, cô sinh viên làm ở hiệu sách. Josh thường hiểu chuyện cô ấy thông minh như thế nào, rằng cô ấy là người thích văn hóa ra sao, vì sao khi đi Ấn Độ về cô ấy chuyển sang đạo Phật. Thật ư ??? Trong khi tôi là người một nửa gốc Hàn Quốc; tôi là người dạy Josh ăn bằng đũa. Lần đầu tiên Josh ăn kim chi là ở nhà tôi.

Tôi định hỏi anh người đó là ai thì người quản lý thư viện nhắc chúng tôi trật tự, và chúng tôi lại làm bài tập thì Josh không có ý kiến thêm gì nữa và tôi cũng chẳng hỏi thêm. Thật lòng thì tôi không muốn biết sự thật. Người ấy chẳng phải tôi, và đấy là điều tôi quan tâm nhất,

Tôi hoàn toàn không nghĩ thậm chí chỉ một giây, rằng cô gái mà Josh thích là Margot. Không phải là tôi không thấy điểm gì đáng yêu ở chị. Chị hay được các bạn trai rủ đi chơi, các bạn ở đủ các thể loại. Có anh thông minh làm cùng thí nghiệm với chị trong giờ Hóa và giúp chị trong chiến dịch vận động làm đại diện cho học sinh trường. Theo đó cũng chẳng có ngạc nhiên nếu Josh thích Margot vì anh ấy chính là kiểu người tôi vừa nói.

Nếu ai đó hỏi tôi Josh trông thế nào, tôi có thể nói anh ấy bình thường. Anh ấy giống kiểu người mà bạn nghĩ là giỏi vi tính, kiểu chàng trai có thể gọi truyện tranh là tiểu thuyết có hình. Tóc anh màu nâu. Không phải màu nâu đặc biệt, chỉ là màu nâu bình thường. Mắt anh màu xanh ngọc nhưng màu tối dần vào giữa mắt. Anh ấy gầy nhưng kiểu khỏe mạnh. Tôi biết điều đó khi một lần tôi bị bong gân khi chơi bóng chày và anh đã cõng tôi về tận nhà. Anh ấy có tàn nhang khiến anh trông trẻ hơn tuổi. Thêm cái lúm đồng tiền ở má trái nữa chứ. Tôi luôn thích cái lúm đồng tiền ấy. Nếu thiếu nó, mặt anh trông rất nghiêm túc.

Thật ngạc nhiên và ngỡ ngàng làm sao khi Margot cũng đáp lại tình cảm của Josh. Không phải bởi vì Josh, mà bản chất của Margot là thế. Tôi chưa từng nghe chị kể về bất kỳ người bạn trai nào, thậm chí chỉ một lần. Tôi thích kiểu người hay tám chuyện, kiểu như bà nội nói. Nhưng Margot thì khác. Sở thích chị ấy ở tầm cao hơn. Chị ấy như kiểu ở trên máy bay nơi hội con trai, trang điểm và quần áo chẳng có ý nghĩa gì.

Nên chuyện anh chị yêu nhau diễn ra rất đột ngột. Một ngày tháng Mười, Margot trở về nhà muộn; má chị ửng hồng do ngoài trời thời tiết đã lạnh, tóc tết và cổ quấn khăn. Chị ấy đang làm đề án ở trường. Đã là giờ tối nên tôi chuẩn bị món gà bỏ lò với phô mát, ăn kèm với mỳ spaghetti với sốt cà chua.

Chị vào bếp và tuyên bố, "Chị có điều muốn nói với cả nhà." Mắt chị sáng; tôi nhớ là chị đang tháo khăn quàng cổ.

Kitty đang làm bài tập về nhà trên bàn ăn. Bố thì vừa về đến nhà còn tôi đang khuấy sốt cà chua. "Chuyện gì vậy chị?" Tôi và Kitty hỏi.

"Anh Josh thích chị." Margot làm kiểu nhún vai; vai của chị ấy rướng lên đến tận mang tai sạt tai.

Tôi gần như bất động. Rồi tôi đánh rơi cái muôi gỗ vào trong sốt. "Josh...Josh của chúng ta?" Tôi thậm chí còn chẳng dám nhìn vào mắt chị. Tôi sợ chị nhìn thấy tôi hoảng loạn.

"Ừ, anh ấy chờ chị sau giờ học hôm nay để tỏ tình với chị. Anh ấy nói vậy." Chị cười xấu hổ. "Anh ấy bảo chị là cô gái trong mơ của anh ấy. Mọi người có thể tin nổi không?"

"Oa," tôi thốt lên, và tôi đã cố gắng thể hiện sự mừng rỡ, nhưng không biết là liệu chữ "oa" có bật ra như tôi muốn không. Tôi thấy vỡ vụn. Tôi ghen tị. Sự ghen tị rất đặc và màu tối đen làm tôi như bị hóc ở cổ. Tôi cố thêm lần nữa, lần này tôi cố cười. "Oa, chị Margot."

"Oa," Kitty nói vọng lại. "Thế chị với anh ấy là bạn trai bạn gái rồi à?"

Tôi nín thở. Chờ câu trả lời của chị.

Chị bốc một nhúm phô mát parmesan cho vào mồm. "Ừ, chị nghĩ vậy." Rồi chị cười, mắt chị tự dưng hơi mềm và có nước. Tôi nghĩ là Margot cũng thích Josh. Thích rất nhiều, hẳn thế!

Tối hôm đó, tôi viết một lá thư cho Josh.

Josh yêu quý...

Tôi đã khóc rất nhiều. Thế đấy, mọi chuyện đã chấm dứt. Chuyện chấm dứt trước khi tôi có cơ hội. Điều quan trọng nhất không phải Josh chọn Margot. Mà Margot chọn Josh.

Câu chuyện là thế. Tôi khóc khô nước mắt; tôi viết ra mọi điều để rồi cho chúng nằm yên trong đấy. Và giờ thì tôi không nghĩ về Josh như những gì tôi nghĩ về anh mà tôi viết trong thư. Anh ấy và chị Margot là định mệnh. Họ sinh ra là để cho nhau.

Tôi vẫn tỉnh khi chị Margot quay lại giường, nhưng tôi nhắm mắt giả vờ ngủ. Kitty lại cuộn tròn nằm cạnh tôi.

Tôi nghe tiếng khịt mũi và tôi hé một mắt, trộm nhìn chị. Chị quay lưng nằm một phía, vai chị thì đang run lên. Chị đang khóc.

Margot chưa bao giờ khóc.

Giờ thì tôi thấy Margot đang khóc vì Josh, nên tôi tin một điều là: Chuyện tình của họ chưa chấm dứt ở đây.a

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ngày hôm sau chúng tôi tuyển Margot ra sân bay. Chúng tôi sắp va li lên xe đẩy. Kitty cố trèo lên đồng hồ trên xe đẩy và nhảy trước khi bị bố bế xuống. Margot nài nỉ, nói rằng chị ấy có thể vào sân bay một mình.

"Margot, ít nhất con phải để bố vào làm thủ tục cùng chứ." Bố nói và cố đẩy chiếc xe cạnh chị. "Bố sẽ nhìn con đi qua cửa kiểm tra an ninh."

"Con sẽ ổn mà bố," chị nói. "Con toàn bay một mình. Con biết cách làm thủ tục." Chị rướn người và choàng tay lên vai bố. "Con sẽ gọi về nhà khi con đến nơi, con hứa mà."

"Chị phải gọi hằng ngày," tôi nói. Tôi nghẹn ngào, các cục nghẹn cứ to dần to dần và có vài giọt nước mắt bắt đầu tuôn ra. Tôi dặn mình sẽ không khóc. Vì tôi biết là Margot sẽ không làm thế, và thật tủi thân khi phải khóc một mình, nhưng tôi chẳng thể nào kiềm được.

"Chị đừng quên tụi em nhé," Kitty nhắc nhở.

Câu nói của con bé làm chị cười. "Không bao giờ." Chị ôm chúng tôi thêm lần nữa. Chị ôm tôi cuối cùng, đúng như tôi nghĩ. "Nhớ chăm sóc bố và Kitty. Em bắt đầu "nghĩa vụ" rồi đấy." Không muốn để chị đi nên tôi càng ôm chị thật chặt; tôi chờ và hy vọng một dấu hiệu nào đó, một dấu hiệu chỉ ra rằng chị sẽ nhớ chúng tôi nhiều như chúng tôi sẽ rất nhớ chị. Và chị cười, tôi để chị đi.

"Tạm biệt, Gogo," tôi nói, kéo áo lên lau nước mắt.

Ba bố con nhìn chị đẩy xe vào quầy làm thủ tục. Tôi bắt đầu khóc, rồi đưa tay lên lau nước mắt. Bố một tay ôm tôi, một tay ôm Kitty. "Chúng ta sẽ chờ chị ấy vào cửa kiểm tra an ninh," bố nói.

Khi chị đã làm thủ tục xong, chị quay lại và nhìn chúng tôi qua cửa kính. Chị giơ một tay lên và vẫy chúng tôi, rồi chị đi thẳng vào cửa kiểm tra. Chúng tôi nhìn chị đi, hy vọng chị ngoái lại nhìn chúng tôi một lần nữa. Nhưng chị đã không làm thế. Chị dường như đi xa chúng tôi. Ra-đi-đi-không-ngoảnh-lại, đấy là khả năng của chị. Nếu là tôi, tôi e là mình không được mạnh mẽ như thế. Nhưng thật lòng tôi nghĩ, ai có thể làm được như chị?

Tôi khóc suốt dọc đường về nhà. Kitty cụ non nhận xét tôi vẫn là một đứa trẻ con lớn tuổi hơn con bé, và từ ghế sau em nắm chặt tay tôi. Tôi biết Kitty cũng buồn.

Mặc dù Margot không phải là một người ồn ào nhưng khi chị đi rồi, nhà yên ắng hẳn. Trống rỗng, theo một cách nào đó. Nếu hai năm nữa, tôi cũng đi thì thế nào? Bố và Kitty sẽ làm gì? Tôi ghét cái suy nghĩ hai người về đến nhà trống huếch và đen tối, chẳng có tôi hay chị Margot. Có thể tôi sẽ không bao giờ đi xa, hoặc ít nhất tôi sẽ ở nhà trong học kỳ đầu. Tôi nghĩ việc ấy là đúng đắn.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chiều hôm sau Chris gọi tôi, hẹn gặp ở khu mua sắm, nó muốn tôi giúp chọn một chiếc áo khoác da. Tôi rất tự hào là nó còn xin tôi lời khuyên về may vá, và tôi thấy cũng nên ra ngoài cho hết buồn. Nhưng tôi sợ phải lái xe một mình đến khu mua sắm. Vốn dĩ tôi không phải là tay lái ổn định.

Thế nên tôi đã hỏi Chris liệu nó có thể gửi cho tôi bức ảnh cái áo nó muốn mua, nhưng nó hiểu tôi quá rõ. Nó bảo, "Không. Mà phải đến đây Lara Jean. Mà sẽ không thể lái xe giỏi hơn nếu mà không dám lái, nên hãy lái xe đi."

Và đây là những gì tôi đang làm: Tôi lái xe của chị Margot ra khu mua sắm. Tôi có bằng lái và tất cả mọi thứ; chỉ thiếu tự tin vào chuyện lái xe. Bố dạy tôi tập lái nhiều lần, Margot cũng thế, và khi có họ trong xe thì tôi lái ổn, nhưng khi phải lái xe một mình thì tôi lại lo lắng quá mức. Việc chuyển làn làm tôi sợ. Tôi không thích phải quan sát đường xung quanh và cũng không thích lái nhanh.

Nhưng tệ nhất là khả năng định hướng của tôi thường bị lạc đường. Hai đường duy nhất mà tôi nhớ là đường tới trường học và cửa hàng rau quả. Tôi chưa bao giờ biết cách đi đến Trung tâm thương mại vì Margot toàn đưa bọn tôi tới đó. Nhưng giờ tôi phải lái tốt hơn, vì tôi còn có nhiệm vụ đưa Kitty đi chơi. Thật lòng mà nói; Kitty giỏi định hướng hơn tôi; nó biết đường đi đến rất nhiều chỗ nhưng tất nhiên; tôi không muốn nghe con bé chỉ đạo. Tôi muốn thể hiện mình là chị lớn; tôi muốn nó ngồi ngoan ngoãn và cảm thấy an toàn vì Lara Jean sẽ đưa nó đến nơi cần đến, giống như chị Margot thường làm.

Tất nhiên là tôi có thể dùng GPS nhưng thật xấu hổ nếu phải dùng GPS để tìm đường đến khu mua sắm, nơi mà tôi đến cả tỷ lần. Tôi phải thuộc lòng đường đi rồi ấy chứ, thế nên làm sao mà tôi phải lo lắng? Ấy thế mà mọi thứ đang hoàn toàn ngược lại, tôi lo lắng khi phải rẽ ậm ở khi đọc biển chỉ dẫn-không biết đây là Nam hay Bắc, liệu phải rẽ đây hay chỗ tới mới rẽ? Đúng là tôi chưa bao giờ để ý đường đi.

Nhưng ít nhất đến giờ tôi chưa để xảy ra sự vụ gì. Tôi nghe nhạc và lái xe một mình, thậm chí đặt một tay trên vô lăng. Làm thế để tôi có thêm chút tự tin, vì càng ra vẻ thì tôi càng cảm thấy tự tin là mình lái tốt.

Mọi thứ diễn ra êm đẹp, vì thế tôi quyết định đi đường tắt thay vì đường cao tốc. Tôi đi ngang qua vùng lân cận và rất đặc ý với quyết định này. Nhưng vài phút sau, tôi thấy con đường này lạ hoắc và phát hiện mình rẽ nhầm bên trái thay vì bên phải. Cố gắng trấn an bản thân, tôi tìm đường để đi ngược lại.

Mày làm được, mày làm được mà!

Có một biển báo dừng lại. Chẳng thấy ai nên tôi tiếp tục thẳng tiến. Tôi đã không quan sát thấy ô tô phía bên phải; tôi cảm nhận thấy nó trước cả khi nhìn thấy.

Tôi hét toáng lên, cảm thấy mùi kim loại trong miệng. Ôi, mình đang chảy máu sao? Ôi, mình đầu cắm vào đầu lưỡi? Tôi chạm vào lưỡi và nó còn ở đấy. Tim tôi bắt đầu đập mạnh; cả người ướt và mềm nhũn. Tôi cố gắng thở sâu, nhưng hình như tôi chẳng lấy được tí không khí nào.

Tay chân tôi run lên khi bước ra khỏi xe. Người lái chiếc xe kia cũng đã ra ngoài, đang kiểm tra xe. Ông ấy khá già, phải già hơn cả bố, và tóc ông màu hoa râm; ông mặc quần dài tới đầu gối có hình mấy con tôm hùm. Xe ông ấy không bị làm sao cả. Xe tôi thì có một vết lõm sâu ở thân. "Cháu

không nhìn thấy biển báo dừng lại à?" ông hỏi. "Cháu đang nhả tin khi lái sao?"

Tôi lắc đầu hòng cứng ngắc. Tôi không muốn khóc. Miễn là tôi không khóc...

Hình như ông hiểu sự bối rối của tôi. Cặp lông mày cau có cũng có vẻ giãn đi đôi chút. "Xe của bác trong cũng ổn," người đàn ông nói một cách miễn cưỡng. "Cháu không sao chứ hả?"

Tôi lắc đầu lần nữa. "Cháu xin lỗi," tôi nói.

"Cháu cần lái cẩn thận hơn," ông nói, như thể tôi chưa nói gì hết.

Tôi càng nghẹn ở cổ. "Cháu xin lỗi, thực xin lỗi thưa bác."

Ông nói giọng không vui cho lắm. "Cháu nên gọi ai đấy đến đây đưa cháu về. Cháu cần bác đợi cùng không?"

"Không ạ, cháu cảm ơn bác." Nếu ông ấy là kẻ giết người hàng loạt hay là kẻ gạ gẫm tình dục trẻ con thì sao? Tôi không muốn ở một mình với một người đàn ông lạ mặt.

Và người đàn ông lái xe đi.

Khi ông đã đi khỏi, tôi mới nhớ ra là đáng lẽ tôi phải gọi cảnh sát khi ông ấy còn ở đây. Trong bất kì trường hợp nào, khi xảy ra tai nạn thì bạn phải gọi cảnh sát. Tôi khá chắc chắn là trong sách viết như thế. Thế là tôi lại phạm lỗi lần nữa.

Tôi ngồi bên vệ đường và quan sát xe của chị Margot. Tôi chỉ mới lái nó trong hai tiếng và đã làm hỏng nó. Tôi cúi đầu sát đùi, ngồi thu lu như một bó hàng. Cổ tôi bắt đầu đau. Và đây chính là thời điểm những giọt nước mắt bắt đầu tuôn trào. Bố sẽ không vui, Margot cũng không vui. Cả

hai sẽ nói rằng tôi không có việc gì quan trọng để phải lái xe một mình khi không có một trong hai người, và có lẽ họ đúng. Lái xe đòi hỏi nhiều trách nhiệm. Có thể tôi chưa sẵn sàng cho điều đó. Hoặc tôi chẳng bao giờ sẵn sàng cho việc lái xe. Có thể thậm chí là khi tôi đã lớn, chị gái tôi hoặc bố sẽ phải lái xe đưa tôi đi, vì tôi chỉ là đồ vô dụng.

Tôi rút điện thoại gọi Josh. Khi anh nhắc máy, tôi nói, "Josh, anh giúp em một v..v..i..ệ..c..đ..ư..ợ...c k..h..ông?" Giọng tôi ngắt quãng khiến chính tôi cũng cảm thấy xấu hổ.

Josh vẫn nghe được và anh ngay lập tức hiểu có điều không bình thường, anh nói "Có việc gì vậy em?"

"Em vừa gây tai nạn ô tô. Em không biết giờ em ở đâu nữa. Anh đến đưa em về được không?" tôi run rẩy.

"Em có bị đau không?" Anh hỏi.

"Không em không sao. Em chỉ..." Nếu tôi nói thêm dù chỉ một tiếng, tôi sẽ khóc.

"Đọc cho anh mấy biển hiệu trên phố nào. Tên cửa hàng chẳng hạn?"

Tôi rướn cổ lên nhìn. "Falstone," tôi nói. Tôi nhìn vào hòm thư gần nhất. "Em ở 8109 đường Falstone."

"Rồi, anh đến ngay. Em muốn giữ máy nói chuyện với anh không?"

"Không, không cần đâu." Tôi tắt máy rồi bắt đầu khóc.

Tôi không biết tôi đã ngồi đấy bao lâu cho đến khi một chiếc xe khác tới trước mặt tôi. Tôi ngược nhìn lên, và đấy là một chiếc Audi đen của Peter Kavinsky, với cửa dán kính tia hồng ngoại. Cửa kính được hạ xuống. "Lara Jean hả? Cậu có sao không?"

Tôi gật đầu, và làm hành động ý bảo cậu ta cứ đi đi. Cậu ta kéo cửa kính lên và tôi nghĩ là cậu sẽ lái đi, nhưng rồi cậu tấp xe vào vệ đường đỗ lại. Cậu xuống xe, sẫm soi xe tôi. "Cậu gây chuyện rồi," cậu nói. "Thế cậu có lấy số bảo hiểm của người kia không?"

"Không, xe ông ấy không bị làm sao cả." Tôi lén giơ tay lên lau khô má. "Đó hoàn toàn là lỗi của tớ."

"Xe cậu có bảo hiểm không?"

Tôi gật đầu.

"Thế cậu gọi bọn họ chưa?"

"Chưa, nhưng có người sắp đến."

Peter ngồi xuống cạnh tôi. "Thế cậu ngồi đây khóc thế này bao lâu rồi?"

Tôi xoay đầu và vuốt mặt lần nữa. "Tớ không khóc."

Peter Kavinsky và tôi từng là bạn; trước khi cậu ấy là Kavinsky, cậu ấy là Peter K. Chúng tôi là một nhóm chơi chung với nhau trong trường. Bọn con trai trong nhóm là Peter Kavinsky, John Ambrose, McClaren và Trevor Pike. Bọn con gái có Genevieve, tôi và Allie Feldman sống ở tầng dưới khu nhà tôi, và thi thoảng có cả Chris. Lớn lên, Genevieve sống ở cách nhà tôi hai con phố. Thật buồn cười là tuổi thơ thường gắn bó với sự lân cận. Giống như kiểu bạn thân nhất của bạn là người sống gần nhà bạn nhất; người có gu nghe nhạc giống bạn là người có tên gần bạn theo thứ tự Alphabet. Nó giống như một trò chơi ngẫu nhiên vậy. Lớp 8 thì Genevieve chuyển nhà sang khu khác, và chúng tôi cũng chỉ chơi cùng nhau ít lâu sau đó. Nó vẫn quay về chơi với chúng tôi, nhưng có điều gì đã khác. Vào cấp Ba thì Genevieve quên hẳn chúng tôi. Nó vẫn là bạn của tụi con trai, nhưng với nhóm con gái thì không. Allie với tôi vẫn là bạn cho đến khi năm ngoái

Allie chuyển đi năm ngoái. Nhưng khi còn mỗi hai chúng tôi thì mọi chuyện cứ buồn cười như thế nào ấy, kiểu như chúng tôi là đầu mẩu còn lại của chiếc bánh mỳ và khi đứng cạnh nhau, chúng tôi chỉ là chiếc bánh kẹp khô không khốc.

Giờ chúng tôi chẳng là bạn của nhau nữa. Tôi và Genevieve hay tôi và Peter. Đây là lý do tại sao mà tôi thấy kỳ quặc khi ngồi cạnh cậu ta trên vỉa hè và thời gian thì như đang đứng lại.

Điện thoại reo và cậu ấy kéo điện thoại ra khỏi túi áo. "Tớ phải đi."

Tôi khịt mũi. "Cậu đang đi đâu vậy?"

"Đến nhà Gen."

"Cậu đi đi," tôi nói "Genevieve sẽ nổi giận nếu cậu đến muộn đấy."

Cậu ấy ra hiệu việc ấy chả có gì quan trọng, nhưng rõ ràng cậu ấy đã đứng lên rất nhanh. Tôi tự hỏi làm sao một cô gái có thể tạo được quyền lực như thế với một chàng trai. Tôi không chắc mình muốn giống Genevieve; nắm giữ trái tim một con người trong tay đòi hỏi nhiều trách nhiệm. Cậu ta lên xe, và chắc nghĩ lại, cậu quay về chỗ tôi hỏi, "Cậu cần tớ gọi công ty bảo hiểm không?"

"Ồ không, không cần," tôi nói. "Cảm ơn cậu đừng lại hỏi thăm. Cậu tốt quá."

Peter nhăn nhó cười. Tôi nhớ kiểu cười ấy của cậu, một con người thích sống tích cực. "Cậu thấy khá hơn rồi chứ?"

Tôi gật đầu. Mà đúng thế, tôi đã ổn hơn.

"Tốt lắm," Peter nói.

Cậu ấy đẹp trai theo kiểu thần tượng hotboy mấy thập niên trước. Cậu ấy hẳn là một anh lính bảnh bao trong Chiến tranh Thế giới Thứ nhất, đủ lịch lãm để một cô gái có thể chờ đợi hàng năm trời, thậm chí quên rũ tới mức mà cô ấy có thể hẹn thề mãi mãi. Cậu ấy có thể mặc áo khoác nỉ kéo khóa đằng trước, lái một chiếc Corvette mui trần, một tay giữ vô lăng, đang trên đường đến đón bạn gái đi dự tiệc Sock hop. Peter có một vẻ đẹp rất hài hòa cổ điển. Và các cô gái thích cậu ấy vì điều đó.

Cậu ấy là nụ hôn đầu câu tôi. Bây giờ thật kỳ lạ khi nghĩ đến nó. Nó ngỡ như diễn ra cả thế kỷ trước, nhưng thực ra chỉ là bốn năm.

Josh đến ngay khi tôi đang nhắn tin cho Chris, nói rằng tôi không thể đến khu mua sắm. Tôi đứng lên. "Anh đi lâu thế!"

"Em nói với anh là địa chỉ 8109. Còn đây là 8901!"

Tôi nói quả quyết, "Không em chắc là em đã nói 8901."

"Không em nói với anh là 8109. Và tại sao em không trả lời lúc anh gọi điện?" Josh đi ra khỏi xe, và khi nhìn thấy vết lõm ở thành xe, anh há mồm. "Khỉ thật. Thế em gọi bảo hiểm chưa?"

"Chưa. Anh gọi giúp em được không?"

Josh gọi công ty bảo hiểm, và chúng tôi bật điều trong xe Josh ngồi đợi. Tôi đã định ngồi ghế sau rồi chợt nhớ ra chị Margot không ở nhà nữa. Tôi hay ngồi xe Josh, nhưng chưa bao giờ ngồi ghế trước.

"...Em biết là Margot sẽ làm thịt em, đúng không?"

Tôi quay đầu nhanh đến mức bị tóc tấp hết vào mặt. "Margot sẽ không biết gì hết, nên anh đừng nói gì với chị ấy!"

"Khi nào thì anh có thể nói chuyện với cô ấy? Bọn anh chia tay nhau rồi mà, em không nhớ sao?"

Tôi quắc mắt nhìn anh. "Em ghét khi mọi người nói thế - Khi anh đề nghị ai đó giữ bí mật, thì thay vì nói không hoặc có, họ nói "Thế tôi có thể kể được với ai?"

"Anh không nói là "Thế anh có thể nói được với ai?"

"Thế thì anh cứ nó không hoặc có đi. Đừng có thêm điều kiện gì cả."

"OK, vậy anh sẽ không nói gì với Margot," anh nói. "Chỉ là bí mật của anh và em. Anh hứa. Được chưa nào."

"Được rồi," tôi nói. Và chúng tôi không nói thêm với nhau câu gì nữa; trong xe chỉ có tiếng gió ro ro từ máy điều hòa.

Bụng tôi quặn lên khi nghĩ đến chuyện làm sao tôi có thể nói chuyện này với bố. Có lẽ tôi phải vừa khóc vừa kể để bố sẽ nhẹ nhàng với tôi. Hoặc tôi sẽ nói kiểu: Con có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là con không bị làm sao, không một vết trầy xước. Nhưng tin xấu là xe ô tô bị hỏng. Từ "hỏng" có lẽ không phải là từ đúng.

Tôi đang tới lui suy nghĩ xem sẽ nói với bố như thế nào, thì Josh lên tiếng, "Thế nghĩa là anh và Margot chia tay thì em không thèm nói chuyện với anh nữa hả?" Giọng Josh có vẻ chua chát một cách đùa cợt, hoặc đùa cợt một cách chua chát như thế điều anh nói sẽ xảy ra.

Tôi nhìn anh ngạc nhiên. "Anh đừng hỏi ngược thế! Tất nhiên là em vẫn nói chuyện với anh. Nhưng không phải trước mặt mọi người." Tôi đang giả bộ diễn kịch với anh. Trong vai của một cô em gái nhõng nhẽo. Tôi đang làm như kiểu Kitty, chứ không phải cô em gái kém anh mỗi một tuổi. Nhưng anh chẳng thèm nhếch mép, anh trông rầu rĩ. Tôi cụng trán tôi vào trán anh. "Em đùa thôi mà, anh ngược!"

"Margot có nói với em là chị ấy định bỏ anh không? Ý anh là cô ấy luôn luôn có kế hoạch?" Thấy tôi do dự anh nói. "Nói anh nghe đi, anh biết Margot tâm sự với em tất cả mọi thứ."

"Không hẳn thế. Lần này chị ấy không hề. Em thành thật đấy Josh. Em không biết gì trước đó. Em thề." Tôi làm tay hình chữ nhật.

Josh lắng nghe chăm chú. Cắn môi dưới, anh nói, "Cô ấy có thể sẽ thay đổi ý định. Vẫn có khả năng, đúng không?"

Tôi không biết trả lời thế nào thì đỡ "nhấn tâm hơn, có hay không, vì cả hai câu trả lời đều làm tổn thương Josh. Vì mặc dù 99,99999 phần trăm là chị Margot sẽ quay lại, thì vẫn còn 0,00001 phần trăm mong manh là không, và tôi không muốn làm cho anh ấy hy vọng. Nên tôi không trả lời anh.

Anh ngáp, "quả táo Adam", dưới cổ nâng lên hạ xuống. "Không em đã đúng. Một khi Margot quyết định thì cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ lại."

Xin tôi đấy, làm ơn làm ơn. Đừng có khóc.

Tôi dựa đầu vào vai anh và nói, "Anh không bao giờ biết được đâu, Joshy."

Josh nhìn thẳng. Một chú sóc nhảy ra từ cây sồi ở một góc sân gần đó. Nó nhảy lên nhảy xuống rồi chạy đi mất. Cả hai đứa tôi quan sát nó. "Mấy giờ thì cô ấy đến nơi?"

"Chắc cũng mới hạ cánh thôi."

"Thế cô ấy có định về nhà vào lễ Tạ ơn không?"

"Không. Người ta không tổ chức lễ Tạ ơn ở Scotland mà anh Josh. Người ta không tổ chức ngày lễ của người Mỹ ở đó. Anh tỉnh lại đi !!!" Tôi

đùa anh, nhưng tâm trí tôi thì không mấy tập trung.

"Đúng vậy." Anh nói

"Chị ấy sẽ về nhà đợt Giáng sinh," tôi nói và cả hai cùng thở dài.

"Thế anh vẫn được đi chơi với tụi em chứ?" Josh hỏi tôi.

"Ý anh là em và Kitty?"

"Cả bố em nữa."

"Cả nhà em sẽ không đi đâu mà," tôi trấn an anh.

Josh trông nhẹ nhõm hơn. "Thế thì tốt. Anh sợ bị nghỉ chơi với cả nhà cơ."

Khi nghe anh nói thế. Tim tôi như ngừng đập, và tôi thậm chí còn quên cả thở. Trong một giây thôi, thậm chí tôi còn hoa mắt. Ngay lập tức, nhanh như khi đến, sự bối rối cũng biến đi. Và xe cứu thương cũng đến.

Khi chúng tôi về đến cửa nhà tôi, Josh hỏi. "Thế em có muốn có anh ở đây khi em nói chuyện với bố không?"

Tôi lấy lại dũng khí, và tôi nhớ lời dặn của Margot rằng tôi cần thể hiện vai trò của mình trong gia đình. Có trách nhiệm với những sai lầm chính là một trong những biểu hiện của vai trò ấy.

e2R:w

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cuối thì bố cũng không nổi cáu. Tôi dùng kịch bản tin tốt - tin xấu kể với bố, và bố chỉ thở dài nói, "Miễn những gì con nói là đúng."

Chiếc xe cần thay thế một bộ phận nào đó và nó cần phải đặt hàng từ bang Idiana hay Idaho, tôi không nhớ là bang nào. Nên trong lúc này, tôi sẽ phải đi xe cùng với bố, đi xe bus hoặc nhờ Josh đưa đi, ấy cũng là một phần của kế hoạch.

Chị Margot về nhà tối hôm ấy. Kitty và tôi đang xem ti vi và tôi hét lên để gọi bố xuống cho nhanh. Chúng tôi ngoài trên ghế sa lông dài, và thay nhau nói chuyện với chị.

"Margot, chị đoán xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì ở nhà!" Kitty hét lớn vào điện thoại.

Như phát điên, tôi lắc đầu ra hiệu con bé. Tôi rít lên, "Đừng nói với chị ấy về chuyện cái xe ô tô." Tôi nhìn cảnh cáo nó.

"Lara Jean hôm nay có..." dừng lại như trên người. "Có cãi nhau với bố. Chị ấy đối xử tệ với em, và bố nhắc chị ấy cư xử cho đúng mực, thế và bố và Lara Jean cãi nhau.

Tôi giật lấy điện thoại khỏi tay con bé. "Không, em không cãi nhau với bố, Gogo. Kitty đang làm trò đấy."

"Thế nhà mình hôm nay ăn gì vào buổi tối? Em có nấu thịt gà chị đã rửa đông tối hôm qua không?" Margot hỏi. Giọng chị nghe xa ơi là xa.

Tôi tăng thêm âm lượng điện thoại. "Có, nhưng chị đừng quan tâm đến chuyện đó. Thế chị đã ổn định chuyện phòng ốc chưa? Phòng lớn không? Cô bạn cùng phòng như thế nào?"

"Ồ, chị ấy rất tốt. Chị ấy đến từ London và phát âm tiếng Anh nghe rất quý tộc. Tên chị ấy là Penelope St.George-Dixon."

"Thánh thần ơi, tên chị ấy cũng nghe sang lắm rồi," tôi nói. "Thế phòng chị thế nào?"

"Giống như phòng mà chúng ta thấy ở kí túc xá Đại học Virginia thôi; mỗi tội trông hơi cũ một tí."

"Thế giờ là mấy giờ bên kia?"

"Gần nửa đêm rồi. Giờ bên chị trước ở nhà năm tiếng, nhớ không hả?"

Giờ bên chị trước ở nhà năm tiếng, giống như chị coi mảnh đất Scotland là nhà rồi, và chị chỉ mới đi được một ngày, thậm chí là chưa đến một ngày! "Bọn em nhớ chị rồi đấy," tôi bảo.

"Chị cũng nhớ mọi người."

Sau khi ăn tối, tôi nhắn tin cho Chris hỏi xem liệu nó có muốn chạy qua đây nhưng nó không nhắn tin lại. Chắc nó đang đi chơi với một cậu bạn nào đó mà nó đang hẹn hò. Thế cũng tốt. Tôi cần tập trung vào quyển vở cắt dán của mình.

Tôi hy vọng có thể làm được một quyển cắt dán cho Margot trước khi chị đi, nhưng ai có kinh nghiệm cắt dán cũng biết, "Thành Roma đâu có được xây dựng trong một ngày." Người ta có thể mất một năm hoặc hơn để hoàn thành một quyển cắt dán.

Tôi làm xong trang có đĩa nhạc cả một ban nhạc nữ hãng Motown. Xung quanh tôi có đủ các loại dụng cụ. Cái dập lỗ hình trái tim, giấy dán, cắt trang giấy, tranh ảnh cắt từ tạp chí, súng bắn keo, dụng cụ cắt băng dính và một loạt các thể loại băng dính trang trí màu sắc của Nhật. Đồ lưu niệm thì có áp phích vở nhạc kịch Wicked chúng tôi xem ở New York, các thể loại hóa đơn và ảnh kỷ niệm. Ruy băng, cúc, hình dán stickers, toòng teng trang trí. Một quyển cắt dán đẹp còn phải có cả chữ viết nữa. Nên nó sẽ dày, mập ú và không thể nào đóng kín được.

Tôi đang trang trí cho Josh-và-Margot. Tôi chẳng quan tâm chị sẽ nói gì. Họ thế nào cũng quay lại với nhau, tôi biết thế. Nhưng thậm chí là nếu không như thế, thì chị Margot cũng không thể xóa anh Josh ra khỏi bộ nhớ ngay lập tức. Anh ấy là một phần kỷ niệm trong những năm cấp Ba của chị. Và nghĩa là, của cuộc đời chị. Điều duy nhất mà tôi chắc chắn khi trang trí trang này là tôi sẽ dùng băng dính hình trái tim, mặc dù có thể dùng băng dính thường. Thực ra khi tôi thử dùng băng dính thường thì màu sắc của trang không được đẹp.

Nên tôi quyết định sẽ dùng băng dính có hình trái tim. Đứng đưa trong tiếng nhạc, theo khung có hình trái tim sẵn, tôi cắt một bức hình của anh chị hồi đi xem biểu diễn ca nhạc. Margot, nhất định sẽ thích bức ảnh này.

Tôi đang cẩn thận dán cánh hoa hồng khô lấy từ một bông hoa cài áo cũ của Margot thì bố gõ nhẹ cửa. "Tối nay con làm gì?" bố hỏi tôi.

"Cái này," tôi thấy và dán thêm một cánh hoa nữa. "Nếu con chăm chỉ thì có thể quyển sách sẽ được hoàn thành vào đợt Giáng sinh bố ạ."

"Ừ." Bố không chuyển động. Thực ra thì bố cứ đi lại trước cửa và theo dõi tôi làm. "Ngày con, một lúc nữa bố sẽ đi xem phim tài liệu của Ken Burns, con muốn đi cùng không?"

"Có thể ạ," tôi nói, nhưng chỉ là để cho phải phép. Mỗi lần phải bê lên bê xuống đóng đồ này rồi phải sắp xếp chúng lại chẳng dễ dàng gì. Tôi lại đang có hứng. "Sao bố không đi mà không có con?"

"Thế được rồi. Bố để con làm nốt vậy." Bố đi xuống nhà.

Phải gần mất cả đêm để tôi có thể hoàn thành trang của Josh-và-Margot, và kết quả rất mỹ mãn. Và trang tiếp theo là trang của chị em gái. Ở trang này thì tôi không dùng giấy nền có hoa, và tôi sẽ dán một bức ảnh của ba chị em chụp từ hồi lâu lắm rồi. Mẹ là người chụp nó. Chúng tôi đứng trước cây sồi trước nhà và cả ba chị em đều mặc quần áo đi lễ nhà thờ. Chúng tôi mặc váy trắng, và đeo nơ hồng trên tóc. Điểm tuyệt vời nhất bức ảnh là tôi và Margot thì cười rất xinh trong khi Kitty thì đang ngoáy mũi.

Tôi cười một mình. Con bé sẽ cáu khi nhìn thấy trang này. Và tôi đang háo hức được chứng kiến cảnh ấy.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chị Margot nói năm lớp 11 là năm quan trọng nhất, năm bận rộn nhất, làm nền tảng cho những năm sau đó. Nên tôi cũng thấy mình cần phải bắt đầu thói quen đọc sách trước khi năm học mới bắt đầu vào tuần sau. Tôi ngồi trên thềm cửa, đọc một quyển tiểu thuyết gián điệp Anh lãng mạn vào những 1980. Tôi mua quyển này có 75 xu vào một đợt hạ giá.

Khi tôi bắt đầu vào phần hay nhất (Cressida phải quyển rũ Nigel để lấy được mật khẩu!) thì Josh ra kiểm tra thùng thư trước nhà. Anh ấy thấy tôi, giơ tay kiểu chỉ vẫy chào vậy thôi chứ không có ý định chạy qua, nhưng rồi thì anh ấy vẫn chạy qua chỗ tôi.

"Áo liền quần đẹp thế!" anh vừa nói vừa chạy qua đường.

Cái áo tôi mặc màu xanh da trời nhạt, cổ bó cao và trang trí hoa hướng dương. Tôi mua ở shop đồ vintage, giảm giá 75%. Nhưng nó không phải là áo liền quần. "Đây là áo mặc chơi thể thao," tôi bảo. Tôi chỉ mong Josh có thể tha cho tôi để tôi có thể tự do đọc quyển sách nhớ nhăng trong một buổi chiều thư giãn thế này.

Tôi có cảm giác là anh đang nhìn tôi, khoanh tay và chờ đợi. Tôi nhìn lên. "Dạ?"

"Em có muốn đi xem phim tối nay ở rạp Bess không? Một bộ của hãng Pixar. Chúng ta đưa cả Kitty đi cùng luôn."

"Được a, anh nhắn tin cho em khi nào anh qua," tôi nói và lật trang sách. Nigel đang cởi khuy áo của Cressida và nghĩ xem liệu viên thuốc ngủ

mà anh ta cho vào ly rượu vang Merlot có tác dụng hay không, nhưng anh cũng hy vọng là nó chưa có tác dụng quá nhanh vì Cressida là một người hôn rất khéo.

Josh ngồi xuống sàn rồi cố nhìn sát quyển sách tôi đang đọc. Tôi gạt anh ra, nhưng anh kịp đọc to vài chữ, "Trái tim Cressida đập mạnh khi Nigel bắt đầu luồn tay dọc đùi cô." Josh cười nghiêng ngả. "Em đang đọc cái quái gì thế này?"

Má tôi đỏ ửng lên. "Nào, nghiêm túc nào!"

Mặt khoái trá, anh quay lưng lại ngay lập tức. "Thôi, anh sẽ để em lại với Cressida và Noel."

Tôi nói với theo anh, "Tên anh ấy là Nigel đấy nhé, em nói cho anh biết."

Kitty sung sướng lên phát điên khi biết sẽ được đi chơi cùng Josh. Cả hai chị em tôi đều gật đầu đồng ý khi Josh muốn cho thêm bơ vào bỏng ngô. Kitty ngồi ghế giữa tôi và Josh, và ở những đoạn cao trào thì con bé cười lăn lộn, thậm chí giơ hai chân lên trời. Con bé không nặng lắm, làm cho cái ghế của nó cứ lật lên lật xuống. Josh và tôi nhìn con bé và cười.

Bất cứ khi nào Josh, Margot và tôi đi xem phim thì Margot bao giờ cũng ngồi ở giữa. Như thế cùng một lúc chị có thể nói chuyện với hai cả hai chúng tôi. Chị không bao giờ muốn cho tôi cảm thấy mình là người thừa khi đi chơi cùng chị và bạn trai. Thật ra sự thận trọng này của chị làm tôi lúc đầu thấy lo lắng, rằng có thể chị đã đoán ra là tôi thích Josh. Chị ấy cố là người chị tốt. Đúng hơn là người chị tốt nhất.

Có nhiều lúc tôi cảm thấy mình là người thừa thật. Không phải là người thừa trong không khí lãng mạn của hai người, mà là trong không khí bằng hữu bạn bè. Kiểu như thế này. Tôi và Josh vẫn là bạn từ xưa. Nhưng khi Josh đứng khoác tay chị lúc đứng xếp hàng mua bỏng ngô, hoặc khi hai

người thì thăm vào tai nhau chuyện gì đó trên xe ô tô, thì tôi cảm thấy mình như đứa trẻ con ngồi ở ghế sau và không nghe thấy người lớn nói gì. Nhìn họ, tôi ước mình có ai đó để thì thăm khi ngồi ghế sau.

Nhưng khi được ngồi ở ghế trước xe Josh làm tôi có cảm giác là lạ. Cảnh vật cũng chả có gì khác khi ngồi ghế sau. Trên thực tế mọi thứ đều bình thường, tốt đẹp và chả thay đổi gì, nên thật là dễ chịu.

Chris gọi điện cho tôi tối hôm đó khi tôi đang sơn móng tay với cái tông màu hồng. Chỗ nó gọi điện rất ồn, nên nó hét lớn. "Mày thử đoán xem!"

"Gì thế? Tao không nghe rõ!" Tôi đang dùng mấy màu hoa quả để vẽ lên nền móng chân màu hồng. "Chờ nhé!" Tôi nghe tiếng Chris đang duy chuyển sang phòng khác vì tiếng ồn trong điện thoại bắt đầu giảm đi. "Mày nghe được tao chưa?"

"Rồi, rõ rồi."

"Thử đoán xem đôi nào mới chia tay?"

Tôi vừa sơn xong màu hồng cánh sen lên móng chân màu hồng, làm nó trông giống như màu bút phủ với những giọt màu đỏ ở trên.

"Gen và Kavinsky! Con nhỏ bỏ cậu ta."

Tôi mở to mắt. "Oa! Tại sao thế?"

"Một cách rõ ràng thì cô nàng đã gặp một cậu nào đó ở trường đại học khi làm bồi bàn. Tao đảm bảo với mày là nó đã cấm sừng Kavinsky cả mùa Hè ấy." Có ai đó gọi Chris, nên nó bảo, "Giờ tao phải đi đã đến lượt tao

phải đánh bóng." Chris tắt máy mà không nói lời tạm biệt, nó vẫn làm thế suốt.

Tôi quen Chris thông qua Geneviene. Hai đứa là chị em họ: Mẹ chúng nó là chị em ruột. Chris thường đến chơi nhà Geneviene khi còn nhỏ, nhưng hai đứa không hợp tính. Khi chúng tôi chơi với nhau, chúng nó của cãi nhau liệu búp bê Barbie của đứa nào có quyền với Ken, vì chỉ có mỗi một chàng Ken. Tôi chẳng bao giờ cãi nhau vì Ken, mặc dù lý thuyết Ken là của tôi. Nói đúng hơn Ken là của Margot. Ở trường còn có người chẳng biết hai đứa là chị em họ. Chúng nó trông chẳng giống nhau tí tẹo nào: Gen thuộc dạng người nhỏ, cánh tay thon, tóc màu vàng như màu bơ Margarine. Chris cũng tóc vàng, nhưng là vàng nhuộm; nó cao và có đôi vai như vận động viên bơi lội. Tuy nhiên giữa chúng nó cũng có điểm giống nhau.

Chris khá "hoang dại" khi chúng tôi vào năm đầu trường trung học. Nó đi tiệc, say xỉn, hẹn hò với một tá bạn trai lớn tuổi. Năm ấy, một anh lớp 11 kể với thành viên đội bóng vợt là Chris đã làm "chuyện ấy" với anh ta trong phòng thay đồ. Nhưng chuyện này không có thật. Vì thế, Geneviene đã dọa Peter là không để Peter yên nếu cậu ta không nói với mọi người sự thật. Tôi nghĩ đó là điều tốt nhất mà Geneviene đã làm cho Chris, nhưng Chris thì khẳng khẳng là Gen làm vậy vì nó không muốn mọi người nghĩ rằng nó là chị họ với một đứa con gái hư hỏng. Sau sự kiện ấy, Chris không đi chơi với tụi con trai ở trường và làm theo cách của nó, với bọn học sinh trường khác.

Nó vẫn nghĩ về chuyện xảy ra vào hồi năm đầu mặc nó làm vẻ như không có gì. Nhưng tôi biết là nó giằng co, dù chỉ là đôi chút

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ngày Chủ Nhật bố làm Lasagna. Bố dùng sốt đậu đen để làm được nhiều Lasagna, và đúng là trong nó to thật. Nhưng nó rất ngon và chẳng ai nhận ra mùi đậu. Josh cũng sang và ăn hẳn ba phần làm bố rất vui. Khi mọi người nói chuyện về Margot, tôi quan sát Josh và thấy anh lúng túng thật tội. Kitty chắc hẳn cũng nhận ra điều gì, nên nó chuyển đề tài sang món tráng miệng với bánh sôcôla bơ lạc mà tôi mới nướng hồi chiều.

Do hôm nay bố nấu nên sau bữa ăn, chúng tôi có nhiệm vụ dọn bếp. Bố mang hết xoong chảo ra để làm Lasagna, nên việc lau dọn rất kỳ công, mặc dù cũng xứng đáng.

Sau đó, Josh, Kitty và tôi ngồi nghỉ trong phòng xem ti vi. Là tối Chủ Nhật nhưng chúng tôi không thoải mái lắm vì ngày mai là lễ Lao động và chúng tôi có đúng một ngày nữa nghỉ ngơi năm học mới. Kitty chơi với mấy miếng cắt dán hình các chú chó thật là đáng ngạc nhiên.

"Em thích con nào nhất?" Josh hỏi con bé.

Kitty ngay lập tức đáp lại ngắn gọn. "Một con Akita."

"Được hay cái?"

Lại một câu trả lời cụt lùn. "Được."

"Thế em sẽ gọi tên của nó là gì?"

Lần này thì nó chần chừ. Tôi hiểu là tại sao. Tôi rướn đến và cù vào lòng bàn chân con bé. "Chị biết là em định đặt tên gì cho nó rồi," tôi nói như thể hát.

"Trật tự nào chị Lara Jean!" Nó gầm gừ.

Tôi đã giành được sự chú ý của Josh. "Em nói cho bọn anh nghe đi nào," Josh nài nỉ.

Tôi nhìn Kitty và con bé nhìn tôi với con mắt đỏ lừ. "Thế thì thôi vậy," tôi nói, cảm thấy choáng váng một lúc. Kitty nhỏ nhất nhà nhưng không phải lúc nào cũng đùa được với nó.

Rồi Josh nghịch tóc đuôi gà của tôi, nói "À, thôi nào Lara Jean! Đừng bỏ dở chừng như thế này chứ."

Tôi chống hai cái cùi chỏ để đứng dậy. Vì Kitty có nhét tay vào miệng tôi. Cười khúc khích tôi nói, "Tên con chó là tên một chàng trai mà con bé thích."

"Ngậm miệng lại chị Lara Jean, ngậm miệng lại."

Kitty đá tôi và vô tình làm rách bức tranh chú chó của nó. Nó bắt đầu khóc, rồi quỳ xuống nền nhà để xem bức tranh rách thế nào. Mặt nó đỏ lừ để cố không khóc to. Tôi thấy tội lỗi kinh khủng. Tôi ngồi dậy và cố ôm lấy Kitty để xin lỗi, nhưng nó vùng ra và đá vào chân tôi làm tôi đau và kê lên ư ử. Tôi cầm bức tranh rách lên, cố gắng dán nó từ phía sau. Nhưng trước khi tôi có thể làm được điều đó, Kitty đã giật nó ra khỏi tay tôi và đưa cho Josh. "Josh, anh sửa nó đi," nó bảo anh. "Lara Jean đã làm rách nó rồi."

"Kitty, chị chỉ đùa thôi mà," tôi cố gắng nài nỉ. Tôi không định nói tên chàng trai kia. Tôi không nên đùa như thế với con bé.

Nó lờ tôi đi, và Josh làm phẳng phần giấy phía sau, rồi với sự tập trung như một bác sĩ phẫu thuật, anh dán hai mảnh vào với nhau. Anh vuốt lông mày. "Phù, anh nghĩ là ổn."

Tôi vỗ tay, để thu hút sự chú ý của Kitty, nhưng nó không thèm nhìn tôi. Tôi nghĩ nó làm thế là đúng. Nhưng mà Kitty thích chính là Josh.

Kitty giật nhanh bức tranh ra khỏi tay Josh. Nó gượng gạo nói. "Em lên gác làm nốt đây. Chúc ngủ ngon, anh Josh."

"Chúc em ngủ ngon, Kitty," Josh trả lời.

Một cách nhả nhặn tôi nói, "Chúc ngủ ngon, Kitty," nhưng con bé đã lên trên tầng và không đáp lại.

Khi chúng tôi nghe thấy tiếng cửa phòng con bé đóng lại, Josh quay về phía tôi và nói, "Em rắc rối quá đi!"

"Em biết," tôi nói. Tôi cảm giác bị nhói đau ở bao tử. Tại sao tôi lại cư xử như thế chứ? Thậm chí là lúc tôi đùa, tôi biết mình đã quá trớn. Margot sẽ chẳng bao giờ làm vậy với tôi. Đây không phải là cách chị lớn đùa với em nhỏ, đặc biệt là khi tôi lớn hơn so với Kitty rất nhiều.

"Thế con bé thích ai?"

"À, chỉ là một cậu bạn ở trường."

Josh thở dài. "Con bé đã đủ lớn để có thể thích ai chưa? Anh nghĩ nó còn quá bé cho những suy nghĩ ấy."

"Em thích các bạn trai từ hồi em lên chín," tôi nói với anh. Tôi vẫn nghĩ đến Kitty. Tôi băn khoăn nghĩ cách để con bé hết giận. Tôi không nghĩ lần này món bánh bích quy còn phát huy tác dụng.

"Nhưng mà là ai mới được chứ?" Josh hỏi.

"Ai là ai?" tôi nghĩ mình sẽ thuyết phục được bố mua cho con bé một con chó...

"Ai là người em tương tư lần đầu tiên?"

"Hừm, người đầu tiên à?" tôi thích các bạn trai từ hồi đi mẫu giáo, học cấp Một, cấp Hai, nhưng những người ấy không tính. "Ý anh là người đầu tiên làm em nhớ mãi ấy hả?"

"Tất nhiên."

"Ồ...Em đoán là Peter Kavinsky."

Josh giễu, "Kavinsky? Em đùa với anh à? Cậu ta thì ai mà chẳng biết. Anh nghĩ là em thích một người nào đấy khác cơ...Ôi anh biết, khó diễn đạt quá! Peter Kavinsky là một đứa nhảm chán. Cậu ta là một thằng công tử hay có trong mấy bộ phim tuổi mới lớn."

Tôi nhún vai, "Anh hỏi em trước mà."

"Òa," anh nói, lắc đầu, "...òà."

"Trước đây cậu ấy khác. Ý em là cậu ấy vẫn là Peter, nhưng ít hơn hồi xưa." Khi thấy Josh không mấy bị thuyết phục, tôi nói. "Anh là con trai, nên có khi anh chẳng hiểu em đang nói gì."

"Ừ, em có lý. Anh không hiểu gì thật!"

"Mà này, hồi xưa anh chả thích cô Rothschild là gì!"

Lần này thì đến lượt má Josh đỏ ửng. "Hồi đó cô ấy khá xinh."

"À há". Tôi cười tỏ vẻ thấu hiểu. "Cô ấy rất xinh." Nhà cô ở bên kia đường. Cô thường mặc quần đùi và áo bikini lúc xén cỏ. Vì thế bọn con trai thường thích đến chơi ở sân nhà Josh.

"Nhưng mà cô Rothschild không phải là mối tình đầu của anh."

"Không phải cô ấy ư?"

"Không. Đó chính là em."

Tôi mất mấy giây để xử lý được câu nói của Josh, và chỉ biết thốt ra, "Hử?"

"Khi anh mới chuyển đến khu này, trước khi anh quen em." Tôi đá vào ống quyển của anh, và anh rên ư ử. "Hồi đấy anh 12, còn em 11 tuổi. Anh để cho em lái chiếc xe máy scooter của anh, nhớ không? Cái xe ấy là niềm tự hào và cũng là niềm vui của anh. Anh phải tiếp kiệm tận hai sinh nhật mới mua được. Thế mà anh để cho em lái nó."

"Em tưởng là do anh hào phóng."

"Em làm đồ xe, và em làm xước một vết lớn ở bên sườn," anh tiếp tục. "Em nhớ chứ?"

"Có. Em còn nhớ là anh đã khóc."

"Anh không khóc. Lúc ấy anh thất vọng quá thôi. Và đó là lúc mối tình của anh cũng tan vỡ." Josh đứng dậy để đi về. Chúng tôi đi ra ngoài cửa.

Trước khi mở cửa, Josh quay lại và nói với tôi, "Anh không biết làm thế nào nếu em không ở đây...Margot đã bỏ anh." Cặp má tàn nhan của anh lại đỏ ửng. "Em là người giúp anh tiếp tục, Lara Jean." Josh nhìn tôi và tôi cảm nhận được điều đó, mỗi ký ức, mỗi khoảnh khắc mà chúng tôi đã có với nhau. Sau đó anh ôm tôi rất nhanh và chặt, rồi biến mất trong bóng tối.

Tôi đứng ở cửa và suy nghĩ. Một suy nghĩ đến bất ngờ và đột ngột, làm tôi không thể không nghĩ đến nó. Nếu anh là của tôi thì tôi sẽ không

bao giờ bỏ anh, không bao giờ.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi sẽ kể bạn nghe về cách chúng tôi gặp Josh. Hôm ấy, chúng tôi tổ chức một buổi picnic trà-và-gấu-bông ở sân sau nhà. Chúng tôi có trà và bánh muffins. Buổi tiệc tổ chức ở sân sau để không bị ai nhìn thấy. Khi ấy tôi 11 tuổi, quá lớn để tham gia buổi tiệc, và Margot thì 13, quá quá già. Ý tưởng làm một buổi tiệc nảy ra khi tôi đọc một quyển sách. Tôi muốn dành bữa tiệc này cho Kitty và thuyết phục Margot tham gia. Mẹ mất một năm trước đó, và Margot hiếm khi nói không với những thứ mà chúng tôi làm cho Kitty.

Chúng tôi bày biện mọi thứ lên trên một cái chăn cũ của chị Margot dùng hồi còn bé. Nó màu xanh da trời, có vài chỗ phồng lên hình dấu chân sóc. Tôi bày ra bộ ấm trà sức mẽ của Margot, những chiếc bánh muffins mini trang trí với đường và quả việt quất đen mà bố mua cho tôi trong siêu thị, và mỗi đứa ôm một con gấu bông. Chúng tôi còn đội cả mũ, vì tôi đã thuyết phục mọi người. "Chúng ta phải đeo mũ thì mới giống một bữa tiệc trà," tôi ra rả như thế cho đến khi Margot chịu đội mũ lên đầu. Chị ấy đội mũ rơm làm vườn của mẹ, Kitty đội mũ lưỡi trai đánh tennis, và tôi có vẻ quý phái với một chiếc mũ lông của bà có gắn hoa nhựa trên đỉnh.

Khi tôi đang rót trà từ ấm giữ nhiệt, Josh trèo lên hàng rào và thấy chúng tôi. Một tháng trước, từ trên tầng hai, chúng tôi trông thấy nhà Josh chuyển đến. Chúng tôi hy vọng nhà ấy có con gái, nhưng sau đấy người bốc vác mang một chiếc xe đạp cho con trai, nên chúng tôi lại quay lại chơi với nhau.

Josh ngồi trên hàng rào, và không nói gì, Margot thì cứng đờ vì xấu hổ; má chị ửng đỏ nhưng chị vẫn đội mũ. Kitty là người bắt chuyện với Josh. "Chào anh," con bé nói.

"Xin chào," anh đáp lại. Tóc anh bù xù, và cứ phải vuốt tóc cho không bị vướng vào mắt. Anh mặc áo ba lỗ màu đỏ.

Kitty hỏi, "Anh tên là gì?"

"Josh."

"Anh nên qua đây chơi với tụi em, Josh," Kitty nói như ra lệnh. Và anh sang.

Lúc ấy tôi không lường trước được tầm quan trọng của anh với tôi cũng như với những người tôi yêu quý nhất. Nhưng nếu tôi có biết đi chẳng nữa, tôi có thể làm gì được khác nào? Sẽ không có chuyện gì giữa tôi và anh. Dẫu thế...

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tôi nghĩ là tôi đã bị Josh chinh phục.

Khi tôi viết thư tình, khi tôi nói những lời chia tay, tôi chắc chắn đó là những điều tôi muốn làm. Thực ra việc này không khó lắm. Không khó tẹo nào khi tôi nghĩ đến việc Margot đã yêu anh và quan tâm đến anh. Làm sao tôi có thể ghen tị với mối tình đầu của chị Margot cơ chứ? Margot là người đã hy sinh rất nhiều thứ cho chúng tôi. Chị luôn nghĩ cho Kitty và tôi trước khi nghĩ cho chị. Nên quên Josh là cách tôi đặt Margot lên trước.

Nhưng bây giờ, ngồi một mình trong phòng khách, khi mà chị tôi đang ở cách xa bốn nghìn dặm và Josh thì ở ngay nhà bên cạnh, thì tôi chỉ có thể nghĩ một điều duy nhất: Josh Sanderson em đã thích anh trước. Cho nên, nếu mọi việc đúng như cách nó phải diễn ra thì anh là của em. Và nếu như thế, em sẽ cho anh vào va li và đưa anh đi cùng em, hoặc, anh biết đấy, em sẽ ở lại. Rồi sẽ không bao giờ, không bao giờ bỏ anh. Không bao giờ, không vì bất cứ điều gì.

Những suy nghĩ và cảm xúc của tôi lúc này còn hơn cả sự phản bội. Tôi biết. Phản bội rành rành ra đấy. Nó làm cho tâm hồn tôi đầy tội lỗi. Margot vừa mới đi được hơn một tuần, và nhìn tôi đi, tôi đã nhượng bộ thật nhanh, tôi đã muốn giành lấy anh thật nhanh. Tôi là kẻ phản bội, nhưng là loại tệ nhất của những kẻ phản bội, vì tôi đang phản bội chị gái tôi, và kể cả kẻ phản bội tệ nhất không làm thế. Giờ tôi biết làm gì với những cảm xúc của mình đây?

Có một điều duy nhất tôi có thể làm. Đây là tôi sẽ viết cho Josh một bức thư. Một bức thư dài hàng mấy trang đủ cho tôi giải bày cảm xúc mà tôi đã dành cho anh. Tôi sẽ gói gọn tất tần tật chúng vào một lá thư và cho chúng yên nghỉ.

Chạy lên phòng tôi tìm một cây bút đặc biệt, cây bút mực đen viết rất trơn tru. Lấy một tờ giấy viết thư dày, tôi bắt đầu viết.

Tái bút: Em vẫn yêu anh.

Em vẫn yêu anh và đó là một vấn đề rất nghiêm trọng, và nó cũng là một sự bất ngờ lớn. Em thề là em không hề biết. Cả thời gian vừa qua, em nghĩ đã quên hết mọi chuyện với anh. Em phải như thế vì người mà anh yêu là chị Margot phải không? Và luôn luôn là chị ấy...

Khi tôi hoàn tất bức thư, tôi đặt nó vào nhật ký thay vì chiếc hộp màu xanh cổ vịt. Tại tôi nghĩ bức thư vẫn còn đang dang dở, rằng tôi vẫn còn nhiều thứ để nói lắm, chẳng qua là tôi chưa nghĩ ra mà thôi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Kitty vẫn giận tôi. Câu chuyện với Josh đêm qua đã làm tôi quên hẳn về Kitty. Con bé tặng lời tôi cả buổi sáng, và khi tôi hỏi nó có muốn tôi đưa ra cửa hàng mua đồ dùng học tập, thì nó cảm cái, "Đi bằng xe nào? Chị làm hỏng xe của chị Margot rồi còn gì."

Ái dà. "Chị lái xe của bố khi bố về nhà từ cửa hàng nội thất." tôi cố gắng đứng xa con bé, đủ xa để nó không với tới nếu muốn đá hay đâm gì. "Em không cần phải dối thế đâu, Katherine."

Kitty lăm bắm gì đó, và đây chính là điều mà tôi đang mong đợi. Tôi không thích khi con bé cáu bẳn và im lặng. Nhưng sau đó nó hồi hả đi ra, rồi quay lưng vào tôi, nó nói, "Em không nói chuyện với chị nhé! Chị biết là chị đã làm những gì. Cho nên đừng cố mà lấy lòng em." Tôi đi theo con bé, cố gắng dụ nó nói chuyện với tôi, nhưng đúng là chẳng có tác dụng gì. Tôi đã bị xóa sổ. Tôi đầu hàng và quay lên phòng, mở nhạc phim hoạt hình nàng tiên cá. Khi tôi đang sửa soạn quần áo cho tuần đầu tiên năm học mới thì Josh nhắn tin. Tôi lạnh xương sống khi nhìn tên anh lóe lên trong điện thoại, nhưng rồi nhanh chóng nhắc nhở bản thân phải giữ lời thề. Anh ấy vẫn là của chị Margot, không phải của mày, hiểu chưa? Việc hai người chia tay nhau chẳng hề quan trọng gì. Anh ấy là mối tình đầu của chị, nghĩa là anh ấy mãi mãi là của chị.

"Em muốn đạp xe ở đường dành cho xe đạp gần công viên không?"

Đi xe đạp là sở thích của Margot. Chị thích đi bộ, leo núi và đi xe đạp. Tôi thì không như thế. Josh cũng biết như vậy. Tôi thậm chí còn chả có xe

đạp nữa, và xe của Margot thì quá to với tôi. Cái của Kitty thì lại quá bé.

Tôi đáp lại là tôi không thể; tôi phải giúp bố dọn dẹp nhà. Cũng không hẳn là nói dối. Bố hỏi liệu tôi có thể giúp bố thay đổi mấy cái bình cây và nếu tôi không làm thì cũng chẳng sao. Nhưng tôi nói với Josh như thể bố ép tôi làm việc ấy vậy.

Thế bố cần em giúp gì?

Nói gì bây giờ? Tôi phải cân trọng khi nói lý do. Josh có thể ngó từ cửa sổ bên kia để xem tôi có ở nhà hay không. Tôi nhả lại một tin nhắn chung chung, "mấy việc vặt trong nhà ấy mà." Josh có lẽ sẽ chạy sang nhà tôi cầm xẻng hay cái cào hay bất kể vật gì dùng để sửa đồ lật vật. Rồi anh sẽ ở lại ăn tối, vì anh toàn làm như thế.

Tối qua anh nói tôi là người giúp anh tiếp tục. Tôi, Lara Jean. Và tôi muốn là người ấy, người động viên anh trong những lúc khó khăn. Tôi muốn như người gác ngọn hải đăng cho anh trong lúc chúng tôi chờ đợi Margot trở về. Nhưng điều ấy thật khó. Khó hơn nhiều so với sức tưởng tượng của tôi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tôi thức dậy rất háo hức vì hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới. Tôi thích ngày này hơn là ngày bế giảng. Những lần đầu tiên là tuyệt vời nhất vì tất cả đều là sự mở đầu.

Trong khi bố và em Kitty đang đánh răng rửa mặt trên gác, tôi chuẩn bị bánh Pancake chuối, món mà Kitty thích. Bữa ăn sáng trong ngày tựu trường đã rất quan trọng với mẹ, và chị Margot đã duy trì nó, giờ thì đến lượt tôi. Pancake không dày, không mỏng, mịn như chị Margot làm. Và cà phê... thì có màu nâu nhạt như màu của cacao. Vừa xuống tầng một, giọng bố sáng khoái, "Bố ngửi thấy mùi cà phê!". Và giờ ngón tay cái tán thưởng khi uống. Nhưng tôi nhận ra bố nhấp có mỗi một ngụm. Và tôi đã tự rút là ra tôi hợp với thợ làm bánh hơn là người pha cà phê.

"Chị trông như một cô gái làm việc ở trang trại," Kitty giễu cợt, Và tôi biết con bé vẫn còn hơi ghen tôi

"Cảm ơn em," tôi nói. Tôi mặc quần yếm màu bạc và áo cổ tròn. Đúng là phong cách tôn-nữ, nhưng tôi tiếp nhận nó theo hướng tích cực. Margot để lại đôi giày cao cổ màu nâu, nhưng rộng hơn chân tôi nửa size. Xỏ thêm tất thì tôi mới đi vừa khít. "Em có thể tết tóc một bên cho chị được không?" Tôi hỏi Kitty.

"Chị không xứng đáng để được em tết tóc," con bé nói và liếm chiếc đĩa của nó. "Hơn nữa nếu chị tết tóc thì sẽ không hợp."

Kitty mới chín tuổi nhưng rất biết cách ăn mặc.

"Bố đồng ý," bố nói với lên, mắt vẫn dính vào tờ báo.

Ăn xong, tôi thả đĩa vào bồn rửa bát và đặt túi đồ ăn trưa của Kitty vào cạnh con bé. Bữa trưa có đủ các món nó thích: Bánh sandwich với phô mai Brie, khoai tây chiên giòn vị thịt nướng, bánh quy cầu vồng và nước táo.

"Chúc con có một ngày học tốt lành," bố nói thỏ thẻ. Rồi bố giơ má cho tôi thơm. Tôi cúi người, thơm vào má tạm biệt bố. Tôi cũng đã cố thơm cả Kitty nhưng nó quay mặt đi.

"Chị đã chuẩn bị cho em nước táo và sandwich Brie mà em thích nhất rồi đấy nhé," tôi nói với nó giọng cầu khẩn. Tôi không muốn chúng tôi bắt đầu năm học mới khi hai chị em vẫn còn giận nhau như thế này.

"Cảm ơn chị," nó khụt khịt.

Trước khi Kitty có thể ngăn tôi lần nữa, tôi ôm nhanh lấy em, thật chặt cho đến khi con bé rên lên. Sau đấy thì tôi lấy cái cặp hoa, và đi ra cửa. Hôm nay là ngày đầu của năm học mới. Tôi có cảm giác đây sẽ là một năm đầy may mắn.

Josh đã ở trong ô tô. Tôi chạy đến mở cửa và chui vào trong.

"Em đã đúng giờ," Josh nói. Anh giơ tay high-five và tôi cũng đập tay đáp lại. Tiếng hai bàn tay vỗ đét vào nhau làm cho chúng tôi rất hài lòng. "Cú đập rất tốt," Josh nói.

"Ít nhất phải được tám điểm," tôi đồng tình. Chúng tôi đi qua bể bơi, biển báo của khu nhà, rồi đi qua nhà của Wendy.

"Kitty hết giận em chưa?"

"Chưa hoàn toàn ạ. Nhưng em hy vọng nó sẽ nguôi giận sớm."

"Không ai có thể giận lâu như Kitty," Josh nói và tôi gật đầu đồng ý. Và tôi cũng chẳng thể nào giận ai được lâu thế, nhưng Kitty thì nuôi giận giỏi lắm, giống như kiểu cuộc đời nó cần mấy cơn giận ấy.

"Sáng nay em làm cho con bé bữa trưa cho ngày đầu tiên ở trường, nên em nghĩ nó cũng giúp ích phần nào." Tôi nói.

"Em là một người chị tốt."

Tôi ngân nga hát "tốt như Margot ư?", và sau đó hai đứa đồng thanh "Không ai có thể sánh được với Margot."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Năm học chính thức bắt đầu và lập tức vào quỹ đạo. Một vài ngày đầu thường là những ngày vô bổ, với chuyện phát sách, thời khóa biểu và nội dung các môn học, xếp chỗ trong lớp.

Trong giờ Thể dục, thầy White cho chúng tôi ra sân ngoài trời để hưởng nốt ánh nắng cuối mùa. Chris và tôi đi bộ ở đường chạy thể dục. Nó kể cho tôi nghe về buổi tiệc mà nó tham dự cuối tuần trước trong dịp nghỉ lễ Lao động. "Tao gần như chuẩn bị đánh một con bé khi nó cứ khẳng khẳng là tao nổi tóc. Tóc tao đẹp đâu phải là lỗi của tao cơ chứ."

Khi chúng tôi đang ở góc đường chạy chuẩn bị cho lượt chạy thứ ba thì tôi thấy Peter Kavinsky đang nhìn tôi. Lúc đầu tôi nghĩ là do mình tưởng tượng, nhưng đây là lần thứ ba tôi bắt gặp cậu ta nhìn mình. Peter đang chơi ném đĩa Frisbee cùng với mấy cậu bạn nữa. Khi chúng tôi đi qua tụi nó, Peter chạy ra chỗ bọn tôi và nói, "Tớ có thể nói chuyện với cậu vài phút được không?"

Chris và tôi nhìn nhau. "Với nó hay với tớ?" con bé hỏi.

"Lara Jean."

Chris khoác tay lên vai tôi ra về che chở. "Cậu cứ nói đi Peter bọn tớ đang nghe đây."

Peter đảo mắt. "Tớ muốn nói chuyện riêng với bạn ấy."

"Được thôi." Chris giọng gắt gỏng rồi quay đi nhưng vẫn kịp nhìn tôi ra hiệu với đôi mắt mở to, kiểu "Có chuyện quái gì thế?". Tôi nhún vai đáp trả. "Tao chịu."

Với giọng trầm, Peter nói, "Tớ muốn nói với cậu tớ không bị bệnh lây truyền qua đường tình dục."

Cái quái gì thế này? Tôi nhìn hẩn chăm chăm, miệng há hốc. "Tớ chưa bao giờ nói cậu bị bệnh đó!"

Giọng Peter vẫn trầm nhưng có vẻ dữ dằn hơn. "Và tớ cũng không ăn miếng bánh pizza cuối cùng còn tên đĩa."

"Này, cậu đang nói chuyện quái gì thế hả?"

"Đây là những thứ cậu đã nói. Trong bức thư ấy. Làm sao mà tớ có thể là thằng ích kỷ đi mang bệnh truyền nhiễm cho mọi người chứ?"

"Thư nào cơ? Tớ chưa bao giờ viết thư cho cậu!"

Ồ ồ, đợi đã nào. Tôi đã từng viết thư cho cậu ta. Tôi đã viết một bức cho Peter, nhưng không phải cũng đến cả nghìn năm rồi ấy. Nhưng đây không phải là bức thư mà cậu ta đang nói đến, không thể nào là bức thư ấy.

"Có. Chính là cậu đã viết. Và cậu còn gửi đến nhà cho tớ. Từ cậu đấy."

Trời ơi lạy Chúa. Không không. Chuyện gì đang diễn ra lúc này? Đây không phải là sự thật. Tôi đang mơ. Tôi đang ở trong phòng ngủ và tôi đang mơ, Peter Kavinsky có mặt trong giấc mơ của tôi và đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi nhắm mắt lại. Phải đúng là tôi đang mơ thật không? Những điều đang diễn ra có thật hay không?

"Lara Jean."

Tôi mở mắt. Đây không phải là giấc mơ, đây hoàn toàn là sự thật. Đúng hơn là một cơn ác mộng. Peter Kavinsky đang giữ bức thư của tôi trong tay. Chữ viết của tôi, phong bì của tôi, tất cả mọi thứ của tôi. "Làm sao...làm sao mà cậu có bức thư?"

"Nó được gửi tới hôm qua." Peter thở dài. Với giọng cộc cằn, cậu ta nói, "Nghe này không có chuyện gì xảy ra đâu; nhưng tớ không hy vọng cậu đi rêu rao kiểu tin đó với mọi người."

"Cậu tìm thấy nó trong hòm thư à? Hòm thư nhà cậu á?"

"Đúng vậy."

Tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng. Đúng hơn là tôi đang choáng váng. Hãy làm cho tôi choáng rồi ngắt đi, như thế tôi không phải đứng trơ ra ở đây nữa, ít ra là trong lúc này.. Câu chuyện đang diễn ra như trong phim, khi một cô gái bước ra từ những cảnh tưởng tượng khủng khiếp. Một trận chiến diễn ra khi cô đang ngủ, rồi cô thức dậy thấy mình trên giường bệnh viện. Cô nhìn thấy trên người cô vài vết bầm tím, nhưng cô đã không được chứng kiến trận đánh đó. Tôi ước gì tôi được là diễn viên đóng vai ấy, hơn là ở trong một thực tế như bây giờ.

Tôi bắt đầu thấy mình vã mồ hôi. Tôi đang chóng vánh. "Cậu nên biết là tôi viết lá thư ấy cho cậu thật lâu lắm rồi."

"Ok."

"Phải mấy năm trước, hàng hàng năm trước. Tớ còn thậm chí tớ không nhớ tớ đã viết gì." Nhìn gần khuôn mặt Peter thật sự rất đẹp. "Tớ thực sự nghiêm túc đấy. Tớ viết nó từ hồi cấp Hai. Tớ không biết là ai gửi cho cậu nữa cơ. Cho tớ xem được không?" Tôi với lấy bức thư, một cách bình tĩnh và không thể hiện tí nào sự hoảng loạn đang chiếm lĩnh tôi. Một sự bình tĩnh cần thiết.

Peter chần chừ và sau đó nháy mắt, kiểu nháy mắt rất hoàn hảo của Peter. "Không, tớ muốn giữ nó. Tớ chưa bao giờ nhận được lá thư kiểu này bao giờ."

Tôi nhảy về phía trước, và nhanh như cắt, tôi đã giật được nó ra khỏi tay Peter.

Cậu ta cười và giơ tay đầu hàng. "Được rồi, cậu cứ cầm nó đi. Trời ạ."

"Cảm ơn cậu,." Rồi tôi quay lưng. Lá tư rung rung trên tay tôi.

"Chờ đã." Cậu ta lại chần chừ. "Nghe này tớ không cố ý là người đầu tiên hôn cậu. Ý tớ là, tớ không có ý định đó."

Tôi cười vang, điệu cười giả dối mà tôi thậm chí ớn khi nghe thấy. Mọi người xung quanh nhìn tui tôi. "Lời xin lỗi được chấp nhận! Một câu chuyện lịch sử cổ xưa," rồi tôi chạy như bay. Tôi chạy nhanh hơn bao giờ hết về phía phòng thay đồ nữ.

Làm thế nào mà lại xảy ra chuyện này cơ chứ?

Tôi ngồi lì trên sàn. Tôi đã từng có giấc mơ kinh khủng, như đi học mà không mặc quần áo. Trong mơ tôi đến trường mà không mặc gì và chui vào lớp thi một môn tôi chưa bao giờ đăng kí học. Rồi một kỳ thi mà ai đó đang cố gắng để giết tôi. Nhưng tất tần tật những giấc mơ ấy chẳng thấm là gì với việc vừa xảy ra.

Và không có việc gì làm tôi vật vã thế nữa, tôi bắt đầu lấy thư ra khỏi phong bì rồi đọc.

Thân gửi Peter K,

Trước hết, tớ từ chối gọi cậu là Kavinsky. Cậu nghĩ là cậu rất bắt mắt, chỉ với tên họ của cậu thôi. Tớ cho cậu biết tên họ của cậu, Kavinsky, nghe

giống như là tên của một ông già có râu bạc trắng ấy.

Cậu biết là khi cậu hôn tớ, tớ rất có khả năng sẽ yêu cậu chứ? Đôi khi tớ nghĩ đó là sự thật, một sự thật hiển nhiên. Nhưng cậu biết tại sao không? Bởi vì cậu nghĩ BẮT CỨ AI cũng thích cậu. Và đó cũng là điều tớ ghét về cậu. Bởi vì đúng là mọi người đều rất thích cậu. Trong đó có tớ. Tớ đã thích cậu. Nhưng giờ thì hết rồi.

Nhưng điểm tệ nhất của cậu là:

Cậu hay ợ hơi trước mặt tớ, và chưa bao giờ xin lỗi tớ về điều này. Cậu nghĩ ai cũng làm thế là hay ho à? Và nếu không phải vậy thì với cậu nó cũng chẳng đáng quan tâm, phải không? Không phải! Cậu có quan tâm. Cậu rất để ý là người ngoài nghĩ gì về cậu.

Cậu luôn là người ăn miếng pizza cuối cùng trên đĩa, và không hỏi xem liệu có ai muốn ăn nó trước không. Điều này rất khiếm nhã.

Cậu đa tài, cái gì cậu cũng giỏi. Giỏi lắm ấy. Cậu đáng ra cũng nên giúp những người khác để họ hoàn thiện như cậu, nhưng cậu không bao giờ làm thế cả.

Cậu hôn tớ chẳng vì lý do gì. Mặc dù tớ biết là cậu thích Gen, và cậu biết là cậu thích Gen, và Gen cũng biết là cậu thích Gen. Nhưng cậu vẫn cứ làm thế bởi vì cậu có thể. Tớ rất muốn biết tại sao cậu lại làm thế với tớ? Nụ hôn đầu tiên của tớ đáng nhẽ phải là cái gì đó đặc biệt. Tớ đã đọc những điều người ta viết về nó, cảm giác như thế nào-giống kiểu có pháo hoa, những tia chớp và có tiếng sóng trong tai. Tớ chả cảm nhận được gì cả. Nhờ cậu mà nó đã trở thành nụ hôn không-đặc-biệt nhất có thể.

Nhưng điều tệ hại nhất của việc đó là nụ hôn vớ vẩn kia lại làm tớ bắt đầu thích cậu. Đó là điều mà tớ chưa bao giờ nghĩ đến trước đây. Tớ chẳng bao giờ nghĩ về cậu. Gen nói cậu là người bảnh trai nhất trong khối, và tớ đồng ý, bởi vì đúng thế mà. Nhưng tớ chẳng thấy điểm gì quyến rũ ở cậu.

Cũng có nhiều bạn khác đẹp trai. Và vẻ đẹp trai không làm cho họ quyến rũ hay đáng yêu hơn cả.

Chẳng lẽ vì thế mà cậu hôn tớ? Để gây ấn tượng với tớ, và để tớ nhận ra vẻ quyến rũ của cậu? Hiệu quả đấy! Mẹo nhỏ của cậu đã phát huy tác dụng. Vì từ hôm đấy, tớ đã để ý đến cậu. Nếu nhìn gần thì cậu cũng có nhiều nét đẹp nữ tính hơn là nam tính. Có bao nhiêu người như thế mà cậu biết? Tớ chỉ có biết một người. Là cậu. Tớ nghĩ là do lông mi của cậu. Lông mi của cậu rất dài, dài một cách khó hiểu.

Thế nên, dù cậu không xứng đáng lắm đâu, nhưng tớ sẽ viết ra những điểm tớ (đã từng) thích ở cậu:

Một lần trong giờ Khoa học, đã không có ai muốn ghép cặp với Jeffrey Suttlemean vì cậu ấy rất hôi. Nhưng cậu đã tự nguyện ghép đôi với cậu ấy như chẳng hề có chuyện gì. Và đột nhiên cậu làm cho mọi người nghĩ rằng Jeffrey cũng không đến nỗi tệ.

Cậu vẫn hát với dàn đồng ca trong khi mấy đứa con trai khác thì đều tham gia vào ban nhạc hay dàn giao hưởng. Cậu còn thậm chí có thể hát đơn ca. Và cậu biết nhảy nữa chứ. Cậu rất tự tin.

Cậu là đứa con trai nhõ giò muộn nhất lớp. Và giờ cậu là người cao nhất, giống như cậu tích trữ chiều cao trong người ấy. Hơn nữa, kể cả khi cậu vẫn thấp bé thì cũng chẳng ai bận tâm. Bọn con gái vẫn thích cậu mê mết, còn bọn con trai thì chọn cậu chơi bóng rổ cùng trong giờ Thể dục.

Su khi cậu hôn tớ, tớ đã thích cậu đến hết lớp Bảy và gần hết lớp Tám. Vì thế nên chẳng dễ dàng với tớ khi nhìn thấy cậu và Gen tay trong tay hăng ngày và thân thiết với nhau ở bến xe buýt. Cậu làm cho Gen cảm thấy đặc biệt. Bởi vì đấy là tài năng của cậu, phải không? Cậu giỏi làm cho người khác cảm thấy đặc biệt.

Cậu có biết thế nào là cảm giác khi cậu thích một người phát điên lên, và người kia thì không hề biết tình cảm của cậu? Chắc không! Người như cậu đâu có bao giờ bị dẫn dắt bởi mấy cảm giác ấy. Mọi thứ dễ thở hơn khi Gen chuyển trường và chúng mình không còn là bạn. Ít nhất là tớ không còn phải đối mặt với sự thật ấy nữa.

Giờ thì thời gian tớ thích cậu đã trôi qua, và tớ đã chắc chắn là tớ đã không có vấn vương gì cậu nữa. Cơ thể tớ đã "miễn dịch" với cậu, Peter. Tự hào mà nói, tớ là đứa con gái duy nhất trong trường đã miễn dịch được với vẻ đẹp lộng lẫy của Peter Kavinsky. Tất cả là do tớ đã thích cậu "quá liều" trong năm lớp Bảy và gần hết năm lớp Tám. Bây giờ, tớ không sợ phải chạm mặt cậu. Thật dễ chịu làm sao. Mà tớ cá là nếu cậu hôn lần nữa, thì chắc chắn tớ sẽ bị cái gì đó. Nhưng cái gì đó chắc chắn không phải là tình yêu mà là mấy thứ bệnh lây qua đường tình dục!

LaraJean Song

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Nếu tôi có thể đào lấy một cái lỗ chui vào đây mà sống cho đến hết ngày hôm nay thì đó là điều tôi chắc chắn sẽ làm.

Mà tại sao tôi phải nói về nụ hôn ấy cơ chứ? Tại sao?

Tôi vẫn nhớ rõ mồn một cái hôm ở nhà Jonh Ambrose McClaren.

Chúng tôi đang ở dưới tầng hầm đầy mùi nấm mốc và xà phòng giặt. Tôi mặc quần soóc trắng và áo hở rốn màu xanh trắng mà tôi lấy trong tủ áo của chị Margot. Hôm ấy là lần đầu tiên tôi mặc áo con không dây. Cái áo ấy của Chris. Tôi cứ liên tục phải chỉnh vì cảm thấy không tự nhiên.

Đó là một trong những buổi tiệc hẹn hò trai gái đầu tiên của chúng tôi, được tổ chức vào một tối cuối tuần. Việc này cũng có vẻ lạ lùng, vì mục đích của nó. Nó không giống kiểu đến nhà Allice sau giờ học và gặp bọn con trai hàng xóm đang chơi ở nhà với hai thằng em sinh đôi của Allice. Nó cũng không phải đi chơi điện tử ở khu mua sắm nơi thường có cả tá con trai. Buổi hẹn đã được tính toán, để ngủ nghê với nhau, mặc những chiếc áo lót thật đẹp, tất cả cùng nhau trong buổi tối thứ Bảy. Bố mẹ John không có ở nhà, chỉ có chúng tôi ở dưới tầng hầm. Anh trai John có nhiệm vụ canh chừng bọn tôi, nhưng nó đã trả anh ấy đến 10 đô-la để ở trên phòng.

Chúng tôi có ý định chơi mấy trò chơi nhóm để tất cả mọi người tham gia. Ví dụ như trò Xoay chai hay Bảy phút trên thiên đường, vì bọn con gái đã chuẩn bị dụng cụ từ trước. Nhưng cuối cùng thì bọn con trai chơi điện tử, bọn con gái chúng tôi xem điện thoại của nhau và tán gẫu. Rồi bố mẹ đến đón tụi nó về. Lúc ấy thì đúng thật là náo nê, sau gần ấy những chuẩn

bị và mong đợi dành cho bữa tiệc. Tôi thất vọng kinh khủng, không phải vì tôi thích ai đó, mà vì tôi là người lãng mạn và tôi hy vọng sẽ có chuyện thú vị xảy ra với những người nào đó trong bữa tiệc.

Và chuyện bất ngờ cũng đã xảy ra.

Với tôi!

Peter và tôi dưới tầng trệt một mình, vì bố mẹ chúng tôi đến đón muộn nhất. Bọn tôi ngồi trên sa lông. Tôi gửi tin nhắn cho bố, Bố ở đâu rồi! Peter thì đang chơi trò chơi trên điện thoại.

Bỗng nhiên, cậu ta nói, "Tóc cậu thơm mùi dừa."

Chúng tôi thậm chí còn không ngồi gần nhau. Tôi ngạc nhiên đáp, "Thật hả? Cậu ngửi thấy từ đằng ấy cơ à?"

Peter tiến lại gần và ngửi tóc tôi, làm bộ gật đầu. "Ừ. Nó làm tớ đến Hawaii hay một điều gì đó."

"Cảm ơn cậu." Tôi không chắc chắn đây là lời khen từ Peter nhưng dù gì nó cũng xứng đáng với một lời cảm ơn. "Tớ vẫn thường thay đổi hai loại dầu gội, một loại từ dừa với một loại với một loại của cô em gái tớ, như thí nghiệm để xem tóc tớ liệu có mượt hơn hay không ấy mà."

Rồi Peter Kavinsky cuối người và hôn tôi, và tôi bị choáng!

Tôi chưa bao giờ để ý đến Peter Kavinsky trước khi vụ này xảy ra. Nói chung cậu ta đẹp, bánh trai. Nhưng đây chẳng phải kiểu con trai mà tôi thích. Nhưng mà hôm sau cậu ấy hôn tôi, thì trời ơi, cả thời gian sau đó đầu óc tôi chỉ toàn là Peter.

Nhưng nếu như chuyện bức thư của Peter mới chỉ là bắt đầu? Nếu mà...Nếu mà những bức thư khác của tôi vì một cách nào đó bị gửi đi nữa

thì sao? Đến John Ambrose McClaren. Đến Kenny ở trại hè. Đến Lucas Krapf.

Đến Josh.

Ôi lạy Chúa, Josh.

Tôi ngồi bật dậy từ sàn. Tôi phải tìm chiếc hộp. Tôi phải tìm mấy bức thư ấy.

Tôi ra ngoài sân chạy. Không thấy Chris đâu nên tôi đoán là nó đang hút thuốc ở góc sân khác. Tôi chạy ra chỗ thầy thể dục đang ngồi xem điện thoại ở chỗ khán đài.

"Em bị nôn," tôi rên rỉ, hai tay trước ôm bụng. "Em xin phép được lên phòng Y tế."

Thầy vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại. "Ừ, em đi đi."

Đến khi ra khỏi tầm mắt của thầy, tôi bắt đầu chạy. Giờ thể dục là tiết cuối cùng của ngày hôm nay, và nhà tôi thì chỉ cách trường vài dặm. Tôi chạy nhanh thoăn thoắt. Tôi chưa bao giờ chạy nhanh như thế này trong đời, và cũng không có ý định lập lại. Tôi phải dừng lại mấy lần vì cảm giác buồn nôn thật sự. Và khi nhớ đến những lá thư rồi Josh, rồi "Nhìn gần thì cậu có vẻ đẹp nữ tính hơn là nam tính", thì tôi lại co chân lên chạy.

Về đến nhà, tôi chạy ngay lên tầng mở ngăn kéo tủ để tìm chiếc hộp màu xanh cổ vịt. Nó không ở trên ngăn đầu. Nó không ở trên sàn hay đằng sau mấy hộp trò chơi. Nó không ở đâu cả. Tôi bò bằng tay và đầu gối, bối tìm trong đóng áo len, những hộp dày, mấy thứ đồ thủ công. Tôi đang tìm những chỗ hoàn toàn không có khả năng có chiếc hộp, vì đó là một chiếc hộp to. Nhưng mà tôi cứ tìm cho chắc chắn. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

Tôi nằm thông thượt trên sàn. Đây thực sự là một bộ phim kinh dị. Cuộc đời tôi đã trở thành một bộ phim kinh dị. Điện thoại rung, có tin nhắn. Tin của Josh. Em đang ở đâu thế? Chris có đưa em về nhà không?

Tôi tắt điện thoại rồi chạy xuống bếp và gọi Margot bằng điện thoại cố định. Đây là việc tôi vẫn làm khi có chuyện gì đó xảy ra. Giờ tôi sẽ chú tâm kể chuyện về Peter. Chị ấy sẽ biết tôi phải làm gì; vì chị luôn có giải pháp. Tôi đã chuẩn bị nói với chị thế nào. "Gogo, em nhớ chị quá. Mọi chuyện cứ loạn hết cả lên khi không có chị ở đây," nhưng đến khi chị nhắc điện thoại trả lời với giọng buồn ngủ, thì tôi chỉ nói với chị là tôi đã đánh thức chị.

"Chị đang ngủ à?" Tôi nói.

"Không, chị mới đi nằm một chút thôi," chị nói dối.

"À, vậy là chị đang ngủ! Gogo, nhưng thậm chí là chưa đến 10 giờ đêm bên đây! Không, chờ đã, em lại tính nhầm à?"

"Không, em tính đúng đấy. Vì chị bị mệt... chị dậy từ năm giờ sáng, bởi vì..." Giọng chị hơi lạc đi. "Có chuyện gì vậy em?"

Tôi lại đắn đo. Tốt nhất là tôi không phiền chị ấy bằng những thứ này. Ý tôi là, chị ấy mới vào đại học và đây là việc chị phải làm bây giờ để biến ước mơ của chị thành hiện thực. Chị phải được nghe những chuyện vui và không phải bận tâm lo lắng vì những việc diễn ra ở nhà. Hơn nữa, tôi biết kể như thế nào với chị? Rằng tôi đã viết một đóng thư tình, và chúng bị gửi đi, và một trong những bức thư ấy viết cho người yêu chị? "À, không có gì," tôi nói. Tôi đang hành động như Margot sẽ làm trong trường hợp này, đó là tự tìm ra giải pháp.

"Chắc chắn có chuyện gì đó." Margot ngáp. "Kể chị nghe xem nào."

"Thôi chị ngủ lại đi, Gogo."

"Thế thôi vậy," chị nói và lại ngáp.

Chúng tôi tắt máy và tôi tự làm cho mình một cốc kem với sốt sôcôla, kem tươi với các loại hạt nghiền. Cũng có tác dụng. Tôi mang kem vào phòng vào và nằm ăn. Ly kem với tôi lúc này như liều thuốc, cho đến khi tôi ăn đến tận miếng cuối cùng.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Một lúc sau tôi bị đánh thức bởi Kitty khi nó chạy lên cạnh giường tôi. "Chị đã dây bẩn lên chăn trải giường," nó thông báo với tôi.

Tôi gầm gừ và quay sang phía khác. "Kitty, đây là một trong những vấn đề cuối cùng trong ngày hôm nay của chị."

"Bố muốn biết là tối nay chị muốn ăn thịt gà hay bánh hamburger? Em thì muốn ăn thịt gà."

Tôi ngồi thẳng dậy. Vậy là bố đã về. Có lẽ bố biết điều gì chẳng? Bố vừa dọn đồ trong nhà để vứt đi mà. Có khi bố đã cất chiếc hộp của tôi vào đâu đấy an toàn, và lá thư gửi đến Peter chỉ là một điều không may.

Tôi nhảy ra khỏi giường và chạy xuống nhà. Trống ngực tôi đập thành thịch. Bố đang nghiên cứu dở cái gì đấy, với kính và một quyển sách dày về tranh của Audubon.

"Bố có nhìn thấy chiếc hộp màu xanh cổ vịt của con không?" Tôi nói một hơi.

Bố ngược nhìn lên, trông bố có vẻ còn đang mơ hồ chưa hiểu chuyện gì. Bố gỡ kính. "Bố không biết. Chắc nó biến mất cùng với mấy đôi giày của con rồi."

"Nghĩa là sao? Bố đang nói gì cơ?"

"Goodwill. Có khả năng là bố đã đưa chúng ra ngoài cửa hàng Goodwill."

Tôi thở hổn hển, còn bố thì chống chế, "Thì bây giờ chân con có đi vừa mấy đôi giày trượt nữa đâu. Giữ lại chúng chỉ tổ chật chỗ!"

Tôi ngồi phịch xuống sàn. "Chúng nó màu hồng và rất vintage, nên con đã giữ chúng cho em Kitty...Và đây còn chưa phải vấn đề duy nhất. Con cũng không quan tâm đến mấy đôi giày trượt. Con quan tâm đến cái hộp của con. Bố, bố thậm chí chưa hiểu bố đã làm việc gì đâu." Bố đứng lên và cố kéo tôi dậy. Tôi từ chối bố và nằm ngửa ra sàn nhà.

"Lara Jean bố thậm chí còn không biết là bố đã vứt gì đi. Thôi nào, chúng ta thử tìm lại trong nhà xem, được không nào? Con đừng có cuống hết lên như thế."

"Nó chỉ có thể ở một nơi duy nhất thôi, và nó không còn ở đó. Nó biến mất rồi."

"Thế thì mai trên đường đi làm, bố sẽ chạy qua cửa hàng Goodwill để kiểm tra," bố nói, rồi buông tay xuống. Bố nhìn tôi một cách hiền từ nhưng cũng rất hoang mang, kiểu sao một người ôn hòa và bình thường như bố lại có thể có một đứa con gái ngỗ ngược như thế?

"Đã quá muộn rồi, đã quá muộn. Không có nghĩa lý gì nữa."

"Thế trong hộp có gì mà quan trọng thế?"

Ôi cảm giác món kem vừa ăn bắt đầu đông lại trong bụng. Và đây là lần thứ hai trong ngày tôi thấy mình bị ồm. "Tất cả mọi thứ."

Bố bắt đầu nhăn nhó. "Bố thậm chí còn không nhận ra là đây là hộp mẹ tặng con hay là nó có chứa những thứ quan trọng." Bố đi vào bếp và nói

"Hay là con ăn ít kem Sumdae trước bữa tối đi? Nó có thể giúp con vui lên một chút?"

Bố nói như thế một chút đồ ngọt trước bữa ăn sẽ giúp tôi vui lên, hay có thể là tôi bằng tuổi Kitty, chứ không phải là một con bé 16 tuổi chuẩn bị bước sang tuổi 17. Tôi không hề cảm kích lời đề nghị ấy của bố nên tôi không thèm trả lời. Tôi chỉ nằm ẹp ra sàn nhà, ép má trên sàn gỗ cứng. Hơn nữa trong tủ lạnh cũng đâu còn kem nữa, tôi ăn chiều nay rồi, và bố sẽ phát hiện ra điều này sớm thôi.

Tôi thậm chí còn không dám nghĩ đến chuyện Josh đọc được thư tình của tôi. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó. Nó thật quá kinh khủng.

Sau bữa ăn tối với thịt gà theo lời đề nghị của Kitty, khi tôi đang rửa bát trong bếp thì có tiếng chuông cửa. Bố mở cửa, và tôi nghe giọng của Josh. "Ồ, chào chú Covey. Lara Jean có nhà không ạ?"

Ồi không. Không, không, không. Tôi không thể nào gặp Josh lúc này. Tôi biết tôi sẽ gặp anh một hôm nào đó, nhưng không phải là hôm nay hay là bây giờ. Không, tôi không thể.

Tôi bỏ chiếc đĩa đang rửa dở trong bồn rửa, và phi ra ngoài theo đường cửa sau, sang sân nhà Pearce. Tôi trèo lên thang gỗ và leo lên nhà trên cây của Carolyn Pearce. Tôi chưa bao giờ leo lên đây kể từ hồi học cấp Hai. Trước đây thì thoảng chúng tôi leo lên đây vào ban đêm; có Chris, Geneviene, Allie, tôi và mấy thằng con trai nữa.

Tôi trốn trong đây, nhìn qua mấy thanh gỗ, và chờ đến khi Josh quay về nhà. Khi tôi chắc chắn anh đã vào trong nhà rồi thì tôi mới dám xuống thang và quay về nhà. Hôm nay là một ngày tôi đã chạy rất nhiều. Giờ tôi thậm chí là mình đã mệt rồi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tôi tỉnh dậy từ sáng hôm sau với tâm trạng sáng khoái. Tôi là một cô gái luôn có những kế hoạch. Kế hoạch của tôi là tránh gặp Josh mãi mãi. Đơn giản thế thôi. Và nếu mà không phải mãi mãi thì ít nhất là đến khi câu chuyện này lắng xuống và Josh sẽ quên lá thư của tôi. Tất nhiên sẽ có ít khả năng là anh chưa bao giờ nhận được bức thư nào cả. Biết đâu kẻ nào đó chỉ gửi mỗi lá thư cho Peter thôi. Nên chẳng thể nào biết trước được điều gì!

Mẹ luôn nói điểm tích cực nhất của tôi là tính lạc quan. Cả Chris và Margot đều nói rằng điều đó thật nhàm chán, nhưng tôi luôn khẳng khái là nhìn vào mặt tốt của cả cuộc đời chẳng giết ai.

Khi tôi đi xuống nhà, bố và Kitty đang ăn bánh mì nướng trên bàn ăn sáng. Tôi làm một bát ngũ cốc cho mình và ngồi cùng với hai người.

"Bố sẽ tạt vào Goodwill trên đường đi làm," bố nói, gặm một miếng bánh. "Bố chắc chiếc hộp màu xanh cổ vịt của con sẽ có ở đó."

"Chiếc hộp của chị có để gì bên trong không? Kitty hỏi tôi. "Cái hộp mẹ tặng chị ấy."

Tôi gật đầu và cho một thìa ngũ cốc vào miệng. Tôi phải ra khỏi nhà sớm, vì nếu không rất có thể tôi sẽ gặp Josh trên đường.

"Thế trong đấy có cái gì?" Kitty hỏi.

"Đấy là vấn đề riêng tư," tôi nói. "Em chỉ cần biết những gì bên trong rất có giá trị với chị."

"Thế liệu chị có giận bố nếu chị không tìm lại được chiếc hộp không?" Kitty đã trả lời câu hỏi trước khi tôi có thể. "Em nghi ngờ khả năng ấy, vì chị không bao giờ tức giận lâu."

Đúng vậy. Tôi chưa bao giờ giận dai.

Rời mắt khỏi tờ báo, bố hỏi Kitty, "Thế theo con trong chiếc hộp có chứa gì?"

Kitty lắc đầu. Miệng nhồm nhoàm đầy bánh, nó nói "Chắc là mấy cái mũ nôi kiểu Pháp."

"Không, không phải những chiếc mũ!" Tôi nhìn cả hai hậm hực. "Giờ thì nếu hai người cho phép, con xin đi trước để không bị trễ giờ học."

"Sao chị đi sớm thế?"

"Chị đi xe buýt hôm nay," tôi trả lời. Và có lẽ, từ hôm nay tôi phải đi xe buýt cho đến khi xe của Margot sửa xong. Nhưng bố và Kitty không nhất thiết phải biết điều này

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cách mọi việc đang diễn ra là một chuỗi bất ngờ. Giống như một chiếc tàu hồng di chuyển từ từ. Kiểu giống như để tạo ra một sự phá hủy lớn thì tất cả mọi chuyện diễn ra đều phải giao nhau, và chạm nhau cùng một thời điểm chính xác; nhưng trong trường hợp này, chúng lại giao nhau tại thời điểm hoàn toàn sai.

Nếu như sáng nay người lái xe buýt không gặp vấn đề khi quay đầu xe và làm chúng tôi muộn đến bốn phút, tôi sẽ không phải gặp Josh.

Nếu như xe hơi của Josh vẫn nổ máy bình thường thì anh ấy đã không phải đến trường cùng bố, và như thế anh ấy không đi qua chỗ để đồ của tôi.

Và nếu như Peter không gặp cô Wooten ở văn phòng, cậu ấy sẽ không đi qua sảnh muộn mười giây sau đó. Giả như tất cả những chuyện này đã không xảy ra. Nhưng thực tế, chúng đã xảy ra.

Tôi đang ở chỗ để đồ; cửa bị hóc khóa, và tôi đang cố gắng để kéo cửa thật nhanh. Khi cuối cùng cánh cửa cũng lỏng ra thì Josh xuất hiện, ngay lúc đó.

"Lara Jean..." Mặt anh thể hiện sự bối rối, kiểu mấy chú cựu chiến binh bị sốc do áp lực của tiếng súng bên ngoài chiến trường. "Anh đã cố gắng nói chuyện với em từ tối qua. Anh chạy qua nhà em nhưng không ai tìm thấy em cả..." Tay anh cầm bức thư của tôi. "Anh không hiểu. Đây là cái gì?"

"Em không biết..." tôi nghe tiếng tôi vang lên. Giọng tôi nghe vang xa lắm. Giống kiểu tôi đang trôi trên cơ thể thôi, và nhìn thấy bức thư đã được mở.

"Ý anh là, bức thư này là của em?"

"Ồ, à..." Tôi thở sâu và nhận ra đó là thư của tôi. Tôi muốn giật lấy lá thư và xé nó. "Từ đâu mà anh có nó?"

"Nó được gửi đến nhà anh." Josh cho tay vào túi quần. "Em viết thư này lúc nào?"

"À, cũng lâu rồi," tôi nói. Tôi cố cười điệu cười giả dối hôm nọ. "Em cũng không nhớ lúc nào. Có thể hồi cấp Hai." Tổ lắm, Lara Jean. Cố lên, cứ theo nhịp này mà diễn, tôi tự nói với bản thân mình.

Josh nói một cách chậm rãi, "Ừ...nhưng em có nhắc đến lần đi xem phim với Margot, Mike và Ben. Chuyện ấy xảy ra mấy năm trước thôi mà."

Tôi cắn vào đầu lưỡi. "À, phải mấy năm trước. Ý em là khoảng thời gian ấy." Tôi cảm thấy nước mắt sắp trào ra và nó làm tôi mất tập trung trong giây lát; vì nếu tôi ấp úng, tôi sẽ khóc và mọi thứ chỉ trở nên tồi tệ hơn. Tôi cần phải bình tĩnh, nhẹ nhàng và lãnh đạm. Nước mắt chỉ phá hỏng mọi thứ.

Josh thì đang nhìn tôi chăm chăm đến mức tôi phải quay mặt đi. "VẬY là...em đang...hay em đã có tình cảm với anh, hay là...?"

"Ý em là, vâng, đúng thế. Em đã thích anh một dạo, trước khi anh và Margot hẹn hò. Phải nghìn năm rồi ấy chứ."

"Thế sao không bao giờ em nói với anh điều này? Bởi vì, Lara Jean...Chúa ơi, tôi không biết phải làm gì." Mắt anh vẫn nhìn tôi, bối rối nhưng có vẻ gì hơi khác. "Điều này thật điên rồ. Anh cảm thấy như bị đánh lén"

Cái cách anh nhìn tôi bây giờ làm tôi nhớ đến mùa Hè năm tôi mười bốn còn anh mười lăm. Khi chúng tôi đang đi bộ về nhà cùng nhau, anh nhìn tôi chăm chú khiến tôi tưởng anh định hôn tôi. Tôi đã vô cùng bối rối, thế là tôi giả vờ đánh anh, và anh không bao giờ lại nhìn tôi như thế nữa.

Cho đến tận phút này.

Đừng, em xin anh, đừng. Tôi không muốn nghe bất cứ điều gì anh đang nghĩ, bất cứ điều gì anh đang muốn nói ra. Tôi sẽ làm tất cả để việc này không xảy ra.

Nên trước khi anh kịp mở miệng, tôi đã nhanh nhẩu, "Em đang hẹn hò với một người." Josh há miệng. "Gì cơ?"

Gì à?

"Vâng, em đang hẹn hò với một cậu, một người mà em rất thích, nên anh đừng lo lắng về chuyện này cả." Tôi giơ lá thư lên, như một tờ giấy, đúng hơn là tờ giấy bỏ đi, như ngày xưa tôi chưa bao giờ dốc hết lòng mình vào tờ giấy ấy. Tôi nhét nó vào cặp. "Em thực sự bối rối khi viết bức thư, em cũng thậm chí không biết làm thế nào mà nó bị gửi đi. Thật lòng, câu chuyện cũng không có gì đáng nói. Nên xin anh đừng kể gì cho chị Margot."

Anh gật đầu, nhưng điều đó dường như chưa đủ. Tôi cần nghe miệng anh nói ra điều đó. Nên tôi thêm vào, "Anh có thể được không? Trong suốt cuộc đời nhé?" Nếu chị Margot mà biết chuyện thì...chắc tôi muốn chết đi cho rồi.

"Thôi được, anh thề. Mà thực ra bọn anh đã không nói chuyện với nhau từ hồi Margot rời đi."

Tôi trút gánh thở phào. "Tốt lắm. Cảm ơn anh." Tôi chực bước đi thì Josh ngăn tôi lại.

"Mà cậu ấy là ai?"

"Cậu nào?"

"Cái cậu mà em đang hẹn hò ấy?"

Đấy chính là lúc tôi thấy cậu ấy. Peter Kavinsky đang bước vào sảnh, giống như một phép màu. Peter đẹp trai của tôi, Peter tóc sẫm của tôi. Cậu ấy xứng đáng bước đi trong tiếng nhạc, cậu ấy trông thật đẹp làm sao. "Peter Kavinsky. Peter Kavinsky!" Chuông vào học vang lên, và tôi chạy nhanh qua chỗ Peter. "Em phải đi đây. Nói chuyện với anh sau!"

"Chờ đã!" anh gọi to.

Tôi chạy đến chỗ Peter và khoác tay cậu ta như một viên súng bắn ra từ đại bác. Tôi quàng tay qua cổ cậu, chân thì móc vào phần eo cậu ta, tôi thậm chí còn không biết tôi trông như thế nào, vì tôi chưa bao giờ gần gũi với một cậu con trai. Cảnh này giống như trong phim, nhạc bắt đầu nổi mạnh lên và những cơn sóng thì đang đánh vào chúng tôi. Nhưng có cái là Peter thì đang bị sốc, chưa tưởng tượng được điều gì đang diễn ra và hoàn toàn không có hứng diễn. Nhướn cao lông mày, cậu ta lắp bắp, "Lara Jean? Cái quái gì...?"

Tôi không trả lời. Tôi chỉ hôn cậu ấy.

Suy nghĩ thứ nhất: Tôi vẫn nhớ đôi môi của cậu.

Suy nghĩ thứ hai: Tôi hy vọng Josh đang nhìn chúng tôi. Anh phải đang nhìn tôi, hoặc nỗ lực của tôi là vô nghĩa.

Tim tôi thì đập mạnh khiến tôi chẳng còn tâm trí đâu mà lo lắng là tôi không hôn đúng kiểu. Ba giây sau đó, cậu ta hôn đáp trả tôi. Peter Kavinsky, người trong mộng của các cô nữ sinh, đang hôn tôi.

Số người tôi đã hôn đếm trên đầu ngón tay. Peter Kavinsky, Jonh Ambrose McClaren, em họ Allie Feldman với con mắt kỳ lạ, và giờ một lần nữa với Peter.

Tôi mở mắt và Peter vẫn đang nhìn tôi như lúc này. Một cách chân thành, tôi nói "Cảm ơn cậu." "Rất hân hạnh." Cậu ta trả lời. Rồi tôi nhảy ra khỏi vòng tay cậu ta, và chạy về hướng ngược lại.

Phải hết giờ Lịch Sử và cả giờ Tiếng Anh thì tim tôi mới trở về bình thường. Tôi đã hôn Peter Kavinsky. Trong sảnh, trước mặt mọi người. Và trước mặt anh Josh.

Tôi đã không nghĩ đến chuyện này một cách thấu đáo, rõ ràng là như thế. Chị Margot sẽ nói với tôi như thế. Nếu mà tôi đã suy nghĩ kỹ càng, thì tôi sẽ tự vẽ ra bạn trai tôi, chứ không chọn lấy một người bằng xương bằng thịt. Hơn nữa, tôi đã không chọn Peter K. Cậu ta, theo nghĩa đen, là người tồi tệ nhất mà tôi có thể chọn, bởi vì mọi người đều biết cậu ta. Cậu ta là Peter Kavinsky, kẻ chỉ biết sống vì lợi ích của bản thân mình. Kavinsky và Gen. Việc họ chia tay nhau chẳng nói lên điều gì. Họ vẫn cùng một hội.

Cả ngày hôm ấy tôi tìm cách tránh mọi người. Tôi thậm chí còn ăn trưa trong phòng thay đồ nữ.

Tiết cuối của Ngày là tiết Thể Dục. Với Peter. Và thầy White yêu cầu chúng tôi về phòng tập tạ, và chúng tôi phải tập cùng với máy tập. Peter và mấy cậu bạn đã biết dùng máy thứ ấy như thế nào, vì thế các cậu ấy phân nhóm và thi thử tự do với nhau, nên tôi cũng không có dịp chạm mặt nói chuyện với cậu ta. Nhưng có một lần cậu ta bắt được quả tang là tôi đang nhìn, nên cậu nháy mắt lại, làm cho tôi run rẩy và muốn chết.

Khi hết tiết, tôi chờ Peter ngoài phòng thay đồ nam, chuẩn bị những gì mình phải nói và cách thể hiện thế nào. Tôi sẽ bắt đầu như này, "Vây là

sáng nay...", rồi tôi sẽ cười một chút, giống như kiểu chuyện sáng nay mới thật thú vị làm sao.

Peter là người đi ra cuối cùng. Tóc cậu ấy vẫn ướt vì vừa tắm gội. Thật kỳ lạ là bọn con trai có thể tắm ở trường trong khi bọn con gái thì không/ Tôi tự hỏi liệu trong đây các phòng tắm có vách ngăn hay chỉ là một căn phòng với mấy cái vòi hoa sen và chút riêng tư.

"Chào cậu!" C65u ta chào tôi nhưng không thèm dừng lại.

Tôi vội vàng nói với sau lưng cậu ta, "VẬY là sáng nay..." Tôi cười, còn Peter thì quay đầu lại nhìn tôi.

"À phải. Chuyện sáng nay là thế nào?"

"Đây là một trò đùa ngớ ngẩn," tôi bắt đầu.

Cậu ta khoanh tay và đứng tựa lưng vào tủ để đồ. "Chuyện đó có liên quan gì đến bức thư cậu gửi tớ không?"

"Không. À, ý tớ là có. Thật khó diễn đạt!"

"Nghe này," cậu ta nói giọng thân mật. "Tớ nghĩ cậu rất đáng yêu. Một cách kỳ quặc. Nhưng Gen và tớ mới chia tay nhau, và tớ chưa muốn làm bạn trai của ai cả. Nên là..."

Tôi ngạc nhiên. Peter Kavinsky muốn phủ đầu tôi. Tôi thậm chí còn không thích cậu ta, mà cậu ấy còn dám nói với tôi thế ư? Rồi còn bảo tôi kỳ quặc? Tôi kỳ quặc thế nào? "Đáng yêu theo một cách kỳ quặc" là một lời lăng mạ. Một sự lăng mạ toàn diện!

Cậu ta vẫn thao thao, và vẫn nhìn tôi thân mật. "Ý tớ là, tớ cảm thấy hạnh diện. Rằng cậu đã thích tớ ngần ấy thời gian làm tớ vô cùng hạnh diện, cậu biết không?"

Đủ rồi, thế là đủ rồi nhé. "Tớ không thích cậu," tôi nói oang oang. "Cho nên chẳng có lý do nào cậu thấy hãnh diện đâu."

Lần này thì đến lượt Peter phải nhìn xung quanh xem có ai nghe thấy không. Rồi cậu ấy hướng ra trước, và thì thầm, "Vậy thì tại sao cậu không giải thích cho tớ về nụ hôn sáng nay?"

"Tớ hôn cậu vì tớ không thích cậu," tôi giải thích, như kiểu đây là một chuyện rõ ràng. "Cậu biết đấy, những bức thư tình của tớ bị gửi đi khắp nơi bởi một ai đó, không phải tớ."

"Khoan nào! Những bức thư tình? Thế cậu đã viết cho bao nhiêu người bạn tớ?"

"Năm. Có cả một bức cho người tớ đang thích."

Peter nghiêm nghị. "Người ấy là ai?"

Chả nhé tớ phải khai báo với cậu ấy về mọi thứ? "Ồ, đấy là chuyện riêng của tớ."

"Này, nhưng tớ nghĩ tớ có quyền phải biết người này nhé, vì cậu đã lôi tớ vào vở kịch này," cậu ta lườm tôi sắc lẹm. Tôi liếm môi và lắc đầu. Cậu ta nói thêm. "Thế cậu có chắc đó là một cậu con trai không?"

"Đấy là một người con trai. Người ấy là Josh Sanderson."

"Nhưng anh ta chả hẹn hò với chị gái cậu còn gì?"

Tôi gật đầu. Tôi hơi ngạc nhiên vì cậu ta cũng biết chuyện này. Tôi không nghĩ là chuyện Margot và Josh lại được Peter chú ý. "Họ đã chia tay nhau rồi. Nhưng tớ không muốn để anh ấy biết là tớ có tình cảm với anh ấy...vì những lý do hiển nhiên. Vì thế...tớ đã nói với anh ấy rằng cậu là bạn trai của tớ."

"Thế tại sao cậu lại sử dụng tớ để giữ thể diện cho cậu?"

"Về cơ bản là thế!" Thực ra chính xác là như thế.

"Cậu thật buồn cười."

Đầu tiên cậu ta nói tôi đáng yêu một cách kỳ quặc, giờ thì lại nói tôi thật buồn cười. Tôi hiểu điều cậu ta ám chỉ. "Nhưng đi đi chẳng nữa cũng cảm ơn cậu đã hỗ trợ tớ, Peter." Tôi cười rồi quay gót đi ra. "Hẹn gặp lại!"

Peter nhanh tay tóm ba lô tôi. "Chờ đã. Nhưng thế thì Sanderson sẽ nghĩ tớ là bạn trai của cậu? Cậu định nói gì với anh ta?"

Tôi cố gắng xoay ba lô cho cậu ta buông tay, nhưng cậu ta không đầu hàng. "Tớ chưa nghĩ đến chuyện đó. Nhưng tớ sẽ." Tôi hếch cằm lên. "Tớ kỳ quặc như thế đấy."

Peter ngoắc miệng cười to. "Cậu đúng là thú vị, Lara Jean."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Điện thoại tôi rung. Là Chris.

"Chuyện sáng nay là thật à?" Tôi nghe tiếng Chris đang rít thuốc.

"Điều gì là sự thật cơ?"

Tôi nằm sấp trên giường. Mẹ bảo với tôi là nếu bị đau bụng thì phải nằm úp như thế để bụng nóng lên và tôi sẽ dễ chịu hơn. Nhưng tôi không nghĩ đó là cách hiệu quả. Bụng dạ tôi vẫn đau như bị thắt nút cả ngày hôm nay.

"Mày đã chạy đến chỗ Kavinsky và hôn cậu ta như một con điên?"

Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy lo lắng. Tôi ước gì mình có thể nói rằng tôi không thực sự hôn cậu ta, bởi vì đấy không phải tính cách của tôi. Nhưng lần này thì tôi lại không nói ra sự thật, nên tôi nghĩ mình là người ba phải. Lý do của tôi rất hợp lý. Tôi rất muốn nói cho Chris biết sự thật, nhưng tất cả những diễn ra thật đáng hổ thẹn. Tôi nói, "Ừ, tao đến chỗ Kavinsky và hôn cậu ta. Như một con điên."

Chris thở ra. "Chết tiệt!"

"Tao biết."

"Thế lúc ấy mày đã nghĩ gì hả?"

"Nói thật là tao không biết. Tao chỉ...đã làm việc đó mà thôi."

"Của nợ! Mà mày không biết là mày có chủ định đó. Tao thật sự đã rất ấn tượng."

"Cảm ơn mày."

"Nhưng mày biết là con nhỏ Gen sẽ theo dõi mày đúng không? Chúng nó có thể đã chia tay, nhưng con nhỏ vẫn theo dõi Peter đấy."

Dạ dày tôi sôi lên. "Ừ, tao biết. Tao cũng đang sợ đây, Chris."

"Tao sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ mày khỏi con bé. Nhưng mày biết tính nó đấy. Nên mày tốt nhất nên cẩn thận." Rồi Chris tắt máy.

Tôi cảm thấy tồi tệ hơn lúc trước. Nếu Margot ở đây, chị ấy sẽ bảo vệ việc viết mấy bức thư ấy hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, rồi chị sẽ nhắc nhở tôi về chuyện nói dối sáng nay. Và chị sẽ giúp tôi tìm ra giải pháp. Vấn đề là chị ấy không ở đây mà ở Scoland. Hơn nữa là tôi không thể chia sẻ cho chị chuyện này. Chị không bao giờ có thể biết là tôi có cảm tình với Josh, không bao giờ và không bao giờ.

Một lúc sau tôi rời khỏi giường và lân la vào phòng Kitty. Con bé đang nằm trên sàng nhà, lục lọi ngăn tủ quần áo dưới sàn. Không ngước nhìn lên, con bé hỏi, "Chị có thấy bộ quần áo ở nhà hình trái tim của em đâu không?"

"Chị giặt nó tối qua, nên có lẽ nó đang ở trong máy sấy quần áo. Tối nay em có muốn xem phim và chơi trò UNO không?" Tôi nghĩ ít ra thì tôi có thể làm buổi tối vui hơn một chút.

Con bé nhồm dậy. "Tối nay không được, vì em phải đi sinh nhật Alica Bernard. Em có ghi quyển sổ Nhắc việc dưới nhà mà."

"Alica Bernard là ai?" Tôi buông người lên cái giường bừa bộn của con bé.

"À, đây là một bạn mới. Bạn ấy mời tất cả bạn gái trong lớp. Mẹ bạn ấy sẽ làm bánh crêpe cho bọn em. Chị có biết bánh crêpe không?"

"Có."

"Thế chị đã ăn bao giờ chưa? Em thấy bảo là bánh có thể có vị mặn hay ngọt."

"Ừ, chị từng ăn một cái với Nutella và dâu tây," lần đó Josh, Margot và tôi đi Richmon cùng nhau vì Margot muốn đi xem bảo tàng Edgar Allan Poe. Chúng tôi ăn trưa ở một quán cà phê trong thị trấn và đó là lần tôi thử món crêpe.

Mắt con bé mở to, thèm thuồng. "Em hy vọng đó là loại mẹ bạn ấy làm." Và con bé nhanh chóng chạy đi, tôi đoán là nó xuống nhà lấy bộ quần áo pyjama ở phòng giặt.

Tôi với lấy con lợn bông của Kitty và âu yếm nó. Vậy là thậm chí cô em gái chín tuổi của tôi còn có hẹn vào tối thứ Sáu. Nếu có Margot ở đây, chúng tôi sẽ đi xem phim cùng Josh hoặc chạy qua nhà đường lão Ellevew tham gia tiệc cooktail. Nếu có bố ở nhà, tôi cũng có thể hỏi mượn xe của bố hoặc nhờ bố chở đi chỗ nào đó. Nhưng tôi chẳng thể làm được gì hơn.

Sau khi Kitty lấy đồ xong, tôi quay về phòng và dọn bộ sưu tập giày của mình. Vẫn còn sớm để lôi giày mùa đông ra đi, nhưng tôi muốn chuẩn bị trước vì tôi đang muốn thế. Tôi nghĩ đến việc soạn luôn quần áo mùa Đông nữa, nhưng việc ấy không đơn giản tẹo nào. Thế là tôi ngồi xuống và viết thư cho Margot trên chiếc bàn bà mà cho tôi ở Hàn Quốc. Nó màu xanh cừu long nhát với viền long cừu màu trắng. Tôi kể về trường học, về giáo viên mới của Kitty, và chiếc váy hoa lavender tôi đặt mua ở một trang web Nhật Bản mà tôi chắc chắn là chị sẽ hỏi mượn tôi, nhưng tôi không kể cho chị nghe sự thật những chuyện đang diễn ra.

Tôi rất nhớ chị. Mọi thứ giờ đây không như hồi chị vẫn còn ở nhà. Tôi chợt nhận ra đây là năm cô đơn lạnh lẽo nhất, vì tôi không có Margot, không có Josh, tôi chỉ có một mình. Tôi có Chris, nhưng thế là chưa đủ. Tôi ước gì tôi có thêm nhiều bạn. Nếu tôi có nhiều bạn hơn, thì chắc tôi đã không làm trò đại dột như hôn Peter K, trong sảnh và nói với Josh cậu ta là bạn trai tôi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tôi thức dậy trong tiếng máy xén cỏ.

Đó là sáng thứ Bảy và tôi không tài nào ngủ được. Tôi đang nằm trên giường, nhìn bốn bức tường, quan sát những bức hình và những thứ mà tôi giữ. Tôi nghĩ là tôi phải làm gì đó cho mới phòng. Tôi đang nghĩ hay là sơn lại phòng. Nhưng câu hỏi là tôi phải sơn màu gì bây giờ? Màu tím Lavender? Màu hồng phấn? Hay màu gì tối hơn một chút, như màu lam chẳng hạn? Hay tôi có thể biến nó thành bức tường cổ? Hay một tường toàn cúc vạn thọ, một tường lại màu hồng cá hồi? Quá nhiều lựa chọn. Chắc tôi phải chờ Margot về trước khi có thể ra quyết định. Hơn nữa, tôi chưa bao giờ tự sơn phòng, còn Margot đã từng làm khi đi tình nguyện. Nên tôi chắc chị sẽ biết cách sơn.

Ngày thứ Bảy của chúng tôi thường bắt đầu với bữa sáng thực sự ngon: Pancake và trứng rán với khoai tây và xà lách xanh. Nhưng vì không có Kitty và Margot, tôi chỉ ăn ngũ cốc. Bố thì chắc đã thức dậy cả mấy tiếng trước rồi, và đang cắt cỏ ngoài vườn. Tôi không muốn giúp ông sáng nay, nên tôi tìm cách làm bản thân bận rộn trong nhà và lau dọn tầng dưới. Tôi quét nhà, lau bụi trên các mặt bàn. Nhưng trong lúc làm những việc ấy, đầu óc tôi vẫn nghĩ đến chuyện làm sao thoát khỏi chuyện với Peter K, với chỉ một chút tự trọng. Càng nghĩ, tôi càng không tìm được giải pháp nào.

Khi Kitty về đến nhà, tôi đang gấp quần áo về giặt. Con bé thả người đánh phịch xuống ghế sa lông và hỏi, "Thế tối qua chị làm gì?"

"Chả làm gì cả. Chị chỉ ở nhà thôi."

"Và?"

"Chị dọn tủ quần áo." Nhưng thật không hay khi nói ra chuyện này. Nên tôi nhanh chóng chuyển chủ đề. "Thế mẹ bạn Alicia đã làm bánh crêpe mặn hay ngọt?"

"Bác ấy làm cả hai. Đầu tiên là bọn em ăn bánh mặn với thịt giảm bông và pho mát, sau đó là bánh ngọt nhân Nutella. Tại sao nhà mình chưa bao giờ ăn Nutella?"

"Chị nghĩ tại vì hạt phỉ làm chị Margot thấy khó chịu ở họng?"

"Nhưng liệu chúng ta có thể có một hộp được không?"

"Tất nhiên rồi!" Tôi nói. "Chúng ta chỉ việc ăn hết cả lọ trước khi Margot về tới nhà thôi."

"Không vấn đề gì," Kitty nói.

"Thế nếu dùng thang đo từ 0 đến 10, em nhớ Gogo ở mức độ nào? Tôi hỏi con bé.

"Nghĩ một cách nghiêm túc, con bé trả lời, "Sáu phẩy năm."

"Chỉ có sáu phẩy năm thôi ư?"

"Vâng, tại em bận quá," con bé nói, rồi lộn người, chân giơ cao trong không khí. "Em chẳng có thời gian mà nhớ chị ấy. Chị biết đấy, nếu mà chị cũng đi ra ngoài nhiều hơn thì chắc chị cũng không nhớ chị ấy nhiều thế đâu."

Tôi ném con bé một chiếc tất đang gấp dở, và nó cười vang nhà. Tôi đang cù nách nó thì bố vào, tay cầm một đóng phong bì. "Có thư trả gửi lại con này, Lara Jean," bố nói và đưa cho tôi phong bì.

Có chữ của tôi. Tôi nhanh chóng giật lấy nó từ tay bố. Đây là bức thư tình tôi viết cho Kenny ở trại Hè. Và bây giờ bức thư được gửi trả lại cho tôi.

"Kenny là ai vậy?" Bố tò mò muốn biết.

"À, đây chỉ là một cậu con gặp ở trại Hè nhà thờ hồi xưa," tôi vừa nói vừa xé phong bì.

Kenny thân mến,

Hôm nay là ngày cuối ở trại Hè và có lẽ là ngày cuối cùng tớ gặp lại cậu vì chúng ta ở rất xa nhau. Cậu có nhớ hôm thứ Hai của trại Hè, tớ đã sợ môn bắn cung và cậu thì kể chuyện vui về bọn cá tuế, đến nỗi làm tớ suýt tè ra quần?

Tôi ngừng đọc. Chuyện vui về bọn cá tuế? Vui đến mức nào nhỉ?

Tớ đã rất nhớ nhà nhưng cậu đã làm cho tớ vui lên. Tớ nghĩ là tớ đã có thể rời trại Hè sớm hơn nếu như không có cậu, Kenny. Vì thế, tớ rất cảm ơn cậu. Hơn nữa, cậu là một người bơi rất giỏi, và tớ thích cách cậu cười. Tớ ước gì cậu đã hôn tớ ở lửa trại tối qua thay vì Blaire H.

Hãy bảo trọng Kenny. Chúc cậu vui vẻ trong những ngày Hè còn lại, và chúc cậu luôn hạnh phúc.

Thân mến, Lara Jean.

Tôi úp lá thư trên ngực.

Đây là bức thư tình đầu tiên mà tôi viết. Tôi rất mừng vì nó đã quay trở lại với tôi. Nhưng tôi nghĩ chuyện này không đến nỗi tệ nếu Kenny Donati đã nhận được bức thư, để biết mùa Hè năm ấy cậu đã cứu sống hai

người-một cậu bé gần như đã chìm ở hồ bơi và cô bé Lara Jean Song Covey 12 tuổi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Khi được nghỉ bố thường nấu món Hàn Quốc. Nhưng món bố nấu không phải giống vị gốc của món bản xứ, và thi thoảng bố chỉ ra siêu thị Hàn rồi mua mấy thứ đồ ăn làm sẵn, hoặc thi thoảng bố gọi điện hỏi bà ngoại công thức nấu ăn, rồi cố gắng nấu theo công thức. Và cốt lõi của vấn đề là: Bố luôn cố gắng. Bố không nói ra nhưng tôi hiểu là bố không muốn chúng tôi mất đi mối liên hệ với gốc gác Hàn Quốc, và nấu đồ ăn Hàn là cách duy nhất mà bố có thể làm. Sau khi mẹ mất, bố luôn thu xếp cho bọn tôi đi chơi với các bạn người Hàn, nhưng làm thế có vẻ kỳ quặc và gượng ép. Trừ một lần tôi có cảm tình với Edward Kim trong giây lát. Cảm ơn Chúa, chút rung động không bao giờ có thể thành tình yêu thật sự, hoặc nếu không tôi đã viết thư cho cậu ấy và cậu ấy sẽ trở thành một trong những người mà tôi phải tránh mặt.

Bố nấu Bo ssan, món thịt vai thái mỏng, và cuộn ăn với rau xà lách. Bố ướp thịt với đường và muối từ tối qua, và nướng trong lò nướng cả ngày hôm ấy. Kitty và tôi liên tục chạy qua ngó ngang kiểm tra, mùi hương rất thơm.

Cuối cùng thì giờ ăn đã đến và bố dọn bàn thật đẹp. Xà lách được đặt trong một chiếc bát bạc vẫn còn ướt nguyên vì vừa mới rửa; một bát kim chi loại mua ở siêu thị, một bát nước chấm nhỏ với tiêu. Xì dầu với hành tươi và gừng.

Bố tranh thủ chụp bàn ăn. "Bố sẽ gửi ảnh cho chị Margot." Bố nói.

"Bây giờ là mấy giờ bên ấy?" Tôi hỏi bố. Hôm nay là một ngày dễ chịu: Đã gần 6 giờ chiều và tôi vẫn vận đồ ngủ. Tôi đang ngồi bó gối trên ghế sa lông lớn trong phòng khách.

"Giờ là 11 giờ. Bố không chắc là chị ấy vẫn còn thức," bố nói. "Sao con không mời Josh qua ăn?" Chúng ta cần một người để ăn hết chỗ thức ăn."

"Anh ấy chắc bận." Tôi đáp gọn lỏn. Tôi vẫn chưa hình dung mình sẽ nói gì với anh về tôi và Peter.

"Con thử gọi đi. Thằng bé thích đồ Hàn." Bố đang chuyển miếng thịt giữa bàn. "Nhanh lên nào con trước khi miếng thịt bị nguội."

Tôi giả vờ nhăn tin cho anh. Làm thế thật không phải nhưng bố sẽ hiểu cho tôi nếu như bố biết sự thật.

"Bố không thể hiểu tại sao bọn trẻ các con thường nhăn tin chứ không gọi điện. Con sẽ có câu trả lời ngay lập tức thay vì chờ đợi."

"Ồ, bố có tuổi rồi mà bố." Tôi nói. Tôi nhìn xuống điện thoại. "Josh không sang. Chúng ta ăn thôi ạ. Kitty! Tới giờ ăn tối rồi!"

"Con có thể nói thằng bé sang muộn cũng được, và ăn một ít thức ăn còn lại," bố nói.

"Bố ơi, Josh có cuộc sống riêng của anh ấy. Tại sao ta phải mời anh ấy qua đây khi chị Margot không ở nhà nữa. Hơn nữa, anh chị ấy không còn là người yêu của nhau nữa, bố nhớ không?"

Bố làm mặt lúng túng, "Gì cơ? Chúng nó chia tay rồi à?"

Tôi đoán là Margot không nói gì với bố. Mặc dù các bạn cũng có thể nghĩ là có khi bố đoán ra chuyện này khi không thấy Josh đi cùng chúng tôi

ra sân bay tiễn Margot. Sao mà bố không mảy may biết gì? Chả nhẽ bố không nhận thấy gì? "Không họ không còn là người yêu của nhau nữa. Với lại chị Margot đi học ở Scotland. Và tên con là Lara Jean."

"Được rồi, được rồi, bố không biết gì hết," bố nói. "Bố hiểu. Nên con không cần xát thêm muối vào." Bố lấy tay xoa cằm. "Nhưng trời ơi, bố thề một điều là Margot không bao giờ kể lể điều gì."

Kitty chạy lao vào phòng khách. "Yum yum yum." Rồi nó nhảy lên chỗ ngồi của nó, và bắt đầu lấy thịt cho vào đĩa.

"Kitty, chúng ta phải cầu nguyện trước." Bố nói, đoạn ngồi vào chỗ.

Chúng tôi chỉ cầu nguyện khi ăn ở phòng khách, vì chúng tôi chỉ ăn ở phòng khách khi bố nấu đồ Hàn Quốc, hoặc lễ Tạ ơn hay lễ Giáng sinh. Khi chúng tôi còn bé, mẹ thường đưa bọn tôi đến nhà thờ. Sau khi mẹ mất, bố đã cố duy trì thói quen, nhưng thi thoảng lại có buổi trực sáng Chủ Nhật nên những buổi đến nhà thờ cứ thưa dần.

"Cảm ơn Đức Chúa Trời đã ban cho chúng con thức ăn. Cảm ơn Người đã ban cho những cô gái đáng yêu, và xin Người hãy theo dõi phù hộ Margot của chúng con. Chúng con cầu nguyện trong danh Chúa Giê-su. A-men.

"A-men," chúng tôi nói theo.

"Món ăn trong thật hấp dẫn, phải không các cô gái?" Bố bắt đầu cuốn thịt, cơm và kim chi trong xà lách. "Kitty, con cũng biết làm thế này đúng không? Giống như một loại taco nhỏ?"

Em gật đầu và bắt chước bố.

Tôi cũng tự làm cho mình một miếng cuốn với rau sống, nhưng làm như nó vỡ dôi ra. Thịt lợn thì thực sự mặn vô cùng, đến mức làm cho tôi có

thể khóc được. Nhưng tôi vẫn cố nhai, và phía bên kia bàn, Kitty cũng đang nhìn tôi với bộ mặt kinh khủng nhưng tôi đang ra hiệu cho nó trật tự. Bố vẫn chưa ăn vì còn đang mãi chụp ảnh.

"Rất ngon bố ạ," tôi nói, "Vị trong giống ngoài quán."

"Cảm ơn con Lara Jean. Miếng thịt trông thật đẹp mắt quá, như trong ảnh chụp vậy. Con nhìn xem, phần trên miếng thịt thật đẹp và giòn. Bố không thể tin được." Rồi sau đó bố bắt đầu ăn, và nhăn mặt. "Nhưng mà thịt hơi bị mặn quá phải không?"

"Không đến nỗi mặn lắm," tôi nói.

Cắn thêm một miếng, bố nói "Thực sự bố thấy vị của nó rất mặn. Kitty, con thấy thế nào?"

Kitty uống một ngụm nước rồi trả lời. "Không, vị ngon mà bố."

Tôi ra hiệu tán thành con bé.

"Hừm, theo bố thì thịt rất mặn." Bố nuốt thức ăn rồi nói tiếp. "Bố theo đã theo công thức một cách rất chính xác đấy. Nhưng có lẽ lúc ướp bố cho quá nhiều muối chẳng? Lara Jean, con ăn thử lại xem nào."

Tôi ăn thử một miếng bé tẹo teo, cố giấu nó trong lá xà lách. "Ừmmm."

"Để bố cắt một miếng ở giữa xem sao..."

Điện thoại tôi rung trên bàn. Tin nhắn từ Josh. Anh vừa đi chạy về và thấy đèn sáng trong phòng khách nhà em. Một tin nhắn bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi.

Đồ ăn Hàn Quốc?

Josh phải có giác quan thứ sáu thì mới biết là bố nấu đồ Hàn Quốc bởi vì anh luôn đến đúng lúc khi chúng tôi vừa chuẩn bị ngồi vào bàn ăn. Anh ấy thích đồ Hàn. Khi bà ngoại đến thăm chúng tôi, anh ấy sẽ không bao giờ rời bà một bước, anh thậm chí còn xem phim Hàn Quốc với bà. Bà thì cắt tóc và bố quát cho anh ăn như thể anh là một đứa trẻ con. Bà ngoại tôi vốn thích cháu trai hơn cháu gái mà.

Nghĩ đến đây, tôi chợt nhận ra tất cả những người phụ nữ trong gia đình tôi đều yêu quý Josh. Trừ mẹ ra, mẹ không bao giờ được gặp anh. Nhưng tôi chắc chắn bà sẽ rất quý Josh. Mẹ sẽ yêu quý tất cả những người tốt với Margot giống như Josh.

Kitty rướn cổ để nhìn qua vai tôi. "Anh Josh phải không chị? Anh có qua đây không?"

"Không!" Tôi đặt điện thoại, nhưng nó lại rung tiếp. anh có thể qua được không?

"Tin nhắn nói là anh muốn qua đây."

Bố phẫn chấn "Con bảo nó qua đây! Bố muốn nghe ý kiến của thằng bé về món Bo ssam."

"Mọi người nghe này, chúng ta cần phải biết là Josh không còn là thành viên trong gia đình này. Josh và chị Margot đã chia tay." Tôi ngập ngừng. Kitty đã biết chuyện này chưa? Tôi không còn nhớ là chuyện chia tay còn là bí mật hay không. "Ý con là Margot đang đi học và chúng ta có khoảng cách về địa lý..."

"Em biết là họ chia tay nhau rồi." Kitty nói cuốn rau xà lách với cơm. "Margot nói với em điều đó khi đang chat trên mạng."

Trông bố có vẻ buồn, và nhét nốt miếng xà lách vào trong miệng.

Còn kitty miệng vẫn đầy thức ăn nhồm nhoàm nói "Nhưng em không hiểu ký do tại sao chúng ta không thể làm bạn với anh ấy. Anh ấy là bạn của tất cả chúng ta. Phải vậy không bố?"

"Đúng vậy." Bố đồng tình. "Và tình yêu là thứ vô định. Anh chị ấy có thể quay lại với nhau. Hoặc anh chị ấy có thể là bạn của nhau. Ai biết được tương lai sẽ ra sao? Ý bố là chúng ta sẽ không nghỉ chơi với Josh."

Chúng tôi sắp ăn xong thì tôi nhận tiếp một tin nhắn từ Josh. Thế thôi vậy.

Sau buổi tối hôm đó, chúng tôi đều phải ăn món thịt mặn chát kia suốt mấy bữa còn lại của ngày cuối tuần. Buổi sáng thì bố làm cơm rang với thịt thái thành miếng mỏng và nói "Các con cứ coi nó như thịt muối." Còn buổi tối thì tôi cho thịt vào nấu cùng macaroni và pho mát, và tôi đã phải đổ đi toàn bộ vì vị của nó quá kinh khủng. "Nếu mà chúng ta có một con chó,.."
Kitty nói. Rồi tôi phải nấu lại món macaroni khác.

Sau bữa tối tôi đưa tình yêu Sadie của chúng tôi đi dạo. Mấy chị em tôi gọi Sadie là tình yêu; nó là một con chó săn lông vàng sống ở cùng khu phố. Khi gia đình nhà Shah đi vắng thì họ thường nhờ chúng tôi trông nom và dắt con chó đi chơi. Thông thường Kitty sẽ đề nghị là được trông con chó, nhưng hôm nay con bé lại muốn ở nhà xem phim trên ti vi.

Sadie và tôi đang đi dạo trên con đường quen thuộc, thực ra là một cái ngõ cụt, khi Josh chạy qua. Vừa cuối xuống chơi với Sadie, anh vừa nói, "Thế mọi chuyện là thế nào với em và Kavinsky?"

Thật là bức mình khi anh muốn gây chuyện, Josh! Vì câu chuyện của tôi thuê dẹt đã được hoàn tất và sẵn sàng đã được kể. Peter và tôi cãi nhau khi nói chuyện trên mạng sáng nay (trong trường hợp là Josh có thừa nhận thấy là tôi đã không ra khỏi nhà toàn bộ hai ngày cuối tuần), và chúng tôi

chia tay nhau. Tôi đã buồn kinh khủng vì chuyện xảy ra, vì tôi vẫn yêu Peter từ hồi lớp Bảy. Nhưng biết sao được, c'est la vie, cuộc đời là thế.

"À thực ra Peter và em đã chia tay nhau sáng nay." Tôi cắn môi và cố thể hiện mặt buồn bã. "Thực sự là rất khó khăn, anh hiểu không? Sau một khoảng thời gian dài em đã thích cậu ấy và đến khi được Peter yêu lại. Nhưng bọn em không có duyên. Em không nghĩ là cậu ấy đã hoàn toàn lấy lại tinh thần sau khi chia tay Gen. Em nghĩ Genevieve còn rất quan trọng với cậu ấy, nên trong trái tim cậu ấy không có chỗ cho em."

Josh nhìn tôi chế nhạo. "Đó không phải là điều cậu ấy nói sáng nay ở cửa hàng McCalls."

Gì cơ, Peter K, đến cửa hàng sách làm gì hả trời? Cậu ta không phải là loại thích đi cửa hàng sách. "Thế cậu ấy nói gì?" Lúc này thì tôi đang cố giữ giọng một cách bình thường. Nhưng tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi nghĩ Sadie cũng nghe được.

Josh vẫn vuốt ve Sadie.

"Thế cậu ấy đã nói gì?" tôi cố làm giọng không bị cao quá. "Ý em là những gì đã được nói ra?"

"Khi anh đến bắt chuyện, anh hỏi hai đứa hẹn hò nhau được bao lâu rồi, và cậu ta nói chỉ mới đây thôi. Cậu ta nói cậu ta rất thích em."

Trời đất ơi...

Tôi phải trông cực kỳ choáng váng như cái cảm giác của tôi bây giờ. Josh nói tiếp "Ừ anh cũng ngạc nhiên."

"Anh ngạc nhiên vì cậu ấy thích em á?"

"Ừ kiểu thế, Kavinsky không phải là kiểu người thích hẹn hò với cô gái như em." Khi tôi bắt đầu nhìn lại anh, chua chát và không có lấy một nụ cười, thì anh vội vã thanh minh "Ý anh là, bởi vì em không phải, em biết đấy..."

"Em không phải làm sao cơ? Em không xinh đẹp như Genevieve ư?"

"Không, đó không phải là ý anh. Điều anh muốn nói là em là kiểu cô bé ngọt ngào, ngây thơ thích dành thời gian ở nhà với gia đình. Còn anh không biết, anh đoán Kavinsky không gây cho anh ấn tượng cậu ta sẽ thích những cô gái như vậy."

Trước khi Josh nói thêm lời nào nữa, tôi rút điện thoại ra khỏi túi áo và nói, "Peter đang gọi em, nên em nghĩ cậu ấy thích những cô gái nhà quê."

"Anh không nói em nhà quê! Anh chỉ nói là tuyệt người thích ở nhà!"

"Hẹn gặp lại anh, Josh!" Tôi bước nhanh kéo theo Sadie. Tôi nói vào máy điện thoại.

"Chào Peter!"

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Peter ngồi ở hàng ghế trước mặt tôi trong giờ Hóa học.

Tôi viết cho cậu ta một tin nhắn vào mẫu giấy. Tại sao cậu lại nói với Josh là chúng ta đã là...- Tôi ngập ngừng nghĩ và cuối cùng viết nốt là...cái gì đó?

Tôi đá vào ghế ngồi để cậu ta quay người lại và tôi đưa cho cậu ta mẫu giấy. Peter cúi người xuống dưới ghế để đọc, rồi viết nguệch ngoạc gì đó. Cậu giả vờ nghiêng ghế về phía sau và thả mẫu giấy trên bàn tôi và không hề nhìn tôi.

Cái gì đó? Ha Ha.

Tôi ấn ngòi bút chì mạnh đến nỗi làm chì vỡ hết cả ra. Cậu hãy trả lời câu hỏi của tớ.

Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau giờ học.

Tôi hắt ra một tiếng thở dài náo ruột, và Matt, cộng sự của tôi trong giờ thực hành, nhìn tôi với vẻ mặt hài hước.

Sau buổi học, Peter đi ra cùng một nhóm đông bạn bè. Tôi đang cất đồ vào ba lô khi cậu ta một mình quay lại chỗ tôi. Cậu ta nhảy lên bàn. "Nào thì chúng nói chuyện." Cậu ta nói vô cùng thản nhiên.

Tôi gượng hòng và cố gắng nhớ lại những thứ cần nói. "Tại sao cậu nói với Josh là chúng ta đã là..." Tôi đã gần như muốn nói "cái gì đó" lần nữa,

nhưng tôi đã chuyển sang nói từ "là của nhau?"

"Tớ không hiểu tại sao cậu lại không vui vì điều đó. Tớ đã giúp cậu. Nếu không thì tớ cũng chả gì đồng ý chuyện của chúng ta."

Tôi ngừng lại. Cậu nói đúng. Cậu ta đã có thể. "Thế tại sao cậu đã không làm thế?"

"Cách cậu cảm ơn tớ thật là đáng yêu đấy! Rất hân hạnh."

Tôi tự động nói "Cảm ơn cậu." Đợi đã! Tại sao mình lại nói cảm ơn với cậu ta? "Tớ rất cảm kích khi cậu đã cho tớ hôn cậu, nhưng..."

"Không có gì," cậu ta nhắc lại.

Cậu ta thật không chịu nổi. Vì thế mà tôi sẽ nói cho cậu ta biết mặt. "Cậu đã rất...rộng lượng. Vì cho tớ hôn cậu. Nhưng tớ đã nói với Josh rằng chúng ta chẳng đâu vào đâu cả vì cậu đã bị Genevieve bỏ bùa. Nên giờ cậu cũng không cần phải diễn kịch nữa đâu."

Peter nhìn tôi chăm chăm. "Tớ không bị bỏ bùa."

"Cậu chắc không? Ý tớ là cậu với Gen là bồ của nhau từ hồi lớp Bảy. Cậu, về cơ bản, đã là tài sản của cô ấy rồi."

"Cậu không biết những điều mình đang nói đâu." Peter chế nhạo.

"Năm ngoái còn chả có tin đồn là Gen đã bắt cậu xăm chữ cái đầu của tên cậu ấy lên hông vào ngày sinh nhật còn gì." Tôi nghĩ lấy hơi. "Vậy cậu đã làm thế chứ?" Tôi đi xung quanh cậu ta, và giả vờ kéo nhẹ áo cậu ta từ phía lưng. Cậu ta kêu ăng ẳng và nháy lên, còn tôi thì bắt đầu một tràng cười "Vậy là cậu có hình xăm nhé!"

"Tớ không có cái hình xăm quái quỷ gì hết!" cậu ta hét lên. "Và giờ bọn tớ không còn là của nhau nữa, cho nên cậu làm ơn thôi ngay kiểu đùa

này đi. Bọn tớ đã chia tay, mọi chuyện đã chấm dứt. Tớ không còn là gì của cô ấy hết."

"Gượm đã, thế không phải Gen là người bỏ cậu trước sau?" Tôi hỏi.

Lần này thì Peter nhìn tôi hăn học "Đó là quyết định của hai đứa bọn tớ."

Tôi nói gấp. "Ồ, vậy thì tớ đoán là hai cậu sẽ quay lại với nhau thôi. Các cậu đã từng chia tay nhau rồi mà, đúng không? Nên các cậu cũng có thể quay lại, ngay lập tức cũng được. Cậu và Gen đều là mối tình đầu của nhau. Thế nên không dễ gì hai cậu chia tay. Tớ nghe nói là các đôi vẫn thường hay làm thế, đặc biệt là cách con trai."

Peter thốt lên. "Làm sao cậu biết?"

"Ồ, mọi người đều biết. Hai cậu còn đã làm chuyện với nhau ở nhà kho nhà Gen, đúng không?"

Cậu ta gật đầu.

"Đấy, cậu thấy chưa. Tớ chả là gì, thế mà tớ thậm chí cũng biết chuyện đó. Vì thế nếu cậu thực sự chia tay bạn gái đi chẳng nữa, thì điều đó không có nghĩa là bất cứ cô gái nào cũng có thể hẹn hò được với cậu." Tôi lại nói tiếp một cách hợp lý. "Hơn nữa là chúng ta không nên quên chuyện gì đã xảy ra với Jamila Singh."

Chuyện xảy ra vào năm ngoái. Một tháng sau khi chia tay với Gen, Peter bắt đầu hẹn hò với Jamila Singh. Jamila Singh xin hơn Genevieve một chút nhưng là một kiểu xinh khác so với Gen. Nóng bỏng hơn, tôi chắc thế. Con bé có mái tóc đen dài và quăn, eo nhỏ và hông nở. Nhưng kết cục của chuyện hẹn hò này thì lại không hay ho gì cho Jamila. Genevieve không chỉ tẩy chay con bé ra khỏi nhóm bạn, mà còn tuyên truyền rằng trong nhà Jamila có một người hầu người Indonesia, mà thực ra đó là em họ

của Jamila. Và tôi còn chắc chắn rằng cũng chính là Genevieve đã nói trên mạng là Jamila chỉ gọi đầu có một lần một tháng. Mọi chuyện được chốt hạ khi bố mẹ Jamila nhận được email khổng, nói rằng Jamila đã làm chuyện đó với Peter. Sau đó thì họ gửi ngay Jamila vào một trường tư. Còn Gen và Peter thì quay lại làm người yêu của nhau mùa Xuân năm ấy.

"Gen đã nói là cậu ấy đã không dính líu vào những chuyện này."

Tôi nhìn cậu ta nghiêm nghị. "Cậu làm ơn đi Peter! Tôi biết rõ Genevieve, và cậu cũng thế. Tôi rất biết con người Gen. Và tôi không nghĩ là con người có thể thay đổi bản chất."

Giọng Peter chậm rãi, cậu nói, "Cậu có lý. Cậu và Gen đã từng là bạn thân của nhau."

"Chúng tôi đã từng là bạn," tôi đồng ý. "Nhưng tôi không dám nói bọn tôi là bạn thân, nhưng..." Nhưng khoan đã, tại sao chúng tôi lại nói về TÔI một lần nữa? "Mọi người đều biết chính Gen đã kể chuyện với bố mẹ Jamila. Cậu không cần phải là thám tử để hiểu là Genevieve đã đổ kị với Jamila. Jamila là cô gái xinh đẹp nhất trong khối chúng ta, và sau đó là Gen. Và Gen luôn ghen tỵ. Tôi nhớ là có một lần khi bố tôi mua cho tôi một..."

Peter nhìn tôi một cách trầm tư, và làm cho tôi luồn cuồn.

"Gì cơ?"

"Chúng ta hãy làm cùng nhau một chuyện, trong một thời gian ngắn."

"Làm gì cơ?"

"Hãy để cho mọi người nghĩ chúng ta là một cặp."

Chờ đã...cái gì cơ?

"Genevieve sẽ phát điên nếu như cô ấy không biết chuyện gì đang diễn ra giữa hai chúng ta. Vì thế mà tại sao chúng ta không để cô ấy nổi điên thêm một thời gian nữa? Cậu hẹn hò với tớ, rồi Gen sẽ đoán chúng tớ thật sự hết. Và cậu sẽ "bóc tem". Cậu ta nhướn mày nhìn tôi. "Cậu có hiểu "bóc tem" nghĩa là gì không?"

"Tất nhiên là tớ biết!" Tôi hoàn toàn không biết từ lóng này nghĩa là gì, nhưng tôi sẽ hỏi Chris khi chúng tôi gặp nhau.

Peter tiến gần lại tôi và tôi lập tức quay lưng lại. Cậu ta cười và hếch đầu sang một bên, rồi đặt hai tay lên vai tôi. "Thế thì hãy bóc tem!"

Tôi bật cười ra thành tiếng. "Ha ha tớ xin lỗi cậu Peter. Nhưng tớ không thích cậu."

"Ừ, thì đó chính là vấn đề. Tôi cũng có thích cậu đâu." Peter nhún người. "Ý cậu thế nào?"

Tôi lắc vai cho tay cậu ta buông tay ra khỏi vai tôi. "Này tớ vừa chả nói với cậu là Gen sẽ tiêu diệt hết những đứa con gái bên cạnh cậu còn gì!"

Peter tảng lờ câu nói của tôi. "Gen chỉ nói thôi, chứ cô ấy không bao giờ động đến ai. Cậu không biết rõ cô ấy bằng tớ." Tôi im lặng và Peter tranh thủ nói tiếp, "Chuyện này còn giúp cả cậu nữa đấy. Để chơi Josh. Cậu đã chả sợ mất mặt trước anh ta là gì? Chuyện này sẽ giúp cậu không bị xấu hổ. Tại sao cậu phải cặp với anh ta khi đã có tớ? Ý ớ là, cậu giả vờ cặp với tớ thôi. Nhưng mà đề nghị của tớ là nghiêm túc. Tớ cũng không mong chờ là cậu sẽ yêu tớ đâu."

Theo cảm xúc tự nhiên, tôi nhìn vào gương mặt đáng yêu điển trai của Peter và nói giọng ngọt ngào. "Peter, tớ thậm chí không bao giờ muốn làm bạn gái hờ hay bạn gái thật gì của cậu hết."

Cậu ta chớp mắt. "Tại sao không?"

"Cậu đã đọc thư của tớ rồi đấy. Cậu không phải là loại người tớ thích. Sẽ không ai tin là tớ thích cậu."

"Vậy thì tùy cậu. Tớ chỉ muốn tạo cơ hội cho chúng ta." Rồi cậu ta nhún vai, nhìn xuống vai tôi, ra vẻ cậu ta ngán cuộc nói chuyện của chúng tôi. "Nhưng tớ nghĩ là Josh sẽ tin vào chuyện này."

Và như một tia sáng lóe lên, tôi nói mà không suy nghĩ, "Được rồi. Chúng ta hợp tác!"

Vài tiếng sau vào buổi tối, tôi nằm trên giường và tự vấn bản thân về những điều đang diễn ra. Mọi người sẽ nói gì khi thấy tôi đi cùng Peter Kavinsky trong trường.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Sáng hôm sau, Peter chờ tôi ở bến xe khi tôi vừa xuống xe buýt. "Này cậu," cậu ta nói. "Cậu có chắc là cậu sẽ đi học bằng xe buýt hằng ngày không?"

"Xe tớ đang sửa mà, cậu không nhớ sau? Vụ tai nạn hôm rồi ấy."

Cậu ta thở dài như kiểu, việc tôi đi xe buýt đến trường là một điều xúc phạm đến với cậu ta. Rồi cậu ta nắm lấy tay tôi, và chúng tôi tay trong tay như thể đi vào trường.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được một chàng trai nắm tay khi đi trong khuôn viên trường học. Tôi đáng ra phải có cảm giác rất trọng đại và đặc biệt, nhưng hoàn toàn không, vì chuyện này đâu có thật. Thế nên thực tình tôi chẳng cả giác gì.

Emily Nussbaum nhìn bọn tôi đến hai lần khi trông thấy. Emily là bạn thân nhất của Gen. Con bé nhìn bọn tôi chăm chăm, đến nỗi tôi còn ngạc nhiên hỏi sao nó không chụp một bức ảnh gửi cho Gen.

Peter thì không ngớt lời chào mọi người, và tôi cũng mở miệng chào tự nhiên như không. Tôi và Peter Kavinsky.

Rồi đến một đoạn tôi cố buông tay Peter vì tay tôi bị ướt mồ hôi, nhưng cậu ta vẫn nắm tay tôi rất chặt. "Tay cậu nóng quá!" tôi rít lên.

Cậu ta cười nhả nhả nói, "Không, là tay cậu đấy!"

Tôi chắc chắn là tay Genevieve không bao giờ bị ra mồ hôi. Con bé thậm chí có thể tay trong tay với Peter cả ngày mà không bao giờ bị nóng.

Và cuối cùng tôi cũng được buông tay Peter khi chúng ta đến chỗ để đồ. Tôi cho sách vào tủ. Khi tôi đang khóa tủ thì Peter cúi người và cổ hôn môi tôi. Tôi đã bối rối kinh khủng và đã quay đầu làm cả hai đứa cụng trán vào nhau.

"Ái dà!" cậu ta xoa trán và nhìn tôi.

"Đừng có hành động đột ngột như thế!" Trán tôi cũng bị đau. Trán tôi và cậu ta va vào nhau khá mạnh, như hai miếng xanh ban đập vào nhau. Nếu tôi ngược nhìn lên, thì chắc chắn tôi vẫn còn đang hoa mắt.

"Cậu nói thấp giọng xuống đi đồ ngốc," cậu ta rít qua kẽ răng.

"Không được gọi tớ là đồ ngốc, cậu mới là đồ ngốc!" tôi cũng thở thè bật lại.

Peter buông một tiếng thở dài, kiểu như tôi đã làm cậu ta chán ngấy rồi. Tôi thì gần như đã tát cậu ta một cái, vì rõ ràng đó là lỗi của cậu ta và chẳng phải của tôi, nhưng khi đó tôi có cảm giác là Genevieve đang đi dọc qua hành lang.

"Tớ phải đi," tôi nói, và tôi đi nhanh theo hướng ngược lại.

"Chờ đã!" Peter gọi.

Nhưng tôi tăng lờ và đi thẳng.

Tôi nằm trên giường và chiếc gối úp lên mặt, cố xua đi cảm giác từ nụ hôn ghê rợn sáng nay. Tôi cố gắng gạt suy nghĩ ấy khỏi đầu, nhưng mà nó cứ liên tục quay lại.

Tôi đặt tay lên trán. Tôi không nghĩ mình có thể tiếp tục làm chuyện này. Nó thật là...Ý tôi là, hôn hít, bàn tay nhầy mồ hôi, mọi người thì nhìn mình chăm chăm. Thật sự quá đủ rồi!

Tôi sẽ nói với cậu ta là tôi thay đổi ý kiến, và không muốn tiếp tục diễn với cậu ta nữa, chấm hết. Tôi không có số điện thoại cậu ta, và tôi cũng không muốn nói điều này qua email. Tôi sẽ đến tận nhà cậu ta, vì cũng không xa đây lắm. Tôi vẫn còn nhớ đường.

Tôi chạy xuống dưới nhà, chạm mặt Kitty. Con bé đang cố giữ thăng bằng cho chiếc đĩa đựng bánh Oreo trên một cốc sữa. "Cho chị mượn xe đạp của em nhé!" tôi nói như hét khi chạy qua con bé. "Chị sẽ về ngay thôi."

"Chị nhớ cẩn thận để không xảy ra chuyện gì với cái xe nhé?" Con bé đáp lại.

Tôi lấy mũ bảo hiểm và đạp xe, lao nó ra khỏi sân và đạp nhanh nhất có thể. Đầu gối thậm chí còn chạm ngực, nhưng tôi cũng không cao hơn Kitty nhiều lắm nên không hề hấn gì. Peter sống cách đây ở hai khu phố. Nên tôi chắc đi chưa đầy hai mươi phút ;à đến nơi.

Khi đến nơi thì tôi không nhìn thấy chiếc xe nào trước cửa nhà. Và Peter cũng không có nhà. Tôi thất vọng nảo nề. Tôi biết làm gì bây giờ? Ngồi đây chờ cậu ta ở cửa như kiểu bám đuôi ư? Và nếu mẹ cậu ta về trước nhà thì sao?

Tôi bỏ mũ bảo hiểm và ngồi xuống vài phút cho đỡ mệt. Tóc tôi ướt nhèm và tôi thì mệt khủng khiếp. Tôi đưa tay vuốt tóc cho đỡ rối. Thật là mất công quá!

Khi tôi đang nhắn tin cho Chris để xem nó có qua đây đón tôi được không thì Peter lái xe về đến cửa nhà. Tôi là rơi luôn điện thoại và run rẩy nhặt nó lên.

Peter bước ra khỏi xe và nhướn mày nhìn tôi. "Xem ai ở đây nào. Cô bạn gái đáng yêu của tôi!"

Tôi đứng lên và vẫy cậu ta. "Tớ cá thể nói chuyện với cậu vài phút được không?"

Cậu ta khoác ba lô lên và đi lững thững về phía tôi. Cậu ta ngồi xuống như một hoàng tử ngồi trên ngai vàng, và tôi thì đứng ngay trước mặt cậu ta, một tay cầm mũ bảo hiểm, một tay cầm điện thoại. "Vậy là có chuyện gì nào?" cậu ta nói, giọng kéo dài thượt. "Để tớ đoán xem nào, cậu đến đây nói chuyện chia tay, đúng không?"

Cậu ta thật quá bảnh chọe, quá tự tin vào bản thân. Còn tôi thì không muốn cho cậu ta thêm một tí tự mãn nào.

"Tớ đến đây để bàn bạc lại với cậu về kế hoạch của chúng ta." Tôi nói, đoạn ngồi xuống. "Hãy thống nhất kịch bản trước khi mọi người bàn tán."

Cậu ta nhướn mày. "Ồ, được. Cũng hợp lý. Thế nói tớ xem chúng ta đã yêu nhau như thế nào?"

Tôi đang hai tay vào nhau và đặt lên đùi, bắt đầu nói, "Khi tớ gặp tai nạn tuần trước, cậu tình cờ đi ngang qua. Cậu đã đợi cùng tớ đến khi người của công ty bảo hiểm đến, và rồi cậu đã đưa tớ về nhà. Cậu đã vô cùng lo lắng vì cậu đã có tình cảm với tớ từ hồi cấp Hai. Tớ là nụ hôn đầu của cậu. Vì thế đó là dịp quan trọng..."

"Cậu là nụ hôn đầu của tớ?" cậu ta ngắt lời. "Thế còn chuyện tớ là nụ hôn đầu của cậu? Chuyện này còn dễ tin hơn ấy."

Tôi tảng lờ những điều cậu ta nói, và tiếp tục. "Đó là một cơ hội lớn cho cậu, vì thế cậu đã tận dụng nó. Cậu đã rủ tớ đi chơi, từ hôm đó đến nay chúng ta vẫn thường hay hẹn hò và chúng ta giờ đã là một cặp."

"Tớ không nghĩ là Gen sẽ tin vào câu chuyện này," cậu ta lắc đầu nói.

"Peter," tôi nói với giọng bình tĩnh nhất có thể, "Lời nói dối đáng tin nhất chính là những điều có chút ít sự thật. Tớ gặp tai nạn; cậu đã dừng lại và ngồi với tớ, cậu đã hôn tớ hồi cấp Hai."

"Không đúng như thế!"

"Vậy thì như thế nào là đúng?"

"Gen và tớ vẫn gặp nhau sau khi tớ gặp cậu ở tai nạn."

Tôi thở dài. "Đúng vậy. Nhưng cậu hãy bỏ qua những thứ tiểu tiết! Câu chuyện của tớ vẫn ổn. Sau tai nạn, cậu không thể ngừng nghĩ về tớ, vì thế cậu đã rủ tớ đi chơi ngay khi Genevieve nói lời chia tay với cậu. Ý tớ là, ngay khi hai cậu bỏ nhau." Tôi hắng giọng. "Chúng ta đang diễn kịch, thế nên tớ muốn nói với cậu về mấy nguyên tắc cơ bản."

"Nguyên tắc kiểu gì?" cậu ta hỏi.

Tôi chu môi và lấy hơi thở sâu. "Ồ...Ví dụ như tớ không muốn hôn cậu thêm lần nữa."

Cậu ta công môi. "Tin tớ đi, tớ cũng không muốn làm thế lần nữa. Trán tớ vẫn đau từ sáng nay. Tớ nghĩ nó còn bị bầm lên ấy chứ." Cậu ta vén tóc lên cho tôi xem trán. "Cậu có thấy vết thâm không?"

"Không nhưng tớ thấy tóc cậu không theo ngôi."

Đấy! Tôi biết là tôi đã làm cho cậu ta sợ. Cậu ta thật tự đắc quá!.
"Bình tĩnh nào, tớ chỉ đùa thôi. Cậu có mẫu giấy và bút ở đây không?"

"Cậu muốn viết ra các điều kiện ư?"

Tôi nói một cách nghiêm túc, "Nó sẽ giúp chúng ta nhớ!"

Peter đảo mắt tìm trong ba lô, lấy ra một quyển vở và đưa cho tôi. Tôi mở một trang giấy trắng, và viết xuống. Hợp đồng. Rồi tôi viết tiếp Không hôn.

"Thế mọi người có tin vào câu chuyện nếu chúng ta không chạm vào nhau trước mặt đám đông không?" Peter hỏi với vẻ nghi hoặc.

"Tớ không nghĩ tình yêu chỉ là thể xác. Có nhiều cách thể hiện là cậu quan tâm đến ai đó mà không dùng đến môi." Peter cười, và có vẻ như cậu ta định nói đùa cái gì đó, nên tôi đã nhanh chóng bổ sung thêm, "Hay dùng bất cứ bộ phận nào của cơ thể."

Cậu ta lăm băm. "Cậu phải nhượng bộ tớ một chút trong điều khoản này. Tớ phải giữ danh tiếng của tớ. Không có ai trong đám bạn tớ sẽ tin là tớ đã trở thành một thầy tu từ khi hẹn hò với cậu. Cậu nghĩ thế nào nếu tớ chỉ cho tay vào túi sau quần bò của cậu? Tin tớ đi, đây chỉ là một trò diễn chuyên nghiệp thôi."

Tôi không muốn nói điều mà tôi đang nghĩ, rằng cậu ta quá để ý đến việc người ngoài nghĩ gì về cậu. Tôi chỉ gật đầu và viết tiếp. Peter được phép cho tay vào túi sau quần bò của Lara Jean. "Nhưng không có hôn hít gì nữa đâu nhé," tôi nói, mặt cúi gằm vì sợ cậu ta thấy tôi đỏ mặt.

"Cậu là người bắt đầu chuyện này đấy nhé," cậu ta nhắc nhở tôi. "Và cậu nhớ rằng tớ không bị bệnh truyền nhiễm theo đường tình dục, nên cậu phải xóa nó ngay ra khỏi bộ nhớ."

"Tớ không nghĩ là cậu từng bị bệnh truyền nhiễm kiểu ấy." Tôi nhìn lên. "Chỉ có điều...tớ chưa bao giờ có bạn trai trước đây. Tớ chưa từng thực sự hẹn hò ai, hay nắm tay ai đi trong trường. Tất cả những điều này đều mới mẻ đối với tớ, nên tớ xin lỗi chuyện cụng trán sáng nay. Tớ chỉ...chỉ ước là những điều mới mẻ lần đầu tiên này đã diễn ra như đúng như cách chúng phải diễn ra, và không phải với cậu."

Peter có vẻ đã hiểu thấu đáo. Cậu ta nói, "Ok. Thế thì chúng ta cố giữ vài điều mới mẻ cho cậu còn thực hiện sau này!"

"Thật hả?"

"Dĩ nhiên. Chúng ta sẽ giữ cho cậu vài điều khi cậu hẹn hò thực sự, chứ không phải để diễn."

Lời nói của Peter đã làm tôi xúc động. Ai mà ngờ Peter có thể rộng lượng và biết suy nghĩ như thế chứ?

"Kiểu là tớ sẽ không trả tiền cho những thứ tớ làm. Nên tớ sẽ cất lại vài thứ cho chàng trai thực sự của cậu."

Mặt tôi biến sắc. "Tớ chưa bao giờ mong đợi là cậu sẽ trả tiền cho bất cứ điều gì."

Peter tiện đà nói tiếp. "Và tớ sẽ không đưa cậu vào tận lớp học hay mua hoa cho cậu đâu nhé!"

"Tớ hiểu." Đúng là Peter không thêm quan tâm gì đến tôi mà chỉ lo cho ví tiền của cậu ta. Rõ ràng cậu ta thật rẻ tiền. "Thế khi cậu làm bạn trai của Genevieve, cô ấy có thích cậu làm những việc như thế này không?"

Tớ đã sợ là Peter tận dụng cơ hội này để pha trò, nhưng ngược lại cậu ta nhìn vào không khí và nói, "Cô ấy luôn đòi tớ viết cho cô ấy."

"Viết thư?"

"Ừ, ở trường. Tớ không hiểu tại sao cô ấy không chịu để tớ viết tin nhắn điện thoại không thôi. Viết tin nhắn vừa nhanh vừa hiệu quả. Tại sao chúng ta không tận dụng công nghệ sẵn có chứ?"

Điều này thì tôi hiểu rõ. Genevieve không muốn tin nhắn hay mẫu ghi chú thông thường. Gen muốn những bức thư. Những bức thư giấy được

viết bằng tay bởi Peter để cô ấy có thể cầm và đọc chúng bất kỳ khi nào có tâm trạng. Những bức thư, chúng là điều chứng minh, một cách chắc chắn và cầm nắm được, là một ai đó thực sự nghĩ đến cô ấy.

"Tớ cũng sẽ viết thư hằng ngày cho cậu," Peter đột nhiên nói một cách khoái trá. "Và nó sẽ làm cho Genevieve phát điên lên!"

Tôi viết vào sổ, Peter sẽ viết thư hằng ngày cho Lara Jean.

Peter thêm vào. "Cậu viết thêm là cậu phải đi dự tất cả các buổi tiệc cùng với tớ. Và không xem phim lãng mạn tình cảm."

"Có ai nhắc tới phim lãng mạn đâu nhỉ? Không phải cô gái nào cũng thích xem thứ phim ấy đâu."

"Tớ có thể thấy cậu là một trong những cô gái thích xem phim loại này."

Tôi rất khó chịu vì cậu ta lại có cách nhìn về tôi như vậy, và khó chịu hơn là cậu ta nói đúng. Thế tôi viết, KHÔNG XEM CÁC PHIM HÀNH ĐỘNG VỚ VẮN.

"Ý cậu là sao?" Peter hỏi.

"Phim viễn tưởng về các siêu anh hùng, phim kinh dị, phim bộ, phim tài liệu, phim nước ngoài..."

Peter làm mặt khó chịu, xong rồi giật lấy bút và giấy từ tôi. Cậu ta viết, KHÔNG PHIM NƯỚC NGOÀI. Cậu ta cũng viết tiếp. Lara Jean sẽ phải để ảnh Peter làm hình nền điện thoại. "Và ngược lại," tôi bổ sung. Rồi tôi lôi điện thoại ra chìa vào cậu ta, "Cười lên nào."

Cậu ta cười, và oái oăm thay là tôi thấy cậu ta thật đẹp trai. Đến lượt cậu ta rút điện thoại ra chụp ảnh thì tôi ngăn lại. "Không phải bây giờ. Tóc

tớ đang ướt và bết quá."

"Đồng ý," cậu ta nói, và tôi chỉ muốn tặng cậu ta một quả dấm.

Cậu ta có thể viết là trong bất cứ trường hợp nào một trong hai người cũng không được nói ra sự thật?" tôi hỏi.

"Là điều quy định đầu tiên trong phim Fight Club," Peter nói thể hiện hiểu biết bản thân.

"Tớ chưa bao giờ xem phim ấy."

"Tất nhiên là cậu chưa," cậu ta nói, và tôi làm mặt khó chịu. Ghi nhớ. Xem phim Fight Club.

Cậu ta ghi luôn điều này vào biên bản. Tôi ngồi cạnh cậu ta, lấy lại bút và gạch chân hai lần dưới đoạn "trong bất cứ trường hợp nào." "Thế ngày chấm dứt hợp đồng?" Tôi hỏi.

"Ý cậu là sao?"

"Là khi nào chúng ta sẽ thôi diễn vở kịch này? Hai tuần? Một tháng?"

Peter nhún vai. "Cho đến khi nào chúng ta muốn."

"Nhưng...cậu không nghĩ chúng ta cứ nên định sẵn một mốc nào đó sao?"

Cậu ta xoa dịu tôi. "Cậu nên bình tĩnh, Lara Jean. Cuộc đời không phải bao giờ cũng được sắp đặt sẵn. Cậu cứ để nó cuốn cậu đi, và cứ để mọi việc diễn ra một cách tự nhiên."

Thở dài, tôi nói, "Những lời thông thái từ Kavinsky," và cậu ta ngo ngoáy lông mày. "Miễn là mọi việc kết thúc trước khi chị gái tớ về nhà vào dịp lễ Giáng sinh. Chị ấy luôn biết khi nào tớ nói dối."

"Ồ, tớ nghĩ là đến lúc ấy chuyện chúng ta đã xong," cậu ta nói.

"Tốt," tôi nói và ký vào tờ hợp đồng, cả Peter nữa. Thế là bản hợp đồng giữa chúng tôi đã được hoàn thành.

Tôi đã rất sung sướng về bản thân nên cũng không nhờ Peter đưa tôi về nhà. Peter cũng không mở lời, nên tôi đội mũ bảo hiểm và nhảy lên xe của Kitty về nhà. Đến nửa đường thì tôi phát hiện ra là mình đã quên hỏi số điện thoại Peter. Tôi thậm chí còn không có số điện thoại bạn trai hờ của mình!

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tôi đang ở hiệu sách McCalls để lấy cuốn Bầy thú bằng thủy tinh trong giờ Tiếng Anh và trông cửa hàng hộ Josh. Chuyện của tôi và Peter đã tạm ổn, giờ tôi bắt đầu có cảm giác tự tin hơn. Rằng tôi sẽ cho Josh thấy là tôi không phải là cô gái suốt ngày ở nhà và không có chàng trai nào muốn hẹn hò.

Tôi nhìn thấy anh khi anh đang xếp sách mới vào giá. Anh ấy không trông thấy tôi nên tôi đã trốn sau giá sách, và nhảy ra, "Òaaaaaa!"

Anh giật mình, và rơi luôn một quyển sách xuống sàn. "Em làm anh sợ đấy!"

"Thì em định làm thế mà, Josh!" tôi cười khoái trá. Nhìn mặt anh lúc này mà xem! Sao trò ú tim lại thú vị đến thế!

"Được rồi, được rồi. Em thôi cười đi! Thế em tới đây làm gì?"

Tôi giơ quyển sách lên và vẫy trước mặt anh "Thầy giáo Tiếng Anh của em là thầy Radnor. Anh cũng được thầy dạy hồi xưa đúng không?"

"Ừ, một thầy giáo giỏi. Thầy rất nghiêm nhưng công bằng. Anh vẫn còn giữ vở ghi nếu em cần."

"Cảm ơn anh." Tôi nói. "Mà anh thử đoán xem, em và Peter không hề chia tay nhau. Chỉ là hiểu lầm thôi," tôi nói giọng hào hứng.

"À thế hả?" Josh bắt đầu xếp sách theo hàng.

"Vâng. Em gặp cậu ấy hôm qua và bọn em đã nói chuyện với nhau đến mấy tiếng. Em cảm thấy giờ em có thể chia sẻ với cậu ấy mọi chuyện anh ạ. Cậu ấy thật sự rất hiểu em."

Josh nhăn trán. "Thế các em nói với nhau về chuyện gì?"

"Về tất cả mọi thứ. Phim ảnh, sách, những thứ thông thường."

"VẬY HẢ? Anh chưa bao giờ thấy cậu ta là kiểu người hay đọc sách." Anh liếc mắt và nhìn qua lưng tôi. "Giờ anh phải giúp Janice ở quầy thu ngân. Nếu em đã xong thì ra đây anh thanh toán giảm giá cho."

Hừm, đây không phải là điều mà tôi đang mong đợi. Thế là tôi chẳng có cơ hội tỏ ra là mình đã thắng Josh. "Tốt quá," tôi nói, nhưng anh đã đi khỏi.

Tôi ôm sách vào ngực. Giờ thì Josh biết là tôi chẳng còn tình cảm gì với anh nữa, và giờ tôi là của Peter. Tôi đoán là mọi việc sẽ trở lại bình thường, như chưa bao giờ có chuyện mấy bức thư tình.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Margot gọi điện về hôm nay khi con không có ở nhà," bố nói trong bữa tối.

Bữa tối nay chỉ có salad. Salad cho tôi và bố, còn ngũ cốc cho Kitty. Trong món salad đáng lẽ có thêm cả ức gà, nhưng sáng nay tôi quên không bỏ ra rã đông, nên chỉ còn có xà lách, cà rốt trộn dấm. Bố cho thêm vào đĩa salad của bố hai quả trứng luộc, còn tôi thì tôi cho thêm một miếng bánh mì nướng bơ. Bữa tối thiếu thức ăn! Có ngũ cốc và salad. Mai tôi cần phải đi mua đồ ăn.

Từ khi Margot đi, tôi mới chỉ nói chuyện với chị có hai lần, một lần qua video chat cùng cả nhà trên máy tính của tôi. Tôi đã không hỏi chị về những chuyện đang diễn ra, những cuộc hành trình chị đang trải qua ở Scotland hay những người mà chị gặp. Tôi nghĩ là những người Anh hay thường uống rượu Apxin trong quán. Không biết chị đã thử loại rượu này chưa? Tôi cũng đã viết email cho Margot nhiều lần nhưng tôi mới nhận được một thư hồi âm lại. Nên tôi hiểu là chị ấy bận. Nhưng bận mấy thì ít nhất chị cũng có thể kiểm tra thư ngày một lần chứ. Chắc chị nghĩ tôi đã sa đà vào đâu đó vì tôi không nghe lời chị rồi. "Chị nói gì hả bố?" tôi vừa hỏi vừa cắt nhỏ miếng cà rốt.

"Chị đang tính tham gia câu lạc bộ chơi shinty," bố nói và lấy miếng salad vương vào cằm.

"Shinty là gì ạ?" Kitty hỏi tôi và tôi lắc đầu không biết.

"Nó là một trò chơi của người Scotland, chơi trên sân hockey," bố giải thích. "Nó bắt nguồn từ trò đấu kiếm thời trung cổ ở Scotlad."

Thật là nhàm chán! Trước khi bố kể tiếp cho chúng tôi nghe về thời trung cổ Scotland, tôi nói "Chúng ta hãy mua cho chị ấy một gói đồ chăm sóc sức khỏe. Những thứ mà chị ấy mua không được ở bên kia ấy."

"Đúng thế." Kitty vui vẻ hưởng ứng.

"Thế chúng ta nên gửi thứ gì?" tôi hỏi. "Ý con là chúng ta cần phải cùng nhau nghĩ ra thứ gì đó."

Bố vừa nhai vừa chống tay lên cằm. "Bố sẽ gửi vitamin ," bố nói "và Advil". Chị mang đi có mỗi lọ Advil nhỏ, và con biết thi thoảng là chị bị đau nửa đầu."

"Con đồng ý." Tôi xoay chiếc nĩa về phía Kitty. "Còn em?"

"Em có một thứ muốn gửi," Kitty nói. "Em đi lấy nó bây giờ được không?"

Bố và tôi nhìn nhau và gật đầu. "Tất nhiên rồi!"

Kitty mang xuống một bức tranh nó vẽ có Margot đang chơi với một chú chó. Chú chó thuộc giống chó mà Kitty thích, Akita. Tôi đã phải bật cười.

Kitty cau mày. "Có điểm gì đáng buồn cười sao?"

"Không," tôi nói.

"Chị có nghĩ là một bức tranh đẹp không?" Kitty hỏi tôi. "Đẹp để treo lên tường ấy."

"Được, đẹp," tôi nói.

"Không em muốn chị nhìn thật kỹ bức tranh," con bé nói tiếp. "Và chị phải có bình luận về nó. Em có thể là tốt hơn. Margot sẽ không thích nó nếu thấy nó chưa phải là tác phẩm tốt nhất của em."

"Kitty, bức tranh rất đẹp," tôi nói. "Tại sao chị phải nói dối em?"

Kitty thở dài. "Tại em vẫn không chắc bức tranh thế này đã hoàn chỉnh chưa?"

"Chỉ người nghệ sĩ vẽ ra nó mới biết được điều này," giọng bố ra vẻ nghiêm túc.

"Thế bố nghĩ sao về chú chó?" con bé quay sang bố. "Trông nó có đáng yêu không?"

Bố cầm bức tranh từ tay tôi và ghé sát mắt. "Con chó trông cực kỳ đáng yêu không phải bàn cãi!"

"Con cũng là người Châu Á," con bé nói. Nó ngồi xuống, ăn ngũ cốc và cố nén cười. Con bé đang bắt đầu sự nghiệp mà nó đang theo đuổi. Đó là cố làm cho bố có những liên hệ tích cực với những chú chó. Bọn trẻ con không bao giờ đầu hàng. Và con bé có tính cách đó.

"Chúng ta gửi thêm gì nữa nào?" Kitty muốn biết.

Tôi bắt đầu giơ tay ra đếm. "Băng vệ sinh vì chị không biết có loại như ở đây không. Đồ ngủ, tất dày, bánh quy các hãng Các Cô Gái Hướng Đạo Sinh."

"Chúng ta sẽ kiếm đâu loại bánh ấy vào mùa này?" bố hỏi.

Con có một hộp Thins Mints giấu trong ngăn đá tủ lạnh," tôi thùng thảng.

Bố nhìn tôi, trông có vẻ bị tổn thương. "Giấu khỏi ai?" Thim Mints là loại bố thích nhất. Nếu có bánh Thim Mints trong nhà thì chẳng có ai đến lượt. Bố là quái vật Thim Mints.

Tôi nhún vai vô tội "Con cũng sẽ gửi thêm bút bi ngòi nhỏ cho chị, và con nghĩ là chỉ cần thế thôi."

"Đừng quên cả đôi bột nâu của chị ấy nhé," bố nhắc tôi. "Chị cứ nhắc bố gửi đôi bột màu nâu có dây buộc đấy."

"Thế ư?" tôi đã hy vọng là Margot đã quên chuyện chị bỏ lại đôi bột nâu ở nhà. "Chị ấy hỏi bố bao giờ ạ?"

"Trong mail gửi hôm qua."

"Con sẽ xem xem có tìm thấy nó không?"

Bố bật lại ngay, "Nhưng cuối tuần vừa rồi con đi đôi bột đấy còn gì?" Kitty chen vào ngay, "Chúng ở trong tủ của chị."

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành giơ tay đầu hàng. "Được rồi, được rồi."

"Nếu mà trong tối nay con có thể gói được hết đồ thì sáng mai bố sẽ mang qua bưu điện gửi sớm trên đường đi làm," bố đề nghị.

Tôi lắc đầu "Con muốn gửi thêm cho chị cả chiếc khăn con đang đan nữa, và nó vẫn chưa xong. Khoảng một trong hai tuần nữa được không ạ?"

Uống một ngụm sữa, Kitty giơ tay ra phía tôi và nói giọng khuyên nhủ, "Chị nên bỏ ý định đan khăn đi. Đan lát không phải là sở trường của chị."

Tôi mở miệng định cãi lại con bé, nhưng lại thôi. Con bé đã có lý. Nếu chúng tôi chờ chiếc khăn rồi mới gửi hàng thì lúc ấy Margot học xong Đại

ọc rồi. "Được rồi," tôi nhượng bộ. "Chúng ta sẽ gửi hàng mà không có chiếc khăn. Nhưng chị không nói là chị từ bỏ ý định đan chiếc khăn ấy đâu nhé! Chị sẽ cố làm, và có lẽ nó sẽ là quà Giáng sinh dành cho em, Kitty." Tôi cười ngọt ngào với con bé. "Nó màu hồng, là màu em thích nhất."

Mắt Kitty mở to kinh ngạc. "Hoặc cho chị Margot. Chị cũng có thể tặng nó cho chị Margot mà."

Kitty nhét một mẫu giấy qua khe cửa phòng tôi tối hôm đó. Đó là danh sách quà Giáng sinh mà nó muốn. Giờ mới chỉ là tháng Chín, và Giáng sinh thì còn tận mấy tháng nữa. "MỘT CHÚ CHÓ CON" được viết hoa ở ngay trên cùng. Con bé cũng muốn một trang trại kiến, một chiếc ván trượt và một cái ti vi trong phòng. Chuyện cái ti vi là không thể. Nhưng tôi có thể mua cho em một trang trại kiến. Hoặc có thể nói chuyện với bố về chú chó con. Dù không nói nhưng tôi biết là con bé rất nhớ chị Margot. Margot có lẽ là người mẹ duy nhất mà con bé biết. Vì vậy mà mọi chuyện rất khó khăn với con bé khi Margot không có ở nhà. Tôi luôn nhắc nhở bản thân là mình phải kiên nhẫn hơn và phải chu đáo với em. Lúc này con bé cần tôi.

Tôi đi vào phòng con bé và leo lên giường. Đèn mới tắt nhưng Kitty có vẻ bắt đầu vào giấc. "Thế nếu chúng ta nuôi một con mèo?" tôi thì thầm.

Mắt con bé lim dim, "Không đời nào!"

"Em không nghĩ chúng ta giống một gia đình mèo hơn à." Tôi mơ màng. "Một chú mèo xám trắng có lông mượt và đuôi rậm. Chúng ta gọi nó là Hoàng tử như thể nó là một cậu bé. Hoặc là Gandalf the Gray. Thế không phải đáng yêu sao? Hoặc nếu nó là mèo cái có thể gọi là Agatha, hoặc Tilly, hoặc Boss phụ thuộc vào tính cách của nó."

"Chị thôi ngay đi," Kitty ra lệnh. "Chúng ta sẽ không nuôi một con mèo. Mèo là một con vật chỉ biết luyên thuyên. Chúng còn rất mảnh khảnh."

Tôi thật sự rất ấn tượng. "Em học được những thứ ấy từ đâu đấy?"

"Trên ti vi."

"Để nuôi một chú chó mất rất nhiều công sức. Ai sẽ cho nó ăn, cho nó đi dạo, hay tập luyện cho nó?"

"Em sẽ làm, em sẽ làm hết. Em là một người có trách nhiệm để tự nuôi dưỡng nó một mình."

"Tôi rút vào gần em hơn. Tôi thích mùi thơm từ tóc con bé sau khi tắm xong. "Ha! Em không bao giờ rửa bát. Em cũng không bao giờ tự dọn phòng. Em đã bao giờ tự gấp quần áo một lần trong đời chưa? Ý chị là, nếu em chưa bao giờ làm những việc ấy, thì làm sao em chắc chắn là em sẽ đủ trách nhiệm để chăm sóc một sinh linh."

Kitty xua tay, "Vậy thì em sẽ cố gắng hơn!"

"Chị sẽ tin khi nào chị nhìn thấy."

"Thế thì nếu em giúp chị nhiều hơn, chị có hứa sẽ giúp em thuyết phục bố để được nuôi một chú chó?"

"Nếu em cố gắng." tôi đồng tình. "Nếu em có thể cho chị thấy em không còn là trẻ con nữa." Kitty sẽ lên mười vào tháng Một. Gần ấy tuổi thì cũng đủ lớn để làm việc nhà. Margot đã quá dễ tính với con bé, tôi nghĩ thế. "Em sẽ có trách nhiệm đi đổ thùng rác ở tầng trên một tuần một lần. Và giúp chị việc giặt giũ."

"Vậy thì...thế em có được hưởng lương không?"

"Không. Nhưng chị sẽ giúp em thuyết phục bố cho nuôi chó, và em không còn bé nữa." Tôi sửa lại chiếc gối đang cầm. "Tối nay chị sẽ ngủ ở đây với em."

Kitty đá tôi một cái làm tôi gần như ngã ra khỏi giường. "Chị mới là một đứa trẻ con, không phải em, Lara Jean ạ."

"Cho chị ngủ đây tối nay đi mà."

"Chị sẽ giành hết chỗ của em."

Con bé lại cố đá tôi đi. Nhưng tôi cố gắng gồng người và giả vờ đã ngủ. Sau đấy thì hai đứa chúng tôi đều ngủ khò.

Tối Chủ Nhật, khi tôi đang làm bài tập về nhà thì có một cuộc gọi từ một số điện thoại không có trong danh bạ. "A lô."

"Xin chào. Cậu đang làm gì đấy?"

"Ừm, xin lỗi, nhưng ai đấy ạ?"

"Tớ là Peter."

"Ồ, làm sao cậu có số của tớ?"

"Đừng bận tâm về chuyện ấy!"

Sau đó một khoảng lặng dài. Thật là không dễ chịu chút nào, tích tắc, tích tắc, và chẳng ai nói với ai được chữ nào. Nhưng thực sự thì tôi chẳng biết nói gì với cậu ta. "Vậy cậu cần gì?"

Peter cười. "Cậu thật là lạ đấy, Covey. Xe của cậu vẫn ở xưởng phải không? Thế hay mai tớ đưa cậu tới trường nhé?"

"Ok."

"Bảy rưỡi sáng?"

"Ok."

"Ok..."

"Tạm biệt," tôi nói, rồi tắt máy.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Sáng hôm sau, tôi gọi Kitty dậy sớm để nhờ con bé tết tóc cho tôi. "Chị để em yên," con bé dẫn dỗi rồi lật người sang bên kia. "Em đang ngủ."

"Chị xin em đấy, em có thể tết tóc kiểu vương miện cho chị không?" tôi ngồi cạnh giường và nài nỉ con bé.

"Không, em có thể tết tóc một bên cho chị thôi, chấm hết!"

Con bé tết tóc cho tôi nhanh thoăn thoắt, rồi lại leo lên giường ngủ tiếp, còn tôi thì đi lục quần áo mặc đi học. Giờ thì Peter và tôi đã là một cặp, nhiều ánh mắt sẽ nhìn tôi hơn, nên tôi phải mặc cho đẹp. Tôi mặc thử một chiếc váy chấm bi tay phồng có dây buộc nhưng không thích lắm. Tôi cũng không chọn cái áo có hình trái tim và những bông hoa nho nhỏ, dù bình thường tôi vẫn thích. Chúng đều trông trẻ con thế nào ấy. Cuối cùng thì tôi cũng lựa được váy hoa hai dây mua trên một trang web của Nhật, kết hợp cùng đôi boots ngắn đến mắt cá chân. Phong cách London những năm Bảy mươi.

Khi tôi xuống tầng lúc 6 giờ 25 thì Kitty đã chờ tôi ở bàn ăn sáng. Con bé mặc áo khoác jeans. "Sao em xuống sớm thế?" tôi hỏi. Xe buýt trường Kitty sẽ đi qua đây lúc tám giờ.

"Hôm nay em có chuyến đi thực tế, chị không nhớ à? Nên em phải đến trường sớm hơn bình thường."

Tôi chạy ra tủ lạnh xem quyển sổ ghi chép. Chính tôi đã viết thông tin: Kitty-đi thực tế.

Tôi đáng lẽ phải đưa con bé đến trường nhưng đây là thỏa thuận trước khi xe bị tai nạn. Bố thì không có ở nhà vì tối qua ông có ca trực, nên cũng không có cái xe ô tô nào. "Có mẹ của ai trong lớp qua đón em được không?"

"Giờ đã muộn rồi mà chị. Xe buýt sẽ khởi hành lúc 7 giờ 40". Mặt con bé bắt đầu biến sắc và cầm nó thì bắt đầu run lên. "Em không thể nhờ xe buýt được, Lara Jean."

"Được rồi, được rồi. Em không nên mất bình tĩnh. Giờ sẽ có xe đến đón chị em mình. Đừng lo lắng!" Tôi vớ lấy một quả chuối xanh. "Chúng ta đi thôi, và chờ anh ấy đến đón."

"Ai cơ?"

"Nào, em nhanh lên nào."

Kitty và tôi chờ ở thềm cửa và chia nhau quả chuối. Chúng tôi đều thích ăn chuối còn hơi xanh như thế này hơn là chuối chín đôi mồi. Trong khi Margot thì lại thích những quả thật chín. Tôi hay giữ mấy quả chuối chín để ăn với bánh mì, nhưng chúng toàn bị Margot ăn hết. Tôi rùng mình khi nhớ đến chuyện ấy.

Mặc dù mới là tháng Chín, thời tiết về lý thuyết vẫn đang là mùa Hè, nhưng trời đã bắt đầu lạnh hơn. Kitty xoa hai chân vào nhau cho đỡ lạnh. Con bé nói sẽ mặc váy ngắn cho đến tháng Mười; kế hoạch của con bé là như thế.

Đã hơn 7 giờ rưỡi mà vẫn chưa thấy Peter đâu. Tôi bắt đầu lo lắng nhưng không muốn để Kitty biết. Tôi quyết định nếu trong vòng hai mươi phút nữa mà cậu ta không tới, tôi sẽ chạy qua gọi Jonh và nhờ anh đưa Kitty đến trường.

Phía bên kia đường, cô Rothschild vẫy chào chúng tôi khi đang khóa cửa. Tay cô cầm chiếc bình giữ nhiệt đựng cà phê. Rồi cô chạy ra xe ô tô.

"Chào buổi sáng cô Rothschild," chúng tôi đồng thanh. Tôi thúc Kitty và đếm, "Năm, bốn, ba,..."

"Quý sứ!" cô Rothschild hét lên. Cô làm đổ cà phê vào tay. Chuyện này thường xảy ra ít nhất hai lần một tuần với cô. Tôi không hiểu sao cô không từ tốn hơn, hay chỉ cần đập cái bình cà phê lại, hay đơn giản là đừng có đổ đầy bình quá.

Peter cuối cùng cũng đến nơi. Chiếc xe Audi đen của cậu ta bóng loáng trong ánh sáng ban ngày. Tôi đứng dậy và nói, "đi thôi nào Kitty," và con bé cũng bước theo tôi.

"Ai đẩy chị?" con bé thì thầm.

Peter hạ cửa kính xe. Tôi đến gần và chui đầu vào hỏi cậu ta. "Liệu chúng ta có thể đưa em gái tớ đến trường tiểu học gần đây được không? Con bé phải đến sớm và hôm nay có chuyến đi thực tế."

Peter nhìn tôi khó chịu. "Tại sao hôm qua cậu không nói với tớ?"

"Tối hôm qua tớ cũng không biết." Tôi cảm nhận được cảm giác lo lắng của Kitty phía sau tôi.

"Đây là xe hai chỗ ngồi," Peter nói, làm như tôi không biết nhìn.

"Tớ biết. Tớ sẽ cho con bé ngồi lên đùi, và đeo dây an toàn lên trên." Bố sẽ giết tôi nếu như biết chuyện này, nhưng tôi sẽ không nói gì với ông và cả Kitty cũng thế.

"Ừ, nghe cũng có vẻ an toàn đấy." Peter nói giọng giễu cợt. Tôi ghét kiểu giễu cợt ấy. Nó cứ rẻ rúng, chẳng ra làm sao.

"Trường cách đây có hai dặm thôi."

Cậu ta thở dài. "Ok, hai chị em cậu lên đi."

Tôi mở cửa và lên xe, để ba lô xuống dưới chân. "Lên đây nào, Kitty." Tôi mở rộng chân để em ngồi vào giữa. Rồi tôi thắt dây an toàn, và vòng hai tay ôm em. "Em không được nói với bố nhé," tôi nói.

"Còn sao nữa, con bé đáp.

"Chào, tên em là gì?" Peter hỏi Kitty.

Nó ngập ngừng. Chuyện này xảy ra tương đối thường xuyên. Khi gặp người lạ, con bé luôn phải quyết định nên nói Kitty hay Katherine.

"Katherine."

"Nhưng mọi người gọi em là Kitty?"

"Vì mọi người biết em," nó nói. "Anh cứ gọi em là Katherine."

Peter mắt sáng rực. "Em có chí khí đấy," cậu ta nói giọng đầy ngưỡng mộ, nhưng con bé cũng không để ý mấy. Vì nó vẫn đang nhìn ngấm cậu ta từ đầu đến chân. Cậu ta thường khiến mọi người nhìn mình như thế. Đúng hơn là bọn con gái. Thậm chí là phụ nữ.

Xe lướt qua mấy khu cận trong im lặng. Rồi Kitty cất giọng "Thế anh là ai?"

Tôi nhìn sang cậu ta còn cậu ta thì nhìn thẳng, "Anh là Peter, ừm, là bạn trai của chị gái em."

Tôi há hốc miệng ngạc nhiên. Chúng tôi chưa bao giờ nói với nhau là sẽ nói dối người trong gia đình. Tôi nghĩ đây chỉ là trò đùa gói gọn trong khuôn viên trường học mà thôi.

Kitty vẫn ngồi ngoan ngoãn trong tay tôi. Rồi con bé quay người nhìn tôi và hỏi, "Anh ấy là bạn trai chị sao? Từ khi nào?"

"Từ tuần trước." Ít ra nó cũng là phần nào của sự thật.

"Nhưng chị chưa bao giờ nói gì cả. Không một lời chết tiệt nào, Lara Jean!"

Tôi đáp lại một cách tự động. "Em không được nói kiểu ấy!"

"Không một lời chết tiệt nào," con bé nhắc lại và lắc đầu.

Peter cười ngặt nghẽo, còn tôi thì ném sang cậu ta ánh mắt khinh bỉ. "Mọi thứ đã diễn ra rất chóng vánh," cậu ta giải thích. "Và gần như chưa có cơ hội nào để chị ấy nói với bất kỳ ai."

"Em đang nói chuyện với anh sao?" con bé đập lại. "Không, em không nghĩ thế. Em đang nói chuyện với chị gái em."

Peter lại mở to mắt, và tôi nhìn thấy cậu ta phải cố gắng để nhìn thẳng lái xe.

"Thế chị Margot biết chưa?" con bé hỏi tôi.

"Chưa. Nên em cũng không được kể cho chị ấy trước khi chị có cơ hội làm việc đó."

"Hừm." Con bé có vẻ nguôi ngoai phần nào. Là người đầu tiên biết chuyện gì, trước cả Margot, là một điều trọng đại.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi, và cảm ơn trời đất là chiếc xe buýt vẫn còn trong bãi đậu xe. Bọn trẻ con thì đang đứng xếp hàng bên cạnh. Tôi cuối cùng cũng thở dốc ra được một hơi sau khi phải thót bụng trong suốt chuyến đi, còn Kitty thì lập tức vùng khỏi tay tôi và chạy ra khỏi xe. "Chúc em một chuyến đi vui vẻ!" tôi nói với ra.

Con bé quay lưng đi và chỉ một ngón tay vào tôi. "Em muốn biết rõ câu chuyện khi về nhà!" Và sau khi đưa ra mệnh lệnh, nó chạy ra chỗ xe buýt.

Tôi chỉnh lại dây an toàn. " Ừm tớ không nhớ là chúng ta đã thống nhất với nhau về chuyện nói với những người trong gia đình rằng chúng ta là người yêu."

"Con bé cũng đã hiểu ra vấn đề ít nhiều, khi tớ đưa cậu và con bé đến trường."

"Nhưng cậu không nhất thiết phải nói ra từ "bạn trai". Cậu chỉ cần nói là "bạn" . Chúng tôi chỉ còn cách trường hai lượt đèn đỏ. Tôi giật giật túm tóc tết. "Thế cậu đã nói chuyện với Genevieve chưa."

Peter càu nhàu. "Chưa."

"Thế cô ấy không nói với cậu một lời về chuyện đang xảy ra sao?"

"Không. Nhưng tớ chắc là cô sẽ gọi tớ sớm thôi."

Peter lái nhanh vào bãi đỗ xe. Khi chúng tôi ra khỏi xe và đi vào sảnh, Peter đang tay vào tay tôi. Tôi nghĩ là cậu ta sẽ đưa tôi vào chỗ giữ đồ, nhưng cậu ta lại kéo tôi đi về phía đối diện.

"Chúng ta đang đi đâu đây?" tôi hỏi.

"Cafeteria."

Tôi định phản đối nhưng trước khi tôi có thể làm điều đó, cậu ta nói, "Chúng ta cần cho nhiều người biết hơn. Quán nước là chỗ cá cắn câu nhiều nhất."

Josh sẽ không ở đó, Genevieve đang túm tùm với hội bạn ở bàn ăn trưa thường lệ của tụi nó. Có Gen, Nussbaum, Gabe và Darrell ở đội bóng

vợt. Cả bọn đang ăn sáng và uống cà phê. Cô nàng chắc phải có giác quan thứ sáu về Peter, vì đã tia ngay đến chỗ bọn tôi. Tôi bắt đầu đi chậm lại mà Peter không hề hay biết. Peter vội vã vào ngồi cùng bàn với đội kia, nhưng tôi thì không đủ can đảm. Tôi giật tay cậu ta và nói, "Chúng mình hãy ngồi vào phía ở bên kia," và chỉ tay đến chiếc bàn trống nằm trông tầm quan sát bọn họ.

"Tại sao?"

"Cậu làm ơn," tôi nghĩ trong giây lát. "Bởi vì chẳng hay ho gì nếu cậu ta mang một cô gái mới quen đến ngồi cùng bàn với một cô gái cậu vừa chia tay. Ngồi ở góc kia, Genevieve có thể quan sát chúng từ xa và tha hồ mà tò mò." Tôi nói kkkhi vẫn đang sợ sồn cả gai óc.

Trong lúc bị tôi lôi ra cái bàn kia, Peter đưa tay chào bọn họ, nhún vai theo kiểu cô-ấy-đang-làm-cái-quái-gì-biết. Tôi ngồi xuống và Peter ngồi cạnh tôi. Cậu ta kéo ghế tôi lại gần cậu. Nhướn mày, cậu ta hỏi, "Cậu sợ cô ta hả?"

"Không." Thật ra là tôi có sợ thật.

"Cậu sẽ phải chạm mặt cô ta vài lần," Peter cúi người ra phía trước và nắm lấy tay tôi, và bắt đầu xoa lòng bàn tay tôi.

"Dừng lại ngay!" tôi nói. "Cậu đang làm tớ nổi điên đấy."

Cậu ta nhìn tôi với vẻ tổn thương. "Bọn con gái thích khi tớ làm thế."

"Không, Genevieve thích như thế. Hoặc cô ấy giả vờ tỏ ra như thế. Nhưng cậu biết không, giờ khi tớ bắt đầu suy nghĩ một chút, thì tớ không nghĩ cậu là người có kinh nghiệm tán tỉnh với nhiều cô gái đâu. Cậu chỉ có kinh nghiệm với mỗi một cô gái mà thôi." Tôi buông tay ra khỏi tay cậu ta và buông thông xuống bàn. "Ý tớ là, mọi người đều nghĩ cậu là loại người sát

gái, nhưng trên thực tế cậu chỉ từng là bạn trai của Genevieve, và sau đó là Jamila trong khoảng một tháng..."

"Được rồi, được rồi. Tớ hiểu. Đủ rồi nhé. Bọn họ đang nhìn chúng ta

"Ai? Bạn của cậu ấy hả?"

Peter nhún vai. "Tất cả mọi người."

Tôi đưa mắt nhìn quanh. Peter có lý. Mọi người đang nhìn chúng tôi. Cậu ta thì quen với việc này rồi, còn tôi thì không. Chuyện này thật hài hước, giống như da bạn thấy ngứa ngứa khi mặc chiếc áo mới. Nhưng điều thú vị và ngạc nhiên hơn là chuyện này không đến nỗi khó chịu lắm.

Tôi nghiệm ra điều này khi ánh mắt tôi chạm ánh mắt Genevieve. Giây phút ngắn ngủi để tôi và cô bé nhận ra nhau. Gen quay đi và thì thầm gì đó với Emily. Genevieve đang nhìn tôi như thể tôi là một miếng ngon, và con bé sẽ ăn tươi nuốt sống tôi, nhè ra mỗi xương. Rồi rất nhanh sau đó, nó không nhìn tôi như thế nữa mà lại mỉm cười.

Tôi run. Nói thật thì Genevieve luôn làm tôi sợ kể cả khi bọn tôi còn nhỏ. Một lần khi tôi đang chơi ở nhà Genevieve và Margot đang tìm tôi về nhà ăn trưa, Genevieve đã nói với chị là tôi không có ở nhà nó. Nó thậm chí đã khóa cửa để không cho tôi về nhà vì muốn giữ tôi lại chơi trò búp bê. Sau đó tôi phải gọi mẹ nó mở cửa cho tôi.

Đồng hồ đã điểm 8 giờ kém 5. Chuông vào học reo. "Chúng ta phải đi thôi," tôi nói, đôi mắt vẫn run bần bật khi đứng dậy. "Cậu sẵn sàng chưa."

Cậu ta không để ý đến tôi vì cậu ta đang mãi nhìn sang bên bàn bên kia. "Ồ, tất nhiên rồi." Cậu ta đứng dậy, và kéo tôi ra cửa; cậu ta vẫn để một tay trên vai tôi, còn một tay thì vẫy chào lũ bạn. "Cười đi," cậu ta thì thầm, và tôi làm như được yêu cầu.

Tôi phải thú nhận là cảm giác khi được bạn trai hộ tống qua đám đông thật không đến nỗi tệ. Như thể bạn đang được chăm sóc rất chu đáo. Giống như kiểu bạn đang đi vào một giấc mơ. Tôi vẫn là tôi, Peter vẫn là Peter nhưng mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt và không có thực, giống như chị Margot và tôi uống rượu Champagne vào đêm giao thừa.

Tôi chưa bao giờ ném trái cảm giác ấy, nhưng tôi nghĩ là tôi đang tàng hình. Tôi nghĩ lúc này bản thân tôi đang tàng hình và nhập vai một ai đó. Giờ mọi người đều nghĩ tôi là bạn gái của Peter Kavinsky, và sẽ tha hồ đặt nghi vấn. Kiểu như: Tại sao? Có điều gì ở tôi khiến Peter thích thú? Tôi có những điểm hay ho gì? Tôi cũng tự hỏi mình nữa là.

Bây giờ tôi là cô-gái-bí-ẩn. Trước đây tôi là một cô-gái-kín-tiếng. Nhờ Peter mà tôi đã lên hạng.

Tôi đi xe buýt về nhà vì Peter đi chơi bóng vợt. Tôi ngồi ghế trước như thường lệ nhưng có thể cảm nhận những ánh nhìn dò hỏi. Những học sinh thuộc tầng lớp thường dân, hầu hết là như thế, vì dân thượng lưu có máy đi xe buýt.

"Chuyện giữa cậu và Kavinsky là thế nào? một chị khóa trên tên Manda hỏi tôi. Tôi giả vờ như không nghe thấy gì. Thay vào đó, tôi ung dung mở tờ giấy Peter nhét vào tủ để đồ của tôi.

Gửi Lara Jean,

Hôm nay cậu đã làm rất tốt.

Peter.

Tôi nhoẻn miệng cười và nghe thấy Manda thì thầm với bạn cô ta. "Thật kỳ lạ tại sao Kavinsky có thể thích nó. Ý tớ là nhìn nó xem, rồi so với Genevieve." Tôi cảm thấy mình đang chìm xuống. Chẳng lẽ đó là điều mà

thiên hạ đánh nghi ư? Rằng không phải tôi là cô gái bí ẩn, mà tôi là cô gái không được tốt lắm.

Tôi leo lên phòng một mạch khi về nhà và thay bộ váy ngủ, xả tóc ra. Thật là dễ chịu khi được thả tóc ra tự nhiên, da đầu tôi dường như cũng cảm ơn tôi về điều đó. Tôi nằm trên giường và nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến lúc trời tối. Điện thoại tôi thì liên tục kêu, và tôi chắc đó là Chris, nhưng tôi không ngóc đầu dậy mà trả lời điện thoại.

Rồi đột nhiên Kitty chạy vào và hỏi, "Chị ốm à? Sao chị nằm trên giường giống như mẹ bạn Brielle bị ung thư như thế?"

"Chị cần chút yên tĩnh," tôi nói và nhắm mắt lại. "Chị muốn bổ sung cho cơ thể một tí thanh bình."

"Ồ, ...thế chúng ta ăn gì vào tối hôm nay?"

Tôi mở mắt. Ủa nhỉ! Hôm nay là thứ Hai và tôi có nhiệm vụ chuẩn bị bữa tối. Margot, chị ở đâu cơ chứ? Trời đã tối và chẳng kịp rửa đồ nữa. Vậy thì ta sẽ ăn pizza. Tôi hỏi con bé. "Em có tiền không?"

Cả hai đứa chúng tôi đều có tiền tiêu vặt, 5 đô la cho Kitty và 20 đô la cho tôi. Nhưng Kitty luôn có nhiều tiền hơn tôi. Con bé tiết kiệm từng tí một. Tôi không hiểu con bé cất tiền ở đâu, vì mỗi lần lấy tiền nó đều khóa cửa phòng. Còn Margot có thể tín dụng để mua đồ ăn và trả tiền điện ga, và tất nhiên chị mang thẻ đi cùng chị. Tôi có lẽ phải hỏi bố để có một chiếc thẻ như vậy, vì tôi đã thành chị cả trong nhà rồi

"Tại sao chị lại cần tiền?"

"Để gọi pizza cho bữa tối nay." Kitty định đàm phán gì đó, nhưng tôi đã kịp nói trước, "Tối nay khi bố về, bố sẽ đưa tiền lại cho em, nên đừng có nghĩ lấy lãi tiền cho chị vay. Bánh pizza cũng là của em nữa, em biết đấy. Em nên thế."

Kitty bắt chéo tay. "Em sẽ đưa chị tiền, nhưng chị phải kể cho em về chàng trai sáng nay. Bạn trai của chị ấy."

Tôi găm gừ. "Em muốn biết điều gì?"

"Em muốn biết như thế nào anh chị thành đôi.""Chị và anh ấy là bạn của nhau từ hồi học cấp Hai, nhớ không? Bọn chị thi thoảng có đi chơi cùng nhau ở nhà Pearce." Kitty nhún vai. "Rồi hôm chị gặp tai nạn, em nhớ không? Kitty gật đầu. "Hôm đấy Peter lái xe qua và anh ấy dừng lại giúp chị. Và thế rồi bọn chị...liên lạc lại. Chuyện nhu là định mệnh." Đây thực là một tình huống thực hành hoàn hảo, kể chuyện này cho Kitty. Tối nay tôi sẽ kể lại y hệt cho Chris.

"Thế thôi hả? Toàn bộ câu chuyện có thể thôi hả?"

"Nhưng mà là một câu chuyện hay," tôi nói. "Ý chị là vụ tai nạn ô tô đã rất ấn tượng, thêm nữa bọn chị đã thích nhau từ hồi xưa.

Kitty chỉ nói "Hừm", và bỏ đi.

Tối hôm đó chúng tôi ăn pizza với xúc xích và nấm. Và tôi cũng đề nghị tối thứ Hai hằng tuần cả nhà sẽ ăn pizza, và bố tán thành. Tôi nghĩ là bố đang nhớ tới món hamburger tôi làm theo công thức Bo ssam.

Thật là dễ chịu khi suốt cả bữa ăn, Kitty kể về chuyến đi thực tế sáng nay và tôi chỉ nhấm nháp pizza. Tôi vẫn nghĩ đến những lời Manda nói, và thành ý của nó thật chẳng ra thể thống gì.

Khi Kitty "nghỉ giải lao" để ăn bánh thì bố quay sang tôi. "Thế hôm nay có chuyện gì hay với con không?"

Tôi cố nuốt một miếng đầy pizza. "Ừm không có gì bố ạ."

Sau bữa ăn tối, tôi thư giãn trong bồn tắm và ngâm mình trong đấy cho đến khi Kitty đập cửa phòng tắm đến hai lần để kiểm tra xem tôi có ngủ thiếp đi hay không. Thực ra tôi đã gật gù suýt ngủ quên một lần.

Vừa tắm xong thì điện thoại tôi lại kêu. Đó là Chris. Tôi ấn nút từ chối cuộc gọi. Nhưng mà nó cứ gọi đi gọi lại nên tôi cuối cùng cũng nhắc máy trả lời.

"Mọi chuyện đều là sự thật sao?" nó hét lên trong điện thoại.

Tôi để điện thoại ra xa tai và nói. "Ừ."

"Chúa ơi! Mày kể tao nghe xem."

"Để mai đi Chris. Mai tao kể mày nghe. Chúc ngủ ngon!"

"Gượm đã..."

"Ngủ ngon."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tối thứ sáu, tôi đi xem trận bóng đá đầu tiên trong đời. Tôi chưa bao giờ thích bóng đá và giờ vẫn thế. Tôi ngồi trên góc cao khán đài với Peter và bạn cậu ta, và nói thật là trận đấu chả có gì để xem. Nó giống như kiểu một chuỗi của các hành động chậm rãi, một mớ bòng bong và rất ít cử động. Nó không giống như bất kỳ trận đấu bóng đá nào tôi xem trong phim hay trong chương trình TV.

Đến 9 giờ rưỡi thì trận đấu gần như đã kết thúc. Tôi đang ngáp khi Peter đột nhiên đưa tay khoác qua vai tôi, khiến tôi suýt sặc.

Dưới khán đài, Genevieve đang diễn cùng với đội cổ vũ. Cô nàng nhảy và hươ hươ mấy quả bóng cổ vũ. Ngược lên khán đài, nó thấy chúng tôi và ngừng lại trong khoảng nửa giây rồi lại tiếp tục cổ vũ, ánh mắt sắc như dao lam.

Tôi nhìn sang Peter. Cậu ta đang nhếch mép cười vẻ rất thỏa mãn. Khi Genevieve quay về ghế ngồi, cậu ta lập tức buông tay và dường như lúc đó mới chợt nhận ra là tôi đang ở đây. Cậu ta nói, "Tối nay có tiệc qua đêm ở nhà của Eli. Cậu muốn đến đó không?"

Tôi thậm chí còn chả biết Eli là ai. Tôi lị ngáp và cố tình ngáp thật to để thể hiện. "Ừm...tớ thật sự rất mệt. Nên...không. Không, cảm ơn cậu. Liệu cậu có thể đưa tớ về nhà được không?"

Cậu ta ngó sang tôi nhưng cũng không cự nự gì thêm.

Trên đường về nhà, chúng tôi đi qua một hàng ăn trên phố và Peter đột nhiên đề nghị, "Tớ thấy đói. Cậu muốn tạt vào đây ăn gì đó không?" Rồi nói thêm, "Hay là cậu đã quá mệt rồi?"

Tôi nói, "Tất nhiên là tớ vẫn ăn được."

Peter quay xe và chúng tôi ghé vào quán. Những lần trước ăn ở đây, tôi thường đi với Josh và Margot. Chúng tôi hay ngồi phía sau, chỗ có máy chơi nhạc tự động bằng xu để chúng tôi có thể đút mấy đồng xu vào chọn nhạc. Quá nửa số lần đến đây thì cái máy bị hỏng, nhưng chúng tôi vẫn thích ngồi cạnh nó. Lần này vào quán mà không có hai người ấy, tôi thấy là lạ. Chúng tôi đã có rất nhiều kỷ niệm ở đây. Ba đứa thường gọi hai bánh sandwich với pho mát nướng và chia thành bốn phần; xong lại gọi thêm một bát súp cà chua để nhúng sandwich. Josh và tôi sẽ chốt hạ bằng việc chia nhau bánh xốp kem béo ngậy cho món điểm tâm, còn Margot thì "xử gọn" bánh pudding với bột sắn. Món ấy rất béo, tôi biết thế. Tôi chắc chắn chỉ có các bà mới thích ăn bánh pudding với bột sắn.

Người phục vụ của chúng tôi tên là Kelly, một sinh viên đại học. Tôi không thấy chị ấy suốt mùa Hè nên đoán là chị ấy mới quay lại. Chị nhìn Peter khi mang nước ra. "Thế tối nay những người bạn của em đâu?"

Tôi nói, "Chị Margot đã đi sang Scotland, còn Josh thì không đến hôm nay." Peter đảo mắt nhìn tôi.

Sau đó Peter gọi bánh pancake với quả việt quất đen, thịt lợn muối và trứng. Tôi thì pho mát nướng với khoai tây và một soda anh đào.

Khi chị Kelly đi khỏi, tôi hỏi Peter, "Tại sao cậu lại ghét Josh thế?"

"Tớ không ghét anh ta," Peter càu nhàu. "Chỉ là tớ không chơi với anh ta thôi."

"Ồ, cậu hiển nhiên là không thích anh ấy."

Peter nhìn tôi cau có. "Thế tớ nên thích anh ta ở điểm gì nào? Anh ta đã tố cáo tớ hồi lớp Bảy về tội không trung thực."

Cậu ta đã làm điều gì sai trái? Dạ dày tôi đau quặn. "Không trung thực kiểu gì? Làm bài tập về nhà à?"

"Không bài kiểm tra tiếng Tây Ban Nha. Tớ viết sẵn câu trả lời vào máy tính, và Josh đã tố cáo tớ. Ai lại có thể làm thế cơ chứ?"

Tôi đang cố tìm trên mặt cậu ta xem có dấu hiệu nào đó của sự xấu hổ hay không, nhưng tôi chẳng thấy gì. "Thế điều gì khiến cậu bất mãn? Cậu đúng là đã man không trung thực còn gì!"

"Hồi đấy mới có lớp Bảy."

"Thế giờ cậu vẫn tiếp tục quay cóp hả?"

"Không, gần như không. Ý tớ là cũng có." Cậu ta cau mày. "Cậu có thể làm ơn đừng nhìn tớ như thế được không?"

"Như thế nào?"

"Với ánh mắt đầy phán xét. Nghe này, tớ sẽ xin học bổng vào trường thể thao hoo5c bóng vợt, nên có vấn đề gì đâu?"

Tôi tự nhiên nghĩ ra một điều. Hạ thấp giọng, tôi hỏi. "Này, cậu có biết đọc không đấy?"

Cậu ta cười ngặt nghèo. "Có, tớ biết đọc. Trờ ạ, Lara Jean. Không phải tớ ngu dốt gì đâu nhé! Chẳng qua tớ lười thôi." Cậu ta khịt mũi. "Tớ có biết đọc không à? Tớ chả viết cho cậu một đồng tin nhắn trên giấy còn gì. Thật nực cười quá!"

Tôi thấy má mình hồng lên vì xấu hổ. "Chuyện này chả có gì đáng cười cả." Tôi liếc cậu ta. "Vậy là vợ cậu, tất cả đều là trò đùa à?"

"Không phải tất cả, nhưng hầu hết là thế!"

Tôi chống cằm lên bàn. "Vậy là có vài tính cách của cậu cần thay đổi," tôi nói. "Vì người ta cần phải hiểu những việc nghiêm túc một cách thật sự nghiêm túc. Xin lỗi nếu khiến cậu nghĩ là tớ phán xét."

"Ừ, tớ nghĩ đấy là những lời phán xét. Và tớ cũng nghĩ cậu là kiểu người đó. Đấy cũng là tính cách mà cậu cần sửa. Tớ nghĩ cậu nên học cách bỏ qua những điều ấy và tận hưởng cuộc sống."

Tôi đang tự liệt kê những việc giúp mình thư giãn: Đi xe đạp (mặc dù tôi ghét món này), nướng bánh, đọc sách. Tôi cũng nghĩ xem có nên đưa đan len vào danh sách hay không, nhưng tôi chắc hẳn Peter sẽ cười tôi thối mũi. Vừa lúc ấy thì Kelly mang đồ ăn ra. Tôi dừng việc liệt kê, và cắn miếng pho mát nước của tôi khi nó vẫn còn đang chảy mỡ béo.

Peter đưa tay thó một miếng khoai tây chiên trên đĩa tôi. "Thế còn ai khác?"

"Còn ai khác là sao?"

Miệng đầy thức ăn, cậu ta nói, "Còn ai khác nhận được thư cậu?"

"Ừ, chuyện này rất tế nhị." Tôi lắc đầu nhìn cậu ta, tỏ rõ thái độ câu hỏi của cậu ta thật vô duyên.

"Sao cơ? Tớ chỉ ngạc nhiên thôi." Peter lấy thêm một miếng khoai tây chiên nữa, chấm vào sốt cà chua củ tôi. Rồi cậu ta nhếch mép nói, "Thôi, có gì mà xấu hổ. Cậu có thể kể với tớ nghe mà. Tớ biết mình là số một của cậu, rõ là thế. Nhưng tớ cũng muốn biết là cậu đã thích những ai?"

Cậu ta thật lươn lẹo và tự phụ. Được thôi nếu cậu ta tò mò thì tôi sẽ nói cho cậu ta biết. "Josh, cậu..."

"Hiển nhiên."

"Kenny."

Peter khịt khịt mũi. "Kenny nào?"

Tôi để cả cẳng tay lên bàn và áp cằm lên. "Một bạn tớ quen từ hồi trại Hè nhà thờ. Cậu ấy là người bơi giỏi nhất trong nhóm. Và thậm chí cậu ấy còn cứu một bạn nam khác khỏi chết đuối. Cậu ấy đã bơi ra giữa hồ trước khi những người cứu hộ kịp nhìn thấy."

"Thế cậu ấy nói gì sau khi đọc thư cậu?"

"Chẳng gì cả. Vì lá thư chưa được gửi trả cho tớ."

"Rồi ai là người tiếp theo?"

Tôi cắn thêm một miếng sandwich. "Lucas Krapf."

"Cậu ta đồng tính mà," Peter nói.

"Không phải!"

"Thôi mơ mộng hão huyền đi cô bé! Cậu ta đồng tính. Cậu ta thắt cà vạt kiểu ascot tới trường hôm qua."

"Tớ chắc là cậu ta đeo nó sai cách thôi. Hơn nữa thắt cà vạt kiểu ấy không làm cho cậu ấy trông giống đồng tính. Tớ cá với cậu 50 đô la là nếu tớ đưa cho ông chú Eddie của tớ xem một bức ảnh của Lucas, chú tớ sẽ khẳng định điều tớ nói trong nửa giây."

"Chẳng qua là Lucas thích ăn mặc sành điệu, và điều đó không thể hiện là cậu ấy gay." Peter muốn nói tiếp nhưng tôi giơ tay ngăn lại. "Cậu ấy chỉ là một chàng trai thành thị lọt vào chốn ngoại ô nhàm chán này. Tớ cá là một ngày nào đó cậu ấy sẽ chuyển đến New York hay chỗ nào đó của bang

New York. Cậu ấy có thể sẽ trở thành diễn viên điện ảnh. Đẹp trai cơ mà! Đáng người mảnh khảnh thanh tú rất bắt mắt. Cậu ấy trông giống như ...một thiên thần."

"Thế cậu bé thiên thần đã nói gì về bức thư?"

"Không gì hết...tớ chắc bởi vì cậu ấy quân tử và không muốn làm tớ xấu hổ." Lần này tôi nhìn Peter với ánh mắt chân thành. Tôi vẫn biết mình khác người ở khả năng nói chuyện bằng mắt.

Peter đảo mắt. "Thôi được rồi, sao cũng được, tớ không quan tâm." Cậu ta tựa lưng xuống ghế và để tay lên phần ghế trống bên cạnh. "Thế mới là bốn. Còn người thứ năm?"

Tôi ngạc nhiên vì cậu ta còn nhầm đếm. "Jonh Ambrose McClaren "

Cậu ta mở to mắt "McClaren? Cậu thích cậu ta lúc nào?"

"Hồi lớp Tám."

"Tớ tưởng cậu thích tớ hồi lớp Tám."

"À, có giai đoạn tớ thích đan xen," tôi thật thà. "Có một lần trong giờ Thể Dục, bọn tớ phải nhặt tất cả quả bóng tập, và trời đổ mưa..." tôi thở dài. "Rồi một chuyện lãn mạn đã xảy ra."

"Thế chuyện gì đã xảy ra giữa hai người? Hay cậu ta chỉ cùng nhặt bóng dưới trời mưa thôi?"

"Cậu không thể hiểu được đâu." Một kẻ như Peter không bao giờ hiểu được.

Cậu ta lại đảo mắt. "Thế bức thư ấy được gửi đến nhà cũ của cậu ta à?" Peter gợi ý.

"Tớ nghĩ thế. Tớ chưa nghe cậu ấy nói lại gì." Tôi nhấp thêm một ngụm soda.

"Thế cậu lại có vẻ buồn vì chuyện đó?"

"Tớ không hề!"

Hoặc có thể tôi có buồn, nhưng một chút thôi, ngoài Josh ra thì Jonah Ambrose McClaren là người gây cho tôi ấn tượng nhiều nhất trong số những anh chàng tôi thích. Cậu ấy rất ngọt ngào. Tôi luôn cảm thấy giữa tôi và cậu có một liên kết tiềm ẩn, có thể diễn ra vào một ngày nào đó. Với tôi, Jonah Ambrose McClaren giống như là một tri kỷ phải ra đi. Tôi nói to, "Tớ nghĩ dù cậu ấy có nhận được lá thư hay không, và ..." tôi nhún vai. "Tớ muốn hỏi cậu ấy giờ thế nào. Hay vẫn giống như ngày xưa. Tớ đoán là cậu ấy vẫn vậy."

"Cậu biết không, tớ nghĩ mình từng nghe cậu ta nhắc đến cậu một lần." Peter chậm rãi nói. "Đúng thế, cậu ta đã nhắc đến cậu. Cậu ta nói cậu là cô gái xinh nhất khối. Cậu ta nói điều cậu ta tiếc nuối hồi cấp Hai là đã không ngỏ lời hỏi cậu làm bạn gái."

Người tôi đông cứng à tôi gần như nín thở. "Thật á? Tôi thì thầm."

Peter cười nắc nẻ. "Cậu thật dễ tin người quá!"

Tôi tức giận hết cả ruột. "Thế tại sao cậu lại nói với tớ như vậy."

Cậu ta ngừng cười phân bua, "Tớ xin lỗi, tớ chỉ đang đùa thôi."

"Cậu là đồ tồi." Tôi rướn tay và véo mạnh cậu ta một cái vào vai

Cậu ta xoa vai và rên rỉ. "Trời ạ, đau quá!"

"Cậu xứng đáng bị như thế!"

"Tớ xin lỗi," Peter nói. Nhưng tôi nhận thấy vẫn còn tí cợt nhả trong mắt cậu ta, nên tôi quay đầu đi chỗ khác. "Thôi nào, cậu đừng nổi điên như thế. Ai mà biết được? Biết đâu cậu ta thích cậu hay sao. Hay nói chuyện với cậu ta và hỏi thử xem."

Tôi quay ngoắc lại. "Cậu có số của cậu ấy không? Số của Jonh Ambrose McClaren?"

Cậu ta lôi điện thoại ra. "Thất nhiên. Để tớ gọi cậu ấy bây giờ."

"Không, đừng!" tôi cố giật chiếc điện thoại ra khỏi cậu ta, nhưng Peter đã nhanh hơn. Cậu ta hươ hươ chiếc điện thoại trên đầu tôi nhưng tôi không tài nào với được. "Tớ thách cậu gọi cho cậu ta đấy!"

"Tại sao không chứ? Tớ nghĩ là cậu tò mò muốn biết cậu ấy thế nào đến chết đi được."

Tôi lắc đầu.

"Thế cậu sợ gì nào? Rằng cậu ta không nhớ cậu là ai sao?" Tôi lại nhận ra trên mặt Peter có nét gì thay đổi, như thể cậu ta đã bắt đầu khám phá ra điều gì đó ở tôi. "Hoặc cậu ta vẫn nhớ cậu?"

"Chuyện là thế!" Peter gật gù, ngồi dựa lưng vào ghế và đầu tựa vào tay. Tôi không thích cách cậu ta đang nhìn tôi. Cậu ta nghĩ mình đã bắt thót được tôi rồi. Tôi giơ tay ra về phía cậu ta. "Đưa điện thoại của cậu cho tớ."

Peter há hốc. "Thế cậu định gọi điện cho cậu ấy hả? Bây giờ?"

Tôi thích thú việc mình khiến cậu ta ngạc nhiên. Nó cho tôi ít nhiều cảm giác chiến thắng. Làm cho cậu ta bối rối một chút là trò giải trí không tồi. Với giọng mệnh lệnh như khi nói chuyện với Kitty, tôi nói, "Cậu chỉ phải đưa điện thoại cho tớ thôi!" Peter chìa điện thoại ra cho tôi và tôi ghi

lại số điện thoại của Jonh vào máy mình. "Tớ sẽ gọi cậu ấy khi tớ muốn, chứ không phải khi cậu muốn."

Peter nhìn tôi dằn dỗi. Tất nhiên tôi sẽ không bao giờ gọi điện cho Jonh, nhưng Peter K. Không cần biết điều đó.

Cả tối hôm đó tôi nằm trên giường và nghĩ đến Jonh. Và tôi nghĩ đến các thể loại giá như. Các tình huống giả tưởng làm cho tôi lo sợ nhưng đồng thời cũng rất thú vị. Tại sao lại vậy? Có chuyện gì đã xảy ra? Chuyện sẽ như thế nào nếu tôi và Jonh Ambrose McClaren là một đôi? Nếu tôi nhắm mắt lại thì tôi có thể hình dung ra được gần như toàn bộ.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tôi và Margot đang nói chuyện điện thoại với nhau. Bây giờ à chiều thứ Bảy ở đây và là tối thứ Bảy ở bên kia. "Em đã đăng ký cho đợt thực tập mùa xuân chưa?"

"Chưa..."

Chị thở dài. "Chị tưởng là em đã thử và sẽ làm gì đó ở chỗ Montpellier. Chị biết là họ cần người giúp văn thư. Em có muốn chị gọi cho cô Donna không?"

Margot thực tập Montpellier hai mùa Hè và chị rất thích nơi đó. Đó là nơi người ta đã tìm được một mảnh vỡ của chiếc đĩa sứ Trung Quốc hiệu Dolley Madison và chị đã tham gia nhóm khảo cổ. Hẳn là bạn đã kỳ vọng họ đào được những thứ to tát hơn như kim cương hay xương khủng long. Mọi người ở đó rất quý Margot. Khi chị ấy hoàn thành khóa thực tập, người ta đã tặng chị ấy một chiếc đĩa lưu niệm. Bố đã treo nó trong phòng khách.

"Montpellier quá xa để em có thể lái xe," tôi nói.

"Hay là em làm tình nguyện viên ở bệnh viện," chị gợi ý. "Bố có thể đưa em đi nhờ xe."

"Chị biết là em không thích bệnh viện rồi mà."

"Hay là em đi thư viện đi! Em vẫn thích thư viện."

"Em đã gửi đơn ở đây rồi," tôi nói dối.

"Thật thế hả?"

"Cũng gần như thế."

"Chị không muốn áp đặt sở thích của em. Tự thân em phải làm việc đó. Em phải chủ động chứ chị không thể luôn ở cạnh thúc giục em được."

"Em biết."

"Nhưng em có hiểu tầm quan trọng của năm học này không, Lara Jean? Đây gần như là năm quyết định và em không có cơ hội làm lần thứ hai đâu. Lớp Mười Một rồi!"

Tôi bắt đầu cảm thấy nước mắt sắp trào ra cùng cảm giác bồn loạn. Thêm một câu nữa của chị thôi là nước sẽ tràn ly, tôi sẽ òa lên mất!"

"Này em."

"Em vẫn đang nghe," giọng tôi nghe mỏng, và chị thừa biết tôi là đứa mau nước mắt.

Chị dịu lại. "Này em, em vẫn còn thời gian. Chị không muốn em lần chần cho đến khi những người khác đã được chọn hết vào các chỗ tốt. Nhưng mọi việc sẽ ổn và em cũng sẽ ổn."

"Ok." Tôi cố gắng lắm mới bật ra được hai chữ này.

"Còn những chuyện khác thì sao?"

Tôi là người gọi điện cho Margot, với ý định sẽ kể chị nghe chuyện với Peter và những điều đang diễn ra, nhưng giờ thì tôi ý thức rõ giữa hai chúng tôi có một khoảng cách nghìn dặm và chị cũng không hình dung được hết mọi chuyện. Nên tôi trả lời với chị là "Mọi chuyện vẫn ổn."

"Thế anh Josh thế nào? Em có nói chuyện với anh ấy không?"

"Em không gặp anh ấy mấy," tôi trả lời. Mà đúng là tôi có nói chuyện nhiều với anh Josh đâu. Tôi đã quá bận bịu với Peter.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Kitty và tôi đang đứng trên thềm nhà. Kitty uống sữa chua Hàn Quốc còn tôi thì đan chiếc khăn cho Margot trong khi đợi Peter. Kitty cũng đang chờ bố lấy xe. Bố sẽ đưa em đến trường sáng nay.

Cô Rothschild vẫn chưa ra khỏi nhà. Chắc hôm nay cô ấy bị ốm hoặc đi làm muộn hơn bình thường.

Chúng tôi đang dán mắt vào cửa nhà cô thì một chiếc xe bảy chỗ đi vào phố rồi dừng lại trước nhà. Tôi liếc mắt nhìn. Đó là Peter Kavinsky, đang lái chiếc xe to ư ạch. Nhô đầu ra khỏi cửa, cậu ta hỏi, "Cậu có định đi học không nào?"

"Sao anh lại lái chiếc xe này?" Kitty hỏi.

"Đừng để ý đến chuyện đó, Katherine," Peter đáp. "Lên xe đi nào!"

Kitty và tôi nhìn nhau. "Em cũng đi cùng sao?" Kitty hỏi tôi.

Tôi nhún vai. Nghiêng người, tôi mở cửa rồi nói lớn vào trong để bố nghe thấy. "Hôm nay Kitty sẽ đi học cùng con bố nhé!"

"Ok." Bố nói với lại.

Chúng tôi đứng lên, đúng lúc đó cô Rothschild đi ra khỏi nhà trong bộ quần áo màu xanh nước biển. Một tay cô cầm cặp, một tay cầm cà phê. Kitty và tôi cùng nhìn nhau đồng thanh. "Năm, bốn, ba,..."

"Khốn nạn!"

Chúng tôi cười rút rích rồi chui vào xe của Peter. Tôi ngồi cạnh Peter và Kitty ngồi ở hàng ghế sau. "Hai chị em cười gì thế?" cậu ta hỏi.

Tôi định kể cậu ta nghe thì Josh bước ra cửa. Anh dừng lại, nhìn bọn tôi và vẫy tay chào. Tôi chào lại, còn Kitty thì chui hẳn đầu ra khỏi cửa kính và hét. "Chào anh Josh!"

"Xinh chào," Peter nói vọng ra.

"Chào," Josh đáp lại. Sau đó anh lên ô tô.

Peter huých tôi và bắt đầu lái xe đi. "Nói tớ biết xem tại sao hai chị em cậu lại cười."

Thắt dây an toàn, tôi kể, "Ít nhất một tuần một lần, cô Rothschild đi ra khỏi nhà vào buổi sáng, đi đến gần chiếc ô tô, và làm đổ cà phê lên người."

Kitty hứng khởi, "Và đó là điều hay ho nhất thế gian."

Peter khụt khịt. "Hai chị em thật tàn nhẫn."

"Tàn nhẫn?" con bé bắn khoăn. Nó chui đầu vào giữa hai bọn tôi. Tôi đẩy đầu em ra phía sau và ra lệnh, "Em đeo dây an toàn vào đi."

Peter lùi xe. "Có nghĩa là em cười trên sự đau khổ của người khác."

"Ồ." Rồi con bé thì thầm nhắc lại "Tàn nhẫn."

"Cậu đừng dạy con bé những thứ khác người." tôi cầu nhàu.

"Em thích những thứ khác người." Kitty phản đối.

Peter chỉ đợi có thể là dấu mỏ, "Thấy chưa? Bọn trẻ con thường thích những thứ lạ lẫm." Không quay người lại nhưng đưa tay về phía ghế sau, Peter làm động tác high-five, con bé rướn người và sung sướng giơ tay lên

đập vào tay Peter. "Này nhóc, cho anh uống thử cái thứ em đang uống xem nào."

"Nhưng nó gần hết rồi. Anh uống nốt phần còn lại nhé," con bé ngoan ngoãn nói

Kitty đưa hộp sữa chua cho Peter. Peter liếm nốt tí sữa còn dính trong cốc. "Món này ngon đấy," cậu ta nói.

"Nó được mua từ cửa hàng Hàn Quốc," Kitty vênh lên. "Người ta bán theo gói. Anh cũng có thể để nó trong ngăn đá, và dùng cho bữa trưa. Nó sẽ vẫn còn ít đá và lạnh khi anh uống."

"Nghe hấp dẫn đấy, Lara Jean, cậu có thể mang cho tớ một hộp ngày mai không? Coi như là phí dịch vụ."

Tôi nhìn cậu ta cau bần. Cậu ta vội tiếp lời. "Ý ớ là cho việc đưa đón. Cậu dữ dằn quá!"

"Em sẽ đưa cho anh một hộp, Peter," Kitty nói giọng rất thảo mai.

"Em đúng là cô gái của anh!"

"Miễn là mai anh lại đưa em đến trường," Kitty thỏa thuận, Peter huýt sáo đồng ý.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trước khi vào tiết bốn, tôi ra chỗ tủ đựng đồ để sửa lại tóc vì có gương ở cửa tủ.

"Lara Jean?"

"Ồi?"

Tôi nhìn qua cửa tủ. Đó là Lucas Kraf, mặc một chiếc áo cổ tim màu xanh da trời sáng và quần kaki. "Tớ nhận được cái này mấy hôm trước...tớ không định nói gì nhưng tớ nghĩ cậu muốn lấy lại nó." Cậu đặt chiếc phong bì hồng lên tay tôi. Đó là bức thư của tôi. Như vậy là cả Lucas cũng nhận được.

Tôi cất ngay bức thư vào tủ, nhìn qua gương, mặt tôi ngơ ngác vì bị sốc, rồi đóng cửa lại. "Và cậu hẳn đã tự hỏi về ý nghĩa của lá thư?" Tôi chủ động mở lời. Rồi đột nhiên ấp úng. "Ừm, tớ đã viết nó từ khá lâu rồi, và..."

"Cậu không phải giải thích gì đâu."

"Thật sao? Cậu không tò mò ư?"

"Không. Nhưng thật sự là nhận được lá thư như thế này làm tớ rất vui. Tớ rất lấy làm hân hạnh."

Tôi thở phào như vừa rút được một gánh nặng, rồi tôi tựa người vào tủ. Tại sao Lucas Krapf lại có thể chuẩn mực như thế? Cách thể hiện của cậu ấy lúc nào cũng hoàn hảo.

Rồi Lucas nhìn tôi, nửa cười, nửa mỉa. "Nhưng có một điều là..." Cậu hạ giọng. "Cậu biết tớ đồng tính, đúng không?"

"Ồ, phải rồi." Tôi nói, cố không để lộ sự thất vọng. "Tớ biết." Vậy là Peter đã đúng.

Lucas cười. "Cậu thật dễ thương," cậu ấy nói, và tôi đã lấy lại tinh thần. Lucas nói tiếp, "Nhưng làm ơn đừng nói cho ai biết được không? Ý tớ là tớ bộc lộ bản thân, nhưng chưa phải là lộ hết. Cậu hiểu điều tớ nói không?"

"Tớ hiểu hoàn toàn," tôi nói chắc như đinh đóng cột.

"Ví dụ, mẹ tớ đã biết nhưng bố tớ chỉ hơi biết thôi. Tớ vẫn chưa dám nói với ông."

"Tớ hiểu."

"Nên tớ cứ để mọi người nghĩ theo cách họ muốn. Tớ không muốn giải thích với ai về bản thân tớ. Tớ đoán là cậu hiểu tớ. Giống như cậu là một cô bé lai, tớ chắc là mọi người luôn hỏi xem cậu là người gốc Mỹ hay Á, đúng không?"

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nhưng tôi cứ ừ ừ. "Chính xác. Tại sao mọi người lại phải biết mọi chuyện chứ?"

"Đúng vậy."

Chúng tôi nhìn nhau mỉm cười, và tôi chợt nhận thấy tuyệt vời khi có ai đó hiểu mình. Chúng tôi đi vào lớp: Lucas có tiết tiếng Trung còn tôi có tiết tiếng Pháp. Rồi cậu ấy hỏi tôi về Peter, tôi định nói sự thật, nhưng rồi lại nhớ đến bản hợp đồng giữa hai đứa: Chúng tôi không được hé miệng nói sự thật với ai cả. Tôi không muốn là người phá vỡ hợp đồng. Nên khi

nghe Lucas. "Thế thỏa thuận giữa cậu và Kavinsky là gì?" tôi nhún vai nhìn cậu và cười.

"Điều này thật điên rồ, phải không? Vì cậu ấy rất..." Tôi nghĩ mãi mà không tìm ra từ nào để diễn đạt. "...Peter có thể diễn vai một chàng hào hòa trong phim." Rồi tôi vội vã nói thêm, "Và cậu cũng thế. Cậu có thể sắm vai một chàng trai mà cô gái nào cũng muốn."

Lucas cười thành tiếng, và tôi biết chắc là cậu ấy thích những lời tôi nói

Thân gửi Lucas,

Tớ chưa bao giờ gặp một chàng trai biết cách cư xử đúng mực như cậu. Cậu đáng lẽ phải có cách phát âm như người Anh mới đúng. Trong lễ gặp mặt ở trường cấp Hai, cậu đeo ca-ra-vát. Nó hợp với cậu kinh khủng, nên tớ nghĩ cậu nên tiếp tục thắt nó nhé!

Ôi Lucas! Tớ ước gì có thể biết được mẫu con gái cậu thích. Nếu tớ không nhầm thì cậu chưa từng hẹn hò với cô gái nào...hoặc là cậu có bạn gái ở trường khác. Cậu là tuýp người bí ẩn đấy nhé! Tớ khó mà biết được điều gì về cậu. Nhưng tớ biết cậu là người không dễ hài lòng, rằng cậu ăn trưa bằng bánh sandwich kẹp thịt gà hàng ngày, và cậu là thành viên của đội bóng golf. Tớ nghĩ hẳn cậu là một người viết giỏi, nghĩa là cậu có những suy nghĩ rất sâu sắc. Giống như trong mẫu truyện ngắn cậu viết về cái giếng có độc, đóng vai một cậu bé sáu tuổi. Câu chuyện thật tinh tế, nhưng cũng thật sắc sảo. Câu chuyện giúp tớ biết về cậu thêm một chút xíu. Nhưng tớ vẫn chưa hiểu cậu đâu, và tớ mong một lúc nào đó tớ sẽ hiểu được.

Tớ nghĩ cậu rất đặc biệt. Tớ nghĩ cậu chắc hẳn là một trong số những người đặc biệt nhất trong trường. Và tớ ước là nhiều người biết điều đó. Nhưng cũng chưa chắc tớ đã thích điều đó. Nhưng cũng chưa chắc tớ đã

thích như thế, vì cảm giác mình là người duy nhất biết điều gì thường hay ho hơn.

Thân mến, Lara Jean.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tôi và Chris hẹn nhau ở nhà sau giờ học. Con bé lại có vấn đề với mẹ vì nó đã lêu lổng ở ngoài suốt cả buổi tối, nên giờ nó đang trốn mẹ cho đến khi bà ra khỏi nhà để đi tham gia câu lạc bộ sách. Bọn tôi chia nhau một gói bim bim của Kitty. Tôi sẽ phải mua đèn con bé vì rất có thể đó phần ăn trưa ngày thứ Hai của nó.

Chris thọc tay lấy một vốc đầy bim bim rồi tổng vào mồm. "Kể tao nghe nào, Lara Jean. Thế mày với Peter đến đâu rồi."

Tôi gần như sặc. "Chẳng đến đâu cả. Mà bọn tao có định đi đến đâu đâu."

"Thật sao? Thậm chí là những cử chỉ thân mật ở dưới áo con? Một cái chạm nhẹ trên ngực?"

"Không. Tao bảo mày rồi, tao và chị tao đều không phải kiểu như thế."

Chris khịt mũi. "Mày đùa tao hả? Tất nhiên là Josh và Margot đã làm "chuyện ấy" với nhau rồi. Mày đừng có ngây thơ thế đi Lara Jean."

"Điều đó không có nghĩa là tao ngây thơ," tôi nói. "Tao biết một sự thật là Josh và Margot chưa bao giờ làm chuyện đó với nhau."

"Làm sao mày chắc điều đó là sự thật? Tao đang nghe đây."

"Tao không thể kể cho mày nghe được."

Vì nếu tôi kể cho nó, nó chỉ cười nhiều hơn mà thôi. Nó chẳng hiểu gì hết; nó chỉ tò mò. Con bé chẳng hiểu thế nào là tình chị em nữa là. Margot và tôi cũng có một bản thỏa thuận từ hồi học cấp Hai. Chúng tôi thề với nhau là chúng tôi sẽ không quan hệ trước khi cưới, hoặc nếu yêu lắm lắm thì là năm hai mươi một tuổi. Margot có thể đã rất yêu anh Josh, nhưng chị ấy vẫn chưa cưới và chưa đủ hai mươi một. Chị không bao giờ là người nuốt lời. Với chúng tôi, thỏa thuận đó là tất cả.

"Không, tao muốn biết chuyện ấy." Tôi thấy những tia sáng xẹt qua mắt con bé và tôi biết là nó đang bắt đầu khởi động để dò thông tin.

"Mày chỉ muốn đưa chuyện thôi, nên tao không thể kể cho mày nghe đâu," tôi nói.

Chris đảo mắt. "Được rồi. Thế thì mày chẳng có cơ sở nào để nói là họ chưa làm gì nhau cả."

Chris nói thế cốt để tôi mắc bẫy. Con bé hay khích bác kiểu thế, nhưng tôi đã rất cảnh giác. Tôi nói, "Mày không thể thôi nói về chuyện giữa chị gái tao và anh Josh không. Mày biết là tao không thích thế."

Chris lôi ra một cây bút bằng loại không xóa được, và bắt đầu phủ lên móng tay. "Mày không nên cứ là người nhát gan mãi thế. Thật sự đấy, mày phải cho đầu mày có những suy nghĩ lớn, mày phải có giây phút chuyển mình. Những việc này đáng lẽ phải làm trước lúc lên năm, nhưng đó tất nhiên chưa phải là phần hay ho nhất."

Con bé đang chờ tôi hỏi thế phần hay ho nhất là gì vì nó nghĩ tôi tò mò. Nhưng tôi bỏ qua, nói "Tao nghĩ bút không xóa có thể làm hỏng móng tay mày," nó hì kiêu lắc đầu quây quậy làm mặt kiêu tôi là kẻ thất bại.

Nhưng tôi tự hỏi, chuyện ấy sẽ thế nào nhỉ? Khi gần gũi một cậu con trai, cho cậu a nhìn hết cơ thể mình, và không che giấu điều gì cả. Chắc điều đó chỉ khiến mình sợ hãi tầm một hay hai giây thôi, hay làm cho mình

sợ luôn? Hoặc nếu mình lại thích nó quá thì sao? Trời ơi, nhiều thứ để nghĩ quá!

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 34

"Cậu nghĩ thế nào khi một chàng trai và một cô gái hẹn hò nhau lâu ngày và rồi, rất tự nhiên họ làm "chuyện ấy" với nhau?" tôi hỏi Peter. Chúng tôi đang ngồi trên sàn thư viện, khu vực sách tham khảo không bao giờ có ai đi ngang qua, lưng dựa vào tường. Điểm môn hóa của Peter toàn là điểm D và C nên sau giờ học, chúng tôi lên thư viện làm bài tập để tôi có thể giúp cậu ta học.

Peter ngược lên từ quyển sách Hóa, mặt đỏ hỏn. Gạt sách sang một bên, cậu ta hỏi, "Tớ cần thêm thông tin. Thế họ hẹn hò với nhau bao lâu rồi?"

"Một khoảng thời gian dài. Khoảng hai năm, tầm ấy."

"Thế họ bao nhiêu tuổi? Như tuổi bọn mình à?"

"Khoảng thế."

"Thế thì có thể họ đã quan hệ, nhưng không nhất thiết. Chuyện đó phụ thuộc vào cả cô gái và cả cậu bạn trai. Nhưng nếu phải cá cược thì tớ sẽ nói là có."

"Nhưng nếu người con gái không muốn làm chuyện đó. Và cả người con trai cũng thế."

"Thế cậu đang nói về ai?"

"Đó là một bí mật." Tôi lưỡng lự, và nói "Chris nghĩ là không thể có chuyện họ chưa quan hệ với nhau lần nào. Nó nói là không thể nào có chuyện ấy."

Peter khịt mũi. "Sao mà cậu toàn xin lời khuyên từ con bé ấy. Cô ta không bình thường."

"Cậu ấy không bị làm sao cả!"

Peter nhìn tôi. "Năm đầu tiên trung học, cô ta bị say Four Loko rồi trèo lên mái nhà Tyler Boylan và múa thoát y trên đấy sao."

"Cậu có ở đó không?" tôi hỏi. "Cậu có nhìn thấy cảnh đó bằng chính mắt cậu không?"

"Tớ xem trực tiếp luôn. Tớ còn nhảy xuống hồ bơi lấy quần áo cho con bé mà."

Tôi phòng má thối phù phù. "Ồ, Chris chưa bao giờ kể chuyện này với tớ. Nên tớ không thể bình luận gì. Hơn nữa là người ta đã cấm bán Four Loko hay đại loại thế rồi còn gì?"

"Người ta vẫn sản xuất chúng, nhưng pha loãng đi nhiều. Nhưng cậu có thể thêm nước tăng lực Five hour để tạo ra hiệu quả như Four Loko." Tôi rùng mình một cái làm cho Peter cười. "Thế cậu và Chris thường nói chuyện gì với nhau?" Peter hỏi. "Cậu và nó chẳng có điểm chung gì cả."

"Bọn tớ nói với nhau chuyện gì à?" tôi nhắc lại.

Peter cười. Cậu ta quay người rồi nằm gác đầu lên đùi tôi, làm cả người tôi đỏ ra.

Cố làm một giọng bình thường, tôi nói, "Tâm trạng của cậu hôm nay rất lạ."

Cậu ta nhướn mày nhìn tôi. "Thế hôm nay tâm trạng tớ thế nào?" Peter chắc chắn là thích người ta nhận xét về mình. Nhưng chẳng việc gì tôi phải nói theo kiểu cậu ta muốn. Xung quanh cậu ta cũng đủ người xuýt xoa việc cậu ta điển trai như thế nào rồi.

"Kiểu khó chịu," tôi nói còn cậu ta thì bật cười.

"Tớ buồn ngủ." Cậu ta nhắm mắt và nhích đầu tới gần tôi. "Kể chuyện ru tớ ngủ đi, Covey."

Mắt cậu ta vẫn mở thao láo. "Không hề."

"Có, cậu có. Cậu tán tỉnh tất cả mọi người. Như kiểu cậu không tài nào dừng được."

"Ồ, tớ hoàn toàn chưa bao giờ tán tỉnh cậu." Peter ngồi dậy và kiểm tra điện thoại, và lúc ấy thì tôi ước mình chưa nói gì hết.

n.", "گ

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Giờ tiếng Pháp và tôi đang thả mắt ra ngoài cửa sổ. Đó là thói quen của tôi. Tôi thấy Josh đi qua chỗ khán đài tập thể dục. Anh mang theo đồ ăn trưa, và đang ăn một mình. Nhưng tại sao anh lại có một mình? Anh có bạn ở câu lạc bộ truyện tranh; anh cũng có cả Jersey Mike cơ mà.

Nhưng tôi nghĩ anh và Jersey Mike đã không chơi với nhau thường xuyên từ năm ngoái. Josh đã luôn ở với tôi và Margot. Bộ ba chúng tôi. Và giờ chúng tôi thậm chí cũng chẳng là bộ đôi, và Josh toàn đi một mình. Một phần là lỗi của Margot vì chị ấy bỏ đi học xa, nhưng một phần cũng là lỗi của tôi nữa. Nếu tôi không từng thích anh, thì tôi đã không bịa ra chuyện với Peter K. Khi đấy tôi vẫn có thể là Lara Jean như trước đây.

Đây có lẽ cũng là lý do mà mẹ khuyên Margot đừng bao giờ đi học đại học cùng bạn trai. Khi bạn có bạn trai hoặc bạn gái, bạn sẽ chỉ muốn ở mãi với người ấy, và bạn quên hết bạn bè, mọi người xung quanh. Rồi khi hai người chia tay nhau, bạn nhận ra mình chẳng còn ai. Còn bạn bè cũ thì đã quen với việc không có bạn.

Và điều chắc chắn mà tôi có thể nói bây giờ là Josh đang rất cô đơn, và đang ăn bánh sandwich một mình ở chỗ khán đài kia.

Tôi đi buýt về nhà vì Peter phải đi tập bóng vợt cùng mọi người. Tôi đang đứng trước nhà, kiểm tra hòm thư khi Josh vừa lái xe đến. "Chào em," anh gọi. Anh nhảy ra khỏi xe và chạy qua chỗ tôi, vai đeo ba lô.

"Anh thấy em trên xe buýt," anh nói. "Anh vẫy tay nhưng em đang nghĩ ngợi gì đấy. Xe em còn ở trong xưởng bao lâu?"

"Em không biết. Người ta cứ gửi hết thông báo này đến thông báo khác. Giờ họ đang chờ phụ tùng nào đó sẽ được gửi từ Indiana sang."

Josh nhìn tôi thấu hiểu. " Như thế chắc là em thấy nhẹ nợ hơn đúng không?"

"Không! Tại sao em lại thấy nhẹ nợ hơn?"

"Thôi nào. Anh biết em mà. Em ghét lái xe. Nên em chắc là vui khi có lý do chính đáng để không phải lái xe."

Tôi định mở miệng phản bác nhưng lại thôi. Chẳng ít gì cả. Josh biết tôi quá rõ. "Ồ, có thể em có nhẹ nợ hơn chút xíu thôi."

"Nếu em cần đi đâu thì em biết là có thể gọi anh."

Tôi gật đầu. Tôi biết điều đó. Tôi sẽ không gọi anh khi tôi cần, nhưng tôi sẽ làm vậy khi Kitty cần, trong trường hợp khẩn cấp.

"Ý anh là giờ em đã có Kavinsky, nhưng anh ở ngay cạnh nhà em. Anh đưa em tới trường sẽ tiện hơn nghìn lần việc cậu ta phải qua đây đón em. Về cả mặt thân thiện với môi trường nữa." Tôi chẳng thể nói thêm điều gì. Và Josh đưa tay gãi cổ. "Anh muốn nói điều này với em, nhưng anh hơi ngại nói ra. Nhưng chuyện hai anh em mình không nói chuyện được với nhau cũng là một điều kỳ quặc."

"Chúng ta vẫn có thể nói chuyện với nhau mà," tôi nói. "Không có gì thay đổi cả." Đây là lời nói dối kinh khủng mà tôi đã nói với Josh, thậm chí còn hơn cả chuyện tôi nói dối anh về người em sinh đôi tên Marcella. Đến cách đây mấy năm, Josh vẫn nghĩ tôi có một người em sinh đôi tên là Marcella mất vì bệnh ung thư máu.

"Okay. Anh cảm giác như là...anh cảm giác như em đang tránh mặt anh từ dạo đấy..."

Anh tiếp tục nói. Anh sẽ nói điều đó. Tôi nhìn xuống đất.

"Từ dạo Margot bỏ anh."

Đầu tôi như bị tách đôi. Đó là điều anh ấy nghĩ sao? Rằng tôi tránh mặt anh là vì Marogt? Vậy là bức thư gần như không có tác động gì sao? Tôi cố giữ mặt nghiêm nghị và không thể hiện ra chút cảm xúc nào. Tôi nói, "Em không trách anh. Em chỉ bận thôi."

"Với Kavinsky. Anh biết. Em và anh đã quen nhau lâu rồi. Em là một trong những người bạn thân nhất của anh, Lara Jean. Anh cũng không muốn mất cả em."

Từ "cũng" này không hay ho lắm! Tôi thậm chí còn không tiêu hóa được từ ấy! Vì nếu anh không nói từ "cũng", thì ít ra anh cũng đang nói về tôi và anh ấy. Chứ không phải về tôi và anh và cả Margot.

"Bức thư mà em viết..."

Đã quá muộn! Tôi không muốn nhắc về bức thư nữa. Trước khi anh có thể nói gì đó, tôi nói, "Em sẽ mãi luôn là bạn anh, Joshy." Và tôi cười với anh. Đó là một nỗ lực một nỗ lực rất lớn. Nhưng nếu không cười thì tôi sẽ khóc mất.

Josh gật đầu. "Okey. Tốt rồi. Thế liệu chúng ta có thể đi chơi với nhau?"

"Tất nhiên."

Josh với sang và véo cằm tôi. "Thế liệu mai anh có thể đưa em đi học được không?"

"Okey," tôi nói. Thế mục đích của cuộc nói chuyện này là gì? Để tôi có thể đi chơi với Josh sau vụ lá thư? Để tôi vẫn là cô bạn tốt tên Lara Jean

của Josh?

Sau bữa tối, tôi hướng dẫn Kitty cách dùng máy giặt. Ban đầu con bé từ chối, nhưng khi tôi nói với nó đây là một công việc mà chúng tôi phải giúp nhau làm từ bây giờ thì con bé mới đồng ý.

"Khi chuông kêu, nghĩa là đồ đã giặt và sấy xong, và em phải gấp quần áo lại ngay lập tức nếu không chúng sẽ bị nhàu."

Và cả hai chúng tôi rất ngạc nhiên là cuối cùng con bé lại có vẻ thích việc giặt sấy quần áo. Bởi vì con bé vẫn có thể xem TV lúc giặt đồ.

"Lần tới chị sẽ dạy em cách là quần áo."

"Cả là nữa á? Thế em là ai, cô gái lọ lem ư?"

Tôi không để ý những lời con bé nói. "Em sẽ giỏi trong việc là quần áo. Em thích sự chính xác và những đường vạch rõ ràng. Nên em sẽ giỏi hơn chị."

Mấy câu này làm con bé có vẻ phấn chấn. "Đúng vậy, rất có thể. Với lại quần áo của chị luôn bị nhàu mà, không cách này thì cách khác."

Sau khi giặt đồ xong, chúng tôi cùng nhau dọn phòng tắm chung của hai chị em. Có hai bồn rửa trong phòng tắm; trước đây thì Margot dùng bồn bên trái, còn tôi và Kitty thường cãi nhau để xem chiếc bồn bên phải là của ai. Giờ thì con bé tự do dùng cái bồn bên phải.

Kitty đang đánh răng còn tôi thì đắp mặt nạ chiết xuất từ dưa chuột và lô hội. Kitty nói, "Theo chị, nếu em đề nghị thì anh Peter có đưa chúng ta đến cửa hàng McDonald ngày mai trên đường đi học không?"

Tôi bóc một mảnh mặt nạ đã khô trên má. "Chị không thích em hình thành thói quen là có Peter đưa đi học. Ngày mai em bắt đầu đi xe buýt đến

trường, ok?"

Kitty bĩu môi. "Tại sao?"

"Bởi vì...Hơn nữa mai Peter sẽ không đưa chị đi học, Josh sẽ đưa chị đi."

"Thế Peter có ghen không?"

Mặt tôi căng vì mặt nạ đã bắt đầu khô. Khó nhọc, tôi nói, "Không hề, anh ấy không phải là người hay ghen."

"Thế ai là týt người hay ghen?"

Tôi không có câu trả lời chính xác. Ai là người hay ghen? Tôi vẫn vướng víu câu trả lời trong khi Kitty đang nhìn tôi qua gương khúc khích cười. Em nói, "Trông chị như con ma."

Tôi dang tay ra về phía con bé nhưng nó đã cúi xuống tránh được. Giả giọng một con ma, tôi nói, "Ta muốn ăn não của nhà người."

Kitty chạy đi, hét vang nhà.

Khi về phòng, tôi nhắn tin cho Peter rằng ngày mai tôi không cần người đưa đến trường. Tôi không nói với cậu ta là Josh sẽ đưa tôi đi. Như thế tốt hơn!

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Peter gửi tôi mẫu tin trên giấy, hỏi tôi muốn đi ăn sữa chua ở cửa hàng Tart & Tangy sau giờ học không.

Cậu ta còn vẽ hai ô trống, Có hoặc Không. Tôi chọn có rồi vứt mẫu giấy vào ngăn đựng đồ của Peter.

Tan trường, tôi gặp Peter ở xe ô tô, và chúng tôi đi cùng xe với các thành viên đội bóng đến Tart & Tangy. Tôi gọi sữa chua đường đá, cùng ngũ cốc Cap'n Crunch, dâu tây, kiwi và dứa. Peter thì gọi vị chanh cùng bánh quy Oreo. Tôi lúi cúi ra định trả tiền sữa chua nhưng bị Peter ngăn lại. Cậu ta nháy mắt, nói, "Để tớ."

Tôi thì thầm, "Tớ nghĩ là cậu sẽ không trả tiền cho bất cứ thứ gì cơ mà."

"Nhưng các bạn tớ đang ở đây. Tớ không thể là một tay ki bo trước mặt bạn bè tớ." Rồi cậu ta choàng tay ôm eo tôi và nói to, "Vì cậu là bạn gái tớ nên cậu không phải trả tiền sữa chua."

Tôi đảo mắt, nhưng sẽ không từ chối cốc sữa chua miễn phí. Cả đời tôi chưa được bạn trai nào "bao" cả. Biết đâu tôi lại quen thói với kiểu đối xử này.

Tôi nhìn quanh xem có Genevieve trong cửa hàng không, nhưng không có con bé ở đó. Tôi nghĩ Peter cũng đang băn khoăn tương tự, vì cậu ta cứ đảo mắt ra phía ngoài cửa. Tôi đang chờ xem bao giờ cô nàng sẽ tấn công tôi như điều con bé đã làm với mấy đứa con gái khác. Cho đến

bây giờ, Genevieve vẫn có vẻ kỳ lạ, im lặng một cách đáng gờm. Giờ con bé không vào cafeteria nữa vì nó và Emily Nussbaum ăn ở nhà ăn, và khi chúng tôi nhìn thấy nhau ở sảnh thì nó vẫn cười với tôi đầy vẻ hăm dọa.

Khi nào thì Gen sẽ bắt đầu tấn công tôi? Khi nào thì tôi sẽ có được thời khắc Jamila Singh? Chris nói Genevieve đang vui vẻ với cậu người yêu mới, một anh chàng đại học, nên không quan tâm cho lắm chuyện tôi và Peter, nhưng tôi thì không nghĩ thế. Tôi nghĩ cách Genevieve quan sát Peter vẫn như kiểu Peter là tài sản của nó.

Tụi con trai kê bàn lại ngồi với nhau và chúng tôi gần như chiếm toàn bộ cửa hàng. Bọn họ bàn tán ồn ào về chuyện bóng đá sẽ diễn ra vào thứ Sáu này. Tôi không nghĩ là tôi có thể góp chuyện quá hai chữ. Tôi chả biết gì để tham gia câu chuyện. Tôi chỉ việc ăn sữa chua và sung sướng đang nghĩ đến chuyện đang không phải ở nhà soạn tú giày hay xem kênh golf với bố.

Khi chúng tôi đi ra ô tô thì Gabe nói, "Này, Lara Jean, cậu có biết nếu nói nhanh tên của cậu thì nghe như Large không?" Thử xem, Lara Jean."

Tôi thử lặp lại tên tôi nhiều lần, "Lara Jean. Tớ thì nghĩ nó giống Largy hơn là Large."

Gabe gật đầu và thông báo, "Từ giờ tớ sẽ gọi cậu là Large. Cậu nhỏ con, nên cái tên thật thú vị, đúng không? Giống như mấy cậu to con đại bự thì lấy cái tên Tiny."

Tôi nhún vai, "Cũng được."

Gabe quay ra nói với Darrel. "Cậu ấy nhỏ con, nên cậu ấy có thể là người ban phước của đội bóng chúng ta."

"Này, tớ không nhỏ con lắm đâu nhé," tôi phản kháng.

"Thế cậu cao bao nhiêu?" Darrel hỏi tôi.

"1m58." Tôi bịa. Thực ra tôi cao có 1m56.

Ném thìa vào thùng rác, Gabe nói. "Cậu nhỏ đến mức mà chúng tớ có thể cho cậu vào trong túi đấy." Rồi bọn họ cười ầm lên. Peter cũng cười. Rồi Gabe đột nhiên tóm lấy tôi và nhấc bổng tôi lên vai, như kiểu tôi là con và cậu ta là bố.

"Gabe thả tớ xuống ngay," tôi hét lên, đá chân và đâm vào ngực cậu ta.

Cậu ta tiếp tục xoay vòng và lũ con trai tiếp tục cười tợn. "Tớ sẽ nhận nuôi cậu, Large! Cậu sẽ là thú cưng của tớ. Tớ sẽ cho cậu vào trong chuồng cũ của mấy con chuột hamster."

Tôi cũng cười đến nỗi chẳng thở được nữa, và rồi tôi bắt đầu thấy chóng mặt. "Bỏ tớ xuống ngay!"

"Thôi bỏ cậu ấy xuống đi ông bạn." Peter nói nhưng cũng đang cười ngặt nghèu.

Gabe bế tôi chạy đến chiếc xe tải nhận hàng của ai đó, rồi đặt tôi xuống thùng xe. "Đưa tớ ra khỏi đây!" tôi hét, nhưng Gabe đã chạy đi mất rồi. Cả đội đã lên xe. "Tạm biệt Large!" bọn họ đồng thanh. Peter chạy ra, giơ tay đỡ cho tôi nhảy xuống.

"Các bạn cậu thật điên rồ quá," tôi nói, bước lên vỉa hè.

"Bọn họ thích cậu," cậu ta trả lời.

"Thật sao?"

"Ừ. Bọn họ không thích khi tớ đưa Gen đi cùng. Giờ thì họ không nề hà gì nếu cậu đi chơi cùng đội." Peter lại quàng tay qua người tôi. "Đi nào Large. Để tớ đưa cậu về nhà."

Khi chúng tôi bước ra xe, tôi để cho tóc xõa qua mắt, như thế Peter sẽ không nhìn thấy tôi cười. Thật vui khi tôi đã là một phần trong đội bóng của Peter!

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tôi tình nguyện nướng 72 chiếc cupcake cho Kitty mang đến lễ hội gây quỹ cho trường tiểu học. Tôi làm vì hai năm vừa qua, Margot đã luôn nhận việc ấy. Margot không thích mọi người nghĩ là gì đình Kitty không tham gia tích cực vào hoạt động gây quỹ. Cả hai lần chị làm bánh brownie, nhưng lần này tôi lại đăng ký cupcake vì chúng có thể gây ấn tượng hơn. Tôi mua mấy loại hạt khác nhau để rắc lên bánh, còn dùng tăm làm cờ. Trên lá cờ có viết: Học Viện Núi Xanh. Tôi nghĩ Kitty sẽ giúp tôi phân trang trí bánh.

Nhưng giờ tôi mới hiểu là tại sao Margot lại chọn bánh brownie: bạn chỉ việc đổ bánh vào khuôn, nướng bánh, cắt ra và thế là xong. Còn làm cupcake đòi hỏi rất nhiều công sức. Bạn phải chia thật đều các phần bánh, rồi chờ bánh nguội mới rắc được đường và các loại hạt lên.

Tôi đang cân đến chén bột thứ tám thì chuông cửa kêu. "Kitty!" tôi gào to. "Em ra mở cửa đi!"

Chuông cửa lại kêu. "Kitty!"

Từ tầng trên con bé hét vọng xuống, "Em đang thực hiện một thí nghiệm quan trọng."

Tôi chạy ra mở cửa và mở luôn không hỏi xem ai.

Peter. Cậu ta cười ngoác miệng.

"Mặt cậu đầy bột," cậu ta nói và đưa mu bàn tay xoa bột trên má tôi.

Tôi né sang bên và lấy tạp dề lau mặt. "Cậu đang làm gì ở đây."

"Bọn tớ chuẩn bị đi xem một trận đấu. Cậu không đọc tin nhắn của tớ hôm qua à?"

"Ồ, thôi chết! Tớ có bài kiểm tra nên đã quên mất." Peter cau mày. Tôi nói thêm, "Nhưng đăng nào thì tớ cũng không đi được vì tớ đang phải nướng 72 cái cupcake cho ngày mai."

"Cho tối thứ Sáu?"

"Ừ."

"Cho ngày gây quỹ ở trường Tiểu học?" Peter đi qua tôi, bỏ giày. "Nhà cậu không đi giày trong nhà, đúng không?"

"Ừ," tôi nói, giọng ngạc nhiên. "Mẹ cậu cũng đang làm bánh ở nhà à?"

"Món bánh gạo." Lại một sự lựa chọn thông minh hơn là 72 chiếc copcake.

"Xin lỗi đã để cậu qua đây. Chúng ta có thể đi xem trận đấu vào tối thứ Sáu tuần tới," tôi nói, hy vọng cậu ta sẽ mang giày vào.

Nhưng không, cậu ta đi lang thang vào bếp rồi ngồi vào ghế. Gì nữa đây? "Nhà cậu vẫn như trong trí nhớ của tớ." cậu ta nói, mắt nhìn xung quanh. Cậu ta chỉ vào tranh trên tường của tôi và Margot tắm cùng nhau khi còn bé. "Thật đáng yêu."

Tôi nghĩ là má tôi đang đỏ ửng. Tôi xoay bức tranh đi. "Thế cậu đến nhà tớ khi nào?"

"Hồi lớp Bảy. Hồi đấy bọn mình đi chơi nhà cây của hàng xóm nhà cậu. Tớ phải đi vệ sinh và cậu cho tớ dùng nhà vệ sinh nhà cậu."

"Ừ nhỉ," tôi nói.

Thật lạ khi trong nhà bếp có một cậu con trai mà không phải là Josh. Tôi cảm thấy hồi hộp vì vài lý do. "Thế làm bánh thì mất bao lâu?" cậu ta hỏi tôi, tay rút túi quần.

"Vài tiếng, chắc thế." Tôi lại đong bột tiếp. Tôi đã quên mất là tôi đã đong đến cốc bột thứ mấy rồi.

Peter rên lên, "Thế tại sao cậu không ra cửa hàng mà mua bánh?"

Tôi bắt đầu đong bột ở chiếc bát cũ. "Thế cậu nghĩ là những bà mẹ khác cũng ra siêu thị mua bánh cupcake sao? Kitty sẽ thế nào trong trường hợp ấy?"

"Ồ, nhưng nếu mà cậu làm bánh cho Kitty thì Kitty phải giúp cậu chứ," Peter nhảy ra khỏi ghế, đến chỗ tôi, lướt tay qua eo tôi và cố cởi nút dây tạp dề. "Thế con bé đâu rồi?"

Tôi nhìn cậu ta chăm chăm. "Cậu đang làm gì vậy?"

Peter nhìn tôi như kiểu tôi là người ngớ ngẩn. "Tớ cần một cái tạp dề để nếu tớ muốn giúp cậu. Tớ sẽ không để cái áo tớ dính bẩn đâu."

"Nhưng mà chúng ta không thể xong việc trước khi trận đấu bắt đầu," tôi nói với cậu ta.

"Thế thì tớ chỉ tham gia vào buổi tiệc sau đó thôi." Peter nhìn tôi chế nhạo. "Tớ cũng viết trong tờ giấy hôm nay cho cậu rồi mà. Chúa ơi, sao cậu không thèm quan tâm thế nhỉ?"

"Tớ đã quá bận," tôi nói vẻ dè bủ. Tôi cảm thấy khó chịu. Cậu ta thì cứ tuân theo mấy điều kiện trong hợp đồng, và cũng chân thành viết thư cho tôi hằng ngày, còn tôi thì thậm chí chẳng có đầu óc đâu mà đọc chúng.

"Tớ không biết có đi dự tiệc được không. Tớ không biết là tớ có được về muộn hay không?"

"Bố cậu có ở nhà không? Tớ sẽ xin phép bác ấy."

"Không, bố tớ vẫn ở bệnh viện. Hơn nữa tớ không thể để Kitty ở nhà một mình được." Tôi tiếp tục đong bột.

"Thế mấy giờ thì bố cậu về?"

"Tớ không biết. Chắc cũng muộn." Hoặc cũng có thể một tiếng nữa. Nhưng Peter lúc ấy đã đi khỏi rồi. "Cậu cứ đi đi. Tớ không muốn giữ chân cậu."

Peter nhăn nhó. "Covey, tớ cần cậu. Gen thậm chí còn chưa nói một lời nào về chúng ta. Hơn nữa cô ta có thể sẽ mang gã trai mới đến dự tiệc. " Peter dài môi. "Đi mà. Tớ đã giải quyết được vấn đề giữa cậu và Josh rồi đúng không?"

"Ừ," tôi thú nhận. "Nhưng Peter, tớ phải làm bánh cho ngày mai."

Peter kéo căng hai tay. "Vậy thì tớ sẽ giúp cậu. Đưa tạp dề đây cho tớ."

Tôi quay đi tìm một chiếc tạp dề khác cho cậu ta. Tôi tìm thấy một cái in hình cupcake và đưa cho Peter.

Cậu ta nhăn nhó, chỉ vào tôi và bảo, "Nhưng tớ muốn chiếc tạp dề cậu đang đeo cơ."

"Nhưng nó là của tớ." Tạp dề của tôi có sọc đỏ trắng và có hình một chú gấu con màu nâu. Bà ngoại mua nó ở Hàn Quốc. "Tớ thường đeo nó khi làm bánh. Nên cậu phải dùng chiếc kia đi."

Peter lắc đầu chậm chậm và giơ tay ra. "Đưa cái của cậu cho tớ đi. Cậu phải trả nợ tớ vì tớ đã không đọc thư của tớ."

Tôi tháo chiếc tạp dề và đưa nó cho cậu ta rồi quay lưng và đóng bột tiếp. "Cậu đúng là thằng trẻ con, chỉ to xác hơn Kitty thôi."

"Cậu làm nhanh lên và giao cho tớ nhiệm vụ gì đó đi!"

"Cậu có biết làm không? Vì tớ chỉ có đúng nguyên liệu cho sáu tá bánh thôi. Vì tớ không muốn phải làm lại gì hết."

"Tớ biết làm bánh mà."

"Rồi. Thế thì cậu cho mấy thanh bơ này vào một cái bát trộn đi."

"Và sau đó?"

"Và sau khi cậu trộn xong thì tớ lại giao cho cậu việc tiếp theo."

Peter làm đúng như được giao. "Vậy đây là việc cậu làm vào tối thứ Sáu? Ở nhà và nướng bánh khi mặc đồ pyjama?"

"Tớ cũng làm những việc khác nữa," tôi nói và buộc tóc cao hơn.

"Ví dụ?"

Tôi vẫn còn bối rối khi Peter đến nhà, nên tôi không tài nào mà nghĩ ra được điều gì. "À, tớ đi chơi."

"Ở đâu?"

"Trời ơi, sao tớ biết được. Thôi tra hỏi cái này đi Peter." Tôi thối mái tóc để khỏi chạm mắt. Phòng bếp đã bắt đầu nóng lên. Tôi có thể tắt lò nướng, vì việc Peter ở đây đang làm chậm tiến độ. Và đây thì có khi tôi phải thức cả đêm. "Cậu làm tớ tính bột sai rồi. Tớ lại phải dong lại từ đầu."

"Để tớ làm cho," Peter nói và đứng lại gần tôi.

Tôi đẩy cậu ta ra. "Không cậu để tớ làm," tôi nói, còn cậu ta thì lắc đầu, và cố giành cái cốc đong ra khỏi tôi. Nhưng tôi không dễ dàng như thế, và bột bắn tung tóe ra khỏi cốc, làm bắn hết cả chúng tôi. Peter thì bắt đầu cười còn tôi thì rút lên giận dữ. "Peter"

Cậu ta cứ cười ngặc nghêo và không mở miệng ra nói được.

Tôi đứng bắt chéo tay. "Hy vọng là tớ vẫn còn đủ bột."

"Cậu trông như bà cụ," cậu ta nói rồi lại cười tiếp.

"Ồ, thế thì cậu giống như ông cụ," tôi phản đòn khi cho bột vào bát trộn.

"Cậu thật sự rất giống bà tớ," Peter nói. "Cậu không thích nói bậy, cậu thích nướng bánh, cậu ở nhà vào tối thứ sáu. Ôi, tôi đang hẹn hò với một bà cụ! Eo ời."

Tôi cặm cùi đong bột. Một, hai, "Tớ không ở nhà vào tối thứ Sáu," Ba.

"Tớ chưa bao giờ thấy cậu ra ngoài. Cậu không đi tiệc. Cậu đã từng đi với bọn tớ trước đây, nhưng sau đó cậu thôi không làm việc ấy nữa?"

Bốn. "Tớ...tớ không biết. Hồi cấp Hai rất khác." Cậu ta muốn tôi nói gì chứ? Rằng Genevieve đã nói là tôi không thích hợp để tham gia với tụi nó nên tôi đã bị bỏ lại đằng sau? Sao mà cậu ta không biết tí tẹo gì hết?

"Tớ luôn tự hỏi tại sao cậu lại không đi chơi với bọn tớ nữa?"

Tôi đang đong đến bát thứ mấy rồi nhỉ năm hay sáu? "Peter, cậu lại làm tớ quên lần nữa rồi."

"Tớ rất có khả năng làm thế với phụ nữ."

Tôi nhìn chăm chăm cậu ta, còn Peter thì nhe răng cười toe toét. Trước khi cậu ta có thể nói điều gì đó, tôi hét lên, "Kitty! Em xuống ngay đây."

"Em đang bận."

"Peter đang ở đây," tôi biết đây là cách dụ con bé.

Trong vòng 5 giây Peter đã có mặt tại bếp. Nó trượt đế phanh và có vẻ mặt xấu hổ. "Tại sao anh lại ở đây?" con bé hỏi.

"À, để đón Lara Jean. Mà tại sao em không giúp chị ấy?"

"Em đang làm thí nghiệm. Anh muốn giúp em không?"

Tôi trả lời hộ cậu ta. "Có, anh ấy sẽ giúp em." Rồi tôi nói với Peter, "Cậu đang làm tớ mất tập trung. Nên cậu hãy lên gác giúp Kitty đi."

"Anh không biết là em có cần anh giúp không, Katherine. Em xem, anh thường làm cho các cô gái mất tập trung. Anh làm cho các cô ấy quên cả đếm bột." Rồi cậu ta nháy mắt với con bé, tôi thì cắn nhả. "Thế sao em không ở đây và giúp bọn anh làm bánh?"

"Việc ấy chán ngắt!" Kitty trả lời rồi lẩn lên nhà.

"Thế thì em cũng không được làm phần rắc đường và hạt lên bánh nhé!" tôi hét lên. "Em không có quyền hoàn để hoàn tất chúng."

Tôi đánh bơ và Peter đang đập trứng khi bố về tới nhà. "Xe ai trước cửa nhà vậy con?" bố hỏi khi bước vào bếp. Rồi bố dừng lại, "Chào cháo," bố ngạc nhiên nói. Tay bố cầm một túi đồ vừa mua ở siêu thị Trung Quốc.

"Chào bố," tôi nói, giọng thản nhiên như thể việc Peter Kavinsky đang nấu trong bếp là chuyện rất bình thường. "Trông bố hơi mệt."

Peter đứng dậy. "Chào chú Covey."

Bố đặt túi đồ xuống bàn. "Ồ, xin chào," bố nói, hăng giọng. "Rất vui được gặp cháu. Cháu là Peter K phải không?"

"Dạ, phải."

"Một người trong nhóm bạn cũ," bố nói vui vẻ, còn tô thì co rúm lại. "Thế tối nay các con định làm gì?"

"Con đang nướng bánh cho Kitty mang đến hội chợ, và Peter đang giúp con," tôi nói.

Bố gật đầu. "Cháu có đói không Peter? Chú có nhiều đồ ăn lắm." Bố nhấc túi lên. "Mỳ xào cay, gà Kung Pao."

"Lara Jean và cháu định đi dự tiệc ở nhà một người bạn tối nay." Peter nói. "Bác cho phép chứ ạ. Cháu sẽ đưa bạn ấy về nhà sớm."

Trước khi bố kịp trả lời, tôi nói với Peter, "Nhưng tớ phải làm xong bánh đã."

"Bố và em Kitty sẽ làm nốt," bố nói, "Hai đứa đi dự tiệc đi."

Dạ dày tôi bị lộn ngược, "Thế không sao hả bố? Con phải là người hoàn thành việc này mà. Với lại con sẽ trang trí những chiếc bánh rất đẹp."

"Kitty và bố sẽ biết cách làm. Con đi thay đồ đi. Việc làm bánh cứ để bố và em."

Miệng tôi mở rồi đóng như miệng cá. "Vâng ạ." Tôi vẫn đứng yên chưa di chuyển dù chỉ một bước. Tôi sợ để hai người ở lại mình.

Peter nhìn tôi cười ngoác miệng. "Cậu nghe bố nói chưa. Mấy chiếc bánh có người lo rồi."

Tôi nghĩ cậu đừng có quá tự tin như thế, vì bố tớ sẽ cho rằng cậu là người hợm hĩnh.

Có nhiều trang phục luôn làm bạn cảm thấy dễ chịu khi mặc chúng, còn nhiều trang phục được bạn mặc đi mặc lại nhiều lần vì quá thích chúng, rồi sau đó lại thấy chúng như giẻ lau. Tôi đang ngắm tủ quần áo của tôi, và chúng trông giống như một núi giẻ lau. Sự lo lắng của tôi tăng lên khi tôi biết tối nay Genevieve sẽ mặc gì. Vì thường cô ta luôn mặc đồ giống hệt tôi. Thế nên tôi càng phải mặc đẹp tối nay. Peter đã chẳng thêm rủ tôi nếu như bữa tiệc không quan trọng với cậu ta.

Tôi mặc quần bò và bắt đầu thử áo hai dây-một cái áo màu hồng có đăng ten và nó làm tôi thấy chói mắt ngay lập tức; một cái áo tay dài đã sờn in hình chim cánh cụt trông quá trẻ con. Tôi đang thấy một chiếc quần sooc màu xám khi nghe có tiếng ai gọi cửa phòng. Tôi lạnh hết cả người, giữ cái áo dài tay trên người để che.

"Lara Jean?" Đó là Peter.

"Ồi."

"Cậu sắp xong chưa?"

"Gần xong! Cậu có thể chờ tớ dưới nhà được không. Tớ xuống ngay."

Cậu ta thở dài. "Ok, tớ sẽ xem sang em gái cậu đang làm gì."

Tôi nghe tiếng cậu ta bước đi. Tôi lấy chiếc áo chầm bi màu kem, đeo thắt lưng. Trông cũng đáng yêu nhưng có vẻ hơi đáng yêu quá? Có quá không nhỉ? Tôi phải mặc quần tất dài màu đen hay đeo tất đen đến đầu gối? Margot nói tôi trong giống như một người Paris khi tôi mặc thế này. Làm người Paris thì thích rồi. Thật là sang trọng và lãng mạn. Tôi thử đội thêm mũ bê rê, để xem hiệu ứng ra sao, nhưng tôi bỏ nó xuống ngay. Hơi lố!

Tôi hy vọng Peter sẽ không nhận xét gì về trang phục. Tôi cần thời gian để chuẩn bị. Với lại, chân thành mà nói, nếu cậu ta có nói với tôi trước về bữa tiệc thì tôi đã nghĩ ra cái cớ nào đó mà từ chối. Nếu chỉ là việc đi ăn sữa chua sau giờ tan học, nhưng đây lại là một bữa tiệc với tất cả người bạn của Peter, và không hề biết sẽ có mặt cả Genevieve hay không.

Tôi nhảy lò cò quanh phòng để tìm đôi tất cao đến đầu gối, và sơn môi mùi dâu tây với cái hộp giống hết quả dâu tây luôn. Trời ạ, phòng tôi bừa bãi quá, tôi cần phải dọn phòng sớm.

Tôi chạy vào phòng Margot để lấy áo khoác. Lướt qua cửa phòng Kitty. Con bé và Peter đang nằm trên sàn nhà và làm thí nghiệm. Tôi xem qua ngăn kéo áo len của chị, giờ toàn là áo phông và quần sooc vì chị đã mang gần hết áo len đi. Không có cái áo khoác nào cả. Nhưng dưới đây ngăn kéo có một chiếc phong bì.

Tôi muốn mở nó ra quá đi mất. Tôi biết là tôi không nên làm thế.

Thật cẩn thận, tới mức không thể nào cẩn thận hơn, tôi mở phong bì và lấy bức thư ra.

Margot thân yêu,

Em muốn chúng ta chia tay vì không muốn đi đi học đại học xa và có bạn trai ở nhà, à em muốn sự tự do, em không muốn bị nếu kéo bởi bất cứ điều gì. Nhưng cả em và anh đều biết đó không phải là lý do. Em chia tay anh vì chúng ta đã quan hệ với nhau và em sợ đến gần anh.

Tôi ngừng đọc.

Tôi không thể tin nổi. Chris đã đúng và tôi hoàn toàn sai Margot và Josh đã quan hệ với nhau. Dường như mọi thứ tôi biết đều đã bị đảo ngược. Tôi nghĩ tôi hiểu chị gái tôi, nhưng thực ra tôi không biết gì về chị.

Tôi nghe Peter gọi tên tôi. "Lara Jean, cậu đã xong chưa?"

Tôi vội vã gấp thư và để nó vào phong bì. Cho thư vào ngăn kéo, tôi đóng tủ. "Tớ xuống

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Chúng tôi đứng trước cửa nhà Steve Bledell. Steve là một thành viên của đội bóng đá; cậu ta nổi tiếng vì có ông bố dượng rất giàu với hẳn chiếc phi cơ riêng.

"Sẵn sàng chưa?" Peter hỏi tôi.

Tôi xoa tay vào quần. Tôi ước gì mình đã có thêm thời gian làm tóc. "Tớ chưa sẵn sàng lắm."

"Thế thì chúng ta nói chuyện chiến lược một tí nào. Thế này, cậu cứ hành động như là cậu đang yêu tớ. Và chuyện ấy cũng không quá khó."

Tôi nhìn cậu ta. "Cậu là người rỗng tuếch nhất mà tớ từng biết."

Cậu ta toe toét và nhún vai. Định gõ cửa nhưng đột nhiên ngừng lại. "Chờ hẵng," cậu ta nói, rồi tháo dây buộc tóc của tôi và vứt ra ngoài sân.

"Này!"

"Trông cậu xinh hơn. Tin tớ đi." Peter dùng ngón tay bôi tóc tôi và làm phồng nó lên một chút. Tôi gạt tay cậu ta ra. Rồi cậu ta lôi điện thoại ra chụp hình tôi. Tôi nhìn cậu ta gượng gạo. Cậu ta giải thích, "Trong trường hợp Genevieve xem điện thoại tớ." Tôi nhìn cậu ta đặt bức ảnh của tôi làm nền nền điện thoại.

"Cậu chụp lại tấm nữa đi!" tôi không thích tóc tôi lắm.

"Không, cậu trông xinh rồi, tớ thích tấm này." Cậu ta có thể nói chỉ để nói, để chúng tôi có thể nhanh chân vào nhà. Nhưng cậu nói của cậu ta làm tôi thấy tự tin hơn.

Bước vào bữa tiệc cùng Peter Kavinsky làm cho tôi không thể không thấy kiêu hãnh. Cậu ta đang ở đây cùng tôi. Hoặc tôi đang ở đây cùng cậu ấy?

Tôi nhìn thấy Genevieve khi chúng tôi đi vào-con bé đang ngồi trên ghế bành cùng mấy cô bạn;họ đang uống với nhau. Tôi không thấy bạn trai con bé đâu. Con bé hếch mày lên khi nhìn tôi và nói thầm gì đó với Emily Nussbaum. "Này, Lara Jean." Emily gọi to, chỉ tay vào tôi. "Lại đây với bọn tớ đi!"

Tôi đi ra chỗ bọn họ, nghĩ là Peter sẽ đi cùng, nhưng không. Cậu ta đang dừng lại chào hỏi mọi người. Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt hoảng loạn nhưng cậu ta ra hiệu cho tôi đi tiếp. Cậu ta nói gió, tới phiên cậu rồi.

Đi dọc qua phòng tiệc một mình mà tôi thấy cứ như là đi xem lục địa, với Gen và bạn cô ta đang nhìn tôi. "Chào các cậu," tôi nói, giọng cao và không giống con gái lắm. Không có chỗ cho tôi trên ghế bành nên tôi chỉ ghé vào chỗ để tay của ghế, giống như con chim trên dây điện. Tôi vẫn dính mắt vào quan sát Peter, cậu ta vẫn đang ở phía bên kia phòng với mấy cậu bạn ở đội bóng. Được như cậu ta thật sướng! Dễ chịu, thoải mái, được mọi người mong đợi, giống như kiểu Peter đã ở đây nên bữa tiệc có thể bắt đầu. Tôi nhìn quanh phòng, chỉ để gọi là nhìn thôi và thấy Gabe và Darrell. Họ vẫy chào tôi thân thiện, nhưng họ lại không tới chỗ tôi. Không khí ấy làm cho tôi cảm giác như tất cả mọi người đang chờ đợi và quan sát, để xem Genevieve sẽ làm gì.

Tôi ước gì tôi đã không đến đây.

Emily rướn người ra trước. "Chúng tớ đang tò mò đến chết được...về chuyện của cậu và Kavinsky?"

Tôi nhận ra là Emily đã được Genevieve giao nhiệm vụ. Gen nhấp đồ uống, thản nhiên như không, nhưng vẫn đang chờ câu trả lời của tôi. Con bé đã say chưa nhỉ? Tôi tự hỏi. Tôi nghe nói là Genevieve rất hung dữ khi say. Tôi chưa từng được chứng kiến nhưng tôi nghe kể nhiều chuyện như thế về cô ta.

Tôi liếm môi. "Mọi thứ mà Peter nói...tớ đoán đó là chuyện cậu muốn nghe?"

Emily khoát tay, ý nói là những chuyện Peter nói không quan trọng gì. "Bọn tớ muốn nghe từ cậu kia. Ý tớ là, cậu chuyện thật đáng ngạc nhiên. Nó xảy ra như thế nào?" Cô ta nghiêng người gần tôi hơn, như thể chúng tôi là những cô gái thân thiết vậy.

Khi tôi lưỡng lự, mắt nhìn lướt qua Genevieve, cô ta cười và đảo mắt nhìn xung quanh. "Không sao đâu mà, Lara Jean. Tớ và Peter đã chia tay nhau rồi. Tớ không biết là cậu ta có nói với cậu không, nhưng chính tớ đã bỏ cậu ta."

Tôi gật đầu. "Cậu ấy có nói với tớ điều này." Thật ra cậu ta chẳng nói với tôi nhưng tôi đã biết điều đó từ trước rồi.

"Vậy từ khi nào hai bọn cậu đã thành một cặp?" Genevieve cố tỏ ra thoải mái, nhưng tôi biết là câu trả lời của tôi quan trọng đến như thế nào với con bé. Nó đang cố làm cho tôi mắc bẫy.

"Mới thôi," tôi nói

"Mới là khi nào?" Genevieve dẫn tới.

Tôi nuốt nước bọt. "Từ khi năm học mới bắt đầu," tôi nói. Đó chẳng phải là kịch bản mà tôi và Peter thống nhất với nhau sao?

Mắt Genevieve sáng lên và tôi thì chùng xuống. Tôi đã nói sai, nhưng giờ đã quá muộn. Thật khó để không bị dính bẫy của Genevieve. Con bé là loại người dễ được lòng người khác. Ví dụ bạn biết là nó độc ác, thậm chí bạn nhìn thấy nó đối xử độc ác với người khác. Nhưng khi nó chú ý đến bạn, bạn lại muốn giây phút ấy là mãi mãi. Sự xinh đẹp của Gen cũng có tác dụng phần nào. Nhưng ở Gen còn có gì đó hơn thế để gây ấn tượng mạnh mẽ như thế đối với bạn. Tôi nghĩ đó có thể là tính bộc trực-gương mặt cô nàng luôn thể hiện những gì cô ta nghĩ hay cảm nhận; hoặc nếu chúng không thể hiện ra mặt thì cô ta cũng nói thẳng luôn.

Nên tôi hiểu tại sao Peter lại yêu cô ta được lâu như thế.

"Tớ nghĩ câu chuyện thật đáng yêu," Genevieve nói, và sau đó bọn họ nói chuyện với nhau về buổi hòa nhạc nào đó mà họ đang cố mua vé. Tôi chỉ ngồi đó và thấy vui vẻ khi không phải nói gì thêm nữa, đang hình dung xem liệu những chiếc bánh ở nhà ra sao rồi. Tôi hy vọng bố chưa cho chúng vào lò nướng. Không gì tệ hơn là bánh ngọt bị khô.

Khi mấy cô nàng quay sang nói chuyện với nhau về trang phục Halloween thì tôi đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh. Lúc quay lại đã thấy Peter ngồi trên chiếc sa lông da, uống bia và nói chuyện với Gabe. Không còn chỗ cho tôi ngồi, và chỗ ngồi cũ với mấy cô gái cũng đã có người. Tôi làm gì bây giờ?

Tôi đứng đấy trong giây lát rồi thấy phải hành động: Tôi phải hành động theo cách người yêu của Peter phải làm. Tôi hành động như Genevieve sẽ làm. Tôi đi thẳng đến chỗ Peter ngồi, và ngồi lên đùi cậu ta giống như đấy chính là chỗ của tôi.

Peter kêu lên vì ngạc nhiên. "Này," cậu ta nói, sặc cả bia đang uống.

"Xin chào," tôi nói. Rồi tôi véo yêu vào mũi cậu ta như cảnh trong mấy bộ phim đen trắng.

Cậu ta dịch sang và nhìn tôi, kiểu đang cố nhịn cười. Tôi thì thấy xao xuyến-véo mũi một cậu con trai thật lãng mạn, phải không nào? Và rồi ở phía góc kia của phòng, tôi thấy Genevieve đang nhìn bọn tôi. Cô ta lại thì thầm gì đó với Emily và đi ra khỏi phòng.

Tôi đã thành công!

Khi tôi đang rót cho mình một ly Cherry Coke thì thấy Genevieve và Peter nói chuyện với nhau trong bếp. Cô ta nói với giọng thấp, nhưng gấp gáp, và đưa tay ra chạm tay cậu ta. Peter cố gạt tay cô ta ra nhưng cô ta không chịu.

Tôi như bị thôi miên đến nỗi không nhận ra Lucas Krapf đến chỗ tôi, bóp tanh tách vỏ lon tăng lực Bud ăn kiêng. "Chào Lara Jean."

"Chào cậu!" tôi nhẹ cả người khi nhìn thấy gương mặt thân quen của Lucas.

Cậu đứng cạnh tôi và lưng của chúng tôi dựa vào tường, "Họ đang cãi nhau gì thế nhỉ?"

"Ai mà biết được," tôi nói. Tôi cười một nụ cười bí ẩn. Tôi hy vọng là vì tôi, và Peter sẽ rất hài lòng vì kế hoạch của chúng tôi đã có hiệu quả.

Lucas ngoắc ngoắc tay gọi tôi lại gần hơn. Cậu thì thầm, "Cãi nhau không phải là một dấu hiệu tốt. Nó có nghĩa là họ vẫn quan tâm đến nhau." Hơi thở của Lucas toàn mùi bia.

Hừm. Genevieve thì rõ ràng vẫn quan tâm quá rồi. Và cả Peter cũng thế.

Lucas gõ vào đầu tôi. "Cậu nhớ cẩn thận nhé!"

"Cảm ơn cậu," tôi nói.

Peter đi ra khỏi bếp và nói, "Cậu có muốn về nhà chưa?" Cậu ta không thèm đợi nghe tôi trả lời; cậu đi thẳng, vai cứng đơ.

Tôi nhún vai với Lucas. "Hẹn gặp cậu ngày thứ Hai, Lucas." Rồi tôi chạy theo Peter.

Cậu ta vẫn cáu: tôi có thể nói như vậy qua thái độ của cậu ta khi cho chìa khóa vào xe. "Cô ta làm tớ phát điên!" Cậu ta nóng nảy. "Thế cậu đã nói gì với cô ấy?"

Tôi ngồi xuống ghế. "Cô ta hỏi tớ là chuyện của tớ và cậu bắt đầu từ khi nào? Tớ nói là từ hồi năm học mới bắt đầu."

Peter gào to. "Nhưng tớ và cô ta vẫn hẹn hò nhau hồi đó."

"Nhưng...ngay lúc ấy bọn cậu chả chia tay còn gì."

"Ừ, đúng thế." Cậu ta nhún vai. "Nhưng kệ đi. Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi."

Như trút được một gánh nặng, tôi đeo dây an toàn và tháo luôn giày ra. "Thế hai cậu cãi nhau về việc gì tối nay?"

"Cậu đừng quan tâm đến chuyện đó. Cậu đã hoàn thành tốt nhiệm vụ. Cô ta đã quá ghen tuông và điều đó đang giết chết cô ta."

"Tuyệt," tôi nói. Miễn là cô ta đừng có giết tôi là được!

Chúng tôi im lặng. Rồi tôi lên tiếng, "Peter... nhưng sao cậu biết là cậu yêu Genevieve?"

"Chúa ơi, Lara Jean. Sao cậu phải hỏi câu đó?"

"Bởi vì tớ là người tò mò." Tôi lật cái gương trước mặt xuống và bắt đầu bện tóc mái. "Có lẽ câu hỏi mà cậu nên tự hỏi là tại sao cậu lại sợ câu hỏi kiểu đó?"

"Tớ không sợ."

"Thế sao cậu lại không muốn trả lời?"

Peter im lặng, và tôi khá chắc chắn là cậu ta sẽ không trả lời câu hỏi của tôi. Nhưng sau một hồi im lặng, cậu ta trả lời, "Tớ không biết là liệu tớ có yêu cô ta không. Làm sao tớ biết được cảm giác đó là gì? Tớ mới có mười bảy thôi mà."

"Mười bảy cũng không phải trẻ lắm đâu. Một trăm năm trước người ta kết hôn ở tuổi này đấy."

"Ừ, nhưng đó là lúc trước khi có điện và internet. Một trăm năm trước những cậu con trai mười tám tuổi còn đang ở ngoài chiến trường với những lưỡi lê và lo cho tính mạng của cả những người khác. Ở tuổi bọn mình, họ đã sống vì những người khác. Còn bây giờ bọn trẻ chúng ta hiểu được gì về tình yêu và cuộc đời?" Tôi chưa bao giờ nghĩ Peter nói như vậy, như kiểu cậu ta thực sự quan tâm về nhiều điều. Tôi nghĩ là cậu ta vẫn đang bị điều khiển bởi cuộc nói chuyện ban nãy với Genevieve.

Tôi búi tóc và giữ nó bằng một chiếc cặp. "Cậu biết là cậu nói giống ai không? Cậu nói giống ông tớ," tôi nói. "Và tớ nghĩ là cậu đang nói lảng tránh câu trả lời của tớ."

"Tớ đã trả lời cậu rồi đấy. Chẳng qua là cậu không thích câu trả lời của tớ thôi."

Chúng tôi về đến nhà. Peter tắc động cơ, có nghĩa là cậu ta muốn nán lại nói chuyện thêm. Nên tôi không nhảy ra khỏi xe ngay. Tôi để túi lên đùi và mò chìa khóa nhà, mặc dù đèn tầng trên vẫn sáng. Trời ạ. Tôi đang ngồi trên ghế trước chiếc xe Audi đen của Peter Kavinsky, mà có, đặc biệt là với Peter Kavinsky.

Peter ngả đầu vào chỗ đặt đầu trên ghế ô tô và nhắm mắt lại.

Tôi nói, "Cậu có biết là khi hai người cãi nhau nghĩa là họ vẫn lo lắng cho nhau không?" Peter không nói gì, tôi lại nói tiếp, "Genevieve chắc vẫn còn thích cậu."

Tôi hy vọng cậu ta sẽ vặc lại tôi, nhưng cậu ta đã không làm thế. Thay vào đó, cậu nói, "Cô ta vẫn thích tớ. Nhưng tớ ước gì cô ta không như thế. Tớ không muốn là vật sở hữu của ai nữa. Hoặc thuộc về ai."

Margot đã nói là chị thuộc về bản thân chị, còn Kitty sẽ nói là con bé không thuộc về ai. Và tôi nói là tôi thuộc về những chị em gái của tôi và về bố, nhưng những điều đó không phải bao giờ cũng đúng. Để thuộc về ai đó, tôi không biết điều đó như thế nào nhưng tôi nghĩ đó chính là điều mà tôi mong ước bấy lâu nay. Được thực sự là của ai đó, và ai đó kia cũng là của tôi.

"Vậy đó chính là lý do cậu đang làm việc này..." tôi nói với giọng để nói chuyện hơn là đặt câu hỏi. "Là để chứng tỏ là cậu không còn thuộc về cô ta nữa. Hoặc là cậu không với cô ta nữa." Tôi dừng lại. "Thế cậu nghĩ có gì khác nhau giữa hai điều, trong mối quan hệ với ai và thuộc quyền sở hữu của ai đó không?"

"Tất nhiên. Cái thứ nhất nghĩa là bạn có sự lựa chọn, còn cái thứ hai thì không."

"Thế thì cậu đã thực sự yêu cô ấy thì mới có nhiều sự cố như thế này."

Cậu ta nói giọng thô bạo. "Cậu thật là mơ mộng."

"Cảm ơn cậu," tôi nói, mặc dù giọng cậu ta không có tí nào giống lời khen. Tôi nói thế cốt làm cậu ta khó chịu.

Tôi biết là tôi đã thành công, khi cậu ta nói với giọng chua chát, "Thế còn cậu, cậu biết gì về tình yêu, Lara Jean? Cậu còn chưa bao giờ có bạn trai."

Tôi định lại bịa ra một cậu bạn trai nào đó, một cậu ở trại hè, hay ở một thành phố khác, hay ở bất cứ đâu. Cậu ta tên là Clint, tôi đã sẵn sàng nói câu đó. Nhưng tôi nghĩ điều này thật đáng xấu hổ vì cậu ta cũng sẽ biết là tôi đang nói dối; với cả tôi đã từng nói với Peter là tôi chưa bao giờ hẹn hò với chàng trai nào. Và nếu kể cả chưa nói gì với cậu ta đi nữa việc bịa ra một anh bạn trai cũng chẳng hay ho hơn nói sự thật. "Không, tớ chưa bao giờ có bạn trai. Nhưng có khối người tớ quen thì đã từng có bạn trai, nhưng họ chưa bao giờ biết yêu là gì. Còn tớ thì tớ đã từng yêu." Đây chính là lý do mà tôi phải hợp tác với Peter.

Peter khịt mũi. "Với ai? Josh Sanderson? Gã bần tiện ấy sao?"

"Anh ấy không phải là người bần tiện," tôi nói giọng gắt gỏng với cậu ta. "Cậu còn chẳng biết anh ấy nữa là."

"Bất kỳ người nào với một con mắt và nửa cái não cũng có thể nói gã ta là một gã bần tiện."

"Thế ý cậu đang nói chị tớ vừa mù vừa không có não à?" tôi đáp trả. Nếu cậu ta nói thêm một từ nữa xúc phạm chị gái tôi thì coi như xong phim. Mọi chuyện có thể chấm hết. Và tôi cũng đâu có cần cậu ta nữa đâu.

Peter cười. "Không, tớ đang nói cậu."

"Cậu biết không? Tớ đã nghĩ lại rồi. Cậu là người không bao giờ nhìn người khác mà chỉ nhìn mỗi bản thân cậu." Tôi muốn mở cửa xe mà nó đã bị khóa.

"Lara Jean, tớ chỉ đùa thôi."

"Hẹn gặp cậu hôm thứ Hai."

"Chờ đã, chờ đã. Hãy nói với tớ một điều. Cậu ta rướn người qua ghế. "Tại sao cậu chưa từng hẹn hò với ai?"

Tôi nhún vai. "Tớ không biết...bởi vì chưa có ai mời tớ."

"Vớ vẩn! Tớ biết là Martinez đã từng rủ cậu đến buổi họp lớp nhưng cậu ta từ chối nó."

Tôi ngạc nhiên là cậu ta lại biết điều đó. "Các cậu bị làm sao mà cứ gọi nhau bằng họ thế?" tôi hỏi cậu ta. "Nghe giả tạo quá đi!"

"Đừng có thay đổi chủ đề!"

"Tớ nghĩ là tớ nói không là vì tớ đã sợ." Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ và di ngón tay trên cửa kính, viết chữ M trong chữ Martinez.

"Sợ Tommy?"

"Không. Tớ thích Tommy. Nhưng hiện thực làm tớ sợ. Nó không còn như lúc bạn chỉ nghĩ đến ai đó, hiện thực là khi người đó đứng trước mắt bạn, đúng như bạn mong đợi. Như ý muốn của bạn." Tôi nhìn Peter và ngạc nhiên khi thấy cậu ta đang nghe tôi một cách chăm chú, có vẻ cậu ta rất quan tâm đến những điều tôi nói. "Thậm chí khi tớ thích một ai đó lắm lắm, rồi yêu một người đó, tớ cũng chỉ muốn ở cùng với chị em gái tớ, vì đó là nơi mà tớ thuộc về."

"Vậy lúc này thì sao?"

"Lúc này á? Ồ, tớ không thích cậu, nên...."

"Tốt," Peter nói. "Đừng có yêu tớ lần nữa đấy, ok? Tớ không thể có nhiều cô gái yêu tớ thế được. Điều đó rất là mệt mỏi."

Tôi cười vang. "Cậu đúng là quá yêu bản thân."

"Tớ đùa thôi," cậu ta phản bác lại. Nhưng cậu ta không đùa. "Thế cậu đã nhìn thấy gì ở tớ?" cậu ta ngoắc miệng cười, lại quá tự phụ và quá chắc chắn vì sự quyến rũ bản thân.

"Cậu hỏi thật hả? Tớ không thể nói với cậu."

Miệng cậu ta đóng dần. "Cậu nói là bởi vì tớ làm cho mọi người cảm thấy đặc biệt. Cậu...cậu nói tớ là một người khiêu vũ giỏi và là người làm thí nghiệm cùng Jeffrey Suttleman!"

"Oa, cậu học thuộc từng từ trong lá thư của tớ đấy hả?" tôi đùa. Tôi cảm thấy có tí thỏa mãn dâng lên khi nhìn Peter không còn nhả chữ cười nữa. Sự thỏa mãn ấy ngay lập tức được nối tiếp bằng sự ân hận, vì tôi làm tổn thương cậu ta vì những lý do không hay ho. Phần nào trong con người tôi lại muốn làm tổn thương Peter? Thế nên, để cảm thấy đỡ hơn, tôi nói, "Không, sự thật là cậu cũng có những phẩm chất tốt."

Tôi nghĩ là mình đã diễn đạt không tốt, nên cậu ta vẫn còn đang tâm trạng.

Tôi không biết nói gì hơn nữa, nên mở cửa xe và đi ra ngoài, "Cảm ơn vì đã đưa tớ về, Peter."

Vào đến nhà, tôi lập tức chạy vào nhà kiểm tra mấy chiếc bánh. Chúng đã được gói ghém trong hộp. Đường được rắc hơi lung tung còn hạt màu thì cũng loạn xạ, nhưng nói chung là cũng không đến nỗi. Thật là nhẹ nợ! Kitty sẽ không thấy xấu hổ ở hội chợ bánh ngày mai.

Từ: Margot Covey mcovey@st-andrews.ac.uk

Đến: Lara Jean Covey larajeansong@gmail.com

Việc học ở trường thế nào rồi? Em có tham gia vào câu lạc bộ nào không? Chị nghĩ em nên xem xét chương trình viết tạp chí Lit Mag hoặc Mô hình Liên Hợp Quốc. Với lại em cũng đừng quên tuần này là lễ Tạ ơn của Hàn Quốc. Em phải gọi điện cho bà không thì bà sẽ giận đấy. Nhớ các em nhiều.

Tái bút: Gửi bánh quy Oreo cho chị. Chị nhớ những cuộc thi uống của chúng ta.

Thân ái: M.

Từ: Lara Jean Covey larajeansong@gmail.com

Đến: Margot Covey mcovey@st-andrews.ac.uk

Trường học vẫn bình thường. Em vẫn chưa tham gia câu lạc bộ nào cả, nhưng sẽ xem xét thế nào. Em đã viết vào lịch để gọi cho bà. Chị không phải lo lắng gì hết, mọi thứ đã có em lo liệu.

Yêu chị.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Mẹ Peter có cửa hàng đồ cổ tên là Linden&White ở trong khu trung tâm, nơi người ta trải đường bằng sỏi. Cô bán phần lớn là đồ nội thất, nhưng cô có cả những hộp đựng đồ trang sức sắp xếp theo từng thập niên. Thập niên là từ 1900 đến 1910. Cửa hàng của cô có chiếc hộp có khóa hình trái tim bằng vàng, chính giữa gắn những viên kim cương bé xíu; trông như một chiếc sao chổi. Giá của nó là 400 đô la. Cửa hàng của cô ở gần cửa hàng sách McCalls nên tôi thi thoảng có ghé qua. Và tôi mong rằng chiếc hộp đã được bán, nhưng nó vẫn ở đó.

Một lần nhân dịp Ngày Của Mẹ, chúng tôi đã mua tặng mẹ một cái đính áo bằng vàng được làm những năm 1950. Margot và tôi đã phải đi bán nước chanh vào thứ Bảy hằng tuần trong một tháng, để dành dụm được 60 đô la. Tôi nhớ chúng tôi đã tự hào ra sao khi đưa tiền cho bố, được cất rất đẹp và cẩn thận trong một chiếc túi ni lông. Lúc ấy, tôi nghĩ là chúng tôi đã trả khoảng chính, còn bố chỉ thêm phần phụ mà thôi. Nhưng giờ tôi mới biết là cái đính áo đắt hơn nhiều so với 60 đô la. Tôi phải hỏi bố xem nó có giá bao nhiêu. Nhưng có thể tôi cũng không muốn biết điều đó. Tốt nhất là không nên biết. Chúng tôi đã đốt nó cùng với những món đồ mẹ thích.

Tôi đang đứng ngắm chiếc hộp, chạm tay vào cửa kính khi Peter đi ra. "Xin chào," cậu ta ngạc nhiên.

"Ồ, chào cậu," tôi nói. "Cậu đang làm gì ở đây?"

Cậu ta đang nhìn tôi như thể tôi thật khờ khạo. "Mẹ tớ là chủ cửa hàng này mà, nhớ không?"

"À, ừ. Tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu ở đây," tôi nói. "Cậu làm việc ở đây à?"

"Không, tớ mang vài thứ qua cho mẹ. Giờ bà ấy lại nói là mai tớ phải đi lấy bộ ghế ở Huntsburgh," Peter nói giọng cáu bẳn. "Hai giờ lái xe cả đi lẫn về. Thật khó chịu!"

Tôi gạt đầu chia sẻ, và thôi không nhìn vào cái hộp. Tôi giả vờ nhìn vào quả địa cầu hồng và đen. Margot có thể sẽ thích nó. Nó có thể là một món quà Giáng sinh cho chị ấy. Tôi quay thử vài vòng. "Quả địa cầu này bao nhiêu tiền?"

"Giá giống như được viết trong miếng dán ấy." Peter để tay lên chiếc hộp và gặp người ra phía trước. "Cậu nên tới đó."

Tôi nhìn lên. "Tới đâu?"

"Đến chỗ lấy ghế cùng tớ."

"Cậu vừa nói việc ấy khó chịu thế nào mà."

"Ừ, khi đi một mình. Nhưng nếu có cậu đi cùng thì chắc cũng sẽ đỡ hơn một chút."

"Trời đất, cảm ơn cậu."

"Rất hân hạnh."

Tôi đảo mắt. Cậu ta nói "Rất hân hạnh" với tất cả mọi thứ. Nó khiến bạn cảm thấy cần thanh minh rằng đó không phải hoàn toàn là một lời cảm ơn, nên cậu ta không phải thêm cái "Rất hân hạnh" đó vào.

"Thế cậu đi cùng hay không?"

"Chắc không."

"Thôi nào. Tớ đi lấy từ một cửa hàng bán đồ cũ vì ngày mai có giảm giá. Ông chủ ở đấy gặp chuyện. Hàng hóa ở đấy cũng gần năm mươi năm. Tớ nghĩ là sẽ có vài thứ cậu muốn xem. Cậu thích đồ cổ, đúng không?"

"Ừ," tôi nói, và ngạc nhiên khi thấy cậu ta biết điều này. "Thật tình là tớ cũng muốn đi xem hàng giảm giá. Ông chủ mất thế nào? Ví dụ như người ta tìm thấy ông ấy sau mấy giờ?"

"Trời ơi, sao cậu sy nghĩ tiêu cực như thế hả." Cậu a rùng mình. "Cậu có biết là cậu có cái tính đấy không hả?"

"Tớ có nhiều tính cách lắm," tôi nói với cậu ta. Tôi lại hỏi tiếp. "Thế làm sao ông ấy chết?"

"Ông ấy chưa chết, ngốc ạ. Ông ấy chỉ già và bị ốm. Gia đình sẽ gửi ông vào trại dưỡng lão." Peter nhướn lông mày nhìn tôi. "Ngày mai tớ sẽ qua đón cậu lúc 7 giờ."

"7 giờ? Cậu chưa bao giờ nói đến việc bắt đầu đi vào 7 giờ sáng thứ Bảy!"

"Tớ rất tiếc," cậu ta nói giọng ăn năn.. "Chúng ta phải đi sớm vì những thứ đẹp thường bị bán đi sớm."

Tối đó tôi chuẩn bị đồ ăn trưa cho tôi và Peter. Tôi làm bánh sandwich kẹp thịt bò và phô mát, cà chua. Tôi thêm mayonaise cho tôi và mù tạt cho Peter. Peter không thích ăn mayonise. Việc chuẩn bị bữa trưa nghe thật khô hạn cho một chuyện tình bịa đặt.

Kitty chạy vào bếp và cố giành một nửa phần bánh mỳ. Tôi gạt tay con bé. "Cái này không phải chỗ của em."

"Vậy thì cho ai?"

"Cho bữa trưa mai. Của chị và Peter."

Con bé ngồi lên ghế và nhìn tôi bọc bánh bằng giấy sáp. Bánh sandwich trông đẹp khi được bọc bằng giấy sáp, hơn là bỏ trong túi ni lông đựng thức ăn. Thế nên khi nào có cơ hội, tôi cũng dùng giấy. "Em thích anh Peter," Kitty nói. "Anh ấy rất khác với anh Josh nhưng em thích anh ấy."

Tôi nhìn lên. "Ý em là sao?"

"Em không biết. Anh ấy vui tính. Anh ấy hay đùa. Chị hẳn phải yêu anh ấy lắm thì mới làm sandwich cho anh ấy. Hồi Margot và Josh mới yêu nhau, chị ấy thường nấu macaroni với pho mát vì đó là món khoái khẩu của anh ấy. Thế món khoái khẩu của Peter là gì?"

"Chị...Chị không biết. Ý chị là món gì anh ấy cũng thích."

Kitty nhìn tôi. "Nếu chị là bạn gái của anh ấy, chị nên biết món ăn yêu thích của anh ấy."

"Chị chỉ biết là Peter không thích mayonaise," tôi thêm vào.

"Bởi vì mayonaise rất béo. Josh cũng không thích nó."

Tôi thấy đau đầu khi nghe câu đó. Đúng là Josh không thích mayonaise. "Kitty em có nhớ anh Josh không?"

Con bé gật đầu. "Em ước gì anh ấy vẫn qua nhà mình." Mặt con bé nghiêm nghị. Tôi định ôm con bé vào lòng nhưng nó đã đứng chống nạnh. "Chị đừng dùng hết thịt gà nhé. Em cần một ít cho bữa trưa tuần sau."

"Nếu mà hết thì chị sẽ làm salad cá thu cho em."

"Chị nhớ giữ lời nhé!" con bé nói rồi lại chạy biến.

"Chị nhớ giữ lời nhé?" con bé học ở đâu ra câu này nhỉ.

7 giờ sáng và tôi đang ngồi nhìn ra cửa sổ chờ Peter qua đón. Tôi đã cho bánh sandwich vào một cái túi giấy, và cả máy ảnh nữa, trong trường hợp có những thứ kỳ dị và hay ho để chụp. Tôi đang tưởng tượng ra một ngôi nhà đã đổ nát, màu xám, giống như trong những phim kinh dị, với một chiếc cửa và hồ nước đen sì hoặc có một mê cung trong vườn sau.

Chiếc xe tải nhỏ của mẹ Peter đến cửa nhà tôi lúc 7 giờ 45. Điều này thật là khó chịu! Tôi đã có thể ngủ thêm gần một tiếng. Tôi chạy ra xe và nhảy lò cò vào trong. Peter mở miệng trước, "Tớ xin lỗi, tớ rất xin lỗi. Nhìn tớ có mua cho cậu cái này," cậu ta đưa cho tôi một chiếc bánh donut còn ấm, gói trong giấy ăn. "Tớ dừng lại và mua cho cậu đấy. Cửa hàng bánh mở cửa lúc 7 giờ 30. Nó có cả đường vị mocha."

Tôi véo một miếng và bỏ vào miệng. "Yum."

Cậu ta nhìn tôi trước khi cho xe chuyển bánh. "Vậy tớ đã làm một việc đúng đắn khi đến muộn đúng không?"

Tôi gật đầu, cắn thêm một miếng nữa. "Cậu đã làm rất đúng." Tôi nói trong lúc miệng vẫn nhồm nhoàm. "Này, thế cậu có mang nước không?"

Cậu ta đưa tôi chai nước còn một nửa, và tôi uống luôn. "Đây là chiếc donut ngon nhất mà tớ đã từng ăn," tôi nói với cậu ta.

"Tốt," Peter nói. Rồi cậu ta nhìn tôi và cười vang. "Mặt cậu toàn đường kìa."

Tôi lau miệng bằng mặt còn lại của tờ giấy ăn.

"Cả má nữa," cậu ta nói.

"Được rồi, được rồi," Sau đó thì cậu ta im lặng, nên cũng làm cho tôi hơi bối rối. "Tớ có thể bật ít nhạc được không?" tôi lôi điện thoại ra.

"Cậu có thấy phiền không nếu chúng ta lái xe trong im lặng một lúc? Tớ không thể nghe nhạc trước khi cà phê phát huy tác dụng."

"Ồ, tất nhiên." Tôi không hiểu là cậu ta có muốn tôi trật tự nốt hay không. Tôi đã không đồng ý đi chơi kiểu này nếu như cậu ta không để tôi nói chuyện.

Mặt Peter hôm nay rất trầm lặng. Peter trông giống như một thuyền trưởng đánh cá, và chúng tôi đang lướt trên mặt đại dương, cực kỳ phẳng lặng, ngoại trừ cậu ta không đang lái chậm rãi, cậu ta đang lái khá nhanh.

Tôi không nói gì trong 10 giây, rồi không nhin được nữa, "Mà cậu cũng muốn tớ phải im lặng luôn hả?"

"À không, tớ chỉ không muốn nghe nhạc thôi. Cậu cứ nói chuyện thoải mái."

"Okay." Rồi tôi im lặng, vì tôi thấy kỳ cục khi một người nào đó bảo tôi cứ nói chuyện thoải mái. "Này, thế món ăn cậu thích nhất là gì?"

"Tớ thích mọi thứ."

"Nhưng món cậu thích nhất. Thích nhất ấy. Mỳ macaroni với phô mát, hay gà rán, hay bò bít tết, hay pizza?"

"Tớ ăn tất cả các món ấy. Tớ thích chúng như nhau."

Tôi thở dài buồn chán. Tại sao cậu ta không có lấy cái khái niệm là mình thích cái gì nhất cơ chứ?

Peter bắt chước điệu thở dài của tôi, và cười. "Được rồi. Tớ thích bánh mì nướng với bột quế. Đó là món tớ thích nhất."

"Bánh mì nướng với bột quế?" tôi hỏi lại. "Cậu thích bánh mì nướng bột quế hơn món càng cua? Hơn Hamburger với phô mát?"

"Ừ."

"Hơn cả thịt nướng barbeque?"

Lần này thì cậu ta lưỡng lự. Rồi cậu ta nói. "Ừ. Nhưng mà thôi chúng ta hãy không đánh giá những món tớ thích. Tớ có sự lựa chọn của mình."

Tôi nhún vai. "Ok." Tôi chờ xem cậu ta có hỏi món tôi thích nhất là gì hay không, nhưng cậu ta không hề nói gì. Nên tôi nói ra vậy. "Món tớ thích nhất là bánh ngọt."

"Loại nào?"

"Bất kể loại nào. Tớ thích hết."

"Cậu vừa mè nheo vì tớ không thích nổi một món chính xác!" cậu ta bắt đầu phản bác.

"Nhưng thật khó để chọn mỗi một loại." Tôi nói quyết đoán. "Ý tớ là, có loại bánh dừa, chiếc bánh màu trắng, hình tròn như quả bóng tuyết, tớ thích nó lắm. Nhưng rồi tớ cũng thích bánh pho mát, bánh vị chanh, hay bánh cà rốt. Hay là cái bánh màu đỏ tím phủ hạt kem pho mát, hay bánh sô cô la vớ lớp kem phủ sô cô la ở trên." Tôi dừng lại. "Cậu đã từng ăn bánh nướng bằng dầu oliu chưa?"

"Chưa. Nghe lạ thế!"

"Không, chúng rất tuyệt. Mềm và ngon lắm. Tớ sẽ làm cho cậu ăn thử."

Peter càu nhàu. "Cậu làm cho tớ đói rồi. Tớ đáng nhẽ phải ăn hết cả một gói bánh donut."

Tôi mở túi giấy màu nâu và lấy ra một chiếc bánh sandwich. Tôi viết chữ P sẵn để đánh dấu. "Cậu muốn ăn sandwich không?"

"Cậu làm nó cho tớ đây hả?"

"Ừ, tớ cũng làm cho cả nhà tớ mà. Sẽ không lịch sự nếu chỉ làm một chiếc cho tớ và ăn trước mặt cậu."

Cậu ta đồng ý ăn sandwich và ăn một nửa cho đến bọc giấy gói. "Bánh rất ngon," cậu ta nói, gật gù. "Loại mù tạt này là loại nào đây?"

Rất hài lòng, tôi nói. "Đó là loại mù tạt bia. Bố tớ đặt mua từ mấy cửa hiệu bán đồ có chất lượng. Bố tớ rất thích nấu ăn."

"Cậu có ăn bánh của cậu không?"

"Tớ cất ăn sau," tôi nói.

Đi được nửa đường, Peter bắt đầu lái xe nhanh hơn, và liên tục nhìn đồng hồ trên bảng điều khiển.

"Tại sao chúng ta phải vội vàng thế?" tôi hỏi

"Gia đình nhà Epstein." Cậu ta nói, gõ tay vào cần lái.

"Ai là gia đình nhà Epstein?"

"Họ là một cặp vợ chồng già có cửa hàng đồ cũ ở Charlottesville. Lần trước Phil đến trước tớ năm phút và khuân hết đồ đi. Việc đó sẽ xảy ra hôm nay."

Thật ấn tượng! Tôi nói, "Oà, tớ chưa bao giờ nghĩ việc kinh doanh này lại gay gắt thế."

Peter biết tuốt nhếch mép, nói "Đó chưa phải tất cả là việc kinh doanh đâu."

Tôi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Peter vẫn là Peter.

Chúng tôi đang đứng chờ đèn đỏ thì Peter đột nhiên đứng bật dậy và nói. "Ôi, mẹ kiếp! Nhà Epstein."

Tôi đang liu diu ngủ. Tôi mở mắt và hét lên "Đâu? Đâu?"

"Chiếc xe to màu đỏ kia kìa. Hai xe trước mặt, phía bên phải." Tôi hếch cổ lên nhìn. Họ là một cặp tóc đã hoa râu. Chắc tầm 60 hoặc 70 tuổi. Khó mà nói chính xác khi quan sát họ từ xa.

Ngay lập tức khi đèn xanh thì Peter nhấn phanh và lái vọt đi. Tôi hét cổ vũ, "Nhanh nhanh nào!" Và chúng tôi đã đi vượt qua xe nhà Epstein. Tim tôi đập ngoài tầm kiểm soát, nhưng tôi vẫn rướn người qua cửa sổ và hét. Thật là thót tim, tóc tôi bay phần phật trong gió. Thế nào một lúc nữa tóc lại xù hết lên, nhưng tôi không quan tâm. "Yeah," tôi hét.

"Cậu thật điên quá," Peter nói, túm lấy áo và kéo tôi vào trong. Cậu ta nhìn tôi như cái hôm tôi hôn cậu ta ở trường. Như kiểu tôi hoàn toàn khác so với cách cậu ta nghĩ..

Chúng tôi cuối cùng cũng đến nơi và đã có một vài chiếc xe ở bãi. Tôi ngẩng nhìn mình trong gương xe ở phía trước, sửa sang trước khi ra ngoài. Tôi cứ nghĩ căn nhà kia phải có một chiếc cổng sắt đồ sộ, và một hoặc hai cái phù điêu hình đầu thú, nhưng nó lại là một ngôi biệt thự bình thường. Tôi nhìn chán nản, bởi vì khi đậu xe, Peter đã nói với tôi, "Đừng nhìn vào căn nhà mà đánh giá hàng hóa bên trong, tớ đã nhìn thấy nhiều đồ hay ho trong những ngôi nhà vẻ tầm thường và những đồ vô giá trị trong những ngôi nhà lẻ ngoài bóng bẩy."

Tôi nhảy ra khỏi xe và cúi người để buộc lại dây giày. "Nhanh lên nào, Lara Jean. Nhà Epstein sẽ đến đây trong giây lát!" Peter kéo tay tôi và hai đứa chạy ra phía cửa nhà. Tôi đã phải lấy hơi thật mạnh để có thể đuổi kịp Peter. Chân cậu ta phải dài hơn chân tôi rất nhiều.

Khi chúng tôi đã vào trong, Peter đi thẳng đến người Peter mặc đồ com-lê. Tôi thì đưa người lên trước, thở hổn hển. Có nhiều người xung quanh để xem đồ. Giữa căn phòng có một chiếc bàn dài kiểu bàn để phòng khách, có đồ trang trí bằng sứ, cốc sứ và cốc uống sữa. Tôi tiến lại gần để nhìn rõ hơn. Tôi thích cái ly đựng kem màu trắng, trang trí nụ hoa hồng, nhưng không biết có được chạm vào món đồ hay không, để xem giá của nó là bao nhiêu. Nó chắc phải đắt lắm.

Có một chiếc giỏ to và đựng những đồ Giáng sinh ngày xưa, một ông già Noel bằng nhựa. Rudolphs và những vật trang trí bằng thủy tinh. Tôi đang cố xem xét những vật ở bên trong thì Peter đến chỗ tôi và ngoác miệng cười. "Công việc đã hoàn tất!" cậu ta nói. Cậu ta nhìn về phía cặp vợ chồng già đang nhìn tủ bát đĩa cũ bằng gỗ. "Vợ chồng nhà Epstein," cậu ta nói thì thầm với tôi.

"Thế cậu đã mua được những chiếc ghế?" ông Epstein hỏi. Giọng ông đang cố tỏ ra bình thường để không thể hiện sự bức tức. Nhưng tay ông ta thì để trên đùi và ông đang đứng rất hùng dũng.

"Bác biết mà," Peter đáp lại. "Lần này bác sẽ may mắn hơn." Rồi cậu quay sang chỗ tôi. "Cậu thấy thứ gì hay không?"

"Nhiều lắm." Tôi giơ lên con tuần lộc màu hồng. Nó bằng thủy tinh, mũi xanh. "Vật này sẽ phù hợp với cái bàn trang điểm của tớ. Cậu có thể hỏi bác kia xem giá của nó là bao nhiêu không?"

"Không, nhưng cậu thì có thể. Cậu cũng nên học cách thương lượng." Peter cầm tay tôi và dẫn đến chỗ người đàn ông mặc com-lê. Ông đang gạch mấy thứ trên tờ giấy dính trên bảng. Ông trông rất bận rộn và có vẻ là người quan trọng trong cửa hàng. Tôi không chắc là nên ở đây hay không. Tôi nghĩ là có khi mình chẳng cần đến con tuần lộc ấy.

Nhưng Peter nhìn tôi đầy hy vọng. Nên tôi hắng giọng rồi hỏi. "Xin lỗi bác, nhưng giá con tuần lộc này la bao nhiêu ạ?"

"Ồ, đó là một phần của một bộ đắt tiền, " ông ta nói.

"Ồ. Nhưng cháu xin lỗi cái gì là một bộ đắt tiền ạ?"

"Ý bác là cả bộ ấy," ông giả thích. "Cháu phải mua cả bộ trang trí. Giá là 75 đô la. Chúng có phong cách vintage, cháu thấy đấy."

Tôi bắt đầu bước lùi lại. "Cháu cảm ơn bác," tôi nói

Peter kéo tôi lại và cười với ông, "Liệu bác có thể cho nó đi kèm với mấy cái ghế, coi như là quà tặng kèm cho đồ cháu mua sáng nay?"

Ông thở dài. "Bác không muốn tách lẻ chúng ra." Ông quay đi lật trang giấy trên bàn.

Peter ném cho tôi một cái nhìn, ý nói Cậu là người muốn con tuần lộc mà, nên cậu phải mạnh dạn lên chứ. Tôi nhìn lại cậu ta, ám chỉ là tôi không quá thích nó. Peter lắc đầu, và ủi tôi lên trước. Tôi nói, "Bác làm ơn đi ạ. Cháu trả 10 đô la cho con tuần lộc. Không ai biết là bộ đồ kia thiếu mất một con tuần lộc. Bác thấy không?" Tôi giơ nó lên cao.

"Được rồi, được rồi. Cháu giữ nó đi vậy. Ông già nói, và tôi móc ví ra lấy tiền đưa ông, nhưng ông khoát tay.

"Cảm ơn bác! Cảm ơn bác rất nhiều." Tôi ắp con tuần lộc lên ngực. Như vậy việc mặc cả cũng không khó như tôi nghĩ.

Peter nháy mắt với tôi, rồi cậu ta nói với người đàn ông. "Cháu sẽ mang xe lại gần hơn để cho ghế lên."

Họ đi ra ngoài bằng cửa sau, và tôi lại tiếp tục đi lang thang nhìn những bức tranh trên tường. Họ có định bán chúng không nhỉ? Có vài cái

trông thật sự rất cũ: Nhưng bức ảnh trắng đen với người đàn ông mặc com-
le và đội mũ. Có một bức tranh một cô gái mặc trang phục nghi lễ, màu
trắng và làm bằng ren, trông giống như một chiếc váy cưới. Cô gái không
cười, nhưng trong mắt lại có ánh sáng tinh quái làm cho tôi nhớ đến Kitty.

"Đó là con gái của ông, Patricia."

Tôi quay người. Đó là một người đàn ông mặc áo len màu hải quân và
quần jean ống đứng. Ông đang dựa vào một chiếc va li và nhìn tôi. Ông
trông yếu; da khô như giấy và mỏng.

"Nó sống ở Ohio. Nó làm kế toán." Ông vẫn nhìn tôi chăm chăm làm
tôi nhớ đến một ai đó.

"Nhà của ông rất đẹp," tôi nói, mặc dù không phải thế. Nó cũ. Nó có
thể trông sạch sẽ hơn. Nhưng những thứ đồ trong nhà trông thật đáng yêu.

"Nhà của ông giờ rỗng đi nhiều rồi. Ông đã bán đi gần hết. Ông không
thể mang chúng đi với ông, cháu biết đấy."

"Ý ông là khi ông chết đi?" tôi thì thầm.

Ông nhìn tôi chăm chăm. "Không. Khi ông vào trại dưỡng lão."

"Đúng vậy," tôi nói. Tôi cười vào cách tôi đang đối đáp với ông.

"Thế cháu đang cầm gì trong tay đấy?"

Tôi giơ nó lên. "Vật này ạ. Bác kia-người đàn ông mặc com-lê đưa
cho cháu. Ông muốn giữ lại nó không? Cháu không trả tiền. Nó là một
phần của một bộ đất tiền."

Ông cười, những vết nhăn hằn sâu hơn. "Đó là bộ mà Patty thích
nhất."

Tôi đưa nó cho ông. "Có thể cô ấy muốn giữ nó?"

"Không, nó có rồi. Cháu cứ giữ đi. Con bé còn chẳng thèm quan tâm đến việc giúp ông chuyển đi nữa là." Ông không vui khi nói câu ấy. "Cháu còn thích đồ gì nữa không? Ông còn một hộp toàn quần áo của nó nữa."

Hay thật! Bi kịch của gia đình. Tốt nhất là tôi không nên tham gia vào đó. Nhưng quần áo vintage thì nghe thật hấp dẫn quá đi.

Khi Peter thấy tôi, tôi đang ngồi vắt chéo chân trên sàn phòng nghe nhạc và tìm đồ trong cái hộp cũ. Ông Clarke thì đang chớp mắt một lúc trên chiếc đi văng cạnh tôi. Tôi tìm thấy một chiếc váy ngắn bằng vải cotton màu hồng kẹo mà tôi thích ơ là thích, rồi một chiếc áo không tay có khuy là những bông hoa cúc. "Nhìn này Peter!" tôi giơ chiếc váy lên. "Ông Clarke nói là tớ có thể lấy chúng."

"Ông Clarke là ai?" Peter hỏi, giọng cậu ấy vang cả căn phòng.

Tôi chỉ tay ra người đàn ông, và giơ tay lên ra hiệu nói khẽ. "Tốt nhất là chúng ta hãy ra khỏi đây trước khi biết ông già đang cho đi miễn phí những thứ đồ này."

Tôi đứng lên vội vã. "Tạm biệt ông Clarke," tôi nói, nhưng không quá to. Có lẽ tốt nhất là để ông ngủ. Ông đã rất tâm trạng khi ông kể cho tôi về vụ li dị.

Ông Clarke mở mắt. "Đây là bồ cháu hả?"

"Dạ không, chưa đến mức như thế ạ," tôi nói, còn Peter thì khoác tay lên vai tôi và nói "Vâng thưa ông, cháu là bạn trai của cô gái này."

Tôi không thích cách cậu ta nói, nhưng cậu ta thích trêu người khác. "Cảm ơn bác vì mấy món quần áo, ông Clarke," tôi nói, và ông ngồi thẳng

rồi đưa tay ra cho tôi. Tôi đặt tay vào tay ông. Ông hôn tay tôi, môi ông giống như cánh của con bướm đã khô.

"Rất vui lòng, Patty."

Tôi vẫy tay chào ông và nhặt đồ lên. Khi chúng tôi đi ra ngoài, Peter hỏi tôi, "Ai là Patty." Và tôi giả vờ như không nghe thấy gì?"

Tôi lẽ ra phải được ngủ thêm hai giây nữa vì sung sướng. Nhưng chúng tôi đã về đến cửa nhà, và Peter đang vỗ vai gọi dậy. "Chúng ta đến nơi rồi, Lara Jean."

Tôi mở mắt. Tôi ôm váy, áo như thể là chần, còn con tuần lộc thì đang ở trên đui. Những báu vật của tôi. Tôi cảm giác như vừa đi cướp nhà băng về và đi ra với những chiếm lợi phẩm. "Cảm ơn cậu vì ngày hôm nay, Peter."

"Cảm ơn cậu vì đã đi cùng tớ." Rồi đột nhiên cậu ta nói. "Mà tớ quên không nói với cậu, mẹ tớ muốn mời cậu sang ăn tối ngày mai."

Tôi há hốc mồm. "Cậu đã kể cho mẹ cậu chuyện chúng ta?"

Peter nhìn tôi khó chịu. "Kitty còn biết chuyện của chúng ta nữa mà. Hơn nữa tớ và mẹ rất thân nhau. Nên chỉ có tớ, mẹ tớ và anh trai tớ, Owen. Nhưng nếu cậu không muốn tới thì cũng không sao. Nhưng nên nhớ là mẹ tớ sẽ nghĩ cậu bất lịch sự nếu như cậu không đến."

"Tớ chỉ nói là...càng nhiều người biết chuyện thì càng rắc rối cho chúng ta. Cậu phải nói dối với càng ít người càng tốt."

"Nhưng cậu biết gì về dối trá chứ?"

"Ồ, tớ hay nói dối khi còn bé." Nhưng tớ không nghĩ đó là nói dối. Tớ nghĩ nó như là giả vờ thôi. Tớ đã nói rằng Kitty là con nuôi, gia đình thật

của nó là một gánh xiếc. Thế nên con bé mới thích thể thao đến thế.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tôi không biết nên mặc thế nào khi đến ăn tối ở nhà Peter. Ở cửa hàng, mẹ Peter trông khá kiểu cách. Tôi không muốn làm cô suy nghĩ rằng tôi không thể nào so sánh được với Genevieve khi gặp tôi. Tôi cũng không hiểu vì lý do gì mà tôi phải đi gặp mẹ Peter.

Nhưng tôi rất muốn cô ấy quý tôi.

Tôi nhìn vào tủ quần áo, rồi chạy qua tủ của Margot. Cuối cùng, tôi đã chọn một chiếc áo màu kem và một cái áo khoác cổ Peter Pan, cùng một chiếc váy nhung kiểu của các diễn viên xiếc. Váy thẳng và không xòe. Tôi đánh má hồng, và tô mắt, nhưng rồi tôi lại rửa mặt và làm lại từ đầu. Lần này tôi chỉ dùng mascara và son môi.

Tôi chạy sang khoe Kitty, con bé nói, "Trông chị như mặc đồng phục."

Kitty gật đầu. "Giống như chị nhân viên bán hàng ở một cửa hàng đồ hiệu."

Trước khi Peter đến, tôi còn lên mạng để tra cách sử dụng nĩa, xem loại nào thì dùng cùng thứ gì, chỉ để phòng khi cần thiết.

Cảm giác thật kỳ lạ! Khi ngồi vào bàn ăn nhà Peter, tôi cảm giác như đang sống cuộc sống của người khác. Mẹ Peter hóa ra làm pizza, nên tôi cũng chẳng cần phải lo lắng về chuyện cái nĩa. Nhưng nhà cậu ta cũng không phải sang trọng lắm, chỉ bình thường và đẹp mắt. Có một cái thùng đánh bơ được dùng để làm vật trang trí trong bếp. Trên tường có những bức

ảnh của Peter và em trai đóng trong khung bằng gỗ, và nhà thì trang trí toàn bằng vải màu trắng kẻ ô trắng đỏ.

Ở kệ đựng đồ ăn sáng thì có một loạt các nguyên liệu để cho vào pizza: Ớt chuông, xúc xích, nấm, hạt tiêu, hoa artiso, quả Oliu, pho mát mozzarella, và một củ tỏi.

Mẹ Peter có vẻ dễ tính. Cô cứ liên tục gắp salad cho tôi cả bữa ăn, và tôi cứ thế mà ăn mặc dù bụng đã no. Một lần tôi bắt gặp cô quan sát tôi, và cô có nụ cười rất hiền từ. Khi cười cô trông giống hệt Peter.

Em trai của Peter tên là Owen. Cậu bé mười hai tuổi. Em trông như là phiên bản trẻ con của Peter, nhưng không nói nhiều như anh. Cậu bé không dễ dãi giao tiếp như Peter. Owen lấy một miếng pizza nhét vào mồm mặc dù nó vẫn còn đang rất nóng. Thằng bé thổi hơi nóng ra, và gần như đã nhè miếng bánh ra miếng giấy ăn, và mẹ Peter đã nói "Sao con dám, Owen. Chúng ta có khách đấy."

"Mẹ cứ để con yên," Owen lầm bầm.

"Peter nói cháu có hai chị em gái," cô Kavinsky nói với nụ cười trên môi. Cô cắt một miếng rau xà lách thành nhiều phần nhỏ. "Mẹ cháu hẳn rất vui khi có ba cô con gái."

Tôi định mở miệng trả lời cô, nhưng trước khi tôi có thể, Peter đã nói trước. "Mẹ bạn ấy đã mất từ hồi bạn ấy còn bé." Cậu ta nói điều đó như thể mẹ cậu ta phải biết trước rồi, và cô ấy thấy như mình đã cư xử không phải.

"Cô xin lỗi. Giờ cô mới nhớ ra chuyện ấy."

Tôi nói nhanh, "Mẹ cháu đã rất yêu ba cô con gái. Bố mẹ cháu đã nghĩ em út nhà cháu là con trai, và mẹ cháu đã kể rằng mẹ cháu đã vô cùng lo lắng; mẹ chỉ quen chăm những cô gái và không biết làm thế nào để nuôi một cậu con trai. Nên mẹ cháu đã rất nhẹ nhõm vô cùng khi đó là một cô

con gái. Chị Margot và cháu cũng thế; chúng cháu đã từng cầu nguyện hằng đêm để có một cô em gái chứ không phải một cậu em trai."

"Thế nếu có em trai thì sao nào?" Peter phản bác.

Cô Kavinsky cười. Cô để một miếng pizza vào đĩa của Owen và nói, "Con là kẻ ngoại hạng. Con cứ như con thú hoang vậy. Mẹ cá là Lara Jean và các chị em gái của cô ấy là những thiên thần."

Peter khịt khịt.

"Ồ...em Peter cũng có thể coi là ngoại hạng," tôi nói. "Nhưng chị gái cháu và cháu thì khá tốt."

Cô Kavinsky lấy một tờ giấy ăn và lau vết sốt cà chua trên mặt Owen, còn thằng bé thì đẩy tay mẹ ra. "Mẹ!"

Khi đứng lên để lấy tiếp pizza từ lò nướng, Peter nói với tôi. "Cậu đã thấy cách mẹ tớ chiều em tớ chưa?"

"Mẹ còn chiều anh hơn," Owen phản đối. Rồi thằng bé lẩm bẩm nói với tôi. "Anh ấy thậm chí còn không biết nấu mì Ramen."

Tôi cười lớn, "Thế em biết làm không?"

"Ồ có chứ, em vẫn tự nấu ăn cho em từ lâu rồi," thằng bé nói.

"Chị cũng thích nấu ăn," tôi nói, uống một ngụm trà. "Chúng ta cần phải dạy anh Peter nấu ăn."

Rồi thằng bé nhìn tôi, bảo, "Chị trang điểm hơn cả chị Genevieve."

Tôi giật mình về phía sau như kiểu vừa bị thằng bé tát. Tôi có chỉ dùng mascara thôi mà. Và một chút son môi. Tôi biết là Genevieve trang

điểm phấn má nâu hơn, với kem che khuyết điểm và đánh má hồng ngày. Và tất nhiên là mascara, kẻ mắt và son môi nữa!

Peter nhanh như cắt nói, "Im ngay, Owen!"

Owen cười khúc khích. Còn tôi thì liu diu mắt lại. Thằng bé này chỉ hơn Kitty có vài tuổi! Tôi cong người ra phía trước, phe phẩy tay trước mặt,. "Mặt chị hoàn toàn tự nhiên đấy. "Nhưng cảm ơn em vì lời khuyên, Owen."

"Rất hân hạnh," thằng bé nói, giống hệt như anh trai nó.

Trên đường về nhà, tôi nói, "Này, Peter!"

"Sao?"

"Không có gì."

"Cậu cứ nói đi!"

"Ừ...thế bố mẹ cậu đã ly dị đúng không?"

"Ừ."

"Thế cậu hay gặp bố không?"

"Không thường xuyên lắm."

"Ồ, ok. Tớ chỉ hỏi một tí thế thôi."

Peter nhìn tôi với ánh mắt theo dõi.

"Sao?" tôi hỏi.

"Tớ đang chờ thêm cậu hỏi tiếp theo. Cậu không bao giờ chỉ hỏi có một câu."

"À, thế cậu có nhớ ông không?"

"Ai cơ?"

"Bố cậu ấy!"

"Ồ, tớ không biết. Tớ nghĩ tớ nhớ gia đình tớ trước đây. Còn bố, mẹ, tớ và Owen. Chúng tớ như một đội. Bố cũng thường đến xem những trận đấu bóng vợt. "Peter im lặng. "Bố chỉ...đã quan tâm đến tất cả mọi chuyện."

"Tớ nghĩ đó là điều mọi ông bố đều làm."

"Và đó là điều mà ông đang làm cho gia đình mới của ông," Peter nói giọng bình thản, không tí trách móc nào. "Thế còn cậu? Cậu nhớ mẹ không?"

"Thình thoảng khi tớ nghĩ đến bà." Rồi đột nhiên tôi nói tiếp. "Mà cậu biết tớ nhớ điều gì không? Tớ nhớ lúc đi tắm. Tớ nhớ mẹ gội đầu cho tớ. Cậu có nghĩ khi được ai đó gội đầu cho mình thì thật là tuyệt không? Nước ấm, bọt bong bóng, và những ngón tay trên tóc cậu. Thật là thích ấy."

"Ừ, đúng vậy."

"Thình thoảng tớ không nghĩ gì đến mẹ, nhưng rồi thì thoảng tớ lại nghĩ, kiểu như liệu mẹ có nghĩ đến tớ không? Mẹ chỉ biết tớ khi tớ còn bé xíu; giờ tớ đã thành thiếu nữ rồi, liệu mẹ có nhận ra tớ khi gặp tớ trên phố?"

"Tất nhiên là mẹ cậu sẽ nhận ra. Đó là mẹ cậu mà."

"Tớ biết, nhưng tớ đã thay đổi nhiều rồi." Rồi nhận thấy một điều gì đó trên gương mặt Peter, và tôi có thể nói đó là một sự ân hận vì đã than thở về bố cậu, bởi vì ít ra thì bác ấy vẫn còn sống. Và sau đó, Peter nhìn tôi thông cảm, tôi lại nói với giọng kiên cường, "Tớ là một cô gái trưởng thành, cậu biết đấy!"

Cậu ta giờ đã lại ngật nghẻo cười. "Thế ư?"

"Ừ, và tớ là một người rất tao nhã, Peter."

Khi chúng tôi đến nơi, trước khi tôi ra khỏi xe ô tô, Peter nói, "Tớ có thể nói là mẹ tớ đã rất thích cậu." Điều này làm tôi thấy thật dễ chịu. Và tôi có một điều quan trọng là các bà mẹ đều thích tôi.

Đó cũng là một điều tôi thích khi đến chơi ở nhà Genevieve, đó là được chơi với mẹ con bé. Cô Windy rất sành điệu. Cô ấy thường mặc áo khoác nhẹ bằng lụa, với quần lụa, và chiếc vòng cổ to bản, chỉ để ngồi trong nhà. Tóc cô ấy lúc nào cũng hoàn hảo, luôn thẳng và bóng mượt. Genevieve thừa hưởng mái tóc đẹp từ mẹ, nhưng không có cái mũi thẳng như mẹ của nó. Mũi con bé hơi nhô ra. Và tôi nghĩ đó là điểm duy nhất khác biệt giữa hai mẹ con nhà Genevieve.

"Với cả cậu không trang điểm đậm hơn Gen. Áo trắng của tớ toàn bị bẩn bởi phấn nâu của cô ta."

Là thần tượng Genevieve, cậu ta chắc chắn luôn nói về con bé. Dù điều này không chỉ xảy ra với riêng Peter. Tôi cũng đang nghĩ đến Gen. Nên thậm chí con bé không có ở đây thì tôi vẫn cảm tưởng Gen vẫn ở đây. Con bé có một kiểu tiếp cận đặc biệt nào đó.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Peter viết cho tôi một mẫu giấy trong giờ Hóa Học, Tối nay tớ có thể qua nhà cậu học để chuẩn bị cho giờ kiểm tra được không?

Tôi viết trả lời, Tớ không nhớ có những điều khoảng về việc học được ghi trong hợp đồng. Khi nhìn nó, cậu ta quay người đi và nhìn tôi một cách bị tổn thương. Tôi nhăn mặt, tôi chỉ đùa thôi mà.

Trong bữa tối, tôi thông báo với mọi người là Peter sẽ đến đây học tối nay và chúng tôi sẽ học trong bếp. Bố nhăn mày, "Con nhớ đến cửa mở nhé," bố nói đùa. Bếp nhà tôi thậm chí còn không có cửa.

"Bố này," tôi rên rỉ, và Kitty cũng rên rỉ với tôi.

Bố hỏi, "Thế Peter là bạn trai con à?"

"Ừm...cũng đại loại thế ạ," tôi nói.

Sau khi ăn xong, tôi và Kitty rửa bát, tôi dọn bếp và sắp xếp chúng như thể là phòng học vậy, sách và vở được để ở giữa bàn, rồi một dây bút đánh dấu xanh, vàng, hồng; một bát ngô và một đĩa bánh brownie với bơ lạc tôi nướng chiều nay. Tôi cho Kitty hai mẫu bánh, và chỉ thế thôi.

Peter đã hẹn sẽ đến tầm 8 giờ. Đầu tiên tôi nghĩ cậu ta sẽ đến muộn như thường lệ, nhưng đợi lâu thì tôi nhận ra cậu ta sẽ không đến. Tôi nhăn tin cho cậu ta nhưng không có tin nhắn lại.

Kitty chạy vào bếp giữa lúc đang có quảng cáo, gửi xung quanh liệu còn mẫu bánh nào không. "Anh Peter không đến sao?" con bé hỏi. Tôi giả vờ chăm chú học và không nghe thấy gì.

Khoảng 10 giờ tối thì cậu ta nhắn tin lại cho tôi, Xin lỗi vì có việc đột xuất, tớ không đến được tối nay. Cậu ta không nói cậu ta đang ở đâu hay đang làm gì, nhưng tôi nghĩ là tôi biết. Hôm nay vào giờ ăn trưa, cậu ta đã mất tập trung, và liên tục nhắn tin điện thoại. Sau đó, tôi thấy Peter và Genevieve gần khu tủ đồ của nữ. Họ không trông thấy tôi, nhưng tôi thấy họ. Họ chỉ nói chuyện, nhưng với Genevieve thì không bao giờ là không có chuyện gì cả. Cô ta đặt tay lên cánh tay Peter, còn cậu ta thì gạt tóc vương trên mặt con bé. Tôi có thể là bạn gái giả vờ của Peter, nhưng không có nghĩa là tôi không là gì của cậu ấy.

Tôi cố học nhưng thật khó tập trung khi tâm hồn tôi bị tổn thương. Tôi nói với bản thân là chẳng qua hôm nay tôi đã mất công làm bánh và dọn nhà thôi. Nhưng thật là bất lịch sự khi cậu ta không xuất hiện. Và đúng là, câu chuyện của bọn tôi có ý nghĩa gì nữa nếu như cậu ta vẫn muốn quay lại với Gen? Vậy thì tôi chẳng ở lại làm gì. Chuyện giữa tôi và Josh đã tốt hơn, đúng hơn là đã bình thường trở lại. Vậy nên, nếu muốn thì tôi cũng có thể chấm dứt mọi chuyện ở đây.

Sáng hôm sau, tôi ngủ dậy và vẫn cáu. Tôi gọi Josh để nhờ anh đưa đi học. Trong một tích tắc, tôi nghĩ anh có thể sẽ không đồng ý; vì lâu lắm rồi chúng tôi không đi cùng nhau. Nhưng anh đã đồng ý, không vấn đề gì cả.

Để xem cậu ta sẽ ra sao khi qua đây đón tôi và tôi không có ở nhà.

Đi được nửa đường thì tôi bắt đầu lo lắng. Có thể Peter đã có lý do nào đó để không sang tối hôm qua. Hoặc cậu ta cũng không ở chỗ Genevieve, à tôi hành động sai vì quá giận cậu ta.

Josh nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì."

Anh không tin, tôi biết. "Thế em và Kavinsky đã cãi nhau à?"

"Không ạ."

Josh thờ dài và nói. "Em nên cẩn thận." Anh nói như một người anh trai làm tôi muốn gào lên. "Anh không muốn nhìn em bị tổn thương vì cậu ta."

"Josh! Cậu ta sẽ không làm tổn thương em. Trời ạ!"

"Cậu ta là tên đê tiện. Anh xin lỗi, nhưng cậu ta là như thế. Máy cậu ở đội bóng vọt đều như thế. Bọn con trai như Kavinsky, chỉ quan tâm đến một điều thôi. Đến khi đạt được rồi, tụi nó sẽ chán ngay."

"Không phải với Peter. Cậu ta đã hẹn hò với Genevieve gần bốn năm."

"Hãy tin anh. Em không có nhiều kinh nghiệm với bọn con trai, Lara Jean."

Thật bình tĩnh, tôi hỏi anh, "Thế làm sao mà anh biết?"

Josh nhìn tôi theo kiểu. Ồ, thôi nào. "Vì em biết mà."

"Không nhiều như anh nghĩ đâu!"

"Chúng tôi im lặng trên cả quãng đường còn lại."

Đó không phải là điều gì quan trọng. Peter sẽ đi ngang qua nhà tôi, không thấy tôi ở đó, rồi cậu ta đến trường. Có đi qua nhà tôi thì cậu ta cũng chỉ mất đến 5 phút thôi. Còn tối qua, tôi chờ cậu ta đến tận hai tiếng.

Khi chúng tôi đến trường, Josh đi vào sảnh của khu lớp lớn, còn tôi đi vào sảnh của tôi. Tôi ngó nghiêng liên tục để xem Peter có ở chỗ tủ đồ

không, nhưng cậu ta chưa đến. Tôi chờ ở tủ của tôi đến lúc chuông vào học reo lên, và cậu ta vẫn chưa tới. Tôi vội vã chạy đi, ba lô đánh loạn xạ vào lưng.

Thầy Schuller đang điếm danh, khi tôi nhìn lên và thấy Peter đang đứng chờ ở sảnh nhìn tôi chăm chăm. Cậu ta ra hiệu cho tôi ra chỗ cậu ta. Tôi nuốt nước bọt và chăm chăm cúi xuống nhìn quyển vở giả vờ là chưa nhìn thấy cậu ta. Nhưng rồi cậu ta rút lên tên tôi, nên tôi đành phải ra nói chuyện.

Tôi giơ tay. "Thưa thầy Schuller, em có thể đi vệ sinh không ạ?"

"Em nên đi trước giờ vào học," thầy căn nhắc nhưng khoát tay cho tôi đi.

Tôi chạy vội ra sảnh và kéo Peter ra khỏi chỗ cửa để thầy không nhìn thấy.

"Sáng nay cậu đã ở đâu?" Peter gặng hỏi.

Tôi khoanh tay và cố đứng cho cao. Hơi khó, vì tôi rất thấp còn Peter rất cao. "Cậu là người phải giải thích."

Peter gắt gỏng, "Ít nhất tớ đã nhắn tin cho cậu. Tớ đã gọi điện cho cậu đến 17 lần. Tại sao điện thoại của cậu lại tắt?"

"Cậu biết chúng ta không được sử dụng điện thoại trong trường mà."

Cậu ta tiếp tục gắt gỏng. "Lara Jean, tớ đã chờ cậu đến 20 phút trước cửa nhà."

Đáng đời! "Ồ, tớ xin lỗi."

"Thế cậu đi bằng cách nào đến đây? Với Sanderson?"

"Ừ."

Peter thở hắt ra. "Nghe này, nếu như cậu muốn nổi điên vì tối hôm qua tớ không đến, thì ít ra cậu cũng nên gọi điện và nói với tớ điều đó, chứ không cư xử như hồi sáng."

Tôi nói rất nhỏ. "Ồ, thế tối qua cậu đã cư xử thế nào?"

Tôi tiếp. "Thế tối qua cậu ở đâu? Cậu đã ở chỗ Genevieve hả?" Tôi đã không hỏi điều mà tôi muốn biết, đó là Thế là các cậu đã quay lại với nhau rồi à?

Lưỡng lự, cậu ta nói, "Cô ấy cần tớ."

Tôi thậm chí không thể nhìn cậu ta. Tại sao cậu ta khờ thế nhỉ? Tại sao Genevieve vẫn quyến luyến Peter? Tại vì khoảng thời gian mấy năm trời mà bọn họ đã gắn bó với nhau? Hay là vì tình dục? Tôi không hiểu nổi. Thật quá thất vọng, đúng là một tên con trai không biết kiểm soát bản thân. "Peter, nếu cậu cứ theo đuổi cô ta mỗi lần cô ta cần đến cậu thì tớ chả thấy lý do nào để mà tiếp tục câu chuyện này nữa."

"Covey thôi nào. Tớ đã nói xin lỗi rồi. Đừng có nổi điên như thế!"

"Cậu chưa bao giờ nói xin lỗi," tôi nói. "Hôm nay cậu đã nói xin lỗi lúc nào?"

Peter nhìn tôi, biết lỗi. "Xin lỗi cậu."

"Tớ không muốn cậu đến chỗ Genevieve nữa. Liệu cô ta sẽ đánh giá tớ thế nào?"

Peter nhìn tôi nghiêm nghị. "Tớ không thể không đến đó vì Gen. Đừng ép tớ."

"Nhưng Peter, tại sao cô ta lại muốn cậu trong khi đã có bạn trai?"

Cậu ta lưỡng lự. Và ngay lập tức tôi thấy đáng tiếc vì tôi đã nói với cậu ta điều đó. "Tớ xin lỗi," tôi thì thầm.

"Không sao đâu. Tớ không hy vọng cậu hiểu được chuyện ấy. Gen và tớ...rất hiểu nhau."

Cậu ta không biết điều này, nhưng cậu ta nói về Genevieve trên mặt cậu ta luôn thể hiện một sự mềm mại. Đó là sự mềm mại pha trộn cùng với sự thiếu kiên nhẫn. Và cái gì đó hơn nữa. Tình yêu. Peter có thể phản bác lại mọi điều khi cậu ta muốn, nhưng tôi biết, cậu ta vẫn yêu Gen.

Tôi thở dài một hơn, và hỏi cậu ta, "Vậy ít nhất cậu cũng đã có chuẩn bị cho bài kiểm tra?"

Peter lắc đầu và tôi lại buông thêm một tiếng thở dài nữa.

"Cậu có thể xem vở ghi của tớ trong giờ ăn trưa," tôi nói, và quay vào lớp.

Tôi bắt đầu đã thấy mọi chuyện hợp lý hơn. Tại sao cậu ta muốn diễn kịch, tại sao cậu ta lại dành hết thời gian với một đứa như tôi. Vì nếu không, cậu ta lại quay lại với Gen. Còn nếu vẫn như bây giờ thì cậu ta chẳng thể nào làm thế. Nên tôi thực cũng chỉ là cái cớ của Peter để chưa quay lại với Genevieve. Và khi việc đã xong thì mọi thứ sẽ đâu lại vào đấy.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Bố mẹ Josh rất hay cãi nhau. Tôi không biết số lần cãi nhau như thế là bình thường hay không vì tôi có mỗi bố. Nhưng tôi không nhớ là hồi xưa bố mẹ tôi đã cãi nhau nhiều đến như thế khi mẹ còn sống. Nhà chúng tôi gần nhau đủ để thi thoảng nghe họ to tiếng, nếu cửa sổ mở. Họ cãi nhau từ những chuyện vặt như cô Sanderson vô tình để cửa xe ô tô mở và làm chết ắc quy, và kết thúc những chuyện lớn hơn, như tại sao chú Sanderson lại làm việc quá nhiều, rằng chú ích kỷ và không quan tâm đến gia đình.

Khi họ cãi nhau, Josh thường hay sang nhà tôi. Khi bọn tôi còn nhỏ, thi thoảng anh vẫn lên đi khi vẫn còn mặc đồ ngủ và mang theo một chiếc gối, và anh sẽ ở nhà tôi cho đến khi mẹ sang tìm. Nhưng đó không phải là chủ đề chúng tôi nói chuyện với nhau. Có thể giữa anh và Margot thì có, nhưng giữa tôi và anh thì không. Còn nếu có thì anh chỉ nói duy nhất một điều là anh mong họ ly dị và việc cãi vã có thể chấm dứt. Nhưng việc ly dị không bao giờ xảy ra.

Tối nay tôi lại nghe họ cãi nhau. Từ hôm Margot đi tôi cũng nghe thấy vài lần, nhưng đêm nay có vẻ là tệ nhất. Đến nỗi tôi còn phải đóng cửa sổ. Tôi mang theo tất cả bài tập về nhà đi xuống tầng dưới, và bật đèn phòng khách, để Josh có thể chạy qua nếu muốn.

Nửa giờ đồng hồ sau tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi quần quanh người chiếc khăn màu xanh và chạy ra cửa.

Đó là Josh. Anh cười ngượng ngùng. "Này, liệu anh có thể ở đây một lúc được không?"

"Tất nhiên là được." Tôi để cửa đẩy rồi quay về phòng khách. Tôi nói với lại sao "Anh đóng cửa nhé!"

Josh xem tivi còn tôi thì làm bài tiếp. Tôi đang tập trung học môn Lịch sử thì Josh hỏi tôi, "Em có muốn đi tham gia vở Arcadia không?" Đó là vở kịch diễn vào mùa Xuân. Họ mới thông báo hôm qua.

"Không," tôi nói, chọn chiếc bút đánh dấu màu khác. "Tại sao em nên tham gia?" Tôi ghét phải nói trước công chúng và đứng trước mọi người. Josh biết điều đó.

"Ai biết được, đó là vở kịch em thích." Josh chuyển kênh trên tivi. "Anh nghĩ em sẽ diễn tốt vai của Thomasina."

Tôi cười. "Cảm ơn anh, nhưng không."

"Tại sao? Với cả nó cũng tốt cho hồ sơ vào đại học của em nữa."

"Nhưng em không có ý định vào trường nghệ thuật hay biểu diễn gì đâu."

"Nó cũng đâu có làm hại gì em nếu như em thử thách mình với những điều mới," anh nói, đặt tay ra sau đầu. "Hãy mạnh dạn và liều lĩnh! Em hãy nhìn vào Margot. Chị ấy đang ở tận Scotland."

"Nhưng em không phải là chị Margot."

"Anh không phải nói là em phải chuyển sang sống ở phần khác của quả địa cầu. Anh biết là em sẽ không bao giờ làm thế. Hay là em thử làm trong Hội đồng Danh dự? Em thích đánh giá mọi người."

Tôi nhăn nhó.

"Hay mô hình Liên Hợp Quốc? Anh cá là em sẽ thích nó. Anh chỉ nói là... thế giới của em sẽ rộng lớn hơn rất nhiều, không chỉ có mỗi chơi bài

với Kitty hay đi loanh quanh với cậu Peter kia."

Tôi ngừng đánh dấu sách. Anh Josh có nói đúng không nhỉ? Rằng thế giới của mình rất nhỏ bé? Thế giới của anh có lớn hơn là bao đâu! "Josh!" tôi bắt đầu. Nhưng rồi tôi dừng lại ngay lập tức, vì tôi không biết nói tiếp thế nào. Thế nên tôi đã ném vào anh chiếc bút xóa.

Nó nhắm đúng trán anh. "Này, em đã có thể ném trúng mắt anh rồi đấy."

"Anh đáng bị như thế."

"Ok, em biết là anh không chỉ trích gì anh mà. Anh chỉ nói là em nên cho mọi người có cơ hội biết đến em." Josh cầm chiếc điều khiển chỉ vào tôi, và nói "Nếu người ta biết em, người ta sẽ thích em." Anh cứ nói như đúng rồi.

Sau khi Josh về, tôi dọn dẹp lại phòng khách, khóa cửa và tắt đèn. Tôi lấy một cốc nước rồi đi lên phòng.

Đèn phòng tôi vẫn bật, và Chris thì đang ngủ trên giường. Tôi ủi con bé ra một góc để lấy chỗ nằm. Nó quăng tay, miệng lẩm bẩm, "Mày muốn đi ăn cánh gà chiên không?"

"Đã muộn rồi." Tôi nói, trả lại chăn để đắp cho hai đứa. "Mày đã không gặp Josh."

Mắt con bé mở to. "Joshy đã ở đây? Tại sao?"

"Chẳng có việc gì cả." Tôi không thể kể bí mật của Josh, kể cả cho Chris.

"Ồ, tốt nhất đừng nói chuyện này cho Kavinsky."

"Dào, cậu ta chẳng quan tâm đâu," tôi nói

Chris lắc đầu. "Tất cả các chàng trai đều quan tâm."

"Peter không như thế. Cậu ta rất tự tin vào bản thân."

"Họ là những người quan tâm đến chuyện ấy nhất," Chris nói. Tôi đã muốn hỏi xem ý nó là gì, nhưng con bé đã nói trước tôi. "Hãy làm điều gì đó điên dại."

"Ví dụ?" Hôm nay là buổi tối trong tuần và tôi không thể đi ra ngoài, con bé biết điều đó. Nhưng tôi vẫn muốn nghe ý định của con bé. Nó như là chuyện kể trước đi ngủ.

"Giống như là...tao không biết. Bọn mình có thể trốn ra trại dưỡng lão, và gặp cái bà mà mày đã kể cho tao nghe. Tên bà là gì nhỉ? Thunder?"

Tôi cười khúc khích. "Stormy."

"À, phải rồi, Stormy." Con bé ngáp. "Bà ấy có vẻ là người biết hưởng thụ. Tao cá là bà ấy sẽ mời bọn mình cocktail."

"Cô Stormy đi ngủ lúc 9 giờ tối để giữ gìn sắc đẹp. Nên chúng ta để mai đi." Để mai thì Chris sẽ quên hết mọi chuyện diễn ra bây giờ, nhưng dù sao ý tưởng của con bé cũng khá hay ho. Mắt nó lại đã nhắm nghiền. Tôi thúc vào người nó. "Chris, mày dậy đi đánh răng đi." Tôi luôn giữ bàn chải của Chris trong ngăn kéo. Tôi viết trên đó chữ C bằng sơn móng tay màu đỏ để tránh nhầm lẫn với các bàn chải khác.

"Tao không thể. Tao quá mệt để có thể di chuyển."

"Một giây trước mày đã muốn đi chơi với cô Stormy ở viện dưỡng lão, giờ mày lại bảo quá mệt để có thể đi đánh răng rửa mặt."

Chris nhón miệng cười nhưng không mở mắt. Tôi bật đèn ngủ. "Chris, ngủ ngon, Chris." Nó luôn người ra gần chỗ tôi. "Chúc ngủ ngon."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Những cô gái Châu Á như tôi có rất ít sự lựa chọn cho trang phục Halloween. Giống như một năm nào đó tôi hóa trang giống Velma trong Scooby-Doo nhưng mọi người lại tưởng tôi là nhân vật trong truyện tranh. Tôi thậm chí còn đeo cả tóc giả. Thế nên tôi giờ chỉ chọn đồ hóa trang theo các nhân vật châu Á mà thôi.

Margot thì không bao giờ hóa trang thành các nhân vật. Chị thường chọn các vật vô tri vô giác hay khái niệm về cái gì đó. Ví dụ như năm ngoái chị hóa trang thành "lời xin lỗi chính thức": Chị mặc một chiếc váy dài chạm đến sàn nhà mà chị mua ở cửa hàng Goodwill với giá 10 đô la, đeo một cái biển ở trên cổ viết bằng chữ thư pháp, Tôi xin lỗi. Bộ trang phục của chị đã giành giải Nhì trong cuộc thi. Giải Nhất là người ngoài hành tinh của giáo phái Jamaica.

Kitty thì lại hóa trang thành ninja mà theo tôi nó cũng có suy nghĩ giống tôi.

Năm nay thì tôi hóa trang thành Cho Chang trong truyện Harry Potter. Tôi đã có khăn Ravenclaw và một cái áo choàng của dàn hợp xướng nhà thờ mà tôi mua trên Ebay, cà vạt của bố và một chiếc gậy phép. Tôi không có ý định đạt giải gì trong cuộc thi, nhưng ít nhất mọi người cũng phải nhận ra nhân vật của tôi. Tôi chỉ mong là không có ai hỏi tôi Bạn hóa trang theo nhân vật nào? lần nữa.

Tôi chờ Peter đón tôi đi học và vẫn đang sửa lại đôi tất dài đến đầu gối. Chúng cứ liên tục bị tuột xuống.

"Lara Jean."

Tôi tự động đáp, "Josh!"

Rồi tôi nhìn lên. Đó là Josh đang đứng ở xe. Anh diện đồ Harry Potter. Áo choàng đen, kính, vết sẹo hình tia chớp trên trán, đũa phép.

Chúng tôi cười phá lên. Về hai bộ trang phục ngẫu nhiên trùng hợp. Josh cất giọng sâu nồm, "Các bạn ở câu lạc bộ Hội họa sẽ mặc giống các nhân vật trong truyện viễn tưởng. Anh đáng lẽ sẽ mặc như Drogo trong Cuộc chiến ngai vàng, vì anh có trang phục phía trên giống như vậy, nhưng..."

Tôi cười, cố hình dung Josh với mắt kẻ đen, tóc dài và không mặc áo sơ mi. Thật là khôi hài! Tôi không nói là anh Josh gầy gò nhưng...

"Em có thôi cười đi không hả," anh đề nghị. "Nó đâu có buồn cười lắm đâu!" Rồi anh rung rung chùm chìa khóa xe. "Thế em có muốn đi nhờ không Cho?"

Tôi kiểm tra điện thoại, Peter vẫn muộn 5 phút như thường lệ. Tôi không thể than phiền gì, vì dù sao cậu ta cũng đưa tôi đi miễn phí và nếu không thì tôi còn phải đi xe buýt. Nhưng nếu giờ tôi đi cùng Josh, tôi sẽ đến trường thông thả hơn, tôi có thể chạy qua túm để đồ, tôi có thể đi vệ sinh, tôi có thể mua nước hoa quả ở máy bán tự động. Nhưng chắc cậu ta đang trên đường rồi. "Cảm ơn anh, nhưng em sẽ chờ Peter."

Josh gật đầu. "Ồ, được rồi." Rồi anh lên xe.

Tôi hét to. "Expelliarmus!" Josh quay người và hét lại. "Finite!" Rồi chúng tôi cười nhả nhổ với nhau như hai kẻ mất trí.

Anh lái xe đi còn tôi ngồi ôm đùi. Josh và tôi đã đọc Harry Potter cùng một thời điểm, khi tôi lớp Sáu còn anh lớp Bảy. Margot thì đã đọc xong từ

trước. Không ai trong chúng tôi có thể đọc nhanh như chị. Chị thậm chí đã nổi cáu khi chờ chúng tôi đọc xong quyển thứ ba để có thể tranh luận về truyện.

Càng chờ Peter lâu, tôi càng cảm thấy khó chịu. Tôi bỏ chiếc áo choàng và mặc ra mặc vào đến mấy lần. Chiếc áo này làm từ chất liệu polyester và polyester thì không thoát mồ hôi. Khi cậu ta đến nơi, tôi chạy ngay ra xe mà không thềm chào hỏi gì hết. Tôi để chiếc áo lên trên đùi như thể một chiếc chăn, vì chiếc váy tôi mặc rất ngắn.

Cậu ta mở to mắt. "Cậu trông thật hấp dẫn," cậu ta nói, giọng ngạc nhiên. "Cậu hóa trang nhân vật nào đấy? Trong truyện Nhật Bản à?"

"Không," tôi nói, giọng cảm cẩu. "Tớ là Cho Chang." Peter vẫn chưa hiểu gì hết, nên tôi nói thêm, "Trong truyện Harry Potter."

"À, ừ. Hay đấy!"

Tôi nhìn cậu ta từ đầu đến chân. Cậu ta mặc áo sơ mi và quần bò. "Thế trang phục hóa trang của cậu đâu?"

"Tớ và mấy cậu bạn sẽ thay đồ trước khi bắt đầu. Sẽ hay ho hơn khi bọn tớ xuất hiện cùng nhau."

Tôi biết là cậu ta muốn tôi hỏi xem trang phục của cậu ta như thế nào, nhưng tôi không muốn làm việc đó, nên tôi chỉ ngồi trên xe, không nói gì và nhìn ra cửa sổ. Tôi chờ xem cậu ta sẽ hỏi tôi là Có chuyện gì đã xảy ra, nhưng không hề. Cậu ta là người rất dễ quên; tôi không nghĩ cậu ta nhận ra là tôi đang tức giận.

Rồi bất ngờ tôi nói. "Tớ ước gì cậu không suốt ngày đến muộn."

Peter cau mày. "Trời ạ, xin lỗi cậu. Tớ đã phải tìm trang phục."

"Hôm nay cậu phải tìm đồ hóa trang. Nhưng cậu suốt ngày đến muộn."

"Tớ không suốt ngày đến muộn."

"Cậu đến muộn ngày hôm nay, hôm qua, và thứ Năm tuần trước." Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Lá vàng mùa Thu đã bắt đầu rơi. "Nếu cậu không thể đến đúng giờ, thì tớ không muốn cậu đưa tớ đi học hằng ngày."

Tôi cảm giác như cậu ta đang nhìn tôi mặc dù tôi không quay đầu lại. "Được thôi. Có nghĩa là tớ sẽ được ngủ thêm 5 phút. Tớ đồng ý."

"Tốt!"

Trong khi chờ công bố kết quả cuộc thi hóa trang, Chris và tôi ngồi ở ban công nhà hát. Chris hóa trang thành cô ca sĩ Coutney Love. Con bé mặc váy màu hồng, thắt dài đến đùi thúng lồ chỗ, trang điểm mắt theo phong cách nhem nhuốc. "Mày nên ngồi ở ghế dưới kia," tôi nói. "Tao cá là mày sẽ thắng giải gì đó."

"Bọn trong trường còn chẳng biết Coutney Love là ai," con bé nói giọng khinh khỉnh. Nhưng tôi đoán là nó thích có giải chết đi được.

Bọn con trai của nhóm Peter hóa trang thành siêu anh hùng. Nào là Người Dơi, Siêu Nhân, Người Sắt, Người Khổng lồ Xanh. Peter vẫn ăn đứt bọn họ. Cậu ta là Người Nhện Peter Paeket. Kavinsky có thể hóa trang thành ai được nữa chứ. Bộ quần áo của cậu ta là hàng xịn, mặt nạ vàng Mylar, găng tay và ủng bó. Cậu ta hơi bị thái quá trên sân khấu. Các cậu kia thì đi xung quanh, vung vẩy áo choàng, giả vờ đấu trận với nhau. Peter định trèo lên cột nhưng bị thầy Yelznik ngăn lại. Tôi thấy phấn khởi khi Peter và các bạn đã đoạt giải Nhóm có trang phục đẹp.

Genevieve lại hóa Quý cô mèo. Cô ta mặc quần leggings giả da, áo nâng ngực và đeo tai mèo màu đen. Tôi tự hỏi cô nàng đã dự định mặc theo

phong cách siêu anh hùng như mấy cậu hội kia, hay Peter đã nói gì với cô ta, hay là cô ta tự nghĩ ra trang phục này. Tụi con trai trong khán đài đã hò reo không ngớt khi Genevieve lên bục nhận giải Trang phục đẹp nhất khối lớp 11. "Đúng là đồ gái điểm," Chris nói, giọng ghen tị.

Genevieve đã thắng, tất nhiên. Tôi nhìn lên Peter. Cậu ta đang huýt sáo và dậm chân cùng lũ bạn.

Sau cuộc thi, tôi lấy sách Hóa ra khỏi tủ đựng đồ. Peter đến chỗ tôi và dựa lưng vào tủ đồ bên cạnh. Qua mắt nạ, cậu ta nói, "Chào cậu."

"Xin chào," tôi đáp lại. Và sau đó cậu ta không nói thêm gì nữa chỉ đứng đó. Tôi đóng cửa tủ và quay chìa khóa. "Chúng mừng cậu đã đoạt giải!"

"Thế thôi hả? Cậu chỉ nói được bấy nhiêu thôi sao?"

Hử? "Thế tớ phải nói thêm gì nữa nào?"

Rồi Josh đi vào cùng với Jersey Mike, người đang mặc trang phục của người lùn, chân lông lá. Josh chỉ chiếc đũa vào tôi và nói "Expelliaemus!"

Tôi chỉ chiếc đũa ra phía anh, và nói "Avada Kedavra!"

Josh ôm ngực như thể tôi vừa giết anh. "Mạnh quá," anh nói và biến mất trong sảnh.

"Ừm, thế cậu có nghĩ là thật lố bịch khi bạn gái mà tớ đang hẹn hò lại mặc trang phục đôi với một chàng trai khác không?" Peter hỏi tôi.

Tôi đảo mắt. Tôi vẫn còn giận cậu ta từ hồi sáng. "Xin lỗi nhưng tớ không thể nói chuyện với cậu khi cậu trông như thế này được? Làm sao mà tớ có thể nói chuyện với một người được phủ nhựa từ đầu đến chân chứ?"

Cậu ta đẩy mặt nạ lên. "Tớ nghiêm túc đấy. Cậu nghĩ việc đó sẽ ảnh hưởng đến tớ như thế nào?"

"Thứ nhất, đó là việc tớ không định trước. Thứ hai, nào có ai quan tâm đến tớ mặc trang phục gì. Nên liệu ai có thể nhận ra điều đó?"

"Mọi người vẫn nhận ra," Peter gật gù. "Tớ nhận ra."

"Ồ, thế tớ xin lỗi nhé. Tớ rất tiếc sự trùng hợp này lại có thể diễn ra."

"Tớ thật sự nghi ngờ đó là sự trùng hợp." Peter cau mày.

"Thế cậu muốn tớ làm gì? Cậu muốn tớ phải chạy ra cửa hàng Halloween vào bữa trưa, mua một bộ tóc giả màu đỏ và biến mình thành Mary Jane?"

Peter chuyển giọng ngọt ngào, "Cậu có thể ư? Thế thì tuyệt quá!"

"Không, tớ không thể. Cậu biết sao không? Vì tớ là người châu Á, và mọi người chỉ nghĩ tớ mang trang phục hoạt hình thôi." Tôi đưa cho cậu ta chiếc đĩa phép. "Giữ lấy!" tôi cúi xuống và kéo áo choàng lên cao để sửa lại đôi tất.

Mặt cau có, cậu ta nói, "Tớ cũng đã có thể biến thành nhân vật nào đó trong Harry Potter nếu cậu nói trước."

"Ồ, vậy thì hôm nay có lẽ cậu là Myrtle khóc nhè."

Peter lại nhìn tôi rộng tuếch. Không tin vào mình tôi hỏi, "Này nhưng cậu đã bao giờ đọc Harry Potter chưa?"

"Tớ đọc hai tập đầu tiên."

"Thế cậu phải biết Myrtle khóc nhè là ai chứ!"

"Nhưng mà từ lâu lắm rồi," Peter nói. "Cô ta là một trong những bức tranh treo trên tường à?"

"Không! Mà làm sao cậu có thể ngừng đọc sau tập Phòng chứa bí mật nhỉ? Tập thứ ba là tập hay nhất của cả bộ truyện. Nó đã làm tớ mê mết." Tôi nhìn thẳng vào cậu ta. "Cậu không có tâm hồn hả?"

"Xin lỗi cậu vì tớ đã không đọc một tập nào của Harry Potter. Xin lỗi cậu là tớ có cuộc sống riêng của mình và không tham gia vào câu lạc bộ Viễn Tưởng gì đó, hay bất cứ câu lạc bộ quái gở nào."

Tôi cướp cây gậy khỏi tay Peter và hươ hươ nó trước mặt cậu ta. "Silensio!"

Peter khoang tay. Giọng mĩa mai, cậu ta nói. "Dù cậu có cố nói câu thần chú nào với tớ thì chúng cũng không có tác dụng gì cả. Nên cậu quay lại trường Hogwarts đi." Cậu ta mới tự hào làm sao khi nhắc đến tên trường Hogwarts.

Nhanh như một chú mèo, tôi kéo mặt nạ của Peter xuống, và giữ một tay trên miệng cậu ta. Tay còn lại vẫy vẫy chiếc đũa lần nữa. "Silencio!" Cậu ta muốn nói gì đó nhưng tôi đang giữ chặt bàn tay kia. "Gì cơ? Cậu nói gì? Tớ nghe không được, Peter Parket ạ"

Peter rướn tay và cù tôi, tôi cười đến nỗi sắp rơi cả đũa phép. Tôi buông tay định chạy đi, nhưng cậu ta bổ nhào từ phía sau, giả bộ làm kiểu tung mạng nhện ở dưới chân tôi. Cười khúc khích tôi chạy xuống dưới sảnh, lách qua một biển người. Cậu ta chạy đuổi theo tôi đến tận lớp học Hóa. Một giáo viên cũng hét lên, ra lệnh chúng tôi chậm lại. Chúng tôi cũng nghe lời, nhưng đến khi ra đến góc thì tôi lại ba chân bốn cẳng và cậu ta cũng chạy theo.

Tôi gần như hết hơi lúc ngồi vào bàn. Cậu ta lại quay người và ném mạng nhện về hướng tôi. Tôi lập tứ rúc rích cười, và thầy Meyers nhìn tôi

chăm chăm. "Em ổn định đi!" thầy nói, tôi gật đầu nghe lời. Khi thầy quay đi, tôi chui vào áo choàng mà cười. Tôi vẫn muốn tỏ ra giận dữ với Peter, nhưng thật sự là không cách nào làm như thế.

Hết nửa tiết, cậu ta viết tin nhắn giấy cho tôi. Ở viền của mẫu giấy, cậu ta vẽ hình mạng nhện. Tin nhắn vết, Sáng mai tớ sẽ đến đúng giờ. Tôi cười khi đọc nó. Rồi tôi cho mẫu giấy vào cặp, vào vở tiếng Pháp để mẫu giấy không bị nhăn. Tôi muốn giữ nó để khi câu chuyện này kết thúc, tôi vẫn có gì để nhìn lại, và nhớ cảm giác khi làm bạn gái của Peter Kavinsky như thế nào. Cho dù chuyện của bọn tôi chỉ là giả vờ.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Khi chúng tôi đến cửa nhà, Kitty chạy ra tận xe. "Người Nhện." con bé gào thét ầm ĩ. Con bé vẫn mặc trang phục Ninja mặc dù đã bỏ mặt nạ ra rồi. "Anh có vào nhà không?"

Tôi nhìn Peter. "Không được. Anh ấy phải đi tập thể thao." Peter đi tập bóng vợt một tiếng mỗi ngày. Cậu ta rất nghiêm túc với việc này.

"Đi tập thể thao?" con bé nhắc lại. Tôi biết là con bé sẽ nghĩ Peter sẽ đi gọi đầu.

"Chúng ta hãy cho anh ấy xem điệu nhảy của chúng ta!"

"Kitty, không!" Điệu nhảy là trò chơi của tôi và Margot đã nghĩ ra vào một buổi tối nhàm chán mấy năm trước khi cả nhà đi nghỉ ở bãi biển. Tôi phải nói trước là không ai trong bọn tôi có năng khiếu khiêu vũ.

Mắt Peter sáng lên. Cậu ta sẽ tận dụng cơ hội này để cười vào mũi tôi. "Tớ muốn xem điệu nhảy!"

"Quên nó đi, Peter," tôi nói với cậu ta. Chúng tôi đang ở phòng khách. Mỗi người ngồi trên một chiếc ghế riêng. Tôi rót ra ba cốc trà chanh với đá và mang ra một đĩa khoai tây chiên đã ăn gần hết.

"Đi mà," cậu ta van nài. "Cho tớ xem nó đi. Đi mà, đi mà, cho tớ xem nó đi."

"Năn nỉ không ăn thua gì đâu Peter."

"Thế điều gì sẽ làm cậu đồng ý?"

Tôi phẩy tay trước khuôn mặt bánh bao của cậu ta. "Tớ đã miễn dịch với vẻ quyến rũ của cậu rồi, cậu biết chưa hả?"

Peter nhướn mày, kiểu là do tôi thách đấy nhé. "Cậu thách tớ à? Vì tớ đang nói cho cậu hay là nếu như cậu muốn đối đầu với tớ, tớ sẽ kết liễu cậu đấy, Covey ạ." Rồi cậu ta bắt đầu nhìn tôi chăm chăm. Tôi bắt đầu cảm thấy mình đã thôi cười và đôi má đã ửng lên.

"Thôi nào, Lara Jean."

Tôi nháy mắt. Trời ạ Kitty! Tôi đã quên mất còn có nó trong phòng. Tôi trườn trên hai chân. "Em bật nhạc lên đi. Peter vừa thách đấu với chúng ta đấy."

Kitty hét thét lên rồi chạy ra bật loa. Tôi đẩy lùi chiếc bàn cà phê. Bọn tôi chọn chỗ biểu diễn trước lò sưởi, quay lưng, đầu cúi xuống, hai tay chấp sau lưng.

Khi tiếng nhạc bắt đầu vang lên, chúng tôi nhảy và quay tròn. Đẩy hông và xoay, rồi chuyển sang xoay theo đầu gối trên sàn. Giả chạy, rồi làm động tác còi xay, động tác này do Margot nghĩ ra. Rồi nhạc dừng, tôi và Kitty đang bất động trong tư thế nhảy dở. Nhạc lại nổi lên, và chúng tôi làm động tác con bướm, rồi lại xoay đùi trên sàn. Tôi quên động tác tiếp theo nên phải nhìn sang Kitty. Con bé đang lắc eo và vỗ tay theo nhịp.

Và động tác kết thúc là ngồi xoạc chân, với hai tay giơ cao đan vào nhau.

Peter thì tỏ vẻ ngạc nhiên, cười nghiêng ngả, Rồi cậu ta vỗ tay và dậm chân liên tục.

Khi chúng tôi hoàn thành điệu nhảy, tôi cố hít thở rồi nói với cậu ta. "Nào, giờ đến lượt cậu, Kavinsky."

"Tớ không thể," Peter thở hỗn hển. "Làm sao tớ có thể làm theo được chứ! Kitty em có thể dạy anh động tác pop-and-lock được không?"

Kitty đột nhiên xấu hổ. Con bé ngồi lên bàn tay, nhìn Peter qua hàng mi và lắc đầu.

"Dạy anh đi mà!" Peter nài nỉ.

Kitty cuối cùng cũng đồng ý. Tôi nghĩ con bé đã muốn cậu ta tham gia vào điệu nhảy từ đầu. Tôi ngồi xem hai anh em nhảy cả buổi chiều; Kitty trong trang phục Ninja còn bạn trai hờ của tôi thì là Người Nhện. Lúc đầu tôi cười, nhưng sau đó lại có cảm giác lo lắng, tôi không thể để con bé thân thiết với Peter được. Vì chuyện của bọn tôi chỉ là tạm thời. Khi Kitty nhìn Peter, con bé nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ như thể cậu ta là người hùng của nó..

Khi Peter ra về, tôi đưa cậu ta ra xe. Trước khi cậu ta vào xe, tôi nói, "Tớ không nghĩ là cậu nên đến nhà tớ nữa. Cậu làm Kitty bối rối."

Cậu ta nhướn mày. "Bối rối thế nào?"

"Bởi vì...bởi vì...khi chuyện của chúng ta kết thúc, con bé sẽ nhớ cậu."

Tất cả những gì tôi nghĩ được bây giờ là cậu ta đã rất kiên nhẫn với Kitty. Rồi một cách bốc đồng, tôi nhón chân lên, thơm vào má cậu ta. Cậu ta chơi xấu bằng cách lùi lại. Thật xấu tính!

"Thế cái thơm này là thế nào?"

Má tôi cũng nóng cả lên. Tôi nói, "Vì cậu đã tốt với em Kitty." Rồi vẫy ta chào tạm biệt rồi biến vào nhà.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Nếu hôm nay tôi không đi chợ thì hôm nay cả nhà lại ăn trứng.

Xe của chị Margot đã sử xong và đang ở trước cửa nhà, chỗ quen thuộc của nó. Tôi có thể đi chợ nếu muốn. Nhưng có điều tôi không muốn lái xe. Tôi lo lắng khi phải lái xe, và vụ tai nạn càng làm tôi thấy sợ hơn. Chuyện gì có thể xảy ra do tay lái của tôi? Nếu như tôi làm đau ai đó? Nếu tôi làm đau Kitty? Bằng lái xe lẽ ra không nên được cấp dễ dàng đến thế. Ý tôi là cái xe là một vật dụng nguy hiểm. Nó có thể là một vũ khí.

Nhưng cửa hàng chỉ cách đây hơn 10 phút lái xe, và tôi cũng không phải qua làn đường cao tốc. Và tôi hoàn toàn không muốn ăn trứng vào bữa tối nay. Bên cạnh đó...nếu Peter và Genevieve quay lại với nhau, cậu ta sẽ không đưa tôi đi học hằng ngày nữa. Nên tốt nhất là tôi phải tự lo cho thân mình. Tôi không thể phụ thuộc mọi người để được giúp đỡ.

"Chúng ta đi mua đồ ăn thôi Kitty!" tôi nói.

Con bé đang ngồi xem ti vi. Người nó trông thật dài, có vẻ con bé đang cao lên hàng ngày. Rồi mai kia con bé sẽ cao hơn tôi. Con bé dán mắt vào ti vi. "Em không muốn đi. Em đang xem chương trình của em."

"Nếu em đi cùng. Chị sẽ cho em mua kem."

Con bé đứng lên sẵn sàng ngay lập tức.

Trên đường đi, tôi lái chậm đến nỗi Kitty liên tục nói với tôi về giới hạn tốc độ. "Chị có biết là người ta phạt cả những người lái xe chậm hơn

tốc độ chậm nhất cho phép, đúng không?"

"Ai bảo em thế?"

"Chẳng ai cả. Nhưng điều đó em biết. Em nghĩ em lái xe giỏi hơn chị, Lara Jean."

Tôi nắm chặt vô lăng. "Chị cũng nghĩ thế!" Tôi nghĩ khi con bé bắt đầu lái xe, nó sẽ là một tay đua tốc độ, không thềm quan tâm đến những vật xung quanh. Nhưng con bé sẽ khá hơn tôi. Một tay lái liều lĩnh thì dù sao hơn một tay lái lúc nào cũng sợ hãi. Ai cũng có thể nói thế!

"Em chẳng sợ nhiều thứ như chị."

Tôi chỉnh gương để nhìn ra sau xe. "Em rất tự hào về bản thân đấy."

"Em chỉ nói thế thôi mà."

"Có chiếc xe nào di chuyển đến không? Chị chuyển làn được không?"

Kitty quay đầu. "Chị có thể chuyển làn, nhưng phải nhanh lên."

"Chị có bao nhiêu thời gian?"

"Ồ, đã quá muộn rồi. Chờ đã, giờ thì chị đi được. Chuyển làn đi, nhanh nhanh!"

Tôi vút sang làn bên trái và nhìn gương chiếu hậu. "Tốt lắm Kitty. Em có thể làm đôi mắt thứ hai của chị."

Khi chúng tôi đẩy xe trong cửa hàng, tôi đã nghĩ đến việc về nhà và ngồi phía sau tay lái. Tim tôi đang đập loạn xạ, thậm chí khi tôi đang phải nghĩ xem là nên lấy bí ngòi hay đậu cho bữa tối. Khi chúng tôi đứng ở gian bơ sữa, Kitty bắt đầu rên rỉ. "Chị nhanh lên được không? Em không muốn lỡ mất tập tiếp theo nữa."

Để Kitty thôi lèo nhèo, tôi nói, "Em đi chọn kem đi," và Kitty đã ra khu đông lạnh.

Trên đường trở về, tôi phải đứng ở làn bên phải vì đường tắc và không thể chuyển làn. Người lái chiếc xe trước tôi là một cụ già, và bà ấy di chuyển chậm như ốc sên, nhưng thế hóa ra lại tốt cho tôi. Kitty nài nỉ tôi chuyển làn, nhưng tôi bỏ qua lời con bé và tiếp tục lái, dễ dàng và thoải mái. Tay tôi nắm chặt cần lái đến nỗi khớp ngón tay trắng bệch hết cả.

"Hộp kem sẽ bị chảy hết khi chúng ta về nhà," con bé cắn nhả. "Và em đã bỏ lỡ toàn bộ chương trình yêu thích. Liệu chị có thể lái ở làn đi nhanh kia được không?"

"Kitty!" tôi rít lên. "Em có để chị lái không?"

"VẬY THÌ CHỊ LÁI ĐI."

Tôi nghiêng người qua bàn điều khiển để cụng đầu con bé, nhưng nó đã di chuyển ra phía cửa sổ và tôi không chạm được vào nó "Chị không chạm được em đâu," con bé cười sung sướng.

"Em đừng có cười đùa nữa đi. Hãy quan sát giúp chị."

Một chiếc xe đang đến ở bên phải tôi, vừa chạy ra khỏi đường cao tốc. Anh ta đang chuẩn bị đi vào làn của tôi. Tôi nhìn nhanh xung quanh xem liệu tôi có thể chuyển làn hay không. Mỗi lần mắt tôi phải quan sát ra ngoài đường đi, thậm chí trong một giây, cũng làm cho tôi hoảng loạn. Nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi hít một hơi sâu, rồi chuyển sang làn trái. Không có chuyện gì tệ xảy ra. Tôi thở ra.

Tim tôi đập mạnh cả đoạn đường về nhà. Nhưng chúng tôi đã thành công, không có tai nạn, không có tiếng còi ô tô khác phàn nàn, và đó là điều quan trọng nhất. Hộp kem cũng không sao, chỉ chảy một chút ở phần

trên. Việc lái xe sẽ đỡ vất vả dần, tôi nghĩ. Và tôi cũng hy vọng. Tôi phải tiếp tục thực hành.

Tuy nhiên tôi không chịu được suy nghĩ mình bị Kitty mắng mỏ. Chúng tôi là chị em. Tôi phải là người được em noi theo, giống như cách tôi noi gương chị Margot. Làm sao Kitty có thể noi gương tôi nếu như tôi là một kẻ yếu đuối?

Tối hôm đó, tôi chuẩn bị đồ ăn trưa cho tôi và Kitty. Tôi nấu món trước đây mẹ thường nấu cho bọn tôi khi đi picnic ở Keswich. Tôi thái hạt lựu cà rốt và hành, xào với dầu mè và một ít dấm; rồi tôi dùng chúng để nấu cùng gạo Nhật. Khi cơm chín, tôi dùng chiếc thìa đặt dẹt, lấy cơm ra thành từng viên nhỏ, rồi tôi gói từng viên như vậy vào váng đậu. Nó trông như là viên cơm gói trong một chiếc túi nhỏ. Tôi không có công thức chính xác để nấu, nhưng vị thì có vẻ giống mẹ làm. Chuẩn bị xong xuôi, tôi lấy thang để tìm chiếc hộp mẹ hay dùng ngày xưa đựng cơm. Và tôi đã tìm thấy chúng.

Tôi không biết liệu Kitty có nhớ đã từng ăn cơm làm thành từng viên như thế hay không, nhưng hy vọng là trái tim con bé có.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Buổi trưa, Peter và hội bạn cậu ta không đủ cơm để ăn, và tôi thì chỉ ăn được mỗi ba viên. "Chúng quá ngon," Peter nhắc đi nhắc lại. Khi cậu ta lấy viên cơm cuối cùng, cậu ta nhìn tôi kiểm tra xem liệu tôi có để ý.

"Cậu ăn nốt đi," tôi nói. Tôi biết là cậu ta đang nghĩ đến điều gì. Là người ăn miếng pizza cuối cùng.

"Không sao mà. Tôi ăn đủ rồi."

"Cậu ăn đi."

"Tôi không muốn ăn nó."

Rồi tôi cầm cơm bằng ngón tay và giơ lên trước mặt cậu ta. "Nói A...a."

Cậu ta bướng bỉnh nói. "Không, tôi không cho cậu được thắng dễ dàng thế đâu."

Darrell cười ra tiếng. "Tôi ghen tị với cậu đấy Kavinsky. Tôi cũng ước có một cô bạn gái đút tôi ăn thế này. Lara Jean, nếu mà tên kia không muốn ăn thì cậu cho tôi đi." Rồi vươn người về phía tôi, miệng mở to.

Peter gạt cậu ta ra một bên, và nói, "Tránh ra! Đây là phần của tôi." Cậu ta mở miệng và tôi cho miếng cơm vào miệng cậu ta như thể Peter là một chú hải cẩu trong khu vui chơi dưới nước. Mắt lim dim, miệng nhồm nhoàm, cậu ta nói, "Nhem nhem ngon quá!"

Tôi cười, vì cậu ta thật đáng yêu. Và trong giây phút đó, tôi đã quên. Tôi quên vì chúng tôi chỉ đang giả vờ.

Peter nuốt nước miếng, và nói, "Sao vậy? Tại sao trông cậu buồn thế?"

"Không, tớ không buồn. Tớ chỉ đói vì các cậu ăn hết bữa trưa của tớ rồi." Tôi nhìn sang để cho cậu ta biết là tôi đang đùa.

Ngay lập tức cậu ta đẩy ghế ra và đứng lên. "Đừng đi, tớ chỉ đùa thôi mà."

"Thật không?"

Tôi gật đầu và cậu ta lại ngồi xuống. "Nếu mà tí nữa cậu đói thì chúng ta có thể dừng lại mua cái gì đó trên đường về nhà."

"À, về việc đó..." tôi nói. "Xe của tớ đã sửa xong rồi nên tớ sẽ không cần cậ cho tớ đi nhờ nữa đâu."

"Ồ, thật sao?" Peter ngồi tựa lưng ra sau. "Nhưng tớ không ngại chuyện đưa cậu đi học. Tớ biết cậu không thích lái xe."

"Cách duy nhất để tớ lái tốt hơn là tớ phải lái thường xuyên," tôi nói, cảm giác như thể mình là chị Margot. "Hơn nữa là thế thì cậu được ngủ thêm năm phút."

peter cười toe toét. "Đúng vậy!"

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Một bữa ăn tối trực tuyến ngày Chủ nhật là ý tưởng của tôi.

Tôi để chiếc laptop vào giữa bàn ăn. Bố, Kitty và tôi ngồi trước bàn với những chiếc bánh pizza. Bây giờ là giờ ăn trưa của Mỹ và là giờ ăn tối ở Scotland. Margot đang ngồi ở bàn ăn và ăn salad. Chị mặc pyjama bằng vải flanel.

"Cả nhà mình lại đang ăn pizza à?" Margot nhìn tôi và bố rất không hài lòng. "Kitty sẽ không lớn được nếu hai người không cho em ấy ăn rau."

"Chị bình tĩnh nào Gogo. Có ớt trên pizza mà," tôi nói và giơ bánh lên và ai cũng cười.

"Có cả salad chân vịt tối nay mà," bố nói.

"Liệu bố có thể dùng rau chân vịt để làm thành nước ép được không?" Kitty hỏi. "Đó là cách tốt nhất để ăn rau chân vịt."

"Sao em biết điều này?" Margot hỏi.

"Từ anh Peter."

Tôi bị mắc luôn miếng pizza ở họng.

"Peter là ai?"

"Bạn trai của Lara Jean."

"Khoan nào...Lara Jean đang hẹn hò với ai cơ?" Nhìn trên màn hình tôi thấy mắt Margot mở to và đầy nghi ngờ

"Peter Kavinsky," con bé leo lên.

Tôi quay mặt đột ngột và nhìn con bé tức tối, ám chỉ Cảm ơn vì đã là lộ bí mật Kitty ạ. Con bé nhìn lại tôi Gì cơ? Đáng lẽ chị phải nói với chị ấy từ trước rồi.

Tôi gượng gạo nói, "Chuyện...bình thường thôi mà."

"Em nghiêm túc chứ? Tại sao em lại thích một người như Peter Kavinsky? Cậu ta chỉ là..." Margot lắc đầu, chưa tin được vào sự thật. "Ý chị là em biết Josh đã bắt quả tang cậu ta gian dối trong làm bài kiểm tra không?"

"Peter gian lận ở trường à?" bố hỏi lại, giọng sừng sốt.

Tôi nhìn bố và nói, "Một lần, hồi lớp Bảy. Từ lâu lắm rồi nên giờ không nên tính nữa. Với lại đó không phải là bài kiểm tra, mà đó chỉ là một bài trắc nghiệm thôi bố ạ."

"Chị không nghĩ cậu ta là một người hợp với em. Mấy đứa ở đội bóng vợt đều là những người xấu tính."

"Ồ, Peter không giống những cậu kia." Tôi không hiểu tại sao chị Margot lại không vui. Tôi ít nhất đã giả vờ vui vẻ khi chị bắt đầu hẹn hò với anh Josh. Chị ấy cũng có thể giả vờ làm như thế với tôi. Và tôi cũng không vui vẻ gì vì chị nói những điều này trước mặt bố và em Kitty. "Nếu chị nói chuyện với cậu ấy, hay cho cậu ấy một cơ hội nào đó, thì chị sẽ biết, Margot." Tôi cũng không hiểu tại sao tôi phải thuyết phục chị cho Peter một cơ hội, khi mà chuyện của chúng tôi sắp kết thúc. Nhưng tôi muốn chị biết Peter là một chàng trai rất tốt, và sự thật là như thế.

Margot làm mặt kiêu Ừ, biết thế, chắc thế và tôi hiểu là chị ấy vẫn chưa tin. "Thế còn Genevieve thì thế nào?"

"Bọn họ chia tay nhau mấy tháng trước."

Bố nhìn tôi bối rối và hỏi, "Thế Genevieve và Peter đã từng là một cặp."

"Không sao đâu bố," tôi nói.

Margot im lặng nhai salad. Tôi nghĩ là chị sẽ không nói gì nữa. Nhưng rồi chị nói tiếp, "Cậu ta cũng không thông minh đúng không? Ý chị là trong việc học."

"Không phải ai cũng có thể trở thành học sinh Danh dự Quốc gia! Có nhiều kiểu thông minh, chị biết đấy. Cậu ta có IQ cũng cao." Thái độ không đồng ý của Margot đã làm tôi hơi cáu. Hơn cả cáu. Tôi nổi điên. Vì tại sao chị lại có quyền đánh giá khi mà chị còn chẳng ở đây. Kitty còn có quyền hơn cả chị ấy chứ. "Kitty em có thích anh Peter không?" Tôi hỏi con bé. Tôi biết em sẽ nói có.

Kitty hếch mặt lên, và tôi có thể nói con bé rất hài lòng vì đã được mời tham gia ý kiến vào một cuộc nói chuyện "người lớn" như thế này. "Có."

Margot ngạc nhiên nói, "Kitty, em chúng đi chơi với cậu ấy à?"

"Tất nhiên rồi. Anh ấy hay qua đây chơi. Với cả anh ấy cũng đưa bọn em đi học."

"Trong chiếc xe hai chỗ á?" Margot quay ra nhìn tôi.

"Không, trong chiếc xe to chờ đồ của mẹ anh ấy." Rồi với ánh mắt ngây thơ con bé nói, "Em cũng muốn được đi xe mui trần của anh ấy. Em chưa bao giờ được đi xe mui trần."

"Thế cậu ta không lái chiếc Audi nữa à," tôi nói.

"Khi có Kitty đi cùng thì không," tôi nói.

"Hừm" đó là câu cuối cùng Margot nói, với cái vẻ mặt nghi ngờ của chị làm cho tôi muốn đâm một cái vào màn hình vi tính.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Sau giờ học tôi nhận được tin nhắn của Josh.

Em và anh và bữa ăn tối truyền thống.

Bữa tối truyền thống thì đáng nhẽ còn có cả Margot. Nhưng giờ là thời điểm khác rồi, tôi cho là như thế. Không được ăn cùng nhau cả ba người có lẽ cũng không tệ. Cái mới thì cũng có thể tốt.

Được, nhưng em vẫn sẽ ăn bánh mì nướng với pho mát của em, bởi vì anh toàn ăn tham. Thống nhất thế nhé!

Chúng tôi lại ngồi ở gian có máy nghe nhạc tự động.

Tôi đang cố hình dung xem liệu chị Margot đang làm gì giờ này. Giờ đã là tối khuya ở Scotland. Có lẽ chị đang chuẩn bị đi chơi với mấy người bạn trong khu nhà. Margot nói các pub ở bên đó rất lớn; và họ thường đi uống như những con cú đêm, la cà từ pub này sang pub khác, uống và uống. Margot không phải là người hay uống, tôi chưa bao giờ thấy chị say. Và tôi hy vọng giờ chị đã uống khá hơn.

Tôi không thể chọn giữa doo-wop hay folksy guitar. Và cuối cùng tôi chọn "Video killed the radio star," cho Margot. Giống như có cả chị ở đây.

Josh cười khi nhạc nổi lên. "Anh biết là em sẽ chọn bài đó."

"Không, anh không biết. Vì em còn không biết cho đến lúc em nhấn nút nữa là." Tôi lấy menu và xem xét, như thể tôi chưa bao giờ xem nó.

Josh thì vẫn cười. "Tại sao em phải giả vờ xem menu khi em biết trước là em sẽ gọi món gì?"

"Biết đâu em lại thay đổi ý định vào phút cuối thì sao?" tôi nói. "Có khả năng là em sẽ gọi bánh mì nướng với cá thu và pho mát, bánh burger gà tây, hoặc một đĩa salad đặc biệt? Em có thể là một người mạo hiểm mà, anh biết đấy?"

"Tất nhiên rồi," Josh đồng ý. Và tôi biết anh chỉ nói đùa tôi thôi.

Người phục vụ đến hỏi chúng tôi ăn gì. Josh nói, "Cho tôi bánh mì nướng với pho mát, một súp cà chua và một cốc milkshake sô cô la." Anh nhìn tôi, ra hiệu đến lượt tôi. Tôi thấy khóe môi anh đang cười.

"À...ừm..." tôi lướt nhanh tờ menu. Tôi thực sự không muốn chọn mấy món vừa nói với anh. Tôi bỏ cuộc và quay về với món tôi vẫn thường ăn ở đây. "Tôi chọn bánh mì nướng với pho mát. Và một soda cherry đen." Khi người phục vụ đã đi khỏi, tôi nói, "Đừng nhận xét gì né!"

"Ồ, anh không có ý định đó!"

Và rồi sau một khoảng lặng, chúng tôi cùng nói một lúc. Tôi nói, "Thế anh gần đây có nói chuyện với chị Margot không?", còn anh thì nói. "Em và Kavinsky thế nào rồi?"

Anh không cười nữa, mặt trông xa xăm. "Ừ có, bọn anh thi thoảng vẫn chat. Anh nghĩ chị ấy hơi nhớ nhà."

Tôi nhìn anh hơi mĩa mai. "Em vừa nói chuyện với chị ấy tối qua. Và chị ấy chẳng có vẻ gì là nhớ nhà cả. Chị ấy tỏ vẻ vẫn là Margot, còn kể về Raisin Weekend. Chị ấy làm em muốn đến Saint Andrews."

"Raisin Weekend là gì?"

"Em không chắc đã hiểu hết...nó giống như một hoạt động bao gồm uống thật nhiều và chơi nhạc la-tinh? Em nghĩ đó là một hoạt động rất đặc trưng của người Scotland."

"Thế em có thích làm thế không?" Josh hỏi. "Liệu em có thích đi đến một nơi xa như thế không?"

Tôi thở dài. "Không, em chắc là không. Đây là chị Margot, không phải là em. Nhưng nếu mà đi du lịch thì không tệ. Có thể bố sẽ cho em đến đó vào kỳ nghỉ Xuân."

"Anh nghĩ chị ấy sẽ rất vui vì điều đó. Vậy là chuyến đi Paris của chúng ta bị hoãn lại rồi hả?" Anh cười một cách kỳ cục và hăng giọng. "Nhưng khoảng đã, thế mọi việc như thế nào với Kavinsky."

Người phục vụ đưa thức ăn ra đúng lúc đó. Josh để bát súp ra giữa bàn. "Muốn thử ngậm đầu tiên không?" anh hỏi, tay cầm cốc milkshake.

Tôi gật đầu đồng ý và cúi người lên trước. Anh giơ cốc milkshake ra và tôi uống một hơi dài. "Khààà," tôi nói, rồi ngồi xuống.

"Một ngậm của em thật nhiều quá," Josh nói. "Sao em không bao giờ muốn gọi một cốc riêng cho em nhỉ?"

"Thế theo anh thì em nên gọi khi chúng ta phải chia tiền à?" tôi bẻ miếng bánh nước pho mát và chấm vào bát súp cà chua.

"Thế em đang nói là..." Josh bắt đầu. Tôi nhìn anh trống rỗng, anh nói tiếp, "Em đang định kể với anh về Kavinsky."

Tôi ước gì chẳng có câu hỏi này. Tôi không muốn nói dối với Josh, tôi đang không ở trong tâm trạng ấy. "Mọi thứ ổn." Vì Josh đang nhìn tôi như thể đang mong đợi điều gì đó. Tôi nói thêm, "Cậu ta rất ngọt ngào."

Josh khịt mũi

"Cậu ta không giống như mọi người nghĩ. Mọi người thường quá vội vã khi đánh giá cậu ấy, nhưng Peter thực sự rất khác." Tôi ngạc nhiên vì đang nói với anh sự thật. Peter không giống như anh nghĩ. Cậu ấy có thể bảnh chọe, cậu ấy cũng có thể xấu tính và cậu ấy thường trề hện. Đúng là như thế. Nhưng cũng có những mặt tốt và rất đáng ngạc nhiên của cậu ta. "Cậu ấy...không giống như anh nghĩ."

Josh nhìn tôi hoài nghi. Rồi anh chấm nửa cái sandwich vào bát súp, và nói "Em đã từng nói điều đó."

"Vì đó là sự thật." Anh lắc đầu không tin lời tôi. Vì thế tôi nói tiếp. "Anh phải nhìn cách cậu ta chơi với Kitty. Con bé rất thích cậu ta." Tôi không thể hình dung được những lời đó lại được phát ra từ miệng tôi, nhưng tôi nói thế để cố tình làm tổn thương Josh.

Josh xé tiếp lớp pho mát nướng ra khỏi bánh mì. "Ồ, anh hy vọng là con bé không quá gắn bó với cậu ta." Mặc dù tôi đã có chính xác cái suy nghĩ ấy, nhưng tôi vẫn thấy buồn khi nó được nói ra.

Đột nhiên, cái cảm giác tự nhiên thân thiện của Josh và Lara Jean đã không còn. Josh đã rút lui và đóng mình lại, còn tôi thì chỉ trích những điều anh nghĩ về Peter. Nó làm tôi cảm thấy như hai đứa đang diễn kịch và giả vờ như mọi chuyện vẫn như ngày xưa. Tại sao có thể như thế, vì Margot không còn ở đây ư? Chị là một điểm của tam giác ba người chúng tôi.

"Này," Josh đột nhiên nói. Tôi nhìn lên. "Ý anh không phải thế. Đó là một điều ngớ ngẩn được nói ra. " Anh cúi đầu xuống. "Anh nghĩ..anh không biết. Nhưng có lẽ là do anh ghen tị. Anh không quen chia sẻ bài hát nhà Song với ai trước đây."

Tôi thấy lòng mình mềm lại. Giờ thì anh đã nói những lời làm cho tôi thấy ấm áp và mùi lòng vì anh. Tôi không nói điều tôi đang nghĩ, đó là Anh

có thể không quen với việc chia sẻ bọn em với người khác, nhưng bọn em thì đã quen với việc chia sẻ anh. "Anh biết là Kitty vẫn yêu anh nhất," tôi nói, để làm anh cười.

"Ý anh là, nh đã dạy con bé nhõ nước bọt," Josh nói. "Em sẽ không bao giờ quên người đã dạy em làm thế!" Rồi anh uống một hơi dài milkshake. "Này, có cuộc marathon Chúa tế của những chiếc nhẫn ở Bess cuối tuần này, em muốn đi không?"

"Mất khoảng...9 tiếng hả anh?"

"Ừ, 9 tiếng tuyệt vời."

"Đúng vậy," tôi nói. "Em muốn đi. Em sẽ hỏi Peter trước. Cậu ấy đã bảo em chuyện đi xem phim vào cuối tuần và..."

Josh chặn lời trước khi tôi nói hết câu. "Được rồi. Anh chỉ đi với Mike. Hoặc anh có thể đưa Kitty đi cùng. Giờ đã đến lúc anh giới thiệu con bé với thiên tài Tolkein."

Tôi im lặng. Trong suy nghĩ của Josh. Tôi và Kitty có thể hoán vị được cho nhau. Hay tôi và chị Margot?

Chúng tôi đang chia nhau miếng bánh quế khi Genevieve bước vào quán với một cậu bé mà theo tôi đoán là em trai con bé. Thực ra đó không phải là con trai ruột; Gen là con ruột. Con bé là Chủ tịch của một chương trình ở trường học. Theo đó một học sinh trung học sẽ kèm một học sinh tiểu học, giúp học phụ đạo và thi thoảng đưa chúng đi chơi.

Tôi ngồi cúi xuống nhưng con bé vẫn nhìn thất tôi. Con bé nhìn từ tôi xong sang Josh và đưa tay chào. Tôi không biết làm gì nên cũng vẫy tay chào lại. Có điều gì đó không ổn trong nụ cười của con bé. Đó chính là sự vui vẻ của con bé lúc này.

Và nếu Genevieve vui vẻ thì đó không phải là một tính hiệu tốt đẹp gì cho tôi.

Tôi nhận được tin nhắn từ Peter. Cậu ta viết. Nếu cậu định hẹn hò với Sanderson, cậu làm ơn có thể không chọn những nơi người ta không dễ trông thấy không."

Tôi đọc tin nhắn dưới bàn, và đọc đi đọc lại. Hóa ra Peter lại là cậu bé mới lớn hay ghen? Hay chẳng qua cậu ta lo lắng chuyện với Genevieve?

"Chị đang xem gì dưới đây?" Kitty hỏi tò mò.

Tôi đặt điện thoại lên bàn úp màn hình xuống, "Không có gì."

Kitty quay sang bố và nói, "Con cá đây là tin nhắn từ anh Peter."

Bố nói, "Bố thích anh Peter."

"Thật sao?" Tôi hỏi.

Bố gật đầu. "Cậu ta là một đứa ngoan. Và nó đã bị con kéo đi, Lara Jean."

"Đã bị con kéo đi?" tôi nhắc lại.

Kitty nói với tôi, "Chị ấy như một con vẹt." Rồi quay sang hỏi bố, "Có nghĩa là gì hả bố?"

"Nghĩa là anh ấy đã bị Lara Jean hớp hồn," Bố giải thích. "Cậu ta bị bỏ bùa mê."

"Bị bỏ bùa mê nghĩa là sao?"

Bố cười vui vẻ và nhét một miếng bánh vào miệng Kitty. "Có nghĩa là anh ấy thích chị con."

"Anh ấy hẳn nhiên là thích Lara Jean rồi," Kitty đồng ý, miệng đầy thức ăn. "Anh ấy nhìn chị nhiều lắm Lara Jean. Khi chị không để ý, anh ấy nhìn chị để biết chị đang vui hay không."

"Cậu ta làm thế ư?" tôi thấy ngực mình ấm và nóng lên, và tôi có thể thấy là mình đang cười

"Bố rất vui khi thấy con vui. Bố thường lo lắng cho Margot vì con bé lúc nào cũng rất có trách nhiệm với gia đình và giúp đỡ những người khác. Bố đã không muốn chị con bỏ qua những kỷ niệm đẹp của thời trung học. Nhưng con biết Margot. Chị là một người cố gắng không ngừng nghỉ." Bố vương tay và nắm vai tôi. "Nhìn con bây giờ, đi chơi, tham gia hoạt động, và kết bạn với nhiều người...con đã làm cho ông bố gì này cảm thấy rất vui. Rất, rất vui."

Tôi thấy ghen ở cổ họng. Giá như tất cả câu chuyện của tôi không phải là lời nói dối.

"Đừng khóc bố," Kitty ra lệnh, và bố gạt đầu, kéo con bé vào trong tay và ôm nó vào lòng.

"Con có thể giúp bố một chuyện không Kitty?" bố nói.

"Chuyện gì ạ?"

"Rằng con sẽ mãi như bây giờ?"

Con bé trả lời rất hồn nhiên, "Con có thể nếu như bố cho con nuôi một chú chó."

Bố cười nghiêng ngả, và Kitty cũng thế. Tôi thì thoải mái rất ngưỡng mộ cô út của gia đình. Con bé biết chính xác nó muốn gì, và nó sẽ làm tất cả để đạt được điều đó. Con bé không cảm thấy xấu hổ khi làm điều đó.

Tôi sẽ nói chuyện với bố để giúp con bé. Tôi và Kitty sẽ làm cho bố phải đầu hàng. Và sẽ có một chú chó dưới cây thông No-en vào buổi sang Giáng sinh năm nay. Tôi cá cược đấy!

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tối hôm sau, tôi và Peter ngồi học ở quán Starbuck vài tiếng đồng hồ thực ra là tôi học bài, còn Peter thì liên tục đứng dậy và liên tục đi nói chuyện với các bạn trong trường. Trên đường về cậu ta hỏi, "Thế cậu đã đăng ký chuyển đi trượt tuyết chưa?"

"Không, tớ không giỏi trượt tuyết." Chỉ có mấy người sành điệu như Peter hay các bạn cậu ta mới tham gia chuyển đi. Tôi có thể cố gắng nếu như Chris đi cùng, nhưng chắc nó sẽ cười vào mũi tôi nếu tôi hỏi nó. Nó không phải là người thích tham gia vào các chuyển đi của trường.

"Cậu không cần phải trượt tuyết. Cậu có thể chơi ván trượt thôi. Đó là môn tớ đang chơi."

"Tớ sẽ dạy cậu. Nó sẽ rất thú vị. Peter nắm tay tôi và nói, "Lara Jean đi đi mà, tớ xin cậu đấy. Với cả đó là một môn thể thao. Nó sẽ rất thú vị, tớ thề đấy."

Cậu ta đã làm tôi ngạc nhiên. Vì chuyển đi thì phải đến tận kỳ nghỉ Đông. Thế có nghĩa là cậu ta muốn tiếp tục câu chuyện của chúng tôi đến thời điểm đó. Tôi cảm thấy nhẹ cả người.

"Nếu cậu không muốn trượt tuyết bằng một ván trượt," cậu ta tiếp tục "thì trong nhà nghỉ có hẳn một lò sưởi bằng đá rất lớn, với những chiếc ghế cực kỳ thoải mái. Cậu có thể ngồi và đọc hàng giờ đồng hồ. Ở đây còn có cả sô cô la nóng ngon tuyệt. Tớ sẽ mua cho cậu một cốc." Cậu ta nắm chặt tay tôi.

Tim tôi đập rộn ràng. Rồi tôi nói, "Được rồi, tớ sẽ đi. Nhưng mà sô cô la nóng phải ngon như cậu nói đấy nhé."

"Tớ sẽ mua cho cậu bao nhiêu cậu muốn."

"Thế thì cậu nên mang nhiều tờ 1 đô la đi đấy," tôi nói, còn Peter khịt mũi. "Gì cơ?"

"Không có gì."

Khi chúng tôi về đến nhà, tôi ra khỏi xe và cậu ta lái xe đi ngay lập tức trước khi tôi nhận ra là tôi đã để quên chiếc túi trên sàn xe, trong khi cả bố và Kitty đều không có ở nhà. Họ đang ở trường Kitty để tham gia buổi gặp gỡ phụ huynh-học sinh.

Tôi mò mẫm chiếc chìa khóa phụ thường được giấu dưới xe cút kít. Rồi tôi nhớ ra là chúng đang ở ngăn kéo để đồ lặt vặt vì lần trước tôi đã quên là không cất vào chỗ cũ. Giờ thì tôi không chìa khóa, không điện thoại, không cách nào để vào nhà.

Josh! Josh là người có chìa khóa phụ. Anh thường tưới cây cho bố vài lần khi chúng tôi đi nghỉ.

Tôi lấy một viên sỏi nhỏ, chạy qua hàng rào, và đứng dưới cửa sổ phòng Josh. Tôi ném viên đá, nhưng bị hụt. Tôi kiếm một viên khác, và lần này thì nó vào cửa kính, nhưng hầu như chẳng gây ra tiếng động gì. Tôi thử lại lần nữa, với một viên to hơn. Lần này thì có tác dụng.

Anh mở cửa và ngó đầu ra. "Chào em, thế Kavinsky đã về rồi à?"

Tôi nói giọng ngạc nhiên. "Vâng, và em để quên túi trên xe cậu ấy. Anh ném cho em chiếc chìa khóa phụ với."

Josh thở dài như thể tôi nhờ anh chuyện gì to tát lắm. "Chờ nhé!" Rồi anh biến mất.

Tôi đứng đó chờ anh quay lại cửa sổ nhưng không hề. Anh xuống dưới nhà và mở cửa chính. Anh mặc áo hoodie và quần nỉ. Đó là chiếc áo hoodie mà chị Margot thích nhất. Khi anh chị mới yêu nhau, chị thường mặc nó.

Tôi giơ tay ra lấy chìa khóa, nhưng anh nói, "Chờ đã, anh lo cho em."

"Gì cơ? Tại sao?"

Anh thở dài nặng nề, và sửa lại kính. Anh chỉ đeo kính vào buổi tối. "Chuyện với Kavinsky..."

"Lại nữa sao Josh?"

"Cậu ta là người chơi tồi. Cậu ta không tốt với em. Em...rất ngây thơ. Em không giống như những cô gái khác. Cậu ta là dân chơi điển hình. Em không thể tin tưởng cậu ta."

"Em nghĩ là em biết cậu ấy nhiều hơn anh."

"Anh chỉ lo cho em thôi," Josh hăng giọng. "Em như em gái anh."

Tôi muốn đấm anh vì câu nói đó. "Không, em không phải," tôi nói.

Có nét gì không dễ chịu thể hiện trên mặt Josh. Tôi biết là trong đầu anh đang nghĩ gì, vì cả hai chúng tôi đều đang nghĩ đến điều đó.

Rồi đèn pha rọi vào phố. Đó là xe của Peter. Cậu ta quay lại. Tôi đưa lại cho Josh bộ chìa khóa và chạy về cửa nhà tôi. Tôi nói với lại, "Cảm ơn Joshy."

Tôi chạy ra phía đường có xe Peter. Cửa kính hạ xuống, "Cậu quên túi," cậu ta nói, liếc về phía nhà Josh.

"Tớ biết," tôi nói hốt hển. "Cảm ơn vì đã quay lại."

"Anh ta có đó à?"

"Tớ không biết. Một phút trước thì có."

"Vậy thì để đề phòng," Peter nói, rồi cậu ta rướn người ra ngoài, hôn tôi vào môi, miệng mở và rất dứt khoát.

Tôi đứng im.

Khi lái xe, cậu ta cười. "Chúc ngủ ngon, Lara Jean."

Cậu ta phóng xe vào màn đêm còn tôi thì đứng yên và đặt ngón tay lên trên môi. Peter Kavinsky vừa hôn tôi. Tôi gần như chắc chắn vì thích nụ hôn ấy. Và tôi cũng gần như chắc chắn là tôi thích Peter.

Sáng hôm sau khi tôi đang ở chỗ tủ gửi đồ để lấy sách thì tôi thấy Peter đang đứng ở sảnh. Tim tôi đập mạnh trong lồng ngực đến nỗi tôi nghe cả tiếng vọng ở tai. Cậu ta vẫn chưa nhìn thấy tôi. Tôi cúi đầu vào tủ đồ và bắt đầu sắp xếp thành một chồng.

Từ phía sau, cậu ta nói, "Xin chào!"

"Xin chào," tôi đáp.

"Tớ muốn trấn an cậu, Covey. Rằng tớ sẽ không hôn cậu thêm lần nữa, nên cậu đừng có lo lắng."

Ồ.

Thế thôi sao? Chuyện tôi có thích cậu ta hay không đâu có quan trọng, đơn giản vì cậu ta đâu có thích tôi. Thật là ngu ngốc khi bị thất vọng về một thứ mà bạn mới chỉ nhận ra là bạn thích nó, đúng thế không?

Đúng để cho cậu ta thấy là bạn đang thất vọng.

Tôi nhìn cậu ta, "Tớ không lo lắng về điều đó."

"Có, cậu có đấy! Nhìn cậu này: Mặt cậu trông nhăn nhúm như con hàu vậy."

Peter cười, còn tôi thì cố co giãn cơ mặt ra. "Chuyện đó sẽ không lặp lại nữa. Và tất cả chỉ là do lợi ích của chuyện với Sanderson."

"Tốt!"

"Tốt, cậu ta nói, và cầm tay tôi. Cậu ta khóa cửa tủ, và đưa tôi vào lớp như thể là bạn trai, như thể chúng tôi thực sự yêu nhau.

Làm thế nào để tôi biết được đây có phải là sự thật hay không? Tôi có cảm như chỉ có mỗi mình tôi không phân biệt được chúng.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Bố sửng sốt khi tôi hỏi xin bố chữ ký vào phiếu đăng ký chuyển đi. "Ồ, Lara Jean, chuyện này thật tuyệt vời. Peter đã thuyết phục con ư? Con đã từng rất sợ trượt tuyết khi con mười tuổi, con đã bị soạt chân và không thể đứng lên."

"Vâng, con nhớ." Giầy tôi bám chặt trên hai chiếc ván trượt tuyết, và tôi bị soạt chân. Tôi ngồi một chỗ tưởng như mấy ngày lặn.

Ký vào tờ giấy, bố nói. "Chúng ta có thể đi tới khu Wintergreen vào dịp Giáng sinh. Peter cũng có thể đi cùng."

Đó chính là mã gen nguồn tính cách của tôi. Từ bố. Ông luôn sống trong một thế giới đầy tưởng tượng. Đưa lại cho tôi tờ giấy, bố còn nói rất hào hứng, "Con sẽ mặc quần của chị Margot, và đeo găng tay của chị ấy nữa."

Tôi không cần nói với bố là tôi không cần những thứ ấy vì tôi chỉ ngồi ấm áp trong nhà nghỉ, đọc sách và uống sô cô la nóng ở ngay gần lò sưởi. Tôi cũng nên mang theo đồ để đan len.

Tối hôm đó, khi tôi nói chuyện với Margot qua điện thoại là tôi sẽ tham gia một chuyến trượt tuyết, chị đã rất ngạc nhiên. "Nhưng em ghét trượt tuyết mà."

"Em định thử trượt bằng ván trượt."

"Ừ, em phải cẩn thận nhé," chị nói.

Tôi đang nghĩ là chị Margot đang nói cẩn thận khi đi trượt tuyết, nhưng khi Chris qua nhà tôi để mượn váy, thì tôi lại phát hiện ra điều khác. "Mày biết là mọi người thường quan hệ với nhau trong các chuyến đi trượt tuyết phải không? Nó giống như một thư mời quan hệ tình dục được nhà trường cấp phép."

"Mày nói cái gì cơ?"

"Đó chính là nơi mà tao "bóc tem" ở năm đầu tiên trung học."

"Tao tưởng mày làm chuyện ấy trong một khu rừng gần nhà mày."

"Ồ, đúng rồi. Dù gì thì gì, ý tao là tao đã quan hệ trong chuyến đi trượt tuyết với trường."

"Nhưng có các cô đi kèm mà," tôi nói lo lắng. "Làm thế nào mà họ có thể làm chuyện đó khi có các cô đi cùng chứ?"

"Các cô đi ngủ sớm vì các cô ấy già rồi," Chris nói. "Vì mọi người cứ thế mà lên ra thôi. Với lại là có bể tắm nước nóng. Mày có biết là ở đó có bể tắm nước nóng không?"

"Không, Peter không nói gì cả." Đã thế thì tôi sẽ không mang theo đồ bơi. Vì chẳng ai ép được tôi làm việc đó nếu tôi không muốn.

"Vào năm tao đi thì mọi người cứ thế mà nhảy vào nước thôi."

Mắt tôi lồi lên. Cứ thế mà nhảy vào nước? "Mọi người không mặc quần áo à?"

"Ừ, bọn con gái thì bỏ áo ngực ra. Nên mày phải cẩn thận nhé."

Chris nhai móng tay. "Năm ngoái tao nghe nói là thầy Dunham còn đi tắm nước nóng với học sinh đấy, và điều này thật lạ lùng."

"Nghe như Cao bồi Miền Tây," tôi tỏ vẻ.

"Giống như Girls Gone Wild hơn."

Không phải tôi lo lắng Peter sẽ làm gì đó với tôi. Tôi biết là cậu ấy sẽ không làm thế. Nhưng mọi người khác sẽ nghĩ thế nào? Và liệu tôi có lên vào phòng Peter lúc nửa đêm để cho mọi người nghĩ là tôi và Peter đã làm gì không? Tôi không muốn gặp phải trở ngại gì trong chuyến đi của trường, còn Peter đã có cách thuyết phục tôi làm những điều mà tôi không hề muốn.

Tôi nắm tay Chris. "Thế mày đi cùng tao đi. Tao xin đấy."

Nó lắc đầu, "Mày biết rõ tao không tham gia các chuyến đi của trường mà."

"Nhưng mày đã đi rồi còn gì."

"Ừ hồi mới vào. Giờ thì không?"

"Nhưng tao cần mày!" Tôi nắm chặt lấy cánh tay nó một cách tuyệt vọng, và nói "Nhớ là tao đã bao che cho mày khi mày đi Coachella năm ngoái? Tao đã dành cả cuối tuần để đi ra đi vào nhà mày, để mẹ mày tưởng là mày ở nhà? Đừng quên những gì tao đã từng làm cho mày, Chris! Tao cần mày lúc này!"

Không may may rung động, Chris lấy tay ra khỏi tay tôi, và soi gương. "Kavinsky sẽ không ép mày làm chuyện ấy nếu mày không muốn. Nếu mày loại trừ thực tế là cậu đã từng hẹn hò với một con quỷ cái, thì cậu ta cũng không hoàn toàn là một thằng khờ. Nhưng cậu ta vẫn là người biết cư xử đúng mực."

"Ý mày đúng mực là như thế nào? Nghĩa là cậu ta không quan tâm đến tình dục?"

"Ôi, trời ơ, không! Cậu ta và Gen là nguồn năng lượng của nhau. Con bé uống thuốc tránh thai nhiều hơn cả tao. Chỉ có điều là người trong gia đình tao nghĩ nó là một thiên thần." Nó nặn ra một cái mụn ở cằm. "Giả dối làm sao. Tao cần phải viết một cái thư nặc danh đến nhà bà... nhưng không chắc chắn là tao sẽ làm thế. Tao không phải là kẻ lừa đảo như nó. Mày nhớ có lần nó nói với bà là tao bị say khi đến trường không?" Con bé không cần tôi trả lời câu hỏi của nó. Khi Chris đã bắt đầu nói đến Genevieve, thì nó chỉ mỗi một mục đích là nói thôi. "Bà đã dùng tiền tiết kiệm cho tao đi học đại học để đưa tao đi cai nghiện. Rồi cả nhà hợp về việc của tao. Tao mừng vì mày đã cướp được Kavinsky từ tay con bé."

"Tao đâu có cướp Peter. Họ từ bỏ nhau đấy chứ."

Chris khịt mũi. "Ừ, và mày phải luôn nhớ điều đó. Gen cũng đi chuyến này, mày biết đấy. Vì nó là lớp trưởng, nên nó ở trong ban tổ chức. Nên mày cẩn thận. Đừng bao giờ đi trượt tuyết một mình."

Tôi thở hỗn hển. "Chris, tao xin mày, đi cùng tao đi." Rồi hít vào một hơi, tôi nói, "Nếu mày đi cùng, điều đó sẽ làm Genevieve phát điên. Con bé đang tổ chức chuyến đi; nên đó là chuyến đi của nó. Và nó sẽ không muốn có sự có mặt của mày."

Chris mím môi cười "Mày rất biết cách dụ tao đấy!" Rồi nó giơ cằm ra chỗ tôi. "Mày nghĩ là cái mụn này đã chín chưa?"

Ờ?

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Vào ngày lễ Tạ ơn, bố rửa gà tây cho tôi nấu rồi đi đón bà ngoại. Bà ngoại ở một khu dành cho người về hưu, nơi có nhiều bà lão người Hàn Quốc khác. Bà nội, Nana, thì sẽ ăn lễ Tạ ơn với gia đình bạn trai của bà. Điều này làm tôi thấy dễ chịu, vì tôi biết bà thường đưa ra những lời nhận xét không hay ho gì về thức ăn.

Tôi làm một đĩa salad có đậu quả, vỏ cam, thì là, một nỗ lực mà theo tôi sẽ tạo ra một món ăn tạo sự vui vẻ mà đầy sáng tạo. Tôi cho Kitty ném thử. Con bé cắn một quả đậu, và nói vị giống như cam muối vậy. "Tại sao chị không làm quả đậu nấu trên chảo gang và cho thêm hành tây đã phi vàng lên đó?" Kitty đề nghị. Con bé đang chuẩn bị những chiếc lông màu khác nhau để trang trí đĩa gà tây.

"Vì chị muốn thử món ăn vui vẻ và sáng tạo," tôi nói, và đổ nước hầm vào chảo.

Đầy nghi ngờ, Kitty nói, "Tại sao chị không làm súp lơ xanh nấu trên chảo gang? Mọi người sẽ thích."

"Em có thấy trong nhà có súp lơ xanh không?" tôi hỏi. "Màu xanh của món ăn này là màu xanh của quả đậu."

"Hay là khoai tây nghiền? Chúng ta vẫn còn khoai tây nghiền, đúng không?"

Khoai tây nghiền? Tôi trèo lên kiểm tra tủ đựng đồ. Tôi đã quên không mua khoai tây. Tôi có sữa tươi và bơ, thậm chí cả lá hẹ phủ lên. Nhưng tôi

quên hẳn khoai tây. "Em có thể gọi bố mua khoai tây hộ chị trên đường về nhà được không?" tôi nói và đóng tủ đồ ăn lại.

"Em không tin được là chị quên mua khoai tây," Kitty nói, lắc đầu ngao ngán.

Tôi nhìn chăm chăm con bé, "Em tập trung trang trí đi."

"Không, vì em đang nghĩ là nếu như em không hỏi chị về vụ khoai tây nghiền, thì cả bữa ăn có lẽ đã bị hỏng luôn, nên chị phải cảm ơn em đi chứ."

Kitty đứng dậy để gọi điện cho bố. Tôi hét với theo, "Mà mấy con gà tây này trông giống như logo con của công ty NBC hơn là gà tây thật."

Kitty không hề thể hiện thái độ gì hết. Tôi thử cắn một miếng đậu, đúng như vị cam muối.

Hóa ra là tôi đã nấu gà tây bị ngược. Hơn nữa là do Kitty cứ mè nheo với tôi về con vi khuẩn Salmonella mà nó xem trong chương trình khoa học trên ti vi, nên tôi đã để gà tây quá lâu trong lò. Món khoai tây nghiền thì khá ổn, nhưng có lẫn mấy miếng khoai sượng vì tôi đã luộc vội quá.

Chúng tôi ngồi xung quanh bàn phòng khách, và đĩa gà tây Kitty trang trí đã làm cho món gà tây thêm bắt mắt hơn.

Bà ăn hết hẳn một đĩa đậu, nên tôi đã nhìn Kitty đắc thắng. Em thấy chưa? Vẫn có người thích nó.

Sau khi mẹ mất, bà có đến đây để chăm sóc chúng tôi. Rồi thậm chí bà có ý định chuyển đến sống ở đây. Bà đã không nghĩ là bố có thể tự xoay sở một mình.

"Danny này," bà bắt đầu. Kitty và tôi đưa mắt nhìn nhau, vì chúng tôi biết là chuyện gì đang sắp được nói ra. "Thế con có đang gặp gỡ ai không? Hẹn hò ai đó?"

Bố đỏ mặt. "Dạ...không nhiều lắm ạ. Công việc của con bận quá."

Giọng bà cục cục như chọi gà. "Đàn ông mà ở một mình là không tốt đâu Danny ạ."

"Con có mấy đứa nhóc đồng hành mà mẹ," bố nói, cố làm cho giọng có vẻ vui vẻ và không căng thẳng.

Bà nhìn bố bằng ánh mắt lạnh ngắt. "Đó không phải là ý mẹ."

Khi chúng tôi rửa bát đĩa, bà hỏi tôi, "Lara Jean, cháu có phiền lòng nếu bố cháu có bạn gái không?"

Đó là điều mà tôi và Margot từng nói chuyện với nhau trong mấy năm, là chuyện bí mật trong bóng tối của chúng tôi. Nếu bố chắc chắn phải hẹn hò với một ai đó, thì kiểu phụ nữ nào sẽ làm chúng tôi hài lòng? Một người vui vẻ, nhân hậu, có đủ các tính cách như bình thường mà người ta thích. Một người nào đó có thể nghiêm khắc với Kitty nhưng không gò ép con bé quá? Nhưng người đó không cần quá cố gắng để trở thành một người giống mẹ. Đó là điều Margot sợ nhất. Kitty thì cần có mẹ, còn chúng tôi thì đủ trưởng thành để không cần thêm sự chăm sóc ấy, chị vẫn nói như thế.

Trong ba chị em thì Margot là người khó tính nhất trong chuyện này. Chị luôn tôn thờ mẹ. Tôi thì không thể, vì có vài lần tôi nghĩ sẽ hay hơn nếu như bố có ai đó. Một người phụ nữ biết làm vài điều cơ bản, như biết cách đánh má hồng, hay tán tỉnh làm sao để không bị phạt khi đi quá tốc độ. Những việc tôi có thể biết cho tương lai. Nhưng chuyện ấy đã chưa bao giờ xảy ra. Bố có hẹn hò vài người, nhưng bố chưa bao giờ có một người bạn gái chính thức. Hiện tại thì điều này vẫn ổn. Nhưng nghĩ kỹ hơn, giờ

tôi đã bắt đầu lớn, khi chúng tôi đi xa thì trong nhà chỉ có Kitty và bố, và sau đó thì sẽ có một mình bố. Tôi không muốn để ông sống một mình.

"Không ạ," tôi nói. "Cháu không phiền tí nào."

Bà nhìn tôi bằng lòng. "Cháu ngon lắm!" bà nói, làm cho tôi cảm thấy ấm lòng. Cảm giác giống như sau khi uống trà Night-night mẹ pha cho tôi khi tôi bị mất ngủ. Sau này bố có làm nó cho tôi vài lần, vị không giống như trà của mẹ, nhưng tôi chưa bao giờ nói điều đó với bố.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Chiến dịch nướng bánh bích quy cho mùa Giáng sinh được bắt đầu từ ngày đầu tiên của tháng Mười Hai. Chúng tôi lôi những quyển sách dạy nấu ăn của mẹ, tạp chí nấu ăn và trải chúng ra sàn phòng khách. Chúng tôi bật album nhạc Giáng sinh của Charlie Brown. Chúng tôi không cho phép bật nhạc Giáng sinh trước ngày mừng Một tháng Mười Hai. Tôi không nhớ ai đưa ra luật lệ này, nhưng chúng tôi tuân thủ nó nghiêm ngặt. Kitty giữ danh sách bánh quy mà chúng tôi bắt buộc phải làm, và những loại có thể sẽ làm. Có vài loại chúng tôi phải làm hằng năm. Bố thích Pecan crescents nên nó nằm trong danh sách bắt buộc. Bánh quy đơn giản với trứng và vani để tặng cho mọi người. Sneakerdoodles cho Kitty, Molasses cho Margot, Cowgirl cho tôi, Josh thì thích loại bánh quy việt quất và sô cô la trắng. Tôi nghĩ năm nay chúng tôi nên trộn các thứ lại với nhau và làm thêm các loại khác. Ít ra là có vài loại mới.

Peter đang ở đây; cậu ta nán lại nhà tôi sau giờ tan trường để học môn Hóa; và sau mấy tiếng thì cậu ta vẫn ở đây. Tôi, Kitty và Peter đang ở trong phòng khách để xem sách nấu ăn. Bố đang ở trong bếp nghe đài và chuẩn bị cho bữa ăn trưa mai.

"Không còn bánh sandwich gà tây nữa đâu bố," tôi nói.

Peter thúc vào chân tôi, kiểu như muốn ăn sau không tự làm, rồi chỉ tay vào tôi và Kitty, đung đưa ngón tay về phía chúng tôi. "Ồi dào. Mẹ cậu cũng chuẩn bị đồ ăn trưa cho cậu hằng ngày còn gì. Nên đừng có lảm chuyện!" tôi thì thầm.

Bố nói với lại, "Này, bố chán ăn thức ăn thừa lắm rồi. Con định làm gì với chúng đây? Đổ đi à?"

Kitty và tôi nhìn nhau. "Chính xác đấy bố," tôi nói. Bố không thích đồ thừa ăn. Tôi đang tự hỏi nếu tối nay tôi lên xuống và đổ chúng thì không biết bố có nhận ra không. Có lẽ là có.

"Nếu chúng ta có một con chó," Kitty cao giọng, "thì có lẽ sẽ không còn thức ăn thừa." Con bé nháy mắt với tôi.

"Em thích chó loại gì?" Peter hỏi.

"Cậu đừng làm cho con bé hy vọng," tôi nói nhưng cậu ta gạt tôi đi.

Kitty trả lời ngay tức thì. "Một con Akita. Lông màu đỏ và đuôi cuộn tròn. Hoặc một con chó chăn cừu của Đức để em huấn luyện thành chó dắt người mù."

"Nhưng em không bị mù," Peter nói.

"Nhưng em có thể bị thế một ngày nào đó."

Cậu ta nhăn nhó cười và lắc đầu. Rồi cậu ta lại thúc tôi và nói giọng ngọt ngào, "Đúng là không thể cãi nhau với bọn trẻ con."

"Ừ, không có hiệu quả mấy," tôi đồng ý. Tôi giơ một quyển báo lên cho Kitty xem. "Em nghĩ thế nào, bánh quy nhân kem?" Kitty viết vào tờ giấy, vào mục có thể sẽ làm.

"Này, còn những món này thì sao?" Peter để quyển sách nấu ăn lên trên đùi. Nó đang mở ở trang có công thức làm món bánh quy trái cây.

Tôi nhìn suýt ghen. "Cậu đùa à? Cậu đang đùa phải không? Bánh quy trái cây? Mà thật kinh dị đi!"

"Khi được làm đúng thì chúng rất ngon," Peter phản đối. "Bác Trish nhà tớ đã từng làm loại bánh này, cho kem lên trên, ngon hết ý!"

"Mọi thứ sẽ ngon nếu anh cho kem lên." Kitty nói.

"Không thể cãi nhau với bọn trẻ con," tôi nói, và Peter cười với tôi đặc chí.

"Anh hiểu, nhưng không phải như em nghĩ. Nó không phải là một ổ bánh với một tá quả táo tàu tươi. Mà nó có cả hạt hồ đào khô, quả cherry khô, rồi quả việt quất đen và những thứ ngon khác. Bác anh gọi đó là bánh trái cây Ký ức Giáng sinh.

"Tớ thích truyện đó!" tôi hét lên. "Đó là truyện tớ thích nhất. Truyện thật hay những cũng thật buồn."

Trông Peter bối rối và Kitty cũng thế, nên tôi phải giải thích. "Ký ức Giáng sinh là một truyện ngắn của Truman Capote. Truyện kể về một cậu bé Buddy và người chị họ lớn tuổi hơn cậu rất nhiều, người đã chăm sóc cậu từ khi còn bé. Họ đã tiếp kiệm cả năm để mua nguyên liệu làm bánh trái cây tặng cho bạn bè, và cho cả những người khác nữa, ví dụ như Tổng thống."

"Thế tại sao lại buồn?" Kitty muốn biết thêm.

"Vì họ là những người bạn tốt của nhau và họ yêu thương nhau hết thấy, nhưng cuối cùng cậu bé đã khôn ở lại được người chị họ, vì gia đình cậu bé nghĩ cô ấy đã không chăm sóc đầy đủ cho cậu. Cũng có thể cô ấy đã không chăm sóc đến cậu thật, hoặc điều đó chẳng quan trọng gì, vì đơn giản họ là người tri kỷ của nhau. Ở cuối câu chuyện, bà chị họ chết và Buddy đã không thể đến để vĩnh biệt bà. Và đây là một câu chuyện có thật.

"Thật quá buồn," Peter nói. "Thôi quên bánh trái cây đi!"

Kitty lấy bút gạch bánh trái cây ra khỏi danh sách.

Tôi lấy quyển tạp chí Nhà đẹp khi chuông cửa reo.

Kitty đứng dậy và chạy ra cửa. "Em nhớ kiểm tra là ai trước khi mở cửa," tôi nói với con bé. Con bé luôn quên làm điều đó.

"Josh," con bé rít lên.

Peter ngẩng đầu.

"Anh ấy qua đây để gặp Kitty," tôi nói với cậu ta.

"Ừ, phải rồi."

Josh vào phòng khách với Kitty đang vắt vẻo ngồi trên cổ như con khỉ. "Xin chào," anh nói, mắt hướng về phía Peter.

"Xin chào anh bạn," Peter nói, thân thiện như bạn thân thiết. "Mời anh ngồi."

Tôi nhìn cậu ta khó chịu. Mấy giây trước cậu ta còn cáu bẳn, còn bây giờ thì vui vẻ cực độ. Tôi không hiểu nổi tụi con trai.

Josh giơ lên một chiếc túi ni lông. "Cháu mang trả cái đĩa đựng thức ăn hôm nọ."

"Ồ Josh đấy à?" bố nói vọng ra từ bếp. "Josh, cháu có muốn ăn nhẹ gì đó không? Sandwich gà tây?"

Tôi đã tin anh sẽ nói không, vì tôi biết chắc ở nhà anh có cả tá bánh sandwich gà tây như nhà tôi, nhưng anh lại trả lời "Có ạ," Josh bỏ Kitty xuống và thả mình ngồi trên ghế bành. Rồi anh hỏi tôi, "Chiếc định bánh quy dành cho Giáng sinh đấy à"

"Chiếc dịch bánh quy dành cho Giáng sinh," tôi xác nhận.

"Em là cả loại anh thích nữa đúng không?" Josh nhìn tôi với bằng đôi mắt đáng yêu của chú cún con. Điều nhìn ấy luôn làm tôi buồn cười.

"Anh thật hay mè nheo," tôi nói và lắc đầu.

"Loại anh thích nhất là gì?" Peter hỏi anh. "Vì em nghĩ danh sách đã gần được chốt rồi."

"Anh chắc là nó đã được liệt kê trong danh sách," Josh nói.

Tôi nhìn Josh sang Peter. Tôi không thể hiểu là họ đang đùa hay thật.

Peter rướn người ra và cù vào bàn chân Kitty. "Em đọc danh sách xem nào, Katherine."

Kitty cười khúc khích và giơ bảng danh sách. Nó đứng lên và đọc rõ ràng. "Bánh M&M: có; bánh cappuccino: Không chắn chắn; creamsicle: Không chắn chắn; bánh trái cây: Không;..."

"Khoan đã nào, anh là người trong hội đồng cơ mà," Peter phản đối. "Và mọi người đã xóa bánh trái cây của anh mà không thèm hỏi lại."

"Chính cậu đã nói cách đây 5 giây là quên bánh trái cây đi!" tôi nói.

"Ồ, giờ tớ muốn nó quay lại trong danh sách xét duyệt," cậu ta nói.

"Tớ xin lỗi, nhưng cậu không có đủ phiếu," tôi nói với cậu ta. "Kitty và tớ bỏ phiếu Không, nên hai chọi một."

Bố thò mặt vào phòng khách. "Bố bỏ phiếu cho bánh trái cây," rồi bố lại quay ra bếp.

"Cảm ơn chú Covey," Peter reo hò. Cậu ta kéo tôi lại gần. "Thấy chưa tớ biết bố cậu luôn ở cùng phe với tớ."

Tôi cười vang. " Cậu đúng là đồ nịnh bợ."

Rồi tôi nhìn qua Josh. Anh đang nhìn bọn tôi, cũng giả vờ vui vẻ, và điều đó làm tôi cảm thấy không vui. Tôi ngồi dịch ra khỏi Peter và tiếp tục giở sách làm bánh. Tôi nói với Josh. "Danh sách vẫn đang trong giai đoạn hoàn thiện. Hội đồng làm bánh vẫn đang xem xét bánh quy việt quất và sô cô la trắng."

"Cảm ơn hội đồng rất nhiều," Josh nói. "Giáng sinh sẽ không phải là Giáng sinh nếu thiếu bánh việt quất và sô cô la trắng của bọn em."

Kitty nhảy lên, "Josh, anh đúng là đồ nịnh bợ nhé!" Josh tóm lấy con bé rồi cù lét nó cho đến khi nó cười chảy nước mắt.

Sa khi Josh đi khỏi và Kitty chạy lên nhà xem ti vi, tôi dọn dẹp lại phòng khách và Peter thì nằm dài trên ghế bành quan sát tôi. Tôi nghĩ cậu ta sẽ về nhà, thế mà cậu t vẫn cứ nán lại.

Rồi đột nhiên cậu ta lên tiếng, "Cậu nhớ hôm Halloween khi cậu là Cho Chang và Sanderson là Harry Potter không? Tớ đoán đó không phải là tình cờ. Tớ cá 1 triệu đô la là anh ta đã cho Kitty làm gián điệp để biết trang phục của cậu, rồi anh ta chạy ra cửa hàng mua lấy một bộ đồ Harry Potter. Anh ta thích cậu thật đấy!"

Tôi lạnh cả người. "Không, anh ấy yêu chị tớ. Anh ấy đang và sẽ như thế."

Peter khoát tay xua đi. "Cậu cứ chờ đi. Khi nào chuyện của tớ và cậu xong rồi, cậu ta sẽ bắt đầu hành động, ví dụ là mang theo một cái đài casset để thể hiện cho cậu biết tình yêu của anh ta. Tớ nói thật với cậu đấy, tớ biết bọn con trai nghĩ gì."

Tôi giật mạnh chiếc gối cậu ta đang kê dưới lưng và để ra chỗ khác. "Chị tớ sẽ về nhà vào đợt nghỉ Đông. Tớ cá 1 triệu đô la là họ sẽ quay lại với nhau."

Peter giơ tay ra để bắt tay tôi, khi tôi đưa tay ra thì cậu ta kéo tôi vào ghế bành. Chân của bọn tôi chạm nhau. Trong mắt cậu ta có một vết sáng tinh quái. Tôi nghĩ cậu ta định hôn tôi, và tôi đã sợ, nhưng lại rất phấn chấn. Nhưng khi đó tôi nghe tiếng bước chân của Kitty đi xuống cầu thang, và thế là giây phút ấy đã chấm dứt.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 53

"Liệu chúng ta có thể có cây thông Nô-en vào cuối tuần này?" Kitty hỏi trong bữa ăn sáng.

Bố nhìn lên từ bát ngũ cốc. "Bố không thấy có lý do nào để mình làm việc đó."

Tôi nói giọng rụt rè, "Nhưng chị Margot sẽ không vui nếu chúng ta làm việc đó mà không có chị," chân thành mà nói thì tôi cũng muốn có một cây thông Nô-en bây giờ. Nó tạo ra không khí ấm cúng để làm bánh bích quy, và có đèn nhấp nháy trên cây, và có cả nhạc Giáng sinh, và cả căn nhà sẽ toàn mùi đường và bơ.

"Gia đình nhà bạn Brielle đã có một cây thông từ sau lễ Tạ ơn," Kitty nói.

"Thế thì chúng ta cũng nên có một cây thôi bố," tôi nói. "Có được không ạ?"

"Tất nhiên, nếu nhà Brielle đã làm thế," bố nói.

Chúng tôi đi đến trang trại bán cây thông Nô-en cách nhà khoảng một tiếng lái xe, vì ở đó có những cây thông đẹp nhất. Kitty nài nỉ được xem từng cây một, để đảm bảo sự lựa chọn của chúng tôi là chính xác. Tôi thích loại thông Balsam vì mùi thơm của nó thật tuyệt, còn Kitty thì nghĩ nó không đủ cao. Thế nên chúng tôi đã chọn loại Douglas, và trên suốt chuyến đi về nhà, trong xe có mùi thơm như thể là buổi sáng Giáng sinh vậy.

Josh chạy ra khỏi nhà và thấy chúng tôi đang loay hoay đem cây vào. Anh và bố nhấc cây lên và đưa vào trong. Anh giữ cây thẳng trong khi bố đặt kệ xuống dưới cho cây cố định. Anh có cảm giác là anh muốn ở lại và trang trí cây. Tôi vẫn đang nghĩ đến lời của Peter tối hôm qua. Rằng Josh lại có thể thích tôi.

"Chỉnh sang trái một chút," Kitty chỉ đạo. "Nó vẫn chưa thẳng."

Tôi mang xuống nhà hộp đèn nhấp nháy và các vật trang trí, và bắt đầu phân loại chúng. Vật trang trí mà tôi thích nhất là ngôi sao sơn màu xanh nước biển bằng bột mỳ mà tôi làm hồi học ở nhà trẻ. Tôi thích nó nhất vì trên đó vẫn còn một vết cắn. Tôi đã nói với Kitty rằng đây là bánh bích quy và con bé đã cắn vào nó như thể là một chiếc bánh quy thật. Sau đó thì con bé khóc, còn tôi thì khốn đốn, nhưng cũng thật là vui. "Chúng ta chọn đèn nhiều màu, hay chỉ đèn trắng thôi?" tôi nói.

"Đèn trắng," Kitty nói. "Cổ điển hơn."

"Nhưng đèn màu thì đồng đánh hơn," Josh tranh luận. "Ý anh là chúng tao nên cảm giác nhớ nhà."

Tôi đảo mắt. "Đồng đánh hơn, Josh?" Rồi Josh bắt đầu lấy ví dụ cho đèn nhấp nháy màu, tôi và anh cãi nhau cho đến khi bố ngăn lại, và nói chúng tôi cứ việc làm mỗi đứa một nửa. Rồi có cảm giác giở thì chúng tôi đã quay lại như trước đây, giống như tôi và Josh thường cãi vã nhau kiểu này. Peter đã sai khi nói về Josh.

Cái cây cao gần chạm trần. Chúng tôi đã dùng hết đèn nhấp nháy mà vẫn thiếu, nên bố lại đi ra cửa hàng mua thêm. Josh nhấc Kitty lên vai để con bé đặt ngôi sao lên trên đỉnh cây thông.

"Em rất vui vì chúng ta đã có một cây thông lớn cho năm nay," tôi thở dài một cách vui vẻ, đặt lưng xuống ghế sofa và nhìn lên trần nhà. Không có gì ấm áp hơn là cảm giác khi cây thông Nô-en được thắp sáng.

Một lúc sau, bố phải vào bệnh viện và Kitty thì chạy sang nhà hàng xóm vì bên đó đang nướng bánh quy với kẹo dẻo marshmallows trên lò sưởi. Nên còn mỗi tôi và Josh lau dọn nhà. Tôi bỏ đồ trang trí vào các túi nilông khác nhau, và Josh thì bỏ các thứ không dùng đến vào thùng. Khi anh nhắc bổng chiếc thùng lên, tay anh chạm vào một cành cây, làm một miếng trang trí bằng thủy tinh vỡ.

Josh rên lên.

"Jo-osh," tôi nói. "Em đã tự làm nó."

"Anh xin lỗi."

"Nhưng không sao đâu. Nó không phải là tác phẩm tuyệt nhất của em. Em đã dùng nhiều lông vũ quá." Đó là một quả địa cầu bằng thủy tinh trong, bên ngoài có lông vũ màu trắng và bên trong thì có các miếng sequin trắng.

Tôi đi lấy cây chổi và khi tôi quay lại, anh nói, "Em cư xử thật khác khi em ở cùng Kavinsky. Em có nhận thấy thế không?"

Đang quét mảnh thủy tinh tôi ngược nhìn lên, "Không, em không."

"Em không cư xử giống như em. Em cư xử như là một cô gái khác khi ở bên cạnh cậu ta. Đó không phải là em, Lara Jean."

Tôi nói với giọng không bằng lòng, "Em vẫn là em thôi. Làm sao anh biết được, Josh? Anh thậm chí còn chưa bao giờ đi chơi với bọn em." Tôi cúi xuống, nhặt mảnh thủy tinh.

"Em làm cẩn thận!" Josh nói. "Đây, để anh." Anh cúi người xuống gần tôi và nhặt thêm mảnh nữa. "Ồi."

"Anh cẩn thận!" Tôi nghiêng người lại gần anh để nhìn xem liệu anh có bị làm sao. "Anh bị chảy máu à?"

Anh lắc đầu. "Anh ổn." Rồi anh nói tiếp, "Em biết là anh không hiểu điều gì không?"

"Gì cơ?"

Josh nhìn chăm chăm vào tôi, má anh đỏ ửng. "Tại sao em đã không bao giờ nói gì với anh? Nếu em đã từng thích anh như thế, sao em lại im lặng?"

Cơ thể tôi cứng đờ. Tôi đã không mong đợi việc này diễn ra. Tôi chưa được chuẩn bị. Tôi nuốt nước bọt và nói, "Anh đã là bạn trai của chị Margot."

"Anh không phải lúc nào cũng là bạn trai của Margot. Những điều em viết-rằng em thích anh thậm chí là trước khi anh thích chị ấy. Tại sao em không nói cho anh biết?"

Tôi thở ra, "Thế điều đó đến giờ vẫn còn có tác dụng sao?"

"Vẫn còn tác dụng. Em phải nói với anh. Em ít ra phải cho anh một cơ hội."

"Nhưng nó chẳng thay đổi gì hết, Josh!"

"Và anh đang nói với em là có, nó sẽ thay đổi cái gì đó." Anh đứng ra trước mặt tôi.

Tôi đứng dậy. Tại sao anh lại nói chuyện này lúc này, khi mà chúng tôi vừa mới quay lại nói chuyện với nhau một cách bình thường. "Anh đã nghĩ về chuyện đó quá nhiều rồi. Anh chưa bao giờ nghĩ về em như thế, chưa bao giờ, nên đừng cố gắng nhắc lại quá khứ khi em đã có người khác rồi."

"Đừng nói với anh là anh phải nghĩ gì," anh đập lại. "Em không biết những suy nghĩ của anh, Lara Jean."

"Có, em có. Em hiểu anh hơn bất cứ ai. Anh biết không? Anh là một người dễ đoán. Mọi thứ anh làm. Chúng đều dễ đoán ra. Điều duy nhất làm anh ói những điều này là vì anh ghen tức. Không phải vì em. Anh không quan tâm là em cặp với ai. Anh chỉ ghen tị vì Peter đã giành mất chỗ của anh. Kitty bây giờ còn quý cậu ta hơn anh."

Mặt anh sầm lại. Anh nhìn tôi chăm chăm và tôi cũng nhìn anh chăm chăm. "Được rồi," anh hét lên. "Anh ghen tị. Em vui mừng chưa nào?"

Rồi anh quay mạnh đầu ra trước mặt tôi, và anh hôn tôi. Vào môi. Mắt anh nhắm còn mắt tôi thì mở to. Rồi tôi nhắm mắt lại, và trong một giây, một giây thôi, tôi đã hôn anh. Rồi tôi dừng lại. Tôi đẩy anh ra.

Anh nói hả hê, "Em có dự đoán được điều đó không, Lara Jean?"

Miệng tôi mở ra và đóng vào, không nói nổi lời nào. Tôi buông chổi và chạy lên tầng, nhanh nhất có thể. Tôi chạy một mạch lên phòng và khóa cửa lại. Josh vừa hôn tôi. Trong phòng khách. Chị gái tôi sẽ về nhà trong vài tuần nữa. Tôi đang có một cậu bạn trai hờ và tôi vừa phản bội cậu ấy.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau tiết học thứ ba, Lucas chờ tôi.

Cậu thắt cà vạt bản mỏng với một áo cổ V. Tay cậu cầm một gói bim bim Cheetos. Cậu ta tống một nắm bim bim vào miệng, và làm bắn hết chiếc áo trắng bởi thứ bột màu da cam rơi ra. Khóe miệng cậu ta cũng có màu cam. Cậu nhồm nhoàm nói, "Này, tớ có vài điều muốn nói với cậu."

Tôi cười, "Tớ không tin là tớ từng nghĩ cậu rất chinh chu cơ đấy," tôi nói, lấy tay phui bột bánh trên áo cậu. "Cậu cần nói gì với tớ nào?" tôi hỏi. Tôi lấy mấy miếng bim bim. Khi cậu ta lưỡng lự, tôi nói, "Lucas, tớ ghét khi người nào nói là họ có điều muốn nói với tớ rồi họ lại không thém nói gì đấy. Giống như kiểu một người nào đó muốn kể chuyện vui, ví dụ như...nên nhanh lên và kể câu chuyện, và tớ sẽ đánh giá là nó có vui hay không."

Lucas liếm phô mát bám trên môi. "Ồ, cậu biết là tớ sống cùng khu với Genevieve, đúng không?" Tôi gật đầu. "Tối qua tớ thấy Kavinsky ra khỏi nhà cô ấy."

"Ồ." Đó là tất cả những gì tôi nói. Chỉ "Ồ."

"Thông thường thì tớ cũng không nghĩ việc ấy đáng để kể ra, nhưng có một việc khác nữa." Lucas lấy tay lau miệng. "Genevieve và cậu bạn trai đại học đã chia tay nhau từ cuối tuần trước. Cậu hiểu điều đó nghĩa là gì đúng không?"

Tôi gật đầu nhưng thực ra tôi đang tê hết cả người. "Ừ...Chờ đã, gì cơ?"

Lucas nhìn tôi nửa tỏ vẻ nuối tiếc, nửa có vẻ thiếu kiên nhẫn. "Cô ta đang cố giành lại Peter, Lara Jean."

"Đúng vậy," tôi nói, cảm thấy đau nhói thậm chí khi nói. "Tất nhiên cô ta sẽ làm vậy."

"Vậy cậu đừng cho phép cô ta," Lucas nói.

"Tớ sẽ không để như vậy," tôi nói. Câu chữ tuôn ra mềm mại mà không có một lời nhận xét hay kết tội nào.

Tôi đã không nhận thấy cho đến bây giờ, nhưng tôi nghĩ tôi đã mong chờ thời điểm này lâu lắm rồi. Khi Genevieve quay lại với Peter. Khi Peter nhận ra tất cả những việc đang diễn ra chỉ là đoạn cậu ta đi nhầm đường, và đã đến lúc cậu ta phải quay lại nơi cậu ta thuộc về. Với người mà cậu ta thuộc về.

Tôi đã không định nói gì với Peter về chuyện Josh hôn tôi. Tôi đã không may mắn có ý định đó. Nhưng khi Lucas và tôi đang đi cạnh nhau, tôi thấy cậu ta và Genevieve đang bước xuống sảnh, Lucas nhìn tôi ra hiệu và tôi thì lơ đi như không nhìn thấy gì.

Giờ Hóa, tôi viết cho Peter một tin nhắn.

Cậu đã nói đúng về Josh

Tôi chạm vào lưng cậu ta và đưa tờ giấy vào tay cậu. Khi đọc xong, cậu ta ngồ thẳng lên. Rồi viết lại ngay lập tức.

Nói rõ hơn đi.

Anh ấy đã hôn tớ.

Sau đó, thấy Peter ngồi không ngộ nguậy, tôi đã muốn viết gì đấy để bào chữa. Tôi chờ cậu ta viết lại, nhưng không. Khi chuông hết giờ vừa kêu lên, cậu ta quay người lại và hỏi, "Mẹ kiếp! Chuyện ấy đã xảy ra như thế nào?"

"Anh ấy qua nhà tớ để giúp bọn tớ rang trí cây thông."

"Rồi sau đó? Anh ấy hôn cậu trước mặt Kitty?"

"Không, lúc ấy chỉ có tớ và anh Josh ở trong nhà."

Peter đang trông rất khó chịu, nên tôi bắt đầu thấy tiếc vì đã kể chuyện đó. "Anh ta đã nghĩ cái quái gì chứ? Hôn bạn gái của tớ. Điều này thật lố bịch! Tớ phải đi nói chuyện với anh ta."

"Đợi đã, gì cơ? Không đời nào!"

"Tớ phải làm việc đó, Lara Jean. Anh ta không thể coi chuyện đó như không như thế được."

Tôi đứng lên và cho đồ vào cặp. "Cậu tốt nhất là không nên nói gì với anh ấy, Peter. Tớ nói rồi đấy."

Peter nhìn tôi lặng im. Rồi cậu ta hỏi, "Thế cậu có hôn anh ta lại không?"

"Thế điều đó có quan trọng lắm không?"

Cậu ta nhìn bối rối. "Thế cậu có đang giận tớ vì điều đó không?"

"Không," tôi nói. "Nhưng nếu cậu nói gì với Josh thì tớ sẽ."

"Được," Peter nói.

"Tốt," tôi đáp lại.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tôi chưa hề gặp lại Josh từ sau hôm anh hôn TÔI, nhưng khi tôi về nhà buổi tối sau giờ học trên thư viện, anh đang ngồi trước cửa nhà tôi, mặc áo khoác màu xanh sẫm, và đang chờ tôi về. Trong nhà đèn vẫn sáng; bố đang ở nhà. Đèn ngủ phòng của Kitty cũng sáng. Tôi muốn đi thẳng vào nhà và tránh mặt Josh nhưng anh đang ở đây, trước cửa nhà tôi.

"Chào em," anh mở lời. "Liệu anh có thể nói chuyện với em?"

Tôi ngồi xuống cạnh anh và nhìn thẳng ra đường. Cô Rothschild đã có cây thông Giáng sinh. Cô luôn đặt nó ở cửa sổ gần cửa ra vào để mọi người có thể nhìn thấy nó từ bên ngoài.

"Chúng ta phải xem chúng ta phải làm gì trước khi Margot quay về. Chuyện xảy ra là lỗi của anh. Anh phải là người kể lại cho chị ấy."

Tôi nhìn anh chăm chăm. "Kể cho chị ấy? Anh bị điên à? Chúng ta sẽ không kể gì hết, vì chuyện ấy có gì đâu mà kể."

Anh hất cằm ra trước, "Anh không muốn giữ bí mật với Margot."

"Thế thì anh phải nghĩ đến điều đó trước khi hôn em," tôi rút lên. "Và hơn nữa, nếu ai đó có ý định nói gì với chị ấy, thì người đó phải là em. Vì em là em gái chị ấy. Còn anh chỉ là bạn trai thôi. Và thậm chí là giờ anh không còn là bạn trai của chị ấy nữa. Thế nên..."

Mặt anh trở nên buồn bã. "Anh không chỉ là bạn trai của Margot không thôi. Điều này cũng là anh cảm thấy kỳ lạ, em biết đấy. Từ khi anh

nhận được bức thư ấy..." Anh lưỡng lự. "Thôi quên đi."

"Anh cứ nói đi," tôi nói.

"Từ khi anh nhận được bức thư, mọi việc giữa chúng ta đã không còn bình thường nữa. Điều này thật không công bằng. Em đã nói được tất cả những gì em muốn, còn anh thì phải sắp xếp lại mọi suy nghĩ trong đầu về em, anh phải tự hiểu thấu đáo mọi việc. Em tấn công anh từ mọi phía, rồi em nhốt anh vào phòng kín. Em bắt đầu hẹn hò với Kavinsky, rồi em nghỉ chơi với anh." Anh thở ra. "Từ khi nhận được bức thư...anh không thể nào không nghĩ về em."

Dù tôi đã mong anh nói gì với tôi đi chẳng nữa thì cũng không phải những lời này. Đó không phải là những lời tôi muốn nghe. "Josh.."

"Anh biết là em không muốn nghe, nhưng để cho anh nói, vì anh phải nói chúng ra, được không nào?"

Tôi gật đầu.

"Anh không thích em đi cùng Kavinsky. Anh ghét như thế. Cậu ta không đủ tốt cho em. Anh xin lỗi vì nói ra điều này, nhưng cậu ta không đủ. Theo anh thì không có ai để đủ tốt với em. Kể cả anh. "Josh vươn đầu ra và đột ngột quay lại nhìn tôi. "Đã có một lần, anh nghĩ là mùa Hè mấy năm trước. Chúng ta đang đi bộ từ nhà ai đó về nhà. Anh nghĩ đó là từ nhà Mike."

Đó là một hôm nóng bức, trời đã nhá nhem. Tôi đang giận điên lên vì anh trai của Mike đã hứa đưa bọn tôi về, nhưng rồi anh ta đi khỏi và không thèm quay lại, nên bọn tôi phải đi bộ về nhà. Tôi đi giày mỏng bằng vải bạt, nên chân bị đau kinh khủng, Josh thì liên tục giục tôi đi nhanh để đuổi kịp anh.

Rồi anh nói, "Khi đó có mỗi anh và em. Em mặc chiếc áo ba lỗ nâu có tua mà em vẫn hay mặc, có thắt lưng và để lộ rốn."

"À, chiếc áo kiểu thổ dân để phong cách Cher những năm 1970." Ôi, tôi thực sự đã thích chiếc áo ấy lắm.

"Và anh đã gần như hôn em hôm ấy. Anh đã có ý định. Nhưng cơn bốc đồng của anh thật kỳ lạ. Anh chỉ muốn xem cảm giác ấy thế nào."

Tim tôi ngừng đập. "Và sau đó?"

"Và sau đó anh không biết. Anh nghĩ là anh quên mất rồi."

Tôi thở dài. "Em rất tiếc là anh đã nhận được bức thư. Anh đáng lẽ không phải đọc nó. Vì nó không được viết cho anh đọc. Nó là để cho em."

"Có lẽ đó là định mệnh. Có lẽ chuyện phải xảy ra như thế, bởi vì...bởi vì chúng ta đã rất thân nhau."

Tôi nói luôn ra điều tôi đang nghĩ trong đầu. "Không, không phải như thế." Và tôi nhận ra đó là sự thật.

Đó là khoảng khắc mà tôi nhận ra là tôi không hề yêu anh, rằng tôi đã hết yêu anh một thời gian rồi. Hoặc có thể là tôi chưa bao giờ yêu. Vì anh ở đây là để sẵn sàng bị chinh phục. Tôi có thể hôn anh lần nữa; tôi có thể biến anh thành của tôi. Nhưng tôi không yêu anh. Tôi đang yêu một người khác. Thật lạ kỳ là tôi giành ngần ấy thời gian ước muốn cho một điều gì đó, về một người nào đó, và rồi một ngày tôi nhận ra ước muốn ấy không còn nữa."

Tôi cho tay vào trong túi áo. "Anh không thể kể chuyện này với Margot. Anh hứa đi, Josh!"

Anh lưỡng lự gật đầu.

"Mà chị Margot gần đây có nói chuyện với anh không?" tôi hỏi anh.

"Có. Cô ấy gọi anh tối hôm trước. Cô ấy muốn bọn anh sẽ đi chơi khi cô ấy quay lại. Cô ấy muốn đi thủ đô Washington mấy ngày. Tối Smithsonian và đi ăn tối ở Chinatown."

"Tốt lắm. Vậy đó là những việc anh sẽ làm." Tôi đập tay lên đùi anh rồi nhanh chóng rút tay lại. "Josh, chúng ta cứ cứ xử với nhau như trước đây. Như mãi mãi. Nếu chúng ta làm như thế, mọi việc sẽ quay lại bình thường." Tôi cũng lẩm nhẩm câu này lại trong đầu tôi. Mọi việc sẽ ổn. Tất cả bọn tôi sẽ quay lại vị trí của mình. Josh và Margot. Tôi. Peter.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Sau khi tan học ngày hôm sau, tôi đến tìm Peter ở phòng tập tạ. Cậu ta đang ngồi ở ghế đẩy tạ. Tôi nghĩ nên nói chuyện ở đây hơn là trong xe ô tô. Và tôi cũng sẽ không được đi chung xe với cậu ấy nữa, khi mà nó bắt đầu mang lại cảm giác thân quen cho tôi. Tôi sẽ nhớ cảm giác được làm bạn gái của ai đó. Cũng không phải của ai đó, mà là của Peter. Tôi rất quý Darrel, Gabe và các cậu khác trong đội quần vợt. Họ không xấu tính như mọi người đồn. Bọn họ là những người tốt.

Phòng tập có mỗi Peter. Cậu ta đang ngồi ở ghế tập tạ và nâng tạ. Khi thấy tôi, cậu ta cười. "Cậu đến đây bị bắt tở à?" Cậu ngồi dậy và lấy cổ áo la mồ hôi trên mặt.

Trái tim tôi như đau thắt lại. "Tở đến đây để chia tay. Gia vờ chia tay, ý tở là thế."

Peter nhìn tôi. "Chờ đã, cậu nói cái gì cơ?"

"Không có lý do nào để chúng ta tiếp tục nữa. Cậu có thứ cậu muốn, phải không? Cậu giữ được tiếng tăm, và tở cũng thế. Tở đã nói chuyện với Josh, và mọi chuyện giữa bọn tở đã quay lại bình thường. Và chị gái tở sắp về nhà. Nên...nhiệm vụ đã được hoàn thành."

Cậu ta gật đầu chậm rãi, "Ừ, tở cũng đoán thế."

Tim tôi như vỡ tan khi cười. "VẬY NHƯ THẾ NHÉ!" Rồi một cách dứt khoát, tôi rút tờ Hợp đồng trong cặp. "Vô hiệu lực. Cả hai bên đại diện đều đồng ý thực hiện cam kết vĩnh viễn." Tôi nói một mạch như một luật sư.

"Cậu lúc nào cũng mang theo nó à?"

"Tất nhiên rồi. Kitty là một chú chó săn. Nó sẽ tìm thấy tờ giấy trong vòng hai giây."

Tôi giờ tờ giấy lên, định xé nó làm đôi. Nhưng Peter đã ngăn tôi lại. "Chờ đã, thế còn chuyện trượt tuyết?"

"Chuyến trượt tuyết thì sao?"

"Cậu vẫn đi chứ?"

Tôi đã không hề nghĩ đến nó. Lý do duy nhất mà tôi tham gia là vì Peter. Giờ thì tôi không thể đi nữa. Tôi không thể là nhân chứng cho sự quay lạ của Peter và Genevieve. Tôi muốn hai bọn họ quay lại với nhau trong chuyến đi, và mọi việc sẽ diễn ra như tôi tưởng tượng. "Tớ sẽ không đi đâu."

Mắt cậu ta mở to. "Thôi nào, Covey. Đừng có lừa tớ chứ! Chúng ta đã đồng ý, và đóng tiền lệ phí và mọi thứ. Chúng ta cùng đi, và biến mọi thứ thành cuộc vui cuối cùng của chúng ta." Khi tôi định phản đối, thì cậu ta lắc đầu. "Cậu sẽ đi, và hãy cất Bản Hợp đồng này vào cặp." Peter gấp nó lại và cho vào cặp tôi.

Tại sao thật khó để nói không với cậu ta? Có phải điều đó luôn xảy ra khi bạn thật lòng yêu ai đó?

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Một ý tưởng đến với tôi sáng nay khi trường thông báo là chúng tôi sẽ tổ chức một buổi tranh luận Mô hình Liên Hợp Quốc giữa các trường trung học cuối tuần này. John Ambrose McClaren đã từng là Chủ tịch của chương trình này từ hồi cấp Hai. Tôi đang tự hỏi liệu cậu ta có ở trong đội đại diện của trường mình không.

Tôi ra nói chuyện với Peter trong giờ ăn trưa, trước khi hội bạn cậu ấy đến. "Cậu có biết liệu John McClaren vẫn tham gia chương trình Mô hình Liên Hợp Quốc hay không?"

Cậu ta nhìn tôi hài hước, "Làm sao tớ biết được."

"Tớ không biết. Tớ chỉ đang thắc mắc thôi."

"Vì tớ nghĩ là tớ cũng sẽ tham gia vào cuộc tranh luận tổ chức cuối tuần này. Tớ có cảm giác là cậu ấy sẽ ở đó."

"Thật sao?" Peter huýt sáo. "Mà nếu có cậu ta thì cậu định làm gì?"

"Tớ chưa hình dung ra chuyện đó. Có lẽ tớ sẽ đến chỗ cậu ta, có thể không. Tớ chỉ muốn xem cậu ấy trông thế nào thôi."

"Chúng ta có thể tìm thông tin trên mạng ngay bây giờ, và tớ sẽ chỉ cho cậu xem."

Tôi lắc đầu. "Không, điều đó là không tốt. Tớ muốn nhìn cậu ta bằng chính mắt tớ cơ. Và tớ muốn bị bất ngờ."

"Ừ, nhưng thế đừng rủ tớ đi cùng cậu nhé. Tớ sẽ không bỏ phí cả ngày thứ Bảy cho cái trò Mô hình Liên Hợp Quốc này đâu."

"Tớ có định rủ cậu đi cùng đâu."

Peter nhìn tôi tổn thương. "Gì cơ? Tại sao không?"

"Vì đó là việc tớ muốn làm một mình."

Peter lại huýt sáo. "Ồ, vậy là con tim vẫn chưa bị đóng băng."

"Hả?"

"Cậu là một tay ma mãnh nhé Covey. Chúng ta thậm chí còn chưa chia tay mà cậu đã bắt đầu nói về một chàng trai khác. Tớ sẽ bị tổn thương vì điều đó."

Cậu ta làm tôi cười.

Hồi lớp Tám, tôi đã hôn John MrCaren trong một bữa tiệc. Đó không phải là một nụ hôn thật sự lãng mạn. Nó chỉ là một nụ hôn bình thường thôi. Khi chúng tôi chơi trò quay chai. Đến lượt cậu ta, tôi đã nín thở cầu nguyện cái chai sẽ dừng lại chỗ tôi. Và điều đó đã xảy ra. Nó gần như đã quay ra phía Angie Powell, nhưng may mắn lại rơi vào tôi, và nó cách phần Angie Powell có đúng 1cm. Tôi cố làm mặt điềm tĩnh và giống người máy, để không cười. John và tôi trườn vào giữa bàn, và chúng tôi hôn nhau; mọi người hô hoán còn mặt cậu ta thì đỏ ửng. Tôi thì thất vọng kinh khủng; tôi nghĩ là vì tôi đã mong chờ cái gì đó, một nụ hôn cuồng nhiệt thêm một chút. Thêm chút điên cuồng. Thêm chút thăng hoa. Nhưng chỉ có thế. Nên tôi có thể có cơ hội thứ hai. Hoặc nó có thể làm tôi quên đi Peter.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Khi bước vào trường sáng thứ Bảy, tôi tự nhắc lại những điều cần phải nói. Có thể là Xin Chào John, cậu có khỏe không? Tớ là Lara Jean. Tôi chưa gặp lại cậu ta từ hồi lớp 8. Và nếu như cậu ấy không nhận ra tôi thì sao nhỉ? Hoặc thậm chí khi cậu ấy chẳng còn nhận ra tôi nữa?

Tôi đảo mắt nhìn chiếc bàn đặt ở sảnh, và tôi nhìn thấy John ở phần Đại Hội Đồng. Cậu ta là đại diện của Cộng hòa Nhân Dân Trung Hoa.

Đại Hội đồng đang họp ở phòng lớn. Bàn được bố trí cho từng đại biểu, và trên sân khấu thì có bục đứng. Ở đó đang có một bạn gái mặc đồ vest đen phát biểu về Cấm phổ biến Vũ khí hạt nhân. Tôi đang nghĩ là mình sẽ đứng phía sau, ngồi và xem các phát biểu nhưng không còn chỗ trống nào nên tôi khoanh tay đứng ở cuối phòng và tìm xem John ở đâu. Có quá nhiều người ở bên trong, và mọi người đều hướng về sân khấu lớn, nên thật khó quan sát ai là ai.

Một cậu bé mặc bộ quần áo màu xanh sẫm chạy quanh, nhìn tôi và hỏi, "Chị là người thu phiếu à?" Cậu bé đang cầm một tờ giấy trong tay gấp lại.

"Ừm..." Tôi thì không rõ tờ giấy ấy là gì, nhưng tôi nhìn thấy một cô gái đi lật đặt quanh phòng và phát giấy cho mọi người.

Cậu bé ấn mạnh tờ giấy vào tôi, quay đi, nguệch ngoạc viết gì đó trong sổ ghi chép. Tờ giấy được gửi đến Đại biểu của Brazil, từ Đại biểu đoàn Pháp. Thế thôi, nên tôi đoán mình sẽ là nhân viên lễ tân làm việc đưa phiếu ấy.

Bàn đại biểu không theo thứ tự bản chữ cái, nên tôi đi lung tung để tìm bàn Brazil. Cuối cùng thì tôi nhìn thấy, một cậu thắt ca vát nơ. Có nhiều người khác cũng đang giơ tay cầm phiếu, ra hiệu cho tôi đến lấy, nên tôi cũng phải lật đật một lúc mới quen.

Tôi thấy một cậu ở phía trước giơ tay lên cho tôi đến lấy phiếu, nên tôi cũng nhanh chóng tiến đến chỗ cậu ta. Cậu ta hơi quay mặt ra, nên tôi cũng nhanh chóng tiến đến chỗ cậu ta. Cậu ta hơi quay mặt ra. Trời đất ơi, đây chính là John Ambrose McClaren, đại biểu đoàn Cộng hòa Nhân Dân Trung Hoa, chỉ cách tôi vài mét.

Cậu ta tóc nâu, tía gọn gàng. Má cậu hồng, giống hệt như trong trí nhớ của tôi. Cái màu da hồng khỏe khoắn ấy làm cho cậu trông trẻ. Cậu mặc quần kaki, áo sơ mi xanh da trời nhạt, và áo len cổ tròn. Cậu nhìn rất nghiêm túc và tập trung, giống như là đại biểu đoàn thật sự.

Chân thành mà nói thì cậu giống như cách tôi hình dung.

John vừa giữ phiếu chờ tôi đến, vừa cúi đầu xuống ghi chép. Tôi với ra để lấy nó; tay tôi gần chạm tờ giấy, và cậu ta nhìn tôi, và nhìn lại lần nữa.

"Chào cậu," tôi thì thầm. Cả hai đứa đều đang nắm tờ giấy.

"Chào," cậu ta chào lại. Rồi cậu nháy mắt, rồi cậu buông tay, và bước thật nhanh. Tim tôi đập thành thịch. Tôi nghe cậu ta gọi tôi, nhưng tôi không dừng lại.

Tôi nhìn tờ giấy. Chữ viết thật gọn gàng. Tôi đưa giấy đến bàn của Mỹ và rồi tôi bỏ qua bàn Anh Quốc dù họ đang vẫy tay để đưa tờ giấy cho tôi. Tôi đi ra khỏi phòng họp.

Vậy là tôi vừa nhìn thấy John McClaren. Sau nhiều năm, giờ cuối cùng tôi cũng được gặp lại cậu ấy. Và cậu vẫn nhận ra tôi. Ngay lập tức cậu ấy nhớ ra tôi là ai.

Tôi nhận được tin nhắn Peter vào giờ ăn trưa.

Cậu nhìn thấy McClaren chưa?

Tôi định viết Rồi, nhưng lại xóa đi. Tôi viết lại là Không. Tôi không chắc chắn tại sao tôi lại làm thế. Có lẽ tôi chỉ muốn giữ điều ấy lại cho mình tôi thôi. Thật hạnh phúc khi cậu ấy còn nhớ ra tôi, và thế là đủ rồi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Chúng tôi ra sân bay đón Margot về nhà. Kitty làm một bảng hiệu viết mừng chị về nhà Gogo. Tôi căng mắt ra tìm chị, và khi chị đi ra thì gần như tôi đã không nhận ra-chị đã cắt tóc ngắn. Đầu bob. Khi Margot nhìn thấy chúng tôi, chị vẫy, Kitty thì bỏ luôn cái bảng xuống và chạy ra chỗ chị. Và chúng tôi ôm chầm lấy nhau, bố đã rơm rớm nước mắt. "Em thấy thế nào?" Margot hỏi tôi, tôi hiểu ý chị hỏi về mái tóc.

"Nó làm chị trông già hơn," tôi nói dối, và Margot cười rạn rở. Kể cả có cách làm chị trông trẻ hơn đi chăng nữa, tôi biết lúc này chị cũng không muốn biết.

Trên đường về nhà, Margot đòi bố dừng lại tại quán Claus để mua một chiếc bánh hamburger với phô mát, mặc dù chị cũng không đói. "Con nhớ món này quá," chị nói, nhưng chị cắn có vài miếng và Kitty ăn nốt phần còn lại.

Tôi thì háo hức khoe Margot những chiếc bánh quy mà bọn tôi làm, nhưng khi tôi dẫn chị vào phòng khách và cho chị xem tất cả những hộp bánh, thì chị nhăn mặt, "Vậy là mấy đứa đã làm bánh quy mà không đợi chị về?"

Tôi hơi thấy có lỗi, nhưng thành thật tôi đã nghĩ là chị ấy sẽ không bận tâm. Ý tôi là, chị ấy ở Scotland, làm khối việc hay ho hơn là làm bánh. "Ồ, tất nhiên bọn em phải làm mà. Bọn em vẫn phải đến trường vào ngày mai. Nếu chờ chị nữa sẽ không có đủ thời gian. Nhưng bọn em giữ một nửa số bột trong tủ đá, nên nếu muốn chị có thể giúp bọn em nướng chỗ đấy để

thặng hàng xóm." Tôi mở một hộp màu xanh để chị có thể thấy những lớp bánh được xếp thành hàng. "Chị thử bánh Creamsicle vị cam xem; nó thật sự rất ngon."

Margot xem mấy hộp bánh, và lại nhăn nhó. "Em đã không làm bánh Molasses cho chị?"

"Năm nay thì không...bọn em đã quyết định làm Creamsicle thay vì Molasses." Chị lấy một chiếc ăn thử, và tôi nhìn chị, "Ngon phải không?"

Chị gật đầu. "Ừm...ừm."

Đó là lựa chọn của Kitty.

Margot nhìn sang bên cạnh. "Thế các em chuẩn bị cây thông từ bao giờ?"

"Kitty không chờ được," tôi nói. Nghe như lời thanh minh, nhưng đó là sự thật. Tôi thêm vào, "Vớ cả em nghĩ là cái cây ở trong nhà lâu hơn cũng làm cho chúng ta vui lâu hơn."

"Thế mọi người mua nó hôm nào?"

Tôi nói chậm rãi, "Vài tuần trước..." Tại sao chị lại tâm trạng thế nhỉ?

"Thế thì lâu quá rồi. Có lẽ cây thông sẽ chết trước cả ngày Giáng sinh." Margot đi xung quanh cây và chuyển con cú gỗ sang cành khác.

"Em vẫn tưới cây hằng ngày. Em dùng cả nước Sprite như bà dạy nữa."

Cảm giác như chúng tôi đang cãi nhau, nhưng chúng tôi đã không bao giờ cãi nhau.

Khi Margot ngáp và nói. "Chị vẫn bị lệch múi giờ. Chị nghĩ là chị nên ngủ một lát."

Khi một người nào đó đi xa nhà lâu ngày, lúc đầu bạn sẽ cố giữ tất cả mọi điều bạn muốn kể cho người đó nghe. Bạn cố ghi lại tất cả, thành một danh sách trong đầu bạn. Nhưng việc đó giống như nắm giữ một nắm cát: cát cứ chảy qua khe ngón tay bạn giống như những dòng nhỏ, rồi bạn thấy trông tay còn mỗi không khí và vài hạt sót lại. Đó là lý do tại sao bạn không thể giữ nhiều thứ cùng một lúc.

Bởi vì đến khi bạn gặp lại người đó, bạn chỉ kể lại những việc chính, vì thật phiền toái để kể lại chi li từng chi tiết nhỏ. Nhưng cuộc sống thì được tạo nên từ những việc li ti như thế. Ví dụ như tháng trước bố bị ngã vì trượt vỏ chuối, Kitty đã làm rơi nó trên sàn; và chúng tôi thì cười lăn lóc; tôi đáng lẽ phải viết email để kể ngay chuyện ấy cho chị; tôi đáng lẽ phải chụp lại ảnh chiếc vỏ chuối ấy. Còn bây giờ thì cảm giác chỉ là Ôi, chị phải ở đó cơ và Thôi quên đi, em nghĩ chuyện ấy cũng chẳng có gì vui nữa đâu.

Liệu đây có phải là cách mọi người bắt đầu mất thói quen giữ liên lạc với nhau? Tôi không nghĩ chuyện ấy lại xảy ra giữa chị em. Đại lai5 là có thể xảy ra với người ngoài, nhưng không thể bao giờ xảy ra giữa chúng tôi. Trước khi Margot đi, tôi luôn hiểu ý chị mà không cần phải hỏi han gì; tôi biết tất cả mọi thứ về chị. Nhưng bây giờ thì không thể nữa. Tôi không hiểu chị thấy gì khi nhìn ra ngoài cửa sổ, hay chị vẫn thức dậy sớm vào buổi sáng để ăn sáng, hay giờ chị đã là sinh viên đại học thì chị hay đi chơi về muộn và đi ngủ muộn. Tôi không hiểu liệu chị có thích các bạn trai người Scotland hơn mấy anh người Mỹ không, hay liệu bạn cùng nhà của chị có ngáy to khi ngủ. Tất cả những điều tôi biết, là chị thích những môn học ở đó và chị thích đi du lịch ở Luân Đôn một lần. Nên về cơ bản là tôi chẳng biết điều gì.

Và chị cũng như vậy. Có nhiều chuyện quan trọng mà tôi không hề nói với chị-như chuyện những bức thư của tôi bị gửi đi. Sự thật về chuyện giữa

tôi và Peter. Sự thật giữa tôi và Josh.

Tôi tự hỏi liệu Margot có cảm thấy điều đó hay không. Khoảng cách giữa chúng tôi. Liệu chị có nhận ra.

Bố làm món mỳ spaghetti bolognese cho bữa ăn tối. Kitty có món rau củ muối và một cốc sữa. Trông thì không ngon mắt lắm, nhưng khi tôi ăn thử rau củ muối thì lại thấy nó hợp với mỳ ý. Cả sữa nữa.

Kitty lấy thêm mỳ vào đĩa khi con bé nói, "Lara Jean, chị sẽ tặng quà gì cho anh Peter vào dịp Giáng sinh?"

Tôi nhìn sang Margot, vì chị cũng đang nhìn tôi. "Chị không biết, chị chưa nghĩ đến chuyện đó."

"Em có thể đi với chị và chọn được không?"

"Được, nếu như chị mua gì đấy cho anh ấy."

"Chị phải mua quà cho anh ấy chứ. Peter là bạn trai chị mà."

"Chị vẫn không tài nào tin được là em đang hẹn hò với Peter Kavinsky," Margot nói.

Chị không nói cậu đó theo một cách vui vẻ. "Chị có thể ngừng lặp lại điều đó không?" tôi nói.

"Chị xin lỗi, chị chỉ không thích cậu ta."

"Ồ, chị không cần phải thích cậu ấy. Nhưng em thì có," tôi nói và Margot lắc đầu.

Bố đứng dậy, và vỗ tay gây sự chú ý. "Chúng ta có ba loại kem cho món tráng miệng. Kem có hạt lắc, Chunky Monkey và kem dâu tây. Tất cả

đều là loại con thích, Margot. Giúp bố lấy mấy cái bát nào Kitty." Bố và Kitty sắp lại chồng đĩa bẩn rồi mang vào bếp.

Margot nhìn ra ngoài cửa sổ, về phía nhà Josh. "Tí nữa Josh muốn gặp chị. Chị hy vọng anh ấy đã hiểu là bọn chị đã chia tay và anh ấy sẽ không qua đây hằng ngày khi chị có nhà. Anh ấy cần phải mạnh mẽ. Anh ấy cần phải đứng lên và bước tiếp."

Thật là những lời chả hay ho gì! Chị chính là người giữ liên lạc với Josh, chứ không phải ngược lại. "Anh ấy không còn nhớ chị nữa đâu, nếu như đó là điều chị đang nghi ngại," tôi nói. "Và anh ấy cũng hiểu chuyện của anh chị đã kết thúc rồi."

Margot nhìn tôi chăm chăm ngạc nhiên. "Ồ, chị cũng hy vọng đó là sự thật."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 60

"Chị nghĩ chúng ta nên tổ chức một buổi biểu diễn âm nhạc năm nay," Margot nói khi ngồi trên ghế bành.

Khi mẹ còn sống, vào dịp Giáng sinh hằng năm, chúng tôi thường tổ chức cái mẹ gọi là bữa tiệc biểu diễn âm nhạc. Mẹ làm thật nhiều đồ ăn và mời mọi người vào một buổi tối tháng Mười Hai. Tôi và Margot mặc quần áo giống hệt nhau và chơi những bài nhạc noel thân đêm. Mọi người cũng sẽ đi ra đi vào phòng có đàn piano và hát cùng nhau, Margot và tôi sẽ thay chơi. Tôi ghét độc tấu đàn piano vì tôi là đứa chơi dở nhất trong đám bạn cùng tuổi, còn Margot thì lại là người chơi tốt nhất. Thật đáng xấu hổ vì tôi vẫn chơi bản "Gửi Elise" khi các bạn khác đã chơi nhạc của Lizzt. Nên tôi rất ghét tiệc chơi nhạc kiểu này. Tôi luôn nài nỉ để không phải biểu diễn.

Giáng sinh cuối năm, mẹ mua cho chúng tôi hai bộ váy màu tím đỏ để mặc cho bữa tiệc. Tôi đã rất tức tối và nói không muốn mặc nó. Dù sự thật là tôi rất muốn mặc, và tôi cũng rất thích nó. Nhưng tôi không muốn chơi piano trong bộ váy ấy, bên cạnh Margot. Tôi hét lên với mẹ rồi chạy về phòng, đóng sập cửa lại và không ra ngoài. Mẹ lên nhà, và cố gắng làm cho tôi mở cửa, nhưng tôi không chịu và mẹ không quay lên lần nữa. Mọi người bắt đầu đến nhà, Margot bắt đầu chơi đàn piano, và tôi vẫn ở trên tầng. Tôi ngồi trên phòng khóc, và nghĩ đến các loại nước chấm và bánh canapes mà bố và mẹ làm; và rằng sẽ không còn lại gì cho tôi, và mẹ có lẽ cũng không muốn tôi xuống nhà sau khi đã cư xử không phải phép.

Sau khi mẹ mất, chúng tôi không còn buổi tiệc nào như thế nữa.

"Chị nghiêm túc đấy à?" tôi hỏi chị.

"Tại sao không" Margot gật đầu. "Nó sẽ rất thú vị. Chị sẽ lên kế hoạch cho mọi việc, em không phải làm gì hết."

"Chị biết là em không thích đàn piano."

"Thế thì em không phải chơi."

Kitty đảo mắt nhìn tôi rồi đến Margot đầy lo lắng. Căn môi, con bé nói, "Em sẽ biểu diễn Taekwondo."

Margot đưa tay vuốt ve Kitty rồi nói, "Đó là một ý kiến hay. Chị sẽ chơi đàn, em sẽ múa võ, còn Lara Jean thì sẽ..."

"Chỉ xem thôi," tôi kết thúc.

"Chị định nói người phục vụ, nhưng em cứ làm gì em thích."

Tôi không trả lời chị.

Sau đó, chúng tôi ra xem ti vi còn Kitty thì đã ngủ gật, nằm cuộn tròn trên ghế sa lông như một con mèo. Margot muốn đánh thức con bé và bảo nó lên phòng ngủ; tôi nói rằng cứ để cho em ngủ, và tôi đắp một chiếc chăn mỏng lên cho em.

"Chị có thể giúp em thuyết phục bố cho mua một chú cún con dịp Giáng sinh không?" tôi hỏi.

Margot rên rỉ. "Nuôi chó đòi hỏi nhiều công sức. Em phải cho chúng nó đi tè một triệu lần một ngày. Và chúng rụng lông nhiều khủng khiếp. Em sẽ không bao giờ dám mặc quần áo màu đen. Rồi ai sẽ đưa nó đi chơi, cho nó ăn và chăm sóc nó?"

"Kitty sẽ làm chuyện đó. Và em sẽ giúp con bé."

"Kitty chưa sẵn sàng để nhận trách nhiệm đó." Mắt chị nói thêm và cả em cũng thế.

"Kitty đã trưởng thành rất nhiều từ khi chị đi." Và tôi cũng thế. "Chị biết bây giờ nó đã tự chuẩn bị đồ ăn trưa không? Rồi nó còn giúp em việc giặt giũ. Em không phải nắc nỏ việc làm bài tập về nhà. Con bé tự làm hết mọi việc."

"Thật ư? Rất ấn tượng?"

Tại sao chị không thể nói, em đã làm rất tốt, Lara Jean? Chị chỉ nói được ngần ấy thôi à. Chị có thể công nhận rằng tôi đã hoàn thành tốt nhiệm vụ chăm sóc gia đình từ khi chị đi. Nhưng hoàn toàn không!

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Bố đưa tôi đến trường lúc 6 giờ rưỡi sang hôm tôi cùng trường lên khu trượt tuyết. Trời thậm chí còn chưa sang. Đường như cứ sau mỗi ngày, Mặt Trời lại lên muộn dần, muộn dần. Trước khi tôi ra khỏi xe, bố lấy một chiếc mũ ra khỏi túi áo. Đó là chiếc mũ len màu hồng nhẹ có quả bong ở trên đỉnh. Bố thử lên đầu tôi và chiếc mũ che hết cả phần tai. "Bố tìm thấy nó trong ngăn kéo. Bố nghĩ nó là một trong những chiếc mũ của mẹ con. Mẹ đã từng là một người trượt tuyết rất cừ."

"Con biết. Con vẫn còn nhớ."

"Hứa với bố là con sẽ trượt tuyết đấy nhé, dù chỉ một lần thôi."

"Con hứa ạ."

"Bố rất vui khi nhìn thấy con đi chơi. Hãy thử làm những điều mới mẻ hay ho."

Tôi cười yếu ớt. Nếu bố có thể biết được những chuyện sẽ xảy ra trong chuyến đi thì bố sẽ khó6g vui vẻ đến như vậy. Rồi tôi nhìn thấy Peter và mấy cậu bạn đang ồn ào ở khu vực chờ xe buýt. "Cảm ơn vì bố đã đưa con đi. Hẹn gặp lại bố tối mai." Tôi thơm vaa2o má ông rồi lấy ba lô.

"Kéo khóa áo lên đi con," bố nói vọng ra khi tôi đóng cửa.

Tôi kéo khóa áo và nhìn bố lái xe. Ở bãi đỗ xe, tôi thấy Peter đang nói chuyện với Genevieve. Cậu ta nói gì đó làm con bé cười vang. Rồi cậu ta trong thấy tôi, vẫy tay gọi tôi lại gần. Genevieve đi ra chỗ khác, nhìn vào

chiếc bảng nhỏ đang cầm. Rồi tôi đến nơi, cậu ta đỡ chiếc ba lô ra khỏi vai tôi và để nó cạnh ba lô của cậu ta. "Tớ sẽ mng chúng lên xe."

"Trời lạnh quá," tôi nói, răng đập vào nhau.

Peter kéo tôi ra phía trước và ôm tôi. "Tớ sẽ làm cậu ấm lên," tôi nhìn cậu, kiểu rất không hài lòng, nhưng cậu ta đang tập trung nhìn vào chỗ khác. Cậu ta đang quan sát Genevieve. Cậu ta rút vào gần cổ tôi, tôi thì vịn vẹo người muốn vùng ra. "Có chuyện gì vậy?" Peter hỏi.

"Không có gì," tôi nói.

Cô Danvenport và thầy White đang kiểm tra ba lô của bọn tôi; cô Danvenport kiểm tra túi của con gái, còn thầy White thì kiểm tra túi con trai. "Họ đang làm gì thế?" tôi hỏi Peter.

"Rượu."

Tôi lấy điện thoại và nhắn cho Chris.

Đừng có mang rượu đi! Các thầy cô đang kiểm tra.

Không có tin nhắn trả lời.

Mày dậy chưa?

Dậy rồi.

Rồi chiếc xe ô tô to của mẹ nó cũng vào đến bãi đỗ. Con bé nhảy ra. Trông nó như vừa mới ngủ dậy.

Thật là nhẹ cả người! Peter có thể nói chuyện với Genevieve bao nhiêu tùy thích, tôi sẽ ngồi cùng ghế với Chris và ăn đồ ăn vặt bao nhiêu tùy thích. Tôi có kẹo gum vị dâu và đậu washabi mà Chris rất thích và bánh dừa Pocky.

Peter rên rĩ. "Chirs cũng đi à?"

Tôi tặng lời cậu ta và vẫy tay con bé.

Genevieve đang đứng cạnh xe buýt với chiếc bảng và cô ta cũng nhìn thấy Chris. Gương mặt cô ta nhăn nhó. Genevieve chạy ra chỗ Chris và nói, " Nhưng chị có đăng ký đâu."

Tôi chạy ra chỗ bọn họ và lớn vồn cạnh Chris. Với giọng rất nhỏ tôi nói, "Thông báo tuần trước nói là vẫn còn chỗ."

"Đúng vậy, nhưng phải đăng ký trước." Genevieve lắc đầu. "Em xin lỗi, Chrissy không thể đi cùng nếu như chị chưa đăng ký hoặc chưa trả tiền cọc."

Tôi co rúm lại. Chris không thích bị gọi là Chrissy. Con bé luôn như thế. Con bé bắt mọi người phải gọi nó là Chris kể từ năm vào Trung học; và chỉ có hai người gọi nó là Chrissy, đó là Genevieve và bà của nó.

Peter không biết chạy từ đâu ra chỗ tôi. "Có chuyện gì vậy?" cậu ta hỏi.

Khoanh tay lại, Gen nói, "Chrissy đã không đăng ký cho chuyến đi trượt tuyết, nên tớ xin lỗi nhưng chị ấy không thể đi được."

Tôi lo lắng nhưng Chris chỉ nhếch mép khinh bỉ và chẳng thèm nói lời nào.

Peter nói, "Gen, cứ để cô ấy đi cùng. Ai thèm quan tâm việc đăng ký kia chứ."

Má con bé đỏ lên vì giận. "Tớ không đưa ra luật này, Peter. Thế chị ấy cứ đi miễn phí à? Việc này đâu có công bằng."

Chris cuối cùng cũng mở miệng. "Ồ, chị đã nói chuyện với cô Davenport, và cô ấy nói chị được đi." Chris làm điệu bộ hôn gió với Genevieve. "Quá tệ, Gen."

"Được rồi, sao cũng được, em không quan tâm." Genevieve quay gót đi về hướng cô Davenport.

Chris nhìn con bé bước đi cười nhả nhở. Tôi kéo tay áo nó. "Tại sao mày không nói luôn từ đầu?" tôi thì thầm.

"Làm thế này vui hơn." Con bé quăng tay đặt lên vai tôi. "Cuối tuần này sẽ thú vị đấy, covey."

Tôi lại thì thầm với giọng lo lắng. "Thế mày không mang rượu, đúng không? Họ kiểm tra túi đấy."

"Đừng lo cho tao. Tao giấu cẩn thận rồi."

Rồi tôi nhìn con bé đầy nghi ngờ. Con bé thì thầm lại, "Có một chai dầu gội đầu đựng rượu tequila ở dưới đây ba lô tao."

"Tao hy vọng là mày uống được. Mày sẽ có thể bị ốm." Tôi đang nghĩ tới cảnh tôi và Chris cùng nhau uống rượu tequila và rồi đi bệnh viện để rửa ruột.

Chris xoa đầu tôi, "Ôi, Lara Jean."

Cuối cùng thì chúng tôi cùng lên xe buýt. Peter chọn chỗ ngồi ở giữa còn tôi thì lén chọn ở phía trên.

"Này," cậu ta gọi, giọng ngạc nhiên, "Cậu không định ngồi với tớ à?"

"Tớ sẽ ngồi cạnh Chris." Và tôi cố bước đi dọc các dãy ghế, nhưng Peter đã nắm lấy tay tôi.

"Lara Jean, cậu đang đùa à? Cậu phải ngồi cạnh tớ chứ." Cậu ta nhìn xung quanh xem có ai nhìn bọn tôi không. "Cậu là bạn gái của tớ."

Tôi lắc đầu, "Chúng ta sẽ chia tay nhau sớm thôi, đúng không nào? Chúng ta có thể làm cho chuyện giống thật hơn."

Khi tôi ngồi cạnh Chris con bé lắc đầu với tôi.

"Sao? Làm sao có thể để mày ngồi một mình cơ chứ. Mày đi chuyển này là vì tao mà." Tôi mở ba lô và khoe với con bé đồ ăn mà tôi đã chuẩn bị. "Nhìn này, tao mua những thứ mà mày thích, mày muốn ăn thứ gì trước? Kẹo gum hay bánh Pocky?"

"Giờ vẫn còn sớm mà," con bé cắn nhảnh. "Đưa tao kẹo gum đây."

Tôi cười rồi đưa gói kẹo cho con bé. "Mày cứ ăn thoải mái."

Tôi thôi cười khi thấy Genevieve lên xe buýt và ngồi vào chỗ cạnh Peter.

"Mày đã làm thế mà," nó nói.

"Vì mày mà!" Dù không hẳn là sự thật. Tôi nghĩ là tôi mệt mỏi với chuyện này rồi. Phải lập lờ làm bạn gái của ai đó nhưng không hẳn là như thế.

Chris vươn người, "Tao biết là mày trọng nữ hơn nam, nhưng nếu tao là mày thì tao sẽ cẩn thận hơn. Em họ tao là đứa không phải loại vừa."

Tôi nhét một miếng kẹo gum vào miệng và nhai. Thật khó nuốt quá! Tôi nhìn Genevieve đang thì thầm gì đó vào tai Peter, còn Chris thì ngủ ngay lập tức như nó đã nói trước, đầu ngả lên vai tôi.

Nhà nghỉ khu trượt tuyết giống hệt như Peter miêu tả. Có một lò sưởi lớn, các tấm da gấu để đắp, và có nhiều góc ngách nhỏ. Tuyết đang rơi

bên ngoài, những bông nhỏ li ti. Chris đang ở trong tâm trạng tốt vì sau khi ngủ được nửa đường thì nó thức dậy và đóng cửa với Charlie Blanchard. Cậu ta hứa với con bé đi trượt tuyết ở Kim cương đen. Chúng tôi thậm chí còn may mắn lấy được một phòng đôi, vì các phòng ba khác đã kín.

Chris cầm ván trượt tuyết đi cùng với Charlie. Nó rủ cả tôi đi cùng nhưng tôi nói không. Tôi đã thử trượt tuyết một lần bên cạnh Margot khi chị dùng ván trượt, và cuối cùng là bọn tôi không xuống đến nơi cùng lúc, nên phải chờ nhau, và lạc nhau mất cả ngày.

Nếu như Peter rủ tôi đi trượt tuyết cùng với cậu ta, tôi sẽ đi. Nhưng cậu ta không nói gì, còn tôi thì lại thấy đói, nên tôi đi vào nhà nghỉ để ăn trưa.

Cô Davenport đang ở đó, vừa xem điện thoại vừa ăn một bát súp. Cô Davenport còn trẻ, nhưng trông lại già hơn tuổi. Tôi nghĩ là cô dùng phấn đậm quá, và để tóc ngôi giữa. Cô chưa lập gia đình. Chris có kể với tôi một lần là nó nhìn thấy cô đang cãi nhau với ai đó ở ngoài nhà hàng Waffle Hous, nên tôi đoán là cô đã có bạn trai.

Khi thấy tôi đang ngồi một mình ăn sandwich bên cạnh lò sưởi, cô vẫy tay gọi tôi lại. Tôi mang đĩa ăn ra bàn cô, và ngồi xuống bên cạnh. Tôi thà ăn một mình và đọc sách. Nhưng trong trường hợp này thì tôi không có nhiều sự lựa chọn. Tôi hỏi cô, "Cô có phải luôn trực ở đây không, hay là cô cũng đi trượt tuyết?"

"Cô có nhiệm vụ ở đây thôi," cô nói và đưa tay lau miệng. "Thầy White có nhiệm vụ ở ngoài đường trượt."

"Nhưng có vẻ không công bằng lắm."

"Cô cũng không quan tâm. Cô thích ngồi trong nhà nghỉ. Rất yên tĩnh. Với lại lúc nào cũng cần có một người ở đây trong trường hợp khẩn cấp."

Rồi cô ăn thêm một miếng súp. "Thế còn em, Lara Jean? Tại sao em không ra ngoài kia với các bạn."

"Em không phải là một người tuyệt giỏi," tôi nói, tỏ vẻ xấu hổ.

"Ồ thế ư? Cô nghe nói Kavinsky là một tay trượt cừ. Em nên bỏ cậu ấy dạy em. Mà hai đứa đang hẹn hò nhau còn gì?"

Cô Davenport thích biết những chuyện học trò. Cô gọi đó là để quản lý học sinh. Nhưng thực ra thì cô chỉ thích buôn chuyện. Nếu bạn đưa cho cô một khế hồ thôi, thì cô cũng sẽ có thể đào sâu đến mức có thể. Tôi cũng biết cô và Genevieve rất thân nhau.

Tôi nhớ lại lúc Genevieve và Peter đang chụm đầu vào nhau trên xe buýt. Và cảnh đó làm cho tim tôi như bóp nghẹn lại. Hợp đồng của bọn tôi vẫn chưa hết hạn. Tại sao tôi lại cho phép Genevieve lấy lại Peter trong một giây? "Vâng," tôi nói. "Chúng em đang hẹn hò." Rồi tôi đứng lên. "cô biết không, em nghĩ là em nên đi ra ngoài xem các đường trượt tuyết."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tôi mặc bộ quần áo trượt tuyết màu hồng của chị Margot, đội mũ len có quả bông, áo cáo mũ trùm và cảm thấy như mình là một món ăn lễ phục sinh-bánh Marshmallow vị dâu tây. Khi tôi bắt đầu đeo chân vào hai ván trượt tuyết, một nhóm con gái trong trường mặc những chiếc quần trượt tuyết kiểu yoga rất đáng yêu đi bộ ngang qua. Tôi thậm chí cũng không biết là có quần trượt tuyết kiểu ấy.

Tôi vẫn thường nghĩ có thể tôi vẫn thường thích trượt tuyết, nhưng khi tham gia thì tôi nhận ra, tôi ghét môn này. Tôi nhận thấy bọn trẻ con đang đi trên đường Kim cương đen, còn tôi thì vẫn ở đường xanh, còn gọi là đường trượt cỏ cho trẻ em. Trên cả đường trượt, tôi toàn bị dừng lại, và bọn trẻ con cứ nhìn tôi làm cho tôi mất tập trung, vì tôi cũng sợ bị tui nó đâm phải. Chúng nó di chuyển nhanh thoăn thoắt như mấy vận động viên Olympic. Mấy đứa thậm chí còn không dùng gậy. Chúng nó giống như Kitty. Con bé có thể trượt ở đường Kim cương đen. Nó và bố thích đường trượt ấy. Cả Margot cũng thế, mặc dù bây giờ chị thích trượt bằng ván trượt hơn.

Tôi vẫn quan sát xung quanh để tìm Peter, nhưng chẳng thấy cậu ta đâu. Và tôi cảm thấy bắt đầu lẻ loi khi phải ở đây một mình.

Tôi đang nghĩ xem có nên thử một đường khó hơn một chút cho vui, thì nhìn thấy Peter và mấy cậu bạn cầm ván trượt. Không có Genevieve. "Peter," tôi gọi, cảm thấy nhẹ cả người.

Cậu ta quay đầu lại, và tôi nghĩ là cậu đã nhìn thấy tôi, nhưng cậu vẫn tiếp tục đi thẳng.

Hừ!

Cậu ta đã nhìn thấy tôi, tôi biết là như thế.

Sau bữa tối, Chris lại tiếp tục đi trượt tuyết. Nó nói nó đã bị nghiền. Tôi quay về phòng và gặp Peter giữa đường, nhưng giờ là trong bộ đồ và mũ bơi. Cậu ta đang đi cùng với Gabe và Darrell. Bọn họ đều có khăn tắm quàng trên cổ. "Xin chào Large," Gabe nói, dùng khăn tắm đánh nhẹ vào tôi. "Cậu đã ở đâu cả ngày hôm nay?"

"Tớ ở xung quanh đây." Tôi nhìn lên Peter, nhưng cậu ta khôn thêm nhìn tôi. "Tớ nhìn thấy các cậu trên đường trượt."

Darrell nói, "Tại sao cậu không gọi bọn tớ? Tớ đã muốn biểu diễn cú nhảy trên không cho cậu xem."

Tôi nói giọng đùa cợt, "Ồ, tớ đã cố gọi Peter, nhưng chắc cậu ấy không nghe thấy."

Peter cuối cùng đã nhìn tôi. "Không, tớ đã không nghe thấy." Giọng cậu ta lạnh lẽo, không lên không xuống, và rất không phải Peter. Nụ cười biến mất khỏi gương mặt tôi.

Gabe và Darrell nhìn nhau ra hiệu, và Gabe nói với Peter, "Bọn tớ đi ra bể trước đây," và đi mất.

Khi còn mỗi tôi và Peter trong sảnh, bọn tôi chẳng ai nói với ai, Cuối cùng tôi hỏi, "Thế cậu giận tớ à?"

"Tại sao tớ lại phải thế."

Rồi im lặng trở lại.

Tôi nói, "Cậu biết cậu là người rủ rỏ trong chuyến đi này. Nên ít ra thì cậu cũng nên nói chuyện với tớ."

"Ít, ra thì cậu cũng nên ngồi cạnh tớ trong xe buýt," cậu ta bộc bạch.

Tôi há hốc miệng, "Cậu thật sự giận vì tớ đã không ngồi cạnh cậu trên xe buýt?"

Peter thở một hơi thể hiện sự thiếu kiên nhẫn, "Lara Jean, khi cậu đang hẹn hò với một ai đó, có những việc hiển nhiên cậu phải làm, hiểu không? Ví dụ ngồi cạnh cậu ta trong chuyến đi chơi cả trường. Điều đó rất dễ hiểu."

"Tớ thì không nghĩ điều đó quan trọng," tôi nói. Làm sao mà cậu ta lại nổi cáu vì việc cón con này chứ?

"Thôi quên nó đi." Cậu ta quay người như bước đi, và tôi nắm lấy tay áo cậu ta. Tôi không muốn cãi nhau với cậu; tôi chỉ muốn vui vẻ và nhẹ nhàng như cách mà chúng tôi vẫn thường cư xử với nhau. Tôi vẫn muốn cậu ấy ít nhất là bạn của tôi. Đặc biệt là lúc này, khi câu chuyện của chúng tôi đang đến hồi kết thúc.

Tôi nói, "Thôi nào, đừng có giận nữa. Tớ đã không nhận ra rằng điều đó là quan trọng. Tớ thề là tớ sẽ ngồi cạnh cậu trên đường về, được không nào?"

Cậu ta cong môi. "Nhưng cậu đã hiểu tại sao tớ cáu chưa?"

Tôi gật đầu. "Rồi."

"Được rồi. Cậu cũng nên biết là cậu đã bỏ dở món bánh donut mocha."

Miệng tôi lại mở to ngạc nhiên. "Làm sao mà cậu có chúng? Tớ tưởng cửa hàng không mở cửa sớm thế!"

"Tớ mua bánh muôn tối hôm qua, để ăn trên xe buýt," Peter nói, "Cho cậu và tớ."

Tôi bị xúc động, "Thế còn chiếc nào không?"

"Không, tớ đã ăn hết rồi."

Cậu ta nhìn trông vênh váo đến nỗi tôi đã rướn lên quất cái dây của mũ bơi. "Cậu tah65 đáng ghét," tôi nói, nhưng với giọng triều mến.

Cậu ta nắm lấy cổ tay tôi và nói, "Muốn nghe một thứ hay ho không?"

"Gì cơ?"

"Tớ nghĩ là tớ bắt đầu thích cậu."

Tôi hoàn toàn bất động. Khi tôi buông tay ra khỏi tay Peter, tôi bắt đầu đưa tay lên tóc buộc tóc đuôi ngựa, và rồi nhớ là tôi không mang theo dây buộc tóc. Tim tôi thì đập thành thịch trong lòng ngực, và thật khó để nghĩ thêm điều gì. "Đừng có đùa nữa!"

"Tớ không đùa đâu. Tại sao tớ lại hôn cậu vào hôm ở nhà McClaren hồi lớp Bảy? Đó là lý do mà ngay từ đầu tớ đã muốn làm chuyện này. Tớ luôn nghĩ cậu rất đáng yêu."

Tôi thấy nóng hết cả mặt. "Theo một cách bất thường."

Cậu ta nhe răng cười với nụ cười hoàn hảo của mình. "Thế đã nào? Tớ nghĩ là tớ thích sự bất thường đó?"

Cậu ta nghiêng đầu lại gần tôi, nhưng tôi lại thốt lên, " Nhưng chẳng phải cậu vẫn yêu Genevieve?"

Peter cau có.

"Tại sao lúc nào cậu cũng phải nhắc đến Genevieve? Tớ đang cố nói chuyện về chúng ta, và cậu chỉ muốn nói về cô ấy. Đúng là tớ và Genevieve đã từng là một đôi. Tớ vẫn sẽ luôn quan tâm về cô ấy," cậu ta nhún vai. "Nhưng bây giờ...tớ thích cậu."

Mọi người đang đi qua đi lại trong sảnh; một cậu trong trường đi qua và vỗ vai Peter. "Xin chào," Peter nói. Rồi khi đi khỏi, cậu ta nói, "Thế cậu nói sao?" Cậu nhìn tôi mong đợi. Cậu ấy đang mong đợi tôi sẽ nói có.

Tôi cũng muốn nói có, nhưng tôi không muốn sở hữu một chàng trai mà trái tim anh ta lại thuộc về một người khác. Chỉ một lần thôi, tôi mong được là sự lựa chọn số một của một ai đó. "Cậu có thể nghĩ là cậu thích tớ, nhưng cậu không hề. Nếu cậu thích tớ thì cậu không thể vẫn còn thích cô ấy."

Peter lắc đầu. "Chuyện giữa Gen và tớ hì khác hoàn toàn với chuyện giữa tớ và cậu," Peter nói.

"Làm sao điều ấy có thể là sự thật khi ngay từ ban đầu, câu chuyện này là để trêu ngươi Gen!"

"Điều cậu nói thật không công bằng," Peter phản đối. "Khi chúng ta bắt đầu chuyện này cậu đã thích Sanderson."

"Giờ thì tớ không còn thích anh ấy nữa." Tôi nuốt mạnh xuống. "Còn cậu vẫn yêu Genevieve."

Peter quay về phía tôi, tỏ vẻ bất lực, tay đặt trên đầu, "Trờ ạ, điều gì đã làm cậu nghĩ cậu là một chuyên gia trong tình cảm? Cậu đã từng thích 5 người trong cuộc đời cậu. Một người là day, một người sống ở tận Indiana hay Montana hay đâu đó, McClaren thì chuyển đi trước khi chuyện gì đó có

thế xảy ra, người còn lại là bạn trai của chị gái. Và tớ. Hừm, thế cậu nghĩ bọn tớ có gì chung nào? Mẫu số chung là gì?"

Tôi cảm thấy mạch máu chảy rần rần trên mặt. "Điều ấy không công bằng."

Peter cuối lại gần tôi và nói, "Cậu chỉ thích những cậu con trai mà cậu không tán tỉnh được, vì cậu sợ, cậu sợ gì nào?"

Tôi quay mặt khỏi cậu ta, hướng vào tường. "Tớ không sợ gì cả."

"Ừ, cậu không sợ gì sất. Cậu thà tưởng tượng một ai đó trong đầu còn hơn là cặp đôi với một con người thật."

Tôi nhìn cậu ta chăm chăm. "Cậu nổi cáu vì tớ không chết trong hạnh phúc cùng với Peter Kavinsky nổi tiếng nói rằng cậu ta thích tớ. Cậu thật quá tự phụ!"

Mắt cậu ta sáng rực. "Này, tớ xin lỗi vì đã không xuất hiện trước cửa nhà cậu cùng với những bông hoa và thú nhận tình cảm của tớ với cậu, Lara Jean. Nhưng thử đoán xem, điều ấy không bao giờ xảy ra trong cuộc đời thực. Cậu cần phải trưởng thành lên đi."

Thế là đủ! Tôi không muốn nghe thêm gì nữa. Tôi quay gót bước đi. Rồi tôi nói vọng lại, "Chúc cậu đi tắm vui vẻ."

"Tớ luôn như thế," cậu ta nói với lại.

Tôi đang run lấy bầy.

Điều này là thật sao? Cậu ta nói đúng sao?

Về đến phòng, tôi thay bộ đồ ngủ bằng vải flanen, và đi tắt dầy. Tôi thậm chí còn không đi tắm. Tắt đèn và nằm dài trên giường, nhưng tôi

không tài nào ngủ được. Mỗi khi nhắm mắt lại, tôi lại nhìn thấy khuôn mặt của Peter.

Ai cho cậu ta cái quyền nói với tôi là tôi phải trưởng thành? Cậu ta nghĩ cậu ta hiểu biết mọi thứ sao? Như thế cậu ta đã trưởng thành lắm rồi!

Nhưng...Peter đã nhận xét đúng về tôi chẳng? Liệu có đúng là tôi chỉ thích những chàng trai mà tôi không bao giờ được hẹn hò? Rằng tôi luôn nghĩ Peter nằm ngoài tầm với. Rằng cậu ấy không thuộc về tôi. Nhưng tối nay cậu ấy nói là cậu ấy thích tôi. Đó là điều mà tôi vẫn luôn chờ đợi, và cậu ấy đã nói ra. Nhưng tại sao tôi lại không tận dụng cơ hội ấy để nói lại với cậu là tôi cũng thích cậu ấy? Bởi vì tôi thích cậu ấy thật. Tôi cũng thích cậu ấy. Thích thật mà! Cô gái nào mà lại không mê Peter Kavinsky cơ chứ, người quyến rũ nhất trong những người quyến rũ? Giờ thì tôi đã hiểu con người Peter, tôi biết cậu ấy còn nhiều điều hơn thế.

Tôi không muốn cảm thấy sợ hãi nữa. Tôi muốn trở nên dũng cảm. Tôi muốn..cuộc sống của tôi được bắt đầu. Tôi muốn yêu ai đó và được yêu lại.

Trước khi tôi có thể thay đổi suy nghĩ, tôi mặc áo khoác, cho khóa cửa vào túi và đi ra bể tắm nước nóng.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Bể nước nóng ở phía sau nhà nghỉ chính, nấp trong rừng và được xây bằng gỗ. Trên đường ra, tôi gặp mấy em nhỏ tóc vẫn còn ướt đang chạy gấp về phòng trước giờ giới nghiêm. Giờ giới nghiêm bắt đầu lúc 11 giờ, và bây giờ là 10 giờ 45. Không còn nhiều thời gian nữa. Tôi hy vọng Peter vẫn ở ngoài đó và đó chính là lúc tôi nhìn thấy Peter một mình trong bể nước nóng, đầu dựa vào thành bể và mắt nhắm.

"Chào," tôi nói và tiếng tôi vang cả vào rừng.

Cậu ta đột ngột mở mắt. Một cách lúng túng, cậu ta nhìn tôi. "Lara Jean! Cậu làm gì ở ngoài đây?"

"Tớ đến để gặp cậu," tôi nói. Và hơi thở trong như dòng sương trắng xóa. Tôi bắt đầu bỏ giày và tất. Tay tôi đang run cầm cập không phải vì lạnh. Tôi đang run.

"Ừm...cậu đang làm gì thế?" Peter nhìn tôi như thể tôi bị điên vậy.

"Tớ vào trong." Run rẩy, tôi bỏ áo khoát và đặt nó trên ghế. Hơi nước đang bốc lên trên mặt nước. Tôi nhún chân và ngoài ở mép bể. Nước nóng hơn nước ở bồn tắm, nhưng cảm giác thật dễ chịu. Peter vẫn nhìn tôi thận trọng. Tim tôi đập ngoài mức kiểm soát, và thật khó để nhìn vào mắt cậu ấy. Nhưng đời tôi chưa bao giờ cảm thấy sợ như lúc này. "Điều mà cậu nói ra lúc này...cậu đã nói ra đường đột, nên tớ đã không biết trả lời cậu như thế nào. Nhưng...tớ cũng thích cậu." Lời tôi nói ra thật vụng về và thiếu chắc chắn, và tôi ước gì có thể nói lại một cách trơn tru và tự tin hơn. Tôi nói lại giọng to hơn, "Tớ thích cậu, Peter."

Peter chớp mắt, và trông cậu trẻ ra trong giây lát. "Tớ không tài nào hiểu nổi các cô gái. Tớ nghĩ là tớ đã hiểu cậu, và rồi..và rồi..."

"Và rồi sao?" tôi nín thở đợi câu trả lời. Tôi quá xúc động; tôi nuốt nước bọt liên tục, và làm cho tai tôi cũng nghe thấy. Thậm chí hơi thở của tôi cũng ra tiếng, và cả nhịp tim cũng thế.

Đồng tử mắt cậu ta co giãn, nên cậu càng mở to mắt khi nhìn tôi. Peter đang chăm chăm nhìn tôi như thể cậu ta chưa bao giờ gặp tôi. "Và rồi tớ không biết."

Tôi nghĩ là tôi ngừng thở lúc nghe cậu ta nói "Tớ không biết." Tôi đã làm mọi việc trở nên quá tồi tệ hơn hay sao mà cậu ta không biết? Chuyện này không thể chấm dứt ở đây được, không phải lúc này, khi mà tôi đã lấy lại chút dũng cảm. Tôi không thể để chuyện này xảy ra như vậy được. Tim tôi phải đập một nghìn tỷ nhịp một phút, khi tôi tiến lại gần Peter. Tôi cúi đầu xuống và ấn môi tôi vào môi cậu ấy, và tôi cũng cảm thấy sự ngạc nhiên đến choáng váng của cậu. Và rồi cậu cũng hôn lại tôi, miệng mở, đôi môi mềm mại hôn lại tôi. Đầu tiên thì tôi lúng túng, nhưng khi Peter để phía sau đầu tôi, và vuốt ve tóc để trấn an tôi, tôi đã không còn lúng túng gì nữa. Thật may là Peter ngồi trên thành bể, vì tôi đang thấy đùi mình yếu đi.

Rồi Peter kéo tôi vào bể nước, nên tôi cũng đang ngồi trong bể nước nóng. Bộ đồ ngủ đã ướt sũng nhưng tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi không quan tâm gì nữa hết. Tôi chưa bao giờ biết hôn nhau lại hay ho đến thế.

Tay tôi vẫn đang để bên mình nên nước không làm cho váy của tôi nổi lên. Peter giữ mặt tôi trong tay. "Cậu có sao không?" Peter thì thầm. Giọng của Peter khác hẳn: Khàn khàn, gấp gáp và nhưng có vẻ dễ tổn thương. Peter không giống như Peter mà tôi biết. Cậu ấy không mềm mại, hay nhảm chán hay thú vị. Cái cách cậu ấy nhìn tôi bây giờ, tôi biết cậu sẽ làm mọi điều mà tôi đề nghị, và đó là một cảm giác rất kỳ lạ và mãnh liệt.

Tôi choàng tay quanh cổ cậu. Tôi thích mùi clo trên da đầu cậu. Mùi của bể bê, và mùa Hè, và những kỳ nghỉ. Nó không phải giống như trong phim. Mà nó tuyệt hơn, vì nó là sự thật.

"Vuốt tóc tớ lại đi," tôi nói, và Peter nhoẻn cười.

Tôi ngả người vào cậu và hôn. Peter bắt đầu đan tay vào tóc tôi, và cảm giác tuyệt vời đến nỗi tôi không thể nghĩ gì hơn. Nó thậm chí còn thích hơn là đi gội đầu ngoài hiệu. Tôi di chuyển bàn tay xuống lưng Peter, dọc xương sống và cậu rung mình rồi ôm tôi lại gần hơn. Lưng của con trai thật khác so với lưng của con gái, nhiều cơ hơn và cứng hơn.

Giữa lúc hôn nhau, cậu nói "Đã quá giờ nghiêm rồi. Chúng ta phải quay vào nhà nghỉ thôi."

"Nhưng tớ không muốn," tôi nói. Những gì tôi muốn chỉ là ở lại đây với Peter, trong giây phút này.

Tớ cũng vậy, nhưng tớ không muốn cậu gặp rắc rối," Peter nói. Cậu nhìn tôi lo lắng, và điều này cũng thật là ngọt ngào.

Tôi nhẹ nhàng vuốt má cậu bằng mu bàn tay. Nó thật mượt mà. Tôi có thể ngấm cậu cả tiếng đồng hồ; khuôn mặt cậu thật đẹp.

Rồi tôi đứng lên, và run cầm cập ngay lập tức. Tôi bắt đầu vắt váy ngủ. Peter cũng nhảy ra ngoài bể nước nóng và lấy khăn tắm, rồi cậu choàng lên vai tôi. Rồi cậu đưa tay ra, kéo tôi lên, răng đập vào nhau. Cậu bắt đầu lau khô tôi bằng khăn tắm, tay và chân tôi. Tôi ngồi xuống để đi giày và tất. Rồi cậu khoác áo lên cho tôi và kéo khóa lại.

Rồi chúng tôi quay về nhà nghỉ. Trước khi cậu đi về phía phòng của nam và tôi đi về phía phòng của nữ, tôi hôn cậu thêm lần nữa, và cảm giác như mình đang bay.

"2&

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Khi tôi gặp Peter ở bến xe buýt ngày hôm sau, cậu đang đứng với các bạn ở đội bóng vợt. Lúc đầu tôi xấu hổ và bối rối. Khi trông thấy tôi, cậu ta cười toe toét. "Đến đây nào, Covey." Peter gọi. Tôi tới chỗ Peter. Cậu ta khoát đồ đạc của tôi lên vai, rồi nói vào tai tôi, "Hôm nay cậu ngồi với tớ chứ."

Tôi gật đầu.

Khi chúng tôi bắt đầu lên xe buýt, có người nào đó giả tiếng sói hú. Có vẻ như mọi người đang nhìn chúng tôi. Đầu tiên tôi tưởng đó chỉ là do tôi thường tượng ra, nhưng sau đó tôi nhìn thấy Genevieve đang nhìn thẳng vào tôi, rồi thì thầm gì đó với Emily Nussbaum. Nó làm tôi lạnh hết cả xương sống.

"Genevieve cứ nhìn tớ chăm chăm," tôi thì thầm với Peter.

Peter và tôi ngồi ở giữa xe buýt với đội bóng. Tôi vẫy tay gọi Chris vào ngồi với bọn tôi, nhưng nó đã vui vẻ ngồi với Charlie Blanchard rồi. Tôi không có dịp nào kể với nó chuyện tối qua. Khi tôi về phòng thì nó đã ngủ rồi. Sáng nay thì bọn tôi đều ngủ nướng thêm nên không có thời gian. Tôi sẽ kể với nó sau vậy. Kể cũng tốt vì tối giờ chỉ có mỗi tôi và Peter biết chuyện này thôi.

Khi xe đi xuống núi, tôi chia bánh Pocky với hội con trai, và chúng tôi chơi trò UNO mà tôi mang theo.

Một tiếng sau khi dừng lại và cho mọi người ăn sáng. Tôi ăn một chiếc bánh sữa nhỏ có bột quế, tôi và Peter còn nắm tay nhau dưới bàn.

Sau khi ăn tôi vào phòng vệ sinh. Có Genevieve ở đó đang đánh lại son với cây cọ nhỏ. Tôi nán lại trong phòng vệ sinh lâu hơn, mong cho con bé đi khỏi, nhưng nó vẫn ở đó cho đến khi tôi ra. Tôi rửa tay nhanh để ra nhưng con bé lên tiếng, "Cậu có biết khi bọn mình còn nhỏ, tớ vẫn luôn mong muốn được là cậu?" Tôi lạnh cả người, Genevieve đắp thêm một ít phấn vào mặt. "Tớ ước gì bố cậu là bố tớ, và Margot và Kitty là chị em của tớ. Tớ thích qua nhà cậu chơi. Tớ đã mong ước là cậu đã mời tớ sang nhà ngủ đêm. Tớ không thích ở cùng nhà với bố tớ."

Tôi ngắc ngứ nói, "Tớ...tớ không biết điều đó. Tớ thì rất thích đến nhà cậu, vì mẹ cậu rất tốt với tớ."

"Mẹ tớ rất quý cậu," Genevieve nói.

Tôi bắt đầu lấy lạ tinh thần, nên hỏi luôn, "Thế tại sao cậu không chơi với tớ nữa?"

Genevieve nheo mắt nhìn tôi. "Thế cậu không biết sao?"

"Không."

"Vì cậu đã hôn Peter ở nhà tớ hồi lớp Bảy. Cậu biết là tớ thích cậu ấy, nhưng cậu cứ hôn mà không suy nghĩ gì. Thế nên chẳng có gì lạ là cậu và chị họ tớ là bạn thân của nhau. Cho dù Chris hư hỏng, và ít nhất chị ta chưa bao giờ giả vờ."

Cả người tôi cứng đơ. "Cậu đang nói gì thế?"

Con bé cười. Tiếng cười của Genevieve làm tôi thấy ớn lạnh. Đó là khi tôi biết là tôi đã chết. Tôi ôm chặt lấy người chuẩn bị tinh thần cho

những lời sắp được tuôn ra từ miệng cô ta, nhưng dù thế thì tôi vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện gì cả.

"Tớ đang nói chuyện cậu và Peter đã quan hệ vui vẻ với nhau tối qua trong bể nước nóng."

Đầu óc tôi trống rỗng. Thậm chí là não tôi dừng lại hoạt động trong vài giây. Tôi cảm thấy người tôi đang đung đưa. Người nào đó đến và ném vào tôi muối có amoniac, tôi sắp ngất rồi.

Tôi bắt đầu cảm thấy mất phương hướng. "Ai bảo cậu thế?" tôi nấc. "Ai nói thế?"

Genevieve nghiêng đầu sang một bên. "Tất cả mọi người?"

"Nhưng...nhưng bọn tớ không..."

"Tớ xin lỗi nhưng điều này thật sự ghê tởm. Ý tớ là quan hệ tình dục trong bể nước nóng công cộng thì thật là..." Cô ta rùng mình. "Chỉ có chúa mới biết được cái gì đang nổi lên bề mặt nước bể bê lúc bấy giờ. Các gia đình dùng nó để thư giãn trong bể nước nóng, Lara Jean. Bây giờ phải có ít nhất một gia đình đang ngâm mình trong bể."

Mắt tôi bắt đầu ướt. "Bọn tớ chỉ hôn nhau thôi. Tớ không biết tại sao mọi người lại có thể nói như thế."

"Vì Peter đã nói với mọi người như thế."

Toàn thân tôi lạnh ngắt. Điều đó không phải sự thật. Không đời nào!

"Tất cả mọi người bây giờ đã nghĩ Peter là chúa trời bởi vì Lara Jean Covey nhỏ nhắn đã trao thân cho cậu ta trong bể nước nóng. Với cả cho cậu biết, lý do duy nhất mà Peter tán tỉnh cậu là để trêu ngươi tớ. Sự kiêu ngạo của cậu ấy không thể chịu được sự thật là tớ đã bỏ cậu ấy vì một anh chàng

lớn tuổi hơn. Cậu ấy đã lợi dụng cậu. Nếu như cậu ấy được quan hệ với cậu thì càng tuyệt vời hơn. Nhưng cậu ấy lúc nào cũng có mặt khi tớ gọi. Bởi vì cậu ấy yêu tớ. Và cậu ấy cũng sẽ không thể yêu một cô gái nào khác hơn tớ." Cô ta nhìn tôi cười, tôi đoán là cô ta hài lòng khi nhìn thấy gương mặt tôi lúc này. "Giờ thì Blake và tớ đã chia tay, nên tớ đoán là chúng ta hãy chờ xem, phải không nào?"

Tôi đứng đó, im bật và chân tay tê lại khi cô ta chải lại tóc trước gương.

"Nhưng đừng có lo lắng. Dù giờ cậu đã trở thành một đứa con gái hư hỏng, vì tớ đã nghĩ một tá các cậu con trai muốn hẹn hò với cậu. Và chỉ để qua đêm thôi."

Tôi chạy đi. Tôi chạy ra khỏi phòng vệ sinh nữ và ra khỏi tất cả những cánh cửa khác, chạy vào xe buýt, và tôi khóc.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Mọi người bắt đầu vào lại chỗ ngồi trên xe buýt. Tôi đoán là họ đang nhìn tôi vì tôi giữ mặt quay ra về hướng cửa sổ. Tay tôi chạy dọc kính cửa sổ xe ô tô ẩm sương. Kính lạnh ngắt nên tay tôi để lại một vệt dài trên kính.

Chris ngồi cạnh tôi. Nó nói nhỏ giọng, "Ừm, tao mới nghe một chuyện kinh khủng."

Tôi nói lơ mơ, "Mày nghe thấy gì? Rằng tao và Peter đã quan hệ với nhau trong bể nước nóng tối qua à?"

"Trời đất ơi. Ừ, mày có sao không?"

Ngực tôi thắt cả lại. Nếu như tôi thở vào hơi nữa thì có lẽ tôi sẽ khóc tiếp, tôi biết thế.

Tôi nhắm mắt. "Bọn tao không qun hệ với nhau. Ai kể với mày thế?"

"Charlie."

Peter đang đi dọc dãy ghế. Cậu ta dừng lại ở ghế của bọn tôi. "Này? Tại sao lúc này cậu không quay lại bàn? Cậu ổn chứ hả?" Peter rướn người qua ghế, nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Với giọng rất nhỏ, tôi nói, "Mọi người đang nói là chúng ta quan hệ với nhau trong bể bơi."

Peter rên rỉ. "Mọi người chỉ nên quan tâm đến việc của họ." Giọng cậu ta không hề có sự ngạc nhiên, không mảy may tí nào.

"Thế hóa ra cậu cũng biết ư?"

"Vài đứa có hỏi tớ điều đó sáng nay."

"Nhưng...thế từ đâu mà họ lại đặc điều như thế?" Tôi cảm giác là sắp bị ốm.

Peter nhún vai. "Tớ không biết, có thể là ai đó nhìn thấy chúng ta. Mà điều này có sao đâu? Vì nó không phải là sự thật."

Tôi mím môi thật chặt. Lúc này tôi không thể khóc, vì nếu bắt đầu khóc thì tôi sẽ không thể dừng được. Tôi sẽ khóc trong cả chuyến đi, và sẽ mọi người nhìn. Tôi không thể làm vậy. Nên tôi nhìn ngược lên.

"Tớ không hiểu? Tại sao cậu lại nổi giận với tớ." Cậu ta vẫn bối rối.

Mọi người bắt đầu bị tắc lại phía sau Peter. Họ cần đi vào chỗ ngồi. "Mọi người đang chờ phía sau cậu kìa," tôi nói.

Chris nhìn tôi, và lắc đầu.

"Giờ nó là chỗ của tớ, Kavinsky." Con bé nói.

"Thôi nào Lara Jean," Peter nói, chạm tay vào vai tôi.

Tôi giật mạnh ra khỏi tay cậu ấy, làm cậu ấy sửng sốt. Mọi người đang nhìn tôi, thì thầm và cười khúc khích. Peter nhìn qua vai tôi. Mặt cậu ta đỏ ửng. Rồi cậu ta đi dọc xuống ghế sau.

"Mày không sao chứ?" Chris hỏi.

Tôi cảm giác mắt tôi bắt đầu sưng lên. "Không, nhưng tao cũng không ổn lắm."

Con bé thở dài. "Việc này không công bằng cho con gái, cộn bọn con trai thì chả sao. Tao chắc chắn là tất tần tật tụi nó đang chúc mừng Peter, nhắc bổng nó lên vai như thằng trai bao vậy."

Tôi khụt khịt nói. "Mày có nghĩ chính cậu ta là người loan tin không?"

"Ai mà biết được?"

Một giọt nước mắt rơi xuống má tôi và Chris đã lấy tay áo lau đi. "Cũng có thể không phải là cậu ta. Nhưng cũng chẳng quan trọng gì, Lara Jean. Vì nếu cậu ta không khuyến khích những lời bàn tán, thì cậu ta cũng chẳng làm gì để thiên hạ dùm đi, nếu mày hiểu ý tao."

Tôi lắc đầu.

"Ý tao là, tao chắc chắn cậu ta không đời nào nhận là đã làm chuyện đó-với một nụ cười nhe răng tự mãn. Bọn con trai như Peter là như thế. Chúng nó thích được xem là đàn ông, và được bọn con trai khác ngưỡng mộ." Nó nói giọng chua chát, "Chúng nó quan tâm đến sĩ diện của chúng nó hơn là của mày." Nó lắc đầu nói tiếp. "Nhưng chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Mày cứ phải ngẩng cao đầu và thể hiện là mày không quan tâm gì đến những thứ ấy."

Tôi gật đầu nhưng nước mắt lại chảy.

"Tao bảo với mày nhé, thằng đó không xứng đáng với mày. Mày cứ để cho con Gen kia có được nó." Tay Chris cuộn tóc tôi lại. "Mày biết làm gì hơn nữa hả cô bé?"

Genevieve là người cuối cùng lên xe. Tôi lập tức ngồi thẳng lên, lau mắt và vòng tay ôm người. Nhưng mà cô ta không đến thẳng chỗ ngồi. Cô ta dừng lại ở chỗ Bathy Morgan và nói thì thầm gì đó vào tai con bé. Bethy há hốc mồm rồi quay lại nhìn tôi.

Chúa ơi.

Chris và tôi nhìn Genevieve di chuyển trong xe

"Con khốn!" Chris nói thở ra.

Nước mắt làm rát mắt tôi. "Tao sẽ ngủ bây giờ." Rồi đặt đầu lên vai Chris, tôi lại khóc. Con bé vòng tay ôm chặt lấy tôi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Margot và Kitty đến đón tôi ở trường, hai chị em hỏi tôi về chuyến đi, rằng có phải tôi chỉ ở trên đồng trượt trẻ con cả ngày. Tôi cố gắng lấy lại tinh thần; tôi thậm chí còn bịa ra tôi trượt đường xanh như thế nào. Nhẹ nhàng Margot hỏi, "Thế mọi việc ổn cả chứ?"

Tôi ngáp ngừng. Margot luôn biết khi nào tôi đang nổi dỗi. "Vâng, em chỉ hơi mệt. Chris và em thức khuya tối qua để nói chuyện."

"Tí nữa về nhà em nên ngủ đi một tí," Margot khuyên tôi.

Điện thoại tôi rung, và tôi nhìn xuống, tin nhắn từ Peter.

Chúng ta nói chuyện được không?

Tôi tắt điện thoại. "Em nghĩ là em sẽ ngủ cả kỳ giáng sinh," tôi nói.

Cảm ơn chúa vì kỳ nghỉ này. Ít nhất là tôi có 10 ngày trước khi quay lại trường học và chạm mặt mọi người. Hoặc là tôi không bao giờ đi học nữa. Tôi sẽ thuyết phục bố để học ở nhà.

Khi bố và Kitty đã đi ngủ, tôi và Margot gói quà trong phòng khách. Vừ gói, chị vừa quyết định xem chúng tôi tổ chức buổi tiệc biểu diễn âm nhạc sau giáng sinh như thế nào. Tôi hy vọng là chị sẽ quên ý kiến này, nhưng chị luôn nhớ tất cả mọi thứ. "Nó sẽ là bữa tiệc sau giáng sinh và trước năm mới," chị nói khi thắt nơ cho món quà của bố cho Kitty.

"Thế quá muộn," tôi nói, cẩn thận cắt một mảnh giấy hình ngựa gỗ. Tôi phải làm cho cẩn thận vì tôi muốn giữ một mảnh để hoàn thành nốt quyển cắt dán cho Margot. "Sẽ chẳng có ai đến."

"Có, mọi người sẽ đến! Lâu lắm rồi chúng ta không tổ chức tiệc này; hàng tá khách thường tham gia trước đây." Margot đứng lên và lấy những quyển sách nấu ăn của mẹ, để thành chồng trên bàn cà phê. "Em đừng có bàn lùi. Chị nghĩ đây là truyền thống mà chúng ta phải giữ cho Kitty học tập."

Tôi cắt thêm một dải nơ màu xanh. Có thể bữa tiệc sẽ giúp tôi quên những chuyện đã xảy ra. "Món gà địa trung hải mà mẹ hay làm. Chấm với sốt mật ong và sữa chua."

"Ừ, em có nhớ sốt caviar làm từ trứng cá hồi không? Mọi người đều thích nói. Chúng ta cũng phải làm món ấy. Chúng ta có nên làm thêm món phô mát hình đĩa hay bánh phô mát chiên phồng không nhỉ?"

"Loại chiên phồng," tôi nói. Margot rất háo hức để chuẩn bị. Nhưng dù thái độ tôi có thế nào thì cũng không làm chị nản chí.

Chị lấy bút và giấy trong bếp, và bắt đầu viết ra các thứ. "Thế chúng ta đã thống nhất là thịt gà, sốt caviar, bánh phô mai chiên phồng, rượu puch,...có thể nướng thêm ít bánh quy hoặc bánh brownie và rồi chúng ta sẽ mời tất cả những người hàng xóm: Josh và bố mẹ, gia đình Shad, cô Rothschild. Em muốn mời ai bạn em? Chris?"

Tôi lắc đầu. "Chris sẽ đi thăm họ hàng ở Boca Raton."

"Thế Peter thì sao? Cậu ta có thể đưa cả mẹ cậu ta, và cậu ta còn có cả em trai nữa đúng không?", tôi biết là chị đang thử tôi.

"Gạt Peter đi chị," tôi nói.

Chị nhăn trán và ngược nhìn lên từ tờ giấy. "Thế có chuyện gì xảy ra trong chuyến đi sao?"

Tôi nhanh nhẩu đáp lại, "Không, không có chuyện gì."

"Vậy tại sao không? Chị cũng cần biết về cậu ta nhiều hơn, Lara Jean."

"Em nghĩ cậu ta cũng không ở nhà." Tôi biết chắc là Margot không tin nhưng chị sẽ không ép tôi thêm nữa.

Chị gửi tin nhắn qua mạng tối hôm đó, và ngay lập tức đã nhận được 5 lời đồng ý. Trong phần thông tin thêm, dì D. (không phải là dì ruột của bọn tôi, nhưng là một trong những người bạn thân của mẹ) viết: Margot, dì rất háo hức nghe cháu và bố hát bài "Bé con, ngoài trời kia lạnh lắm!". Trong những bữa tiệc âm nhạc truyền thống của gia đình, Margot và bố thường hát bài "Bé con, ngoài trời kia lạnh lắm". còn tôi thì hát bài "Ông già Noel tí hon." Tôi đã biểu diễn bài đó, nằm lên hộp đàn piano, đi giày cao gót mẹ và đeo khăn quàng bằng lông cáo cả bà. Nhưng không phải là năm nay, và tôi không thể làm điều đó.

Hôm sau, Margot thuyết phục tôi cùng đi tặng bánh quy nhà hàng xóm với chị và Kitty, tôi nài nỉ được ở nhà, rằng tôi mệt lắm. Tôi chạy lên phòng và làm nốt quyển sổ cho Margot, và nghe những bản nhạc chậm trong phim Dirty Dancing. Tôi cũng liên tục kiểm tra điện thoại xem Peter có nhắn tin cho tôi không. Nhưng không có gì, mà lại là tin nhắn của Josh.

Anh đã nghe kể về chuyện xảy ra, em ổn không?

Thậm chí Josh cũng biết sao? Anh ấy thậm chí còn không cùng khối với tôi. Thế thì cả trường cũng biết sao?

Tôi viết lại, Điều ấy không đúng, và anh nhắn Em không phải kể với anh-anh không tin chuyện ấy dù chỉ một giây, và đã làm tôi xúc động.

Anh Josh và chị Margot đã đi chơi với nhau một lần thử khi chị về nhà, nhưng họ không đi Washington như Josh nói. Có lẽ tốt nhất là nên tiếp tục hoàn thành nốt trang của Josh và Margot.

Tôi thức muộn để xem Peter có nhắn tin lại hay không. Tôi nói với bản thân là nếu Peter gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi tối nay thì tôi sẽ biết là cậu ấy đang nghĩ về tôi và có thể tôi sẽ tha thứ cho cậu ấy. Nhưng cậu ấy không nói nhắn tin hay gọi gì cả.

Khoảng 3 giờ sáng thì tôi quyết định vứt hết tất cả những tờ giấy mà Peter viết. Tôi xóa ảnh cậu ta trong điện thoại di động, tôi xóa luôn số cậu ta. Tôi nghĩ là nếu xóa mọi thứ về cậu ta, thì chuyện này có thể coi như chưa bao giờ xảy ra và trái tim sẽ không đau khổ nữa.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Vào buổi sáng ngày giáng sinh, Kitty gọi mọi người dậy khi trời bên ngoài vẫn còn tối, vì đó là thói quen của con bé, và bố thì làm waffle, cũng là thói quen của bố. Chúng tôi chỉ ăn bánh waffle vào ngày giáng sinh, vì chúng tôi đều đồng ý là việc lấy cái khuôn làm bánh ra, rồi lại lau nó, và cất lại nó vào ngăn kéo trên cùng là việc làm mất công. Nhưng điều này cũng làm cho khuôn bánh waffle trở nên đặc biệt.

Rồi chúng tôi bắt đầu mở quà, lần lượt từng người một để có thể kéo dài cuộc vui. Tôi tặng Margot một chiếc khăn và một cuốn sổ cắt dán. Chị đặt biệt thích cuốn sổ. Chị giở trang trang và tán thưởng cho sự khéo tay của tôi, ngạc nhiên trước những phong chữ và giấy mà tôi chọn. Ôm quyển sổ vào trong lòng chị nói "Đây là một món quà giáng sinh hoàn hảo", tôi cảm thấy mọi căng thẳng cũng như cảm giác khó chịu giữa chúng tôi ta biến hết vào không trung. Margot tặng tôi một chiếc áo len màu hồng, làm bằng len cashmere mang về từ Scotland. Tôi mặt đỏ, trông nó thật trang trọng và đáng yêu.

Quà Margot cho Kitty là một bộ đồ vẽ, với bút sáp dầu, màu nước, và những cây bút chì đánh dấu đặc biệt. Con bé đã kêu thét lên sung sướng, y hệt như một con lợn con. Kitty tặng cho Margot một đôi tất hình con khỉ. Tôi tặng Kitty một chiếc giỏ mới cho xe đạp, và một trang trại kiến như con bé đề nghị một tháng trước. Kitty thì tặng tôi một quyển sách dạy đan "Để giúp chị đan tốt hơn," con bé nói.

Rồi đến lượt ba chúng tôi tặng quà cho bố: Một chiếc áo len dày của vùng Scandinavi làm bố trông giống như một người đánh cá. Nó trông hơi

to so với bố, nhưng bố vẫn khẳng định là bố thích như thế. Bố tặng cho Margot một chiếc máy ebook đọc sách rất đẹp, tặng Kitty một chiếc mũ xe đạp tên con bé-Katherine, và tặng tôi một thẻ mua hàng ở cửa hàng Linden&White. "Bố muốn mua cho con một chiếc vòng cổ có chỗ lồng ảnh hình trái tim, nhưng nó đã bị bán rồi," bố nói "Nhưng bố nghĩ con sẽ tìm được thứ gì đó mà con thích." Tôi nhảy lên ôm bố. Tôi cảm giác như mình sắp khóc.

Ông già Noel stanta, biệt danh của bố, còn chuẩn bị cả những món quà vớ vẩn, ví dụ như những túi có chứa than đá, súng nước có mực bên trong, và cả những món hữu dụng, như tất của vận động viên, mực in và cả loại bút bi mà tôi thích nhất. Tôi nghĩ stanta đã mua nó trong cửa hàng Costco.

Khi chúng tôi xong màn mở quà, tôi đã nói là Kitty đã hơi thất vọng vì không có con chó con nào cả, nhưng con bé không nói gì. Tôi kéo con bé vào lòng và thì thầm, "Vẫn còn sinh nhật của em vào tháng sau mà," và con bé gật đầu.

Bố chạy vào bếp xem máy làm bánh waffle đã nóng hay chưa, và chuông cửa kêu lên. "Kitty, con có thể mở cửa được không?" bố gọi với ra từ bếp.

Kitty chạy ra mở cửa, và mấy giây sau thì chúng tôi nghe con bé hét lên. Margot và tôi bật dậy chạy nhanh ra cửa. Ở thảm lau chân có một chiếc giỏ, trong đó có một chú chó màu vàng như bánh quy với một chiếc nơ buộc ở cổ. Chúng tôi nhảy tán loạn và hét ầm lên.

Như lời bố nói thì bố đã mang con chó từ một trại động vật hai hôm trước và cô Rothchild đã phải giấu nó trong nhà cô. Đó là một con chó đực, chúng tôi nhận ra khá nhanh khi nó tè ướt sàn bếp. Con chó giống Wheaten Terrier mà theo Kitty thì tuyệt vời hơn giống Akita hay giống chó chăn cừu đức nhiều.

"Chị luôn thích có một con chó có tóc mái," tôi nói, đưa con chó con lại gần má tôi.

"Thế chúng ta sẽ gọi cậu bé này là gì?" Margot hỏi. Chúng tôi đều nhìn Kitty, nó trầm ngâm cắn môi.

"Em không biết," nó nói.

"Thế sandy thì sao?" tôi gợi ý.

Kitty nói giọng chế nhạo "Tên ấy không không đọc đáo."

"Thế Francois? Chúng ta có thể gọi nó ngắn gọn là frankie?" Tôi nói.

"Không, cảm ơn chị," con bé co giọng. Rồi vênh mặt lên, nó nói "Thế tên Jamie thì sao?"

"Jamie?" bố nhắc lại "Bố thích cái tên đó."

Margot gật đầu, "Nghe hay đấy."

"Thế tên đầy đủ của nó là gì?" tôi hỏi, đặt con cún xuống sàn.

Kitty nói nhanh, "Jamie Fox-Pickle, nhưng chúng ta chỉ nên gọi ngắn gọn như thế khi có vấn đề gì thôi," con bé vỗ tay và nói thì thầm "Lại đây nào, Jamie" và con cún con chạy lại phai con bé, vẫy đuôi loạn xạ.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Kitty vui vẻ và kiên nhẫn đến vậy. Con bé đã dành trọn cả Giáng sinh để dạy các trò chơi cho con cún con, và đưa nó ra ngoài để đi tè. Mắt Kitty lúc nào cũng sáng rực. Em làm cho tôi ước gì tôi có thể trở thành một đứa bé con, và mọi điều có thể được giải quyết bởi một chú cún con trong lễ Giáng sinh.

Tôi kiểm tra điện thoại lại lần nữa để xem liệu Peter có gọi điện. Nhưng cậu ta đã không gọi gì cho tôi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Buổi sáng hôm tổ chức bữa tiệc, tôi xuống nhà lúc 10 giờ sáng còn bố và chị đã nấu nướng được cả tiếng rồi. Margot là bếp trưởng còn bố là phụ bếp của chị. Bố thái hành, cần tay và rửa xoong chảo. Chị nói với chúng tôi, "Lara Jean, em dọn vệ sinh tầng một, lau nhà và sắp xếp mọi thứ nhé! Còn Kitty em kiểm tra lại những đồ trang trí."

"Liệu bọn em có ăn một ít ngũ cốc trước được không?" tôi hỏi.

"Được, nhưng thật nhanh lên." Chị quay lại vắt bột bánh quy.

Tôi thì thầm với Kitty. "Chị thậm chí còn không thích tổ chức bữa tiệc này, và giờ thì chị ấy bảo chị dọn nhà vệ sinh. Tại sao em lại được phân công nhiệm vụ dễ thế?"

"Vì em nhỏ nhất nhà," con bé nói và leo lên ghế ăn.

Margot quay lại và nói, "Này này, dù sao thì nhà vệ sinh cũng cần được dọn sạch! Hơn nữa thì việc gì cũng quan trọng cả thôi. Chúng ta đã không làm bữa tiệc này lâu lắm rồi." Chị đặt một khay bánh quy vào thao nước. "Bố này, con cần bố chạy ra cửa hàng. Chúng ta đã hết kem chua và chúng ta cần một túi đá to."

"Ây, ây, bếp trưởng," bố nói

Người duy nhất trong nhà không được giao nhiệm vụ gì đó là Jamie Fox-Pickle, nên nó cũng nằm ngủ dưới cây thông noel.

Tôi mặc áo màu trắng, đeo cà vạt kẻ ô vuông màu đỏ-xanh và váy len kẻ ô vuông. Tôi đọc các bảng về thời trang thì thấy có thể kết hợp các trang phục kẻ ô vuông với nhau. Tôi chạt qua phòng Kitty, nài nỉ con bé tết tóc kiểu vương miện cho tôi. Cong môi lên con bé bảo tôi, "Nhưng nó không quyến rũ."

Tôi nhăn nhó. "Xin lỗi nhé! Chị không muốn trở nên quyến rũ. Chị chỉ muốn ăn mặc cho có không khí lễ hội thôi."

"Ồ, nhưng chị trông như phục vụ bàn ở scotland, hoặc là người pha rượu ở quán ba Brooklyn."

"Làm sao em biết những người pha rượu ở Brooklyn Katherin?" tôi hỏi.

Con bé nhìn tôi để tôi bối rối, "Em xem trên HBO."

Hừm. Chúng tôi cần phải cài đặt cái gì đó để kiểm soát bọn trẻ con khi chúng xem các chương trình trên tivi.

Kitty đi ra tủ quần áo của tôi, lấy ra một chiếc váy đen màu đỏ hở vai, có phần chân váy xếp li. "Chị mặc bộ này. Nó vẫn giống như có không khí giáng sinh nhưng không giống như mấy chú hề."

"Được nhưng chị có thể đeo thêm mấy cái huy hiệu candy-can?"

"Chị có thể đeo huy hiệu nhưng chị để tóc thẳng, không tết." Tôi nhìn con bé với khuôn mặt buồn rầu. Nhưng Kitty lắc đầu, "Em sẽ uốn cong phần chân tóc để tạo nếp, nhưng không tết đâu."

Tôi lấy máy làm quăn tóc và ngồi xuống sàn với Jamie ở trên đùi, Kitty thì ngồi trên giường và bắt đầu chia tóc thành từng phần. Con bé quăn tóc tôi thành những lọn tròn như là thợ làm tóc chuyên nghiệp. "Anh Josh đã trả lời có cho bữa tiệc chưa?" con bé hỏi tôi.

"Chị không chắc lắm," tôi nói.

"Thế còn anh Peter?"

"Anh ấy sẽ không đến," tôi nói.

"Tại sao không?"

"Vì anh ấy không thể," tôi nói.

Margot đang chơi bài giáng sinh buồn, và thầy giáo dạy piano của chúng tôi, thầy Choi, đang ngồi bên cạnh Margot đàn theo. Phía bên kia phòng, bố đang chỉ trỏ khoe cây xương rồng với gia đình Shah sống ở cuối phố, còn Kitty và Josh thì đang ngồi cùng mấy đứa trẻ con khác thì đang cố dạy cho Jamie ngồi. Tôi đang uống rượu punch vị quả việt quất và gừng, và nói chuyện với gì D về việc di lý, thì Peter bước vào trong chiếc áo sơ mi, và mang một hộp bánh giáng sinh. Tôi gần như sặc rượu punch.

Kitty nhìn ra cậu ấy cùng lúc với tôi. "Anh đã đến," con bé hét lên vui vẻ. Con bé lao vào vòng tay Peter, và cậu ấy thì bỏ hộp bánh quy xuống và bế con bé lên, tung bên này tung bên kia. Khi Peter đặt Kitty xuống, con bé cầm tay dẫn cậu ấy đến bàn có đồ ăn, nơi mà tôi đang bận rộn xếp bánh vào đĩa.

"Chị xem anh Peter mang gì này," con bé nói, ưỡn nanh lên.

Cậu ta đưa tôi chiếc hộp. "Đây. Bánh quy trái cây của mẹ tớ làm."

"Cậu làm gì ở đây?" tôi thì thầm với giọng khó chịu.

"Kitty mời tớ," cậu ấy quay đầu về phía Kitty. Con bé đang sung sướng quay về chỗ con cún. Josh đứng lên và cau mày nhìn về chỗ chúng tôi. "Chúng ta cần nói chuyện."

Giờ thì cậu ta muốn nói chuyện. Ồ, đã quá muộn rồi. "Chúng mình chẳng có chuyện gì để nói cả."

Peter nắm lấy tay tôi, tôi cố giãy ra nhưng không thể. Cậu dẫn tôi vào trong bếp. "Tớ muốn cậu bịa ra chuyện gì đó nói với Kitty rồi đi đi," tôi nói. "Và cậu cũng mang bánh trái cây về đi."

"Trước tiên, cậu hãy nói với tớ điều gì làm cậu nổi giận với tớ?"

"Bởi vì," tôi bắt đầu òa lên. "Mọi người đang truyền tin rằng chúng ta quan hệ với nhau ở bể nước nóng, và tớ là một đứa hư hỏng, và cậu thì không thèm quan tâm đến chuyện ấy."

"Tớ đã nói với tụi nó là bọn mình không làm gì hết."

"Cậu đã làm thế ư? Cậu đã nói với bọn họ là chúng ta chỉ hôn nhau, và đó là tất cả những gì chúng ta đã làm?" Peter lưỡng lự, và tôi tiếp tục. "Hay cậu bảo là "Này các cậu, bọn tớ không quan hệ với nhau" mắt chớp miệng đớp đớp?"

Peter nhìn tôi chăm chăm, "Tin tưởng tớ hơn một chút đi, covey."

"Cậu thật bẩn thỉu," Kavinsky.

Tôi quay đi. Josh đang đứng trên cửa bếp và nhìn Peter.

"Đây là lỗi của cậu khi mọi người đặt điều bậy bạ về Lara Jean."

Josh run vai lên thể hiện sự khinh bỉ: "Cô ấy chưa bao giờ làm thế."

"Anh nói nhỏ thôi," tôi thì thầm, mắt đảo nhìn xung quanh. Việc này không nên xảy ra lúc này. Vào bữa tiệc độc tấu âm nhạc, khi những người tôi biết từ khi mới sinh đang ở trong phòng bên kia.

Peter bậm miệng lại. "Đây là chuyện riêng tư, Josh, giữa tôi và bạn gái tôi. Tại sao anh không ra chơi thể giới cổ máy chiến tranh, hay làm gì đó. Hay đang có chương trình chạy marathon chúa tể của những chiếc nhẫn trên tv."

"Khốn kíp, Kavinsky." Josh nói. Tôi thở hắt ra, Josh nói với tôi, "Lara Jean, đây chính là lý do tại sao anh muốn bảo vệ em. Cậu ta không đủ tốt cho em. Cậu ta chỉ làm em buồn thôi."

Bên cạnh tôi, Peter đáp lại. "Thôi đi, cô ấy không thích anh nữa, mọi chuyện chấm dứt rồi."

"Cậu không biết cậu đang nói gì đâu," Josh nói.

"Gì cũng được ông anh ạ. Cô ấy nói là anh đã hôn cô ấy. Và nếu anh định làm điều ấy một lần nữa thì tôi sẽ không để anh yên đâu."

Josh cười thành tiếng ngắn. "Cứ việc."

Tôi phát hoảng khi Peter chuyển về phía Josh. Tôi kéo tay Peter, "Thôi ngay."

Đó là lúc tôi nhìn thấy chị Margot, đang đứng phía sau Josh, một tay che miệng. Tiếng pian đã dừng, thế giới cũng ngừng quay, vì Margot đã nghe thấy tất cả.

"Điều này không phải là sự thật, đúng không? Hãy nói với tôi điều này không phải là sự thật."

Tôi mở miệng rồi lại đóng lại. Tôi không phải nói thêm điều gì vì chị hiểu hết rồi. Margot là người quá hiểu tôi.

"Sao em lại có thể?" chị hỏi. giọng run lấy bầy. Nỗi đau trong mắt chị làm tôi muốn ch61t đi. Tôi chưa bao giờ thấy mắt chị như vậy.

"Margot," Josh bắt đầu, chị quay đầu và đi ra.

"Anh đi đi," chị nói, giọng vỡ òa. Rồi chị nhìn sang tôi, "Em là em gái của chị, là người chị tin tưởng hơn ai hết."

"Gogo, chờ đã..." nhưng chị đã đi khỏi. Tôi nghe tiếng chân chị đi lên gác. Tôi nghe tiếng cửa phòng đóng lại.

Và rồi tôi bật khóc.

"Anh xin lỗi," Josh nói với tôi. Anh nói đầu thất vọng, "Tất cả là lỗi của anh," rồi anh đi ra ngoài qua cửa sau.

Peter đến gần tôi và đưa tay ra ôm tôi, nhưng tôi đã ngăn cậu ta lại. "Cậu có thể đi... cậu có thể đi được không?"

Sự ngạc nhiên và đau khổ đã thể hiện trên gương mặt cậu. "Tất nhiên tớ có thể đi," và cậu ta đi ra khỏi bếp.

Tôi đi vào phòng vệ sinh bên cạnh bếp, ngồi trên bồn cầu và khóc. Ai đó gõ cửa, nên tôi dừng khóc và nói vọng ra, 'Một phút thôi ạ.'

Cô Shah nói giọng vui vẻ, "Xin lỗi cưng!" và tôi nghe tiếng giày cô bước đi.

Rồi tôi đứng lên tấp nước lạnh lên mặt. Mắt tôi vẫn đỏ và sưng. Tôi lấy khăn lau mặt và tấp nước lên. Mẹ thường làm thế cho tôi khi tôi bị ốm. Mẹ thường để một chiếc khăn lạnh lên trán tôi, và mẹ đổi một chiếc khăn khác khi nó không lạnh nữa. Tôi ước mẹ đang ở đây.

Khi tôi quay lại bữa tiệc, thầy Choi đang đánh bài Hây cho bạn một giáng sinh nho nhỏ thật vui, và cô Rothschild thì đang ngồi với bố trên ghế sa lông. Cô đang nhâm nhi sâm banh còn khuôn mặt bố thì tỏ vẻ lo lắng.

Khi trông thấy tôi, bố nhảy ra khỏi ghế và chạy ra. "Ồi cảm ơn chúa," bố nói "Gogo đâu? Chúng ta chưa biểu diễn."

"Chị không được khỏe ạ," tôi nói.

"Hừm, để bố lên xem chị thế nào."

"Con nghĩ là chị chỉ muốn ở một mình."

Bố nhăn trán, "Thế Josh và chị cãi nhau sao? Bố thấy cậu ấy đi ra."

Tôi nuốt nước bọt. "Có thể thế. Con sẽ lên nói chuyện với chị ấy."

Bố vỗ vai tôi, "Con là người em gái tốt, con gái yêu ạ."

Tôi cố cười. "Cảm ơn bố."

Tôi lên tầng và cửa phòng Margot khóa. Tôi đứng bên ngoài hỏi, "Lệu em có thể vào được không?"

Không có tiếng trả lời.

"Em xin chị đẩy Margot hãy cho em giải thích..."

Vẫn không có động tĩnh.

"Em xin lỗi, Margot. Em thực sự xin lỗi. Hãy nói chuyện với em đi."

Tôi ngồi bên ngoài cửa và bắt đầu khóc. Chị gái tôi luôn biết cách làm tổn thương tôi. Sự im lặng của chị, bị khóa ở bên ngoài đó là sự trừng phạt tệ nhất mà chị có thể làm.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Trước khi mẹ mất, tôi và Margot coi nhau như kẻ thù. Chúng tôi cãi nhau thường xuyên, phần lớn là do tôi làm lộn xộn đồ của chị-thường là mấy thứ đồ chơi.

Margot có một con búp bê cứng, chị gọi nó là Rochelle. Rochelle có mái tóc màu vàng óng mượt, và nó cũng đeo kính giống chị. Bố và mẹ tặng nó cho chị vào năm sinh nhật 7 tuổi. Rochelle là con búp bê duy nhất của Margot. Chị yêu nó kinh khủng. Tôi nhớ một lần tôi xin chị được bế nó, chỉ một lúc thôi, nhưng chị nói không. Sau đó một hôm, tôi bị cảm lạnh và tôi phải nghỉ học ở nhà. Tôi lén vào phòng Margot và lấy Rochelle ra chơi với nó cả buổi chiều. Tôi giả vờ như tôi và Rochelle là hai người bạn thân. Rồi tôi nghĩ là mặt Rochelle hơi nhạt, có thể nó sẽ trông khá hơn với một chút son môi. Sẽ là một vinh hạnh cho Margot nếu tôi làm cho Rochelle xinh đẹp hơn. Tôi lấy một thỏi son của mẹ từ ngăn kéo và bôi một ít cho Rochelle. Ngay lập tức là tôi đã phạm phải một sai lầm. Tôi đã bôi son lem ra ngoài môi con búp bê, làm nó trông như một chú hề chứ chẳng xinh đẹp lên tí nào. Tôi cố gắng xóa son bằng kem đánh răng, nhưng chỉ làm cho Rochelle trông như bị bệnh xung quanh miệng. Rồi tôi trốn dưới chăn cho đến khi Margot về nhà. Khi chị nhìn thấy Rochelle, tôi đã nghe chị hét lên.

Sau khi mẹ mất, chúng tôi phải xích lại gần nhau. Mỗi người có một nhiệm vụ riêng. Margot và tôi không còn cãi nhau nữa vì chúng tôi đều hiểu rằng chăm sóc Kitty là nhiệm vụ của chúng tôi. "Quan tâm đến em gái của các con," mẹ thường nói như vậy. Khi mẹ vẫn còn sống, chúng tôi hay tị nạnh. Khi mẹ không còn nữa, chúng tôi làm việc đó vì chúng tôi muốn như vậy.

Ngày qua ngày tình hình không có gì thay đổi. Chị nhìn tôi và chỉ nói với tôi khi nào cần thiết. Kitty thì nhìn bọn tôi với đôi mắt lo lắng. Bố thì bối rối và hỏi chuyện gì xảy ra giữa hai chúng tôi, nhưng không ép tôi phải trả lời.

Giờ thì có một bức tường ngăn cách chúng tôi, và tôi có thể cảm nhận là chị đang xa dần. Chị em thì thường phải cãi vã với nhau rồi lại làm lành, bởi vì chúng tôi là chị em và chị em thì luôn tìm cách xích lại gần nhau. Nhưng tôi sợ điều đó sẽ không xảy ra với chị em tôi.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Bên ngoài cửa sổ, tuyết rơi trông dày như những cục bông trắng. Ngoài sân tuyết đã phủ dày, trông như cánh đồng bông trắng xóa vậy. Tôi hy vọng là tuyết rơi cả ngày và đêm. Tôi hy vọng là sẽ có bão tuyết.

Tôi nghe có tiếng gõ cửa.

Tôi nhắc đầu khỏi ghế. "Cứ vào."

Bố vào phòng và ngồi trên bàn học. "Nào," bố nói, lấy tay xoa cằm giống như bố hay làm khi không thấy thoải mái. "Chúng ta cần nói chuyện."

Dạ dày tôi co lại. Tôi ngồi dậy và ngồi ôm gối. "Thế chị Margot nói với bố rồi ă?"

Bố hắng giọng. "Chị đã kể cho bố nghe." Tôi thậm chí không dám nhìn bố. "Điều này rất khó khăn vì bố chưa bao giờ phải làm với chị Margot, nên..." Bố lại hắng giọng. "Con có thể nghĩ là bố có thể làm việc này tốt hơn vì bố là một bác sĩ. Bố nghĩ rằng con vẫn còn nhỏ để quan hệ tình dục, Lara Jean. Bố không nghĩ là con đã sẵn sàng." Giọng bố như sắp khóc. "Thế... Peter có ép con không?"

Tôi cảm thấy máu đang dồn lên mặt. "Bố, bọn con không hề quan hệ với nhau."

Bố gật đầu, nhưng tôi không tin là bố đã tin lời tôi. "Bố là bố của con nên tất nhiên là bố cũng không muốn phải chờ đến khi con 50 tuổi,

nhưng.." bố lại hắng giọng, "Bố muốn con được an toàn. Bố sẽ đặt lịch hẹn với bác sĩ Hudecz vào thứ Hai."

Tôi bắt đầu khóc. "Con không cần lịch hẹn nào cả, vì con không làm gì hết! Con không quan hệ. Không có trong bể nước nóng hay chỗ nào hết. Mọi người chỉ bịa ra chuyện đó thôi, bố phải tin con."

Mặt bố thể hiện sự đau lòng. "Lara Jean, bố biết là để nói ra chuyện này với bố chứ không phải với mẹ thật không dễ dàng. Bố ước gì mẹ con còn sống để giúp chúng ta vượt qua chuyện này."

"Con cũng ước gì có mẹ ở đây, vì mẹ sẽ tin con." Nước mắt bắt đầu chảy xuống má tôi. Người ta bịa chuyện nói xấu về tôi đã tẻ rồi, nhưng tôi không nghĩ chị gái và bố tôi lại tin vào chuyện bịa đặt ấy.

"Bố xin lỗi." Bố ôm lấy tôi. "Bố xin lỗi, bố tin con. Nếu con nói với bố là con không làm chuyện ấy, thì con không làm chuyện ấy. Bố không muốn con trưởng thành quá nhanh. Với bố, con chỉ vẫn bé nhỏ như em Kitty thôi. Con là con gái bé bỏng của bố, Lara Jean."

Người tôi mềm ra, ôm chặt lấy bố. Không nơi nào bình yên hơn là vòng tay của bố. "Mọi việc trở nên một đống hỗn độn. Bố không còn tin tưởng con; Peter và con chia tay; chị Margot thì ghét con."

"Bố tin con, tất nhiên là bố tin con. Và tất nhiên con và chị Margot sẽ làm lành với nhau như bọn con vẫn thế. Chị đã lo lắng cho con thôi; vì thế mà chị mới nói chuyện với bố." Không, không phải thế! Chị làm thế vì chị đang giận tôi. Đó là lỗi của chị làm bố nghĩ là tôi làm việc đó.

Bố nâng cằm tôi lên và lau nước mắt cho tôi. "Con chắc phải rất thích cậu Peter đúng không?"

"Không," tôi nấc. "Cũng có thể con không biết."

Bố vén tóc qua tai cho tôi. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Có một kiểu giận nhau đặc biệt mà chỉ có thể xảy ra giữa bạn với chị hoặc em gái bạn. Đó là khi bạn nói ra gì đó và không thể lấy lại được. Bạn phải nói ra vì bạn không thể kiềm được, bởi vì bạn đang giận và cơn giận của bạn đã lên tận họng và biểu hiện ra ở mắt; bạn giận đến mức không thể nghĩ ra được gì đúng đắn. Mọi thứ bạn thấy chỉ là máu mà thôi.

Ngay khi bố đi khỏi, và tôi nghe tiếng bố chuẩn bị về phòng đi ngủ, tôi chạy sang phòng Margot mà không gõ cửa. Margot đang ngồi trên bàn học cùng với chiếc laptop. Chị nhìn tôi ngạc nhiên.

Lau nước mắt, tôi nói, "Chị có thể giận em bao lâu cũng được, nhưng chị không có quyền nói với bố sau lưng em."

Giọng chị như tiếng đàn piano, chị nói, "Chị làm thế không phải để trả thù em. Chị làm thế vì em không biết gì về những việc em làm, và nếu em không cẩn thận, em sẽ mắc lỗi như các bạn khác." Với giọng lạnh nhạt như thể đang nói chuyện với người lạ, Margot tiếp tục, "Em đã thay đổi, Lara Jean. Chị thật sự không nhận ra em nữa."

"Không, chị thực ra còn không biết em nữa, nếu như chị đã nghĩ dù trong một giây thôi em đã quan hệ tình dục trong chuyến tham quan. Như một người vô tình nào đó đi qua bể bơi nước nóng và nhìn thấy bọn em? Nếu vậy chị không hiểu gì nữa về em rồi." Rồi tôi đặt nó xuống, tờ giấy mà tôi đang cầm như bằng chứng chống lại chị. "Chỉ bởi vì chị đã quan hệ với anh Josh thì không có nghĩa là em quan hệ với Peter."

Margot nắc trong khi thở ra. "Em nói bé lại đi."

Tôi cảm thấy vui vì đã làm chị bị tổn thương. Tôi hét lên, "Giờ thì bố đã thất vọng vì em rồi, nên bố không thể thất vọng thêm vì chị, đúng không?"

Tôi quay người rồi đi về phòng, và Margot theo tôi đằng sau.

"Em quay lại đây!" chị quát.

"Không," và tôi cố gắng đóng cửa trước mặt chị, nhưng chị đã đặt chân được vào cửa. "Chị đi ra ngoài đi."

Tôi ép lưng vào cửa, nhưng Margot khỏe hơn tôi. Chị vào phòng tôi và đóng cửa lại.

Chị tiếng lại gần tôi và tôi thì lùi lại ra xa chị. Mắt chị sáng lên. Chị giờ có thể hơn. Tôi cảm thấy người mình bắt đầu đuối đi. "Làm sao em biết Josh và chị đã quan hệ với nhau, Lara Jean? Có phải anh ấy nói với em khi hai người lén lút thích nhau mà chị không hề hay biết?"

"Bọn em chưa bao giờ làm việc gì lén lút cả. Chuyện đã không phải như thế."

"Thế thì chuyện là như thế nào?" chị hỏi.

Tôi nắc. "Trước đây em thích anh ấy. Em thích anh ấy từ mùa hè trước năm lớp chín. Em nghĩ...em nghĩ anh ấy cũng thích em. Nhưng rồi một ngày chị nói rằng chị và anh ấy hẹn hò, nên em chỉ cố, chỉ cố quên chuyện ấy đi. Nên em viết cho anh ấy một bức thư chia tay."

Mặt chị nhăn nhó thành một nụ cười mỉa mai. "Nghiêm túc là em muốn chị sẽ thông cảm với em sao?"

"Không, em đang cố giải thích cho chị chuyện đã xảy ra. Rồi em ngừng không thích anh ấy nữa, em thề, em đã làm việc đó. Em không nghĩ đến chuyện thích anh ấy nữa, nhưng rồi sau khi chị đi, em nhận ra trong sâu thẳm em vẫn thích anh ấy. Rồi bức thư của em bị gửi đi và Josh biết điều đó, nên em đã giả vờ hẹn hò với Peter."

Chị lắc đầu, "Em dừng lại đi. Chị không muốn nghe điều này. Chị thậm chí không biết em đang kể điều gì."

"Em và Josh chỉ hôn nhau một lần, chỉ một lần thôi. Và đó là một lỗi rất lớn, và từ đầu em đã không muốn như thế. Chị là người duy nhất mà anh ấy yêu, không phải là em."

Chị nói, "Làm sao em lại tin vào những điều mà em đang nói với chị?"

"Vì đó là sự thật." Run rẩy tôi nói tiếp, "Chị không biết là chị có sức mạnh thế nào với em đâu. Tầm quan trọng của những ý kiến của chị. Hay là em đã noi gương chị như thế nào."

Mặt Margot nhăn nhó như bị ăn đấm; chị đang cố để không khóc. "Em biết là điều gì mà mẹ đã luôn nói với chị không?" Chị nâng cằm lên cao hơn. "Là hãy quan tâm đến các em của con", vì thế mà chị đã làm theo lời mẹ. Chị luôn để em và Kitty lên trước. Em có biết là khi các em, cuộc sống của chị khó khăn như thế nào không? Cô đơn như thế nào không? Chị chỉ muốn về nhà, nhưng chị không thể, vì chị phải mạnh mẽ. Và chị phải như thế..." Chị cố gắng lấy hơi. "...Để trở thành một tấm gương tốt. Chị không thể yếu đuối. Chị phải làm gương để các em thấy thế nào là dũng cảm. Bởi vì...bởi vì mẹ không còn để chỉ cho các em những điều đó."

Nước mắt chảy xuống má tôi. "Em biết. Chị không phải nói với em, Gogo. Em biết là chị đã hy sinh cho bọn em như thế nào."

"Nhưng khi chị đi rồi, dường như em đã không còn cần chị nhiều như chị nghĩ nữa. Giọng chị vỡ ra. "Và em đã rất ổn khi không có chị."

"Vì chị đã dạy em tất cả mọi thứ, " Tôi nấc lên.

Mặt chị mếu máo.

"Em xin lỗi," tôi lau nước mắt. "Em thật xin lỗi."

"Chị cần em, Lara Jean."

Chị tiến lên trước một bước và tôi cũng tiến lên trước một bước, rồi chúng tôi ôm lấy nhau khóc và cảm giác nhẹ nhõm của tôi cảm thấy không tài nào đo đếm được. Chúng tôi là chị em, nên không điều gì có thể làm thay đổi sự thật ấy.

Bố gõ cửa phòng. "Các con gái mọi chuyện ổn cả chứ?"

Chúng tôi nhìn nhau và đồng thanh nói, "Bọn con ổn bố ạ."

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Bây giờ là giữa đêm giao thừa. Với gia đình tôi, đêm giao thừa là ngày lễ tổ chức trong nhà. Chúng tôi nổ bỏng ngô và uống rượu táo có ga và khi giao thừa đến thì chúng tôi ra sân sau và đốt pháo hoa.

Năm nay thì mấy người bạn trung học của Margot tổ chức tiệc trên núi. Trước chị nói không muốn đi và muốn ở nhà với bọn tôi. Nhưng tôi và Kitty đã thuyết phục chị đi. Hy vọng của tôi là Josh cũng sẽ đi cùng, nên họ có thể nói chuyện với nhau, và ai biết được điều gì sẽ xảy ra. Vì hôm nay là giao thừa mà. Là buổi tối cho những khởi đầu mới.

Chúng tôi cũng đẩy bố đi dự tiệc với các bạn ở bệnh viện. Kitty đã là áo sơ mi cho bố, tôi thắt cà vạt và chúng tôi đẩy bố ra cửa. Tôi nghĩ bà ngoại nói đúng; thật không tốt khi phải sống một mình.

"Tại sao chị lại buồn?" Kitty hỏi tôi khi đổ bỏng ngô ra bát. Chúng tôi ở trong bếp; con bé ngồi trên ghế ở bàn ăn sáng, đung đưa chân. Con cún thì nằm như con rết ở dưới ghế, nhìn Kitty với ánh mắt đầy hy vọng. "Chị và Margot đã làm lạnh. Chị còn buồn về điều gì nữa?"

Tôi định chối, nhưng rồi tôi thở dài và nói, "Chị cũng không biết."

Kitty với tay lấy một vốc bỏng ngô và làm rơi mấy hạt trên sàn, và con Jamie đã nhanh chóng ăn ngẫu nhiên. "Tại sao chị lại không biết lý do?"

Con bé nghiêng đầu. "Triệu chứng trước nguyệt san?"

Tôi đếm ngày tháng trước. "Không, không phải là do triệu chứng trước nguyệt san."

"Thế thì tại sao?" con bé hỏi tiếp.

"Chị không biết, chắc chị nhớ ai đó."

"Chị nhớ anh Peter? Hay anh Josh?"

Tôi ngập ngừng, "Peter." Hơn tất cả mọi thứ, tôi nhớ Peter.

"Vậy chị gọi cho anh ấy đi."

"Chị không thể."

"Tại sao không?"

Tôi không biết trả lời con bé thế nào. Điều này quả là đáng xấu hổ, và tôi lại muốn làm gương cho em. Nhưng con bé vẫn căng mắt chờ câu trả lời, và tôi biết là tôi nên nói với em sự thật. "Kitty, tất cả mọi chuyện đều là giả vờ. Tất tần tật. Bọn chị chưa bao giờ là một cặp cả. Anh Peter chưa bao giờ thích chị."

Kitty nhăn mặt. "Ý chị giả vờ nghĩa là sao?"

Tôi thờ dãi nói. "Tất cả được bắt đầu từ những bức thư. Em có nhớ chiếc hộp màu xanh cổ vịt bị mất không?" Kitty gật đầu. "Chị cất những bức thư trong ấy, những bức thư chị viết cho những người bạn trai chị đã từng thích. Chúng đáng lẽ phải là của riêng chị, chúng đáng lẽ không bao giờ được gửi đi, nhưng ai đó đã làm thế, và mọi thứ đã thành một mớ bòng bong. Josh nhận được một bức thư, Peter nhận được một bức thư, và chị đã xấu hổ vôn cùng. Rồi chị và Peter quyết định giả vờ hẹn hò nhau để chị giữ thể diện với Josh và Peter có thể làm bạn gái cũ của anh ấy ghen tức. Và mọi việc diễn ra không như dự định."

Kitty cắn môi hơi bối rối. "Lara Jean...nếu em nói với chị một điều, chị hứa là chị không được nổi cáu nhé."

"Chuyện gì? Cứ nói chị nghe."

"Chị hứa trước đi đã."

"Ok, chị hứa là chị không nổi cáu." Tôi bắt đầu thấy gai gia ở xương sống.

Rồi Kitty vội vã nói, "Em chính là người đã gửi những bức thư."

"Gì cơ?" tôi hét lên.

"Chị đã hứa là chị không nổi cáu mà."

"Gì cơ?" tôi lại hét lên, nhưng nhỏ giọng hơn. "Kitty sao em lại có thể làm chuyện đó với chị?"

Con bé xấu hổ. "Vì em đã giận chị. Chị đã trêu em chuyện em thích anh Josh; chị đã nói là em sẽ đặt tên con cún của em bằng tên anh ấy. Và em đã giận chị vô cùng. Một lần khi chị đang ngủ. Em đã lén vào phòng chị và trộm chiếc hộp và em đã đọc tất cả những bức thư, và em đã gửi chúng. Và em đã rất hối hận ngay sau đó nhưng đã quá muộn."

Tôi định hét vào con bé, nhưng tôi nhớ là tôi đã từng đọc thư của Josh và Margot khi lén vào phòng Margot, nên tôi đã cắn lưỡi. Rồi với giọng bình tĩnh nhất có thể, tôi nói "Em có thể hình dung ra bao nhiêu rắc rối cem đã gây ra cho chị không? Làm sao mà em có thể tức giận đến mức làm chuyện đó chứ?"

"Em xin lỗi," con bé lí nhí, nước mắt bắt đầu rơi từ khóe mắt em, và bắt đầu tuôn trào như mưa vậy.

Tôi muốn ôm em để em nín, nhưng tôi vẫn còn giận quá. "Được rồi," tôi nói với giọng đối lập với trăm phần trăm ý nghĩ của câu nói. Đã không có chuyện gì xảy ra nếu như Kitty đã không gửi những bức thư.

Kitty nhảy xuống ghế và đi lên tầng. Tôi nghĩ là em đi lên phòng khóc. Tôi biết là giờ tôi phải làm gì. Tôi phải lên dỗ em nín, và th lỗi cho em. Đã đến lượt tôi phải làm gương cho em. Làm một người chị tốt.

Tôi đang chuẩn bị đi lên tầng khi Kitty lại chạy xuống bếp. Em mang theo cả chiếc hộp màu xanh cổ vịt.

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Khi chỉ có tôi và Margot cái gì mẹ cũng mua thành đôi, màu xanh da trời của Margot và màu hồng cho tôi. Chăn đắp, thú bông, hay giỏ quà phục sinh đều giống hệt nhau, chỉ khác màu sắc. Mọi thứ đều rất công bằng, chúng tôi phải có chính xác ngần ấy cà rốt, hay ngần ấy miếng khoai tây chiên, ngần ấy hòn bi hay những chiếc tẩy hình bánh cupcake. Trừ việc tôi thường làm mất tẩy, hay ăn cà rốt quá nhanh, nên tôi thường phải hay sinh Margot. Thì thi thoảng mẹ cũng hay bắt chị chia sẻ đồ với tôi; dù tôi thấy việc này chẳng công bằng gì vì Margot không bị phạt vì ăn chậm hay vì biết giữ đồ dùng. Sau khi có Kitty, bố mẹ mua thành xanh da trời, hồng và vàng. Nhưng rất khó để chọn ba màu cho một thứ. Hơn nữa Kitty lại nhỏ hơn bọn tôi rất nhiều nên chúng tôi cũng không muốn có đồ chơi giống em.

Chỉ có một chiếc hộp màu xanh cổ vịt này là mẹ mua cho tôi. Tôi đã không phải chia sẻ nó cho ai hết; chiếc hộp này của tôi và của tôi mà thôi.

Khi tôi mở chiếc hộp, tôi hy vọng bên trong sẽ có một chiếc mũ rơm, hay chiếc mũ rộng vành bằng da mềm hay chiếc mũ kiểu của mấy chú bé bán báo; nhưng bên trong chẳng có gì "Hộp để đựng những thứ đặc biệt của con," mẹ nói. "on có thể cất vào đó những thứ đáng giá nhất, những thứ con thích nhất, hoặc những thứ bí mật nhất."

"Ví dụ ạ?" tôi hỏi

"Tất tần tật những gì mà nó đựng vừa. Tất tần tật những gì mà con muốn giữ cho mình con."

Cầm Kitty vẫn còn run, và con bé nói, "Em xin lỗi, Lara Jean."

Khi tôi nhìn thất cảm em vẫn run, tôi không tài nào giận được nữa. Tôi không thể nào làm như thế. Nên tôi tiến đến chỗ Kitty, và ôm em thật chặt. "Không sao hết," tôi nói, và con bé thì dựa vào người tôi thả lỏng. "Em có thể giữ chiếc hộp. Cất trong nó tất cả những điều bí mật."

Con bé lắc đầu. "Không nó là của chị. Em không muốn nó." Con bé đưa chiếc hộp lại cho tôi. "Em có để vài thứ trong đây cho chị."

Tôi mở chiếc hộp và thấy những mẫu giấy viết chếp tay. Toàn là những tin nhắn của Peter. Những mẫu giấy tôi đã vứt hôm trước.

"Em tìm thấy chúng khi dọn rác phòng chị," con bé nói. Rồi vội vã nói thêm. "Em chỉ đọc vài tin thôi. Em cất chúng lại vì em nghĩ là chúng quan trọng."

Tôi nhắc tờ giấy Peter gấp hình máy bay. "Kitty...em biết Peter và chị không thể quay lại với nhau, đúng không?"

Con bé đã cầm lấy bát bông ngô, và nói, "Chị cứ đọc chúng đi."

Rồi con bé ra phòng khách xem tivi.

Tôi đing chiếc hộp và đi lên phòng. Khi đã yên vị trên sàn, tôi mới đổ hết những mẫu giấy trong hộp ra."

Có rất nhiều mẫu tin chỉ viết là "Hẹn gặp cậu ở tủ đồ sau giờ học," hay "Tớ có thể mượn vở môn Hóa của cậu ngày hôm qua được không? Tất cả những mẫu giấy vẽ mạng nhện từ hôm Halloween, và nó làm tôi cười. Một mẫu giấy khác ghi là "Hôm nay cậu đi buýt được không? Tớ muốn làm Kitty ngạc nhiên, và đi đón con bé ở trường, như thế con bé có thể giới thiệu tớ và chiếc xe của tớ bọn bạn." "Cảm ơn vì đã tham ga buổi bán đấu giá với tớ hôm cuối tuần. Cậu đã làm ngày ấy trở nên thú vị. Tớ nợ cậu." "Đừng quên mang sữa chua Hàn Quốc cho tớ." "Nếu như cậu làm chiếc bánh quy việt quốc với socola trắng mà không làm bánh trái cây cho tớ thì

bọn mình chấm dứt đấy nhé!" Tôi cười sảng khoái. Và có một tin nhắn làm tôi đọc đi đọc lại, "Cậu hôm nay trông thật xinh. Tớ rất thích cậu mặt đỏ xanh da trời."

Tôi chưa bao giờ nhận được một bức thư tình. Nhưng khi đọc mẫu tin này, tin này sau tin khác, tôi cảm giác như tôi đã có một bức thư. Nó giống như Peter là người duy nhất. Giống như những người đến trước Peter đều là sự chuẩn bị cho điều này. Tôi nghĩ là tôi đã hiểu được sự khác nhau, giữa việc thầm yêu trộm nhớ một ai đó, và tấn công để tán tỉnh người mình yêu. Khi bạn tiến lại gần người đó, sẽ thấy người ấy và người ấy cũng hiểu bạn. Và Peter đã làm như thế. Cậu ấy hiểu tôi và tôi cũng hiểu cậu ấy.

Tình yêu rất đáng sợ, vì nó thay đổi; nó có thể bỏ tôi mà đi. Và đó là một phần của sự rủi ro. Nhưng tôi không muốn sợ nữa. Tôi muốn mình dũng cảm như chị Margot. Hơn nữa bây giờ tôi cũng chuẩn bị sang năm mới rồi.

Gần đến giao thừa, tôi gọi Kitty, Jamie và chuẩn bị pháo bông. Chúng tôi mặc áo khoát dày, và tôi còn bắt Kitty đội mũ. "Chúng ta cần đội mũ cho Jamie không?" con bé hỏi tôi.

"Không cần đâu," tôi nói. "Jamie đã có lông rồi."

Trời đầy sao, chúng trông như những viên đá quý ở phía xa. Chúng tôi thật may mắn vì được sống ở gần núi, vì nó làm ban5ca3m giác gần những vì sao hơn. Gần với thiên đường.

Tôi đốt pháo hoa cho hai chị em. Kitty và tôi bắt đầu nhảy múa xung quanh, vung pháo tạo ra một vòng tròn lửa. Con bé đang cố gắng nhử Jamie nhảy qua cái vòng ấy. nhưng con cún không muốn. Nó muốn đi tè ở sân. Thật may mắn là chúng tôi có hàng rào, và tôi đoán là nó cũng tè dọc hàng rào.

Đèn phòng Josh vẫn còn sáng. Tôi nhìn thấy anh khi anh mở cửa sổ và nói ra ngoài, "Những cô gái nhà Song."

Kitty gọi, "Anh muốn đốt pháo bông không?"

"Có lẽ năm sau," Josh đáp lại. Tôi vẫy pháo, nhìn lên anh và anh cười. Cảm giác như giữa bọn tôi đã bình thường trở lại. Dù thế nào đi chăng nữa, Josh cũng là một phần của cuộc đời tôi. Và tôi chắc chắn tôi chợt nhận ra, là mọi việc chỉ diễn ra theo hướng đã định, và rằng tôi không phải sợ những lời chia tay, vì chia tay không có nghĩa là mãi mãi.

Tôi về phòng và mặc chiếc váy ngủ bằng vải flanen. Tôi lấy chiếc bút màu đặt biệt và một tờ giấy dày, rồi đặt bút viết. Đây không phải là một lá thư chia tay. Đơn giản chỉ là một bức thư tình.

Peter yêu quý....

Lời cảm ơn.

Dành cho những người tôi yêu:

Đến Zareen Jaffeery, người tôi yêu quý nhất. Tôi nghĩ cậu và tôi sinh ra để cho nhau.

Đến Justin Chanda, người đã cho tôi ý tưởng.

Cho mọi người ở S&S, và đặc biệt...

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Phần 2

Mình đang tiếp tục phần 2, mọi người tìm truyện Những cánh thư chưa khép-phần 2. Mình viết tiếp từ chương 3 mong mọi người ủng hộ

NHỮNG CHÀNG TRAI NĂM ẤY

Jenny Han

www.dtv-ebook.com

Chú Ý Chú Ý

Chào mọi người mình là NGƯỜI POST TRUYỆN, hai quyển mình đã post gần đây là "Những chàng trai năm ấy của Jenny Han và Bước chậm lại giữa thế gian vội vã của Đại sư Hae Min"

Mình mong mọi người không nhầm lẫn, mình post truyện vì muốn chia sẻ với mọi người, không thu lợi cũng như đạo bản quyền của các tác giả thành sở hữu của riêng mình. Tất cả đều chỉ là sở thích cá nhân.

Vì vậy các bạn nào đang theo dõi 2 quyển sách trên mong các bạn đừng nhầm lẫn, không chỉ gây ảnh hưởng đến mình không tôn trọng bản quyền sáng tác của các tác giả.

Sau khi nhận được thông tin phản hồi từ các bạn mình mong các bạn hiểu rõ vấn đề, mọi thông tin truyện mình đều để phần MÔ TẢ TRUYỆN, vì vậy mình mong các bạn không nhầm lẫn, tránh gây hiểu lầm đáng tiếc xảy ra

Mọi comment dưới các chương truyện đều mang ý nghĩa với tư cách người post truyện và đồng cảm và muốn chia sẻ nhiều hơn các bạn.

Cảm ơn các bạn đóng góp ý kiến, mình sẽ tiếp tục phản hồi nếu các bạn có thắc mắc thì hãy comment phía dưới hoặc qua email: tranminhuyensv@gmail.com

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Phần 2](#)

[Chú Ý Chú Ý](#)